VI

Yeşilin Kızı Anne

EPHESUS

L. M. Montgomery

L. M. Montgomery

YEŞİLİN KIZI
ANNE

6

EPHESUS®

YEŞİLİN KIZI ANNE - 6

Orijinal Adı: Anne of Ingleside #6
Yazarı: L. M. Montgomery

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Editör: Nur Taşdöndüren
Redaksiyon: Görkem Kankavi
Son Okuma: Aydan Yalçın
İllüstrasyon: Sezen Özyıldız
Kapak Uygulama: Gürkan Ademir
Sayfa Tasarımı: Gürkan Ademir

Basım Yılı: Ocak 2021
ISBN: 978-625-7077-78-1
Yayınevi Sertifika No: 40169

© L. M. Montgomery, 1908

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 71 72

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2/1
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

BÖLÜM 1

Anne Blythe, Diana Wright'ın evinin ön tarafında duran, beyaz kiraz çiçeği yapraklarının serin deniz havasına karışarak yere düştüğü bahçeden geçerken, "Bu gece ayışığı ne kadar beyaz!" dedi kendi kendine.

Durup, çocukluğundan beri o çok sevdiği tepelere ve ormanlara baktı. Sevgili Avonlea… Son birkaç yıldır evi Glen St. Mary olmuştu ama Avonlea'de, Glen St. Mary'de eksik olan bir şey vardı: Burada her köşede kendi hayaletiyle karşılaşıyor, dolaştığı tarlalar ona hoş geldin diyor; eski, tatlı hayatının muhteşem yankıları etrafını sarıyor ve baktığı her yerde güzel bir hatırası canlanıyordu. Etrafta geçip giden zamana karşı koyan eski güllerin açmaya devam ettiği bahçeler vardı. Anne esas yuvası olan Avonlea'ye gelmeye bayılırdı. Gelişi şu anki gibi üzücü bir sebepten ötürü olsa bile. Gilbert'la babasının cenazesine gelmişler ve Anne bir hafta daha burada kalmıştı. Marilla ile Bayan Lynde hemen gitmesini istememişti.

Evdeki eski odası daima hazırdı ve Anne ilk geldiği gece odasına çıktığında, Bayan Lynde'in kendisi için bıraktığı bir buket bahar çiçeğiyle karşılaştı. Anne yüzünü çiçeklerin arasına gömüp kokladığında asla unutmadığı gençlik yıllarının tüm kokusunu içine çektiğini hissetti. Eski Anne, bu odada onu bekliyordu. Yüreğinin derinliklerinde büyük bir coşku vardı. Odası ona sarılıyor, onu bağrına basıyordu. Üzerinde Bayan Lynde'in ördüğü elma yaprağı desenli yatak örtüsü olan eski yatağına sevgiyle baktı. Bembeyaz yastıkların dantelleri yine Bayan Lynde tarafından özenle işlenmişti. Yerde Marilla'nın dokuduğu kilimler vardı. Aynadan alın yazısının ne olacağını bilmeyen küçük yetimin yıllar önce ağlayan yüzü yansıyordu. Anne o an beş güzel çocuğun annesi olduğunu unuttu. Ve tabii Susan Baker'ın şu an Ingleside'da yine minik patikler ördüğünü de. Bir kez daha Green Gables'ta yaşayan Anne olmuştu.

Temiz havlu getirmek için içeriye giren Bayan Lynde, onu hülyalı gözlerle aynaya bakarken buldu.

"Yeniden evde olman çok güzel, Anne. Sen gideli dokuz yıl oldu ama Marilla ile ikimiz seni her gün özlüyoruz. Davy evlendiği için artık ev o

kadar da sessiz değil… Millie çok tatlı bir şey… Çok şeker… Ama çok da meraklı. Fakat hep söyledim ve hep de söyleyeceğim, senin gibisi yok, Anne.”

“Ama bu ayna yalan söylemez bence, Bayan Lynde. Baksanıza bana, Artık bir zamanlar olduğun gibi genç değilsin,’ diyor.”

“Sen kendine çok iyi baktın,” dedi Bayan Lynde. “Betin benzin solmadı, cildin hâlâ çok güzel.”

“Neyse ki gıdım filan yok,” dedi Anne neşeyle. “Hem eski odam beni hatırlıyor, Bayan Lynde. Buna çok sevindim, zira geldiğimde beni hatırlamasaydı çok üzülürdüm. Hayaletli Orman’ın üzerinden yükselen ayı görmek de muhteşem oldu.”

“Gökyüzünde asılı duran kocaman bir altın parçasına benzemiyor mu?” dedi şiirsel bir benzetme yaptığını düşünen ve Marilla yanında olup da onun bu benzetmesini duymadığı için şükreden Bayan Lynde.

“Aya doğru yükselen şu sivri uçlu köknarlara bakın… Huş ağaçları da kollarını göğe doğru açmışlar. Artık hepsi kocaman birer ağaç olmuş, oysa buraya ilk geldiğimde daha fidanlardı. Bu, bana kendimi biraz yaşlı hissettiriyor.”

“Ağaçlar da çocuklar gibi,” dedi Bayan Lynde. “Daha sırtını döner dönmez çabucak büyümeleri ne fena. Fred Wright’a bir bak… Henüz on üç yaşında olmasına rağmen boyu babasına yetişti. Yemekte tavuklu turta var ve sana limonlu bisküvilerimden de yaptım. Yatakta da rahat rahat uyuyabilirsin. Bugün çarşafları havalandırdım. Marilla benim havalandırdığımı bilmediği için sonra bir kez daha havalandırmış. Millie ikimizin de havalandırdığını bilmediğinden, üçüncü kez o da havalandırmış. Umarım Mary Maria Blythe yarın gider. O kadın cenazelerden çok hoşlanıyor.”

“Mary Maria teyze… Babasının kuzeni olmasına rağmen Gilbert ona hep teyze diyor. Kadın da bana hep ‘Annie’ diye hitap ediyor,” diye ürperdi Anne. “Evlendikten sonra beni ilk gördüğünde, ‘Gilbert’ın seni seçmesi çok garip. Seçebileceği bir sürü güzel kız vardı,’ dedi. Belki de bu yüzden o kadını hiç sevmiyorum… Gilbert’ın da sevmediğini biliyorum ama bunu itiraf etmeyecek kadar saygılı.”

“Gilbert da bir hafta daha kalacak mı?”

“Hayır. Yarın gece dönmesi gerekiyor. Bir hastasının durumu oldukça kritik.”

“Ah, galiba artık onu Avonlea’de tutacak fazla bir şey kalmadı… Annesi de geçen yıl öldü zaten. İhtiyar Bay Blythe da eşinin ölümünden sonra hiç kendine gelemedi. Uğruna yaşayacak bir şeyi kalmamıştı ki zavallının. Blythelar hep böyledir, dünyevi şeylere çok bağlıdırlar. Avonlea’de bir tane bile Blythe kalmaması ne kadar üzücü, onlar iyi ve eski bir aileydi. Oysa Sloanelardan bir dolu var. Onlar her zamanki gibi yine Sloanelar, Anne ve dünyanın sonuna dek de öyle kalacaklar. Amin.”

“Bırakın istedikleri kadar çoğalsınlar… Ben yemekten sonra eski meyve bahçesinde ayışığını izleyip yürüyeceğim. Ama sonra yatmam gerekecek. Gerçi ayışığının böyle parlak olduğu gecelerde uyumak bana hep vakit kaybı gibi gelmiştir fakat erkenden kalkıp Hayaletli Orman’ın üzerinden yükselen güneşi izleyeceğim. Gökyüzü mercan rengine bürünecek ve bülbüller şakımaya başlayacak… Belki pencereme küçük bir serçe bile konar… Altın sarısı ve mor renkli menekşelere de bakacağım…”

“Ama haziranda tavşanlar o menekşelerin hepsini yedi,” dedi Bayan Lynde üzülerek. Aşağıya inerken içinden artık ay konusunda şiirsel benzetmeler yapmak zorunda kalmadığı için seviniyordu. Anne bu konuda her zaman biraz tuhaftı. Değişeceğini ummanın da hiçbir anlamı yoktu.

Anne’i görmeye gelen Diana, ayışığının altında ona eşlik etti. Ayışığının altında bile saçlarının simsiyah, yanaklarının gül pembesi ve gözlerinin pırıl pırıl olduğunu fark edebilirdiniz. Fakat ayışığı bile onun yıllar öncesinden çok farklı olan halini gizleyemiyordu. Diana, Avonlea halkının deyimiyle asla “ince yapılı” biri olamamıştı.

“Merak etme canım… Uzun kalmayacağım…”

“Keşke kalabilsen!” dedi Diana sitem ederek. “O düğüne gitmektense tüm akşamı seninle geçirmeyi tercih edeceğimi biliyorsun. Zaten seni doğru dürüst göremedim ve yarından sonraki gün geri döneceksin. Ama Fred’in kardeşi evleniyor… Biliyorsun, mecburen o davete katılmamız gerek.”

“Elbette öyle. Ben de öylesine uğradım zaten. Eski yoldan geldim, Di. Peri Köpüğünü geçtim… Hayaletli Ormana girdim… Eski bahçenizin içinden yürüdüm ve söğütlerin oradan geçtim. Hatta eskiden yaptığımız gibi durup söğütlerin suya vuran ters yansımalarını bile seyrettim. Ne kadar da büyümüşler.”

“Her şey büyüdü,” diye iç çekti Diana. “Küçük Fred’e bakıyorum da… Hepimiz çok değiştik… Sen hariç. Sen hiç değişmiyorsun, Anne. Nasıl bu kadar ince kalabiliyorsun? Bir de bana bak!”

“Biraz anaç görünüyorsun tabii,” diye güldü Anne. “Ama orta yaşı geçeli çok oldu, Di. Benim değişmediğim konusuna gelince… Şey, Bayan H. B. Donnell da senin gibi düşünüyor. Cenazede bana hiç yaşlanmadığımı söyledi. Ama Bayan Harmon Andrews öyle düşünmüyor. Bana, Ah, Anne, ne kadar da çökmüşsün!’ dedi. Yani karşındaki nasıl bakarsa, seni öyle görüyor. Yaşlandığımı sadece dergilerdeki resimlere bakarken anlıyorum. Oradaki kadın ve erkekler gözüme çok genç görünmeye başladılar. Boş ver bunları, Di… Yarın yine iki genç kız olacağız. Sana bunu söylemeye geldim. Öğleden sonra çıkıp akşama kadar eski yerlerde dolaşacağız… Her bir köşeyi ziyaret edeceğiz. Bahar çayırlarından geçip eski ormanlara gireceğiz. Tüm sevdiğimiz şeyleri görüp, o güzel tepelerde tekrar gençliğimizi bulacağız. Bilirsin, ilkbaharda hiçbir şey imkânsız değildir. Sorumluluk sahibi birer ebeveyn olduğumuzu unutup Bayan Lynde’in de dediği gibi, içimizdeki o neşeli çocuğu salacağız. Sürekli mantıklı olmak hiç eğlenceli değil, Diana.”

“Ah, buna bayıldım! Çok da isterim. Ama…”

“Aması maması yok. ‘Yemeği kim yapacak?’ diye düşündüğünü biliyorum.”

“Yok, onu düşünmüyordum, Anne. On bir yaşında olmasına rağmen Anne Cordelia gayet güzel yemek yapar,” dedi Diana gururla. “Yarın her şekilde yemeği o yapacaktı çünkü yarın Yardım Derneği toplantısına katılacağım. Ama bu seferlik gitmem, seninle gelirim. Böylece bir hayalimiz gerçek olur. Yeniden birlikte vakit geçirip, iki küçük kızmışız gibi davranırız. Yanımıza yiyecek bir şeyler de alırım…”

“Hester Gray’in bahçesinde yeriz… Herhalde bahçe hâlâ yerindedir?”

“Umarım,” dedi Diana şüpheyle. “Evlendikten sonra oraya hiç gitmedim. Anne Cordelia, etrafı keşfe çıkar ama ben ona evden çok uzaklaşmamasını tembihlerim. Ormanda yürümeye bayılır. Bir gün onu bahçede kendi kendine konuşurken yakalayınca çok kızdım ama o bana kendi kendine değil, çiçeklerin ruhlarıyla konuştuğunu söyledi. Hani ona dokuzuncu yaş gününde gönderdiğin gül desenli, pembe çay seti var ya… Bir tanesi bile kırılmadı. O kadar dikkatli ki. O çay setini de sadece Üç Yeşil İnsan ona çaya geldiğinde çıkartıyor. Ona bu insanların var olmadığını söylesem de faydası yok. Anne, bu kız benden çok sana benziyor.”

“Belki de Shakespeare’in Cordeliasından daha fazlasına sahiptir. Sakın hayalleri yüzünden Anne Cordelia’ya kızma, Diana. Birkaç yılını periler diyarında geçirmeyen çocuklar için hep üzülmüşümdür.”

“Artık öğretmenimiz Olivia Sloane,” dedi Diana şüpheyle. “Kendisi üniversite mezunu biliyorsun ve annesine yakın olmak için bir yıllığına öğretmenlik görevini devraldı. Çocukların gerçeklerle yüzleşecek şekilde yetiştirilmesi gerektiğini söylüyor.”

“Senin Sloaneların zırvalarını onayladığını da mı duyacaktım, Diana Wright?”

“Hayır… Hayır… Hayır! Ondan hiç hoşlanmıyorum. Tüm sülalesi gibi onun da kocaman, masmavi, yuvarlak gözleri var. Hem ben Anne Cordelia’nın hayallerine takılmıyorum. Çok güzel hayalleri var, tıpkı eskiden senin de sahip olduğu gibi. Sanırım hayat devam ettikçe zaten ‘gerçeklikle’ yeterince yüzleşecektir.”

“O halde konu kapandı. Saat iki gibi Green Gables’a gel, önce Manila’nın kırmızı şarabından içelim. Rahibe ve Bayan Lynde’in söylenmelerine rağmen arada sırada hâlâ o şaraptan yapıyor. Biraz keyiflenmiş oluruz.”

“Beni sarhoş ettiğin günkü gibi,” diye kıkırdadı Diana. Diana, hiç kimsenin ‘keyiflenmek’ fiilini kullanmasına izin vermezdi ama Anne’e kızmadı çünkü Anne aslında böyle laflar edecek biri değildi. Onun tarzı sadece imalı konuşmaktı.

“Yarın nostaljik bir gün geçireceğiz, Diana. Neyse, seni daha fazla tutmayayım… Bak, Fred arabayı almış geliyor. Bu arada elbisen de çok güzel.”

“Fred düğün için yeni bir tane almamı istedi. Paramız olduğunu sanmıyordum çünkü biliyorsun, yeni bir ahır yaptırdık ama herkesin şık giyindiği bir düğünde karısının da çok hoş görünmesini istiyormuş. Tam erkeklere özgü bir düşünce, değil mi?”

“Ah, tıpkı Glen’deki Bayan Elliott gibi konuştun,” dedi Anne. “Yoksa erkeklerin olmadığı bir dünya mı isterdin?”

“Yok, bu korkunç olurdu,” dedi Diana. “Tamam, geliyorum, Fred. Ah, tamam! Yarın görüşürüz, Anne.”

Anne geri dönerken Peri Köpüğü’nde biraz duraksadı. O eski dereyi çok seviyordu. Çocukluğunda o dere boyunda attığı tüm kahkahalar şu an kulaklarında yankılanıyordu. Her şeyi bu berrak suda görebiliyordu: Eski hayallerini, yeminlerini, dualarını… Hepsi suyun içinden ona sesleniyordu. Bu Hayaletli Orman’da çok uzun zamandır onları dinleyen olmamıştı.

BÖLÜM 2

“Ne güzel bir gün… Sanki bizim için yapılmış gibi,” dedi Diana. “Ne yazık ki yarın yağmur yağacak.”

“Boş ver. Yarın güneş ışığı olmasa bile biz bugünün güzelliğiyle içimizi dolduralım. Yarın ayrılacak olsak bile bugün dostluğumuzun keyfini sürelim. Şu upuzun, altın sarısı tepelere bak… Şu sisle kaplı, mavi vadilere. Hepsi bizim Diana… En uzaktaki şu tepenin Abner Sloan’a ait olması umurumda bile değil… Bugün orası da bizim. Batıdan rüzgâr esiyor… Ne zaman batıdan rüzgâr esse bir maceraya atılacağımı hissederim… Bugün de harika bir gün olacak.”

Gerçekten de öyle oldu. Çocukluklarından beri sevdikleri her yeri ziyaret ettiler: Âşıklar Yolu’nu, Hayaletli Orman’ı, Idlewild’ı, Menekşe Vadisi’ni, Huş Ağacı Patikası’nı ve Kristal Göl’ü. Dikkatlerini çeken bazı değişiklikler vardı; çok uzun zaman önce ağaç evlerinin bulunduğu Idlewild’daki minik huş ağaçları artık kocaman olmuş ve Huş Ağacı Patikası’nı eğreltiotları kaplamıştı. Kristal Göl neredeyse tamamen kurumuş, geriye sadece yosun kaplı, ufak bir su birikintisi kalmıştı. Ama Menekşe Vadisi hâlâ mor menekşelerle doluydu. Gilbert’ın bir zamanlar ormanın arka tarafında bulduğu tatlı elma ağacı koyu kırmızı tomurcuklarla kaplı koca bir ağaca dönüşmüştü.

Çıplak ayakla yürüdüler. Anne’in saçları güneş ışığında hâlâ cilalı bir maun ağacı gibi parlıyordu. Diana’nın saçları da hâlâ simsiyah ve ışıl ışıldı. Birbirlerine neşe, dostluk ve anlayışla dolu sıcacık bakışlar attılar. Bazen sessizce yürüdüler… Anne her zaman Diana ile ikisi gibi çok yakın dostların, birbirlerinin düşüncelerini okuduklarına inanırdı. Bazen sohbetlerini, ‘Hatırlıyor musun?’ diyerek başlayan cümlelerle tatlandırdılar: “Tory Yolu’ndaki evin ördek kümesinden düştüğün günü hatırlıyor musun?”, “Josephine teyzenin üzerine atladığımız anı hatırlıyor musun?”, “Hikâye kulübümüzü hatırlıyor musun?”, “Burnun kıpkırmızıyken Bayan Morgan’ın ani ziyaretini hatırlıyor musun?”, “Pencerelerimizden birbirimize mumlarla sinyal gönderdiğimizi hatırlıyor musun?”, “Bayan

Lavender'ın düğününde nasıl eğlendiğimizi ve Charlotta'nın mavi fiyonklarını hatırlıyor musun?", "Gelişim Derneği'ni hatırlıyor musun?" Yıllar önce attıkları bütün o kahkahalar sanki kulaklarında çınlıyor gibiydi.

Gelişim Derneği artık yoktu. Dernek, Anne evlendikten kısa süre sonra dağılmıştı.

"Başaramadılar, Anne. Avonlea'nin şimdiki gençleri bizler gibi değil."

"Bizim zamanımız geçmiş gibi konuşma, Diana. Daha on beş yaşında, oldukça heyecanlı insanlarız biz. Hava sadece ışıkla dolu değil, aslında ışığın ta kendisi. Benim kanatlarım çıkmış bile olabilir."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedi o sabah tartıda yetmiş bir kilo çıktığını unutan Diana. "Ara sıra içimden bir kuşa dönüşmek geliyor. Uçmak muhteşem bir şey olmalı."

Çevreleri güzellikle doluydu. Karanlık ormandaki esrarengiz ışıltılar, kızların yolunu aydınlatıyordu. Tazecik ve yemyeşil yaprakların arasında ilkbahar güneşi dans ediyordu. Her yerde neşeli şarkılar çalıyordu. Küçük su birikintilerine bakarken insan kendini altın banyosu yapıyor gibi hissediyordu. Her bir dönemeçte burunlarına mis gibi bahar kokuları çarpıyordu: Baharatlar, köknarların yağları ve yemyeşil çimenlerin muhteşem kokuları. Bir zamanlar burası yabani kiraz ağaçlarının tomurcuklarıyla kaplıydı. Hayata yeni başlayan minik ladinlerin birer cüce misali otların arasından kafalarını uzattıkları bir çayırdı. Nehirler henüz dalgalanacak kadar genişlememişti. Köknarların altında yıldız çiçekleri vardı. Her yer tazecik ve kıvır kıvır otlarla kaplıydı. Bir huş ağacı, kabuğundan çıkmış ceviz gibi âdeta haykırarak göğe doğru yükseliyordu. Anne bu manzaraya dalınca Diana meraklandı. O, Anne'in gördüklerini göremiyordu. Krem renginden altın sarısına doğru değişen renkler gittikçe derinleşip en alt katmandaki kahverengiye kadar iniyor ve hayli soğukkanlı bir insan gibi duran huş ağacının bütün duygularını yansıtıyordu.

"Yüreklerinde toprağın ateşi yanıyor," diye mırıldandı Anne.

Sonunda mantarlarla kaplı küçük bir korudan geçip Hester Gray'in bahçesini buldular kendilerini. Çiçeklerle kaplı bahçe yine çok tatlıydı. Diana'nın nergis dediği haziran zambakları hâlâ bahçeyi süslüyordu. Kiraz ağaçları biraz yaşlanmış olmalarına rağmen yine de kar tanelerini andıran bembeyaz tomurcuklarla doluydu. Ortadaki gül yatağı ve menekşeler, küçük, yeşil otlar ve çilek tomurcuklarıyla kaplı minik tarh yerli yerindeydi. Yosun kaplı taşlara oturup rahat bir köşede yemeklerini yediler. Hemen

yanlarındaki mor çiçekler, sırtlarını güneşe yaslamıştı. Kızlar çok açtı ve ikisi de çok güzel yemekler hazırlamışlardı.

"Dışarıda yemek yiyince insan her şeyin tadını daha iyi alıyor!" diye iç çekti Diana. "Şu çikolatalı kekin muhteşem olmuş, Anne. Tarifini almam lazım. Fred buna bayılır. Her şeyi yiyip asla kilo almıyor. Bense artık kek yemeyeceğim diyorum çünkü her yıl daha da şişmanlıyorum. Büyük büyük teyzem Sarah gibi olmaktan çok korkuyorum; o kadar şişmandı ki birilerinin yardımı olmadan oturduğu yerden kalkamazdı. Ama böyle bir kek gördüğümde hayır diyemiyorum. Dün geceki düğünde de aynısı oldu. Hem reddetseydim ev sahipleri bana çok gücenirdi."

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Ah, evet… Sayılır. Fred'in kuzeni Henrietta'dan ne yazık ki kaçamadım: Bana geçirdiği ameliyatı, ameliyata girerken hissettiklerini ve eğer apandisitini aldırmasaymış nasıl da patlayacağını büyük bir zevkle anlattı. 'Tam on beş dikiş atıldı. Ah, Diana nasıl acı çektim!' Bence bu acıdan bile zevk almıştır. Madem acı çekti, neden bu kadar keyifle anlatıyor? Jem çok komikti ama Mary Alice bundan hoşlandı mı bilmiyorum. Dediğine göre, düğünden önceki gece Jem o kadar korkmuş ki trene binip kaçmak istemiş. Bütün damatların böyle hissettiklerini ama itiraf etmediklerini de söyledi. Fred'le Gilbert böyle hissetmemiştir, değil mi Anne?"

"Eminim hissetmemişlerdir."

"Fred'e sorduğumda o da aynısını söyledi. Sadece benim de Rose Spencer gibi, son dakikada fikrimi değiştireceğimden korkmuş. Ama erkeklerin ne düşündüğünü anlayamazsın. Zaten artık bu konuda endişelenmeye de gerek yok. Bugün ne güzel vakit geçirdik! Birlikte ne çok güzel şey yaşamışız. Keşke yarın gitmeseydin, Anne."

"Bu yaz sen de Ingleside'a gelemez misin, Diana? Şeyden önce… Yani bir süre misafir ağırlayamayacağım süreden önce."

"Çok isterim ama yazın bir yere gitmem pek mümkün görünmüyor. Yapacak çok iş var."

"Uzun bir aradan sonra nihayet Rebecca Dew gelecek. Buna çok seviniyorum. Ama ne yazık ki onun yanında Mary Maria teyze de gelecek. Gilbert ondan pek hazzetmiyor. O da en az benim kadar kadının gelmesini istemiyor ama 'akrabamız olduğu için kapımız kendisine her zaman açık olmak zorunda."

“Ben de belki kışın gelirim. Ingleside’ı yeniden görmeyi çok isterim. Çok güzel bir yuvan ve çok güzel bir ailen var, Anne.”

“Ingleside güzel bir yer ve artık orayı çok seviyorum. Bir zamanlar hiç sevemeyeceğimi sanıyordum. Oraya ilk gittiğimizde evden nefret etmiştim, hem de her köşesinden. Sanki Four Winds’deki rüya evime ihanet ediyor gibiydim. Oradan ayrılırken Gilbert’a, ‘Burada çok mutluyduk, başka bir yerde asla mutlu olamayacağız,’ dediğimi hatırlıyorum. Bir süre gerçekten eski evimi çok özledim. Derken… Ingleside’a karşı bir şeyler hissetmeye başladım. Bu hisse karşı direndim, gerçekten direndim ama sonunda pes edip burayı sevdiğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Her yıl daha da çok seviyorum. Çok eski bir ev değil; çok eski evler hep hüzün dolu olur. Çok yeni de değil; çok yeni evler de ham olur. Bu ev orta yaşlı. Her odasını çok seviyorum. Her birinin kendisine ait bir kusuru ve bir de güzelliği var. Onları diğerlerinden ayıran bir özelliği, bir karakteri var. Bahçedeki bütün o muhteşem ağaçlara bayılıyorum. Kim dikti bilmiyorum ama üst kata her çıktığımda durup manzarayı seyrediyorum. Hani üst kattaki şu geniş pencere var ya… Orada biraz oturup, ‘Bu ağaçları diken her kimse, Tanrı onu korusun,’ diyorum. Evin etrafında gerçekten çok fazla ağaç var ve birinden bile vazgeçmek istemeyiz.”

“Tıpkı Fred gibi. Bizim evin güneyindeki şu büyük söğüt ağacına tapıyor. Aslında o ağaç salon penceresindeki manzarayı bozuyor, bunu ona defalarca söyledim. Fakat Fred, ‘Manzarayı kapatsa bile, insan böyle tatlı bir şeyi nasıl keser?’ diyor. O yüzden söğüt ağacı hâlâ yerinde duruyor. Çok da güzel bir ağaç. Zaten bu yüzden çiftliğe *Yalnız Söğüt Çiftliği* adını verdik. Ingleside ismi de çok güzel. Çok hoş, çok samimi bir isim.”

“Gilbert da öyle söylüyor. Bu evin ismini epeyce düşündük. Birkaç farklı isim denedik ama hiçbiri eve aitmiş hissi uyandırmadı. Ingleside ismi aklımıza gelince, bunun ev için doğru isim olduğunu anladık. Büyük bir evimiz olduğu için çok mutluyum çünkü ailemizin buna ihtiyacı var. Daha yaşları küçük olmasına rağmen, çocuklar da evi çok seviyorlar.”

“Çok tatlı çocuklar.” Diana ‘çaktırmadan’ bir dilim çikolatalı kek daha aldı. “Bence benim çocuklarım da çok tatlı ama seninkiler çok farklı… Hele o ikizler! Onları gerçekten kıskanıyorum. Ben de hep ikizlerim olsun istemişimdir.”

“Ah, ben ikizlerden kaçamıyorum. Biliyorsun, onlar benim kaderim. Fakat benimkiler birbirlerine benzemiyor diye de biraz üzülüyorum… Birbirlerine gerçekten hiç benzemiyorlar: Nan kumral saçları, kahverengi

gözleri ve o hoş teniyle çok güzel bir kız. Di ise babasının gözdesi çünkü ela gözlü ve kızıl saçlı. Saçları kıvırcık hatta. Shirley de Susan'ın gözdesi. O doğduktan sonra ben uzun bir süre hasta yattım, o sırada Susan ona kendi çocuğu gibi baktı. Şimdi de ona, 'Minik kumral oğlum' deyip çocuğu çok fazla şımartıyor."

"O kadar minik ki insanın onu sıkıca kucaklayıp sevesi geliyor," dedi Diana özenerek. "Biliyorsun, Jack artık dokuz yaşında ve kendisini hiç sevdirmiyor. Çok büyüdüğünü söylüyor. Oysa ben çocuk sevmeye bayılırım! Ah, keşke bu kadar çabuk büyümeselerdi."

"Benimkilerin hiçbiri henüz o aşamaya gelmediler. Gerçi Jem okula başladığından beri artık köyde yürürken elimi tutmak istemiyor," dedi Anne iç çekerek. "Yine de o, Walter ve Shirley bana kendilerini sevdiriyorlar. Hatta Walter bunu bir gelenek haline getirdi diyebilirim."

"Şu an onların geleceği için de endişelenmene hiç gerek yok. Baksana, Jack büyüdüğünde asker olacakmış… Asker! Hayale bak!"

"Evham yapma bence. Gün gelir başka bir hayal kurar ve bunu unutur. Savaş denen şey geçmişte kaldı. Jem de asker olmayı hayal ediyor, Kaptan Jim gibi. Walter ise şair olma yolunda. O, kardeşlerine hiç benzemiyor. Birbirlerine benzemeseler de hepsi ağaçlara bayılıyor ve Ingleside'ın yakınındaki o güzel patika ve nehrin bulunduğu Hollow'da oynamayı çok seviyorlar. Aslında burası başkaları için çok sıradan bir yer ama çocuklarım için orası periler diyarı. Her türlü yaramazlığı yapsalar da küçük bir çete olduklarını söyleyemem… Çok şükür çevremizde hepsine yetecek kadar sevgi var. Ah, yarın bu saatlerde Ingleside'da olacağımı düşünmek bile beni çok mutlu ediyor. Çocuklarıma yatmadan evvel hikâyeler anlatacak, Susan'a buradan getirmemi istediği aşk merdiveni ve çanta çiçeklerini vereceğim. Susan aşk merdiveni çiçeğine şahane bakıyor. Bu bitkiyi hiç kimse onun kadar büyütemez. Fakat o çanta çiçeklerini bir görsen Diana! Bana hiç de çiçek gibi gelmiyorlar ama tabii incinmesin diye Susan'a bunu söylemiyorum. Bir şekilde dilimi tutuyorum. Tanrı işini biliyor ya Susan çok çalışkan biri… Onsuz ne yapardım bilmiyorum doğrusu. Üstelik bir keresinde ona yabancı' dediğimi bile hatırlıyorum. Eve geri dönecek olmak çok güzel ama Green Gables'ı bırakacağım için de üzülüyorum. Burası çok güzel… Marilla ve seninleyken. Bizim dostluğumuz hep çok güzeldi, Diana."

"Evet… Ve hep de öyle kalacak. Dostluğumuzu senin gibi şairane ifade edemem, Anne… Ama şu bir gerçek ki küçükken ettiğimiz dostluk

yeminini hiç bozmadık, değil mi?”

“Bozmadık ve bozmayacağız da.”

Anne arkadaşının ellerini tuttu. Uzun süre hiç konuşmadan öylece oturdular. Akşamın uzun gölgeleri çiçeklerin ve yemyeşil çayırların üzerine düşmeye başlıyordu. Güneş battı, gökyüzü koyu pembe bir renge büründü. Artık hiç kimsenin gezmediği Hester Gray’in bahçesinde ilkbaharın ruhu dolaşmaya başladı. Bülbüller ağaçların tepesinde ıslık çalar gibi şakıyorlardı. Beyaz tomurcuklu kiraz ağaçlarının tepesinde kocaman bir yıldız belirdi.

“İlk yıldızı görmek mucizeye delalettir,” dedi Anne.

“Burada sonsuza dek oturabilirim,” dedi Diana. “Gitmeyi düşünmekten bile nefret ediyorum.”

“Ben de ama sadece on beş yaşındaymışız gibi davranıyorduk. Artık sorumluluklarımıza geri dönmemiz lazım. Şu zambakların kokusuna bak! Sana da zambakların kokusunda saf ve temiz bir şey varmış gibi geliyor mu hiç, Diana? Böyle şeyler söylediğimde Gilbert bana gülüyor ama zambakları o da çok sever. Onlar bana esrarengiz bir şeyleri çağrıştırır.”

“Ben kokularının ağır olduğunu düşünmüşümdür hep,” dedi Diana. Tabakları kaldırırken aklına yine çikolatalı kek geldi. Keke uzun uzun baktı ama sonra başını iki yana sallayıp yüzünde büyük bir kararlılıkla tabağı sepete koydu.

“Diana, şimdi eve dönerken Âşıklar Yolu’nda eski halimizle karşılaşsak güzel olmaz mıydı?”

Diana ürperdi.

“Hayır, bence bu hiç eğlenceli olmazdı, Anne. Havanın kardığını fark etmemişim. Güneş ışığında hayal kurmak güzel ama…”

İkisi birden sessizce ve neşeyle evlerine dönerken güneş tüm görkemiyle ihtiyar tepelerin arkasından batıyor ve iki dostun birbirine duyduğu ölümsüz sevgi yüreklerini ısıtıyordu.

BÖLÜM 3

Anne keyif dolu bir haftanın ardından, sabah Matthew'un mezarına çiçek götürüp öğleden sonra da Carmody'ye giden trene bindi. Bir süre geride bıraktığı onca güzel şeyi düşündü, daha sonra aklı kendisini bekleyen onca diğer güzel şeye kaydı. Yol boyunca yüreği âdeta şarkı söyledi çünkü kendisini bekleyen, neşe dolu yuvasına dönüyordu: Kapısından giren herkesin bir yuva olduğunu hemen anladığı evine… Çocuklar, keşmekeş ve kahkahayla dolu olan yuvasına… Kıvırcık saçlı, tombul ayaklı çocukları onu bekliyordu. Onu sevgiyle karşılayacak odalara, onu sabırla bekleyen sandalyelere ve dolaptaki giysilere; yıldönümlerinin kutlandığı, sırların fısıltıyla konuşulduğu yuvasına geri dönüyordu.

Eve dönmek çok güzel, diye düşündü Anne ve bir gece önce Green Gables ahalisine gururla okuduğu bir mektubu çantasından çıkardı. Bu mektubu oğlu yazmıştı ve çocuklarından aldığı ilk mektuptu. Gerçi Jem bir iki imla hatası yapmıştı. Bir de mektubun köşelerinde mürekkep lekeleri vardı. Yine de henüz birinci sınıfa giden, yedi yaşındaki bir çocuğa göre oldukça iyi yazılmıştı.

"Di, bütün gece ağlayıp durdu çünkü Tommy Drew ona oyuncak bebeğini sobaya atıp yakacağını söylemiş. Susan bize geceleri çok güzel masallar anlatıyor ama senin yerini asla tutamaz anneciğim. Dün gece ekmek yaparken ona yardım etmeme izin verdi."

Çocuklarımdan ayrı geçen bu bir haftada nasıl mutlu olabildim ben? dîye, kendi kendine sitem etti Anne.

Sonunda Glen St. Mary durağında inip kendisini Gilbert'ın kollarına atarken, "Yolculuğun sonunda senin gibi bir bekleyenimin olması ne kadar güzel!" dedi. Gilbert'ın onu karşılayacağından emin değildi çünkü kasabada her zaman mutlaka bir doğum ya da bir ölüm olurdu. Onu Gilbert dışında birisi karşılasaydı Anne kendini kötü hissederdi. Kocasının üzerinde çok şık, yeni bir gri takım elbise vardı. Ne kadar da yakışmıştı! *İyi ki yola çıkarken ben de bu kahverengi takımımın içine krem rengi, fırfırlı gömleğimi giymişim. Gerçi Bayan Lynde bunu giymemin çılgınlık olduğunu*

söyledi ama giymeseydim Gilbert'ın karşısına böyle güzel çıkmazdım, diye düşündü Anne.

Verandada asılı duran Japon fenerleriyle Ingleside ışıl ışıl parlıyordu. Anne nergislerle kaplı patikadan neşeyle evine koştu.

"Ingleside, ben geldim!" diye seslendi.

Çocukların hepsi etrafını sardılar: Gülüyor, bağırıyor ve zıplıyorlardı. Susan Baker de arkada durmuş bu sahneyi yüzünde tebessümle izliyordu. İki yaşındaki Shirley de dahil olmak üzere, çocuklarının hepsinin elinde anneleri için hazırladıkları birer çiçek buketi vardı.

"Ah, bu ne güzel bir karşılama! Ingleside'daki herkes çok mutlu görünüyor. Ailemin beni gördüğüne bu kadar sevinmesi muhteşem bir şey."

"Eğer bir daha gidersen anneciğim," dedi Jem, "ben de gidip apandisitimi aldırırım."

"Nasıl yapacaksın?" diye sordu Walter.

"Şşş!" diye kardeşini dürten Jem, "Sen orasına karışma. Ben şu an, bir daha gitmesin diye annemi korkutmak istiyorum," diye fısıldadı.

Anne yüz tane şeyi aynı anda yapmak istiyordu: Önce herkese sarılmak, daha sonra alacakaranlıkta Ingleside'ın menekşe dolu bahçesine koşup menekşe toplamak ve son olarak da halının ortasında bırakılmış eski oyuncak bebeği kaldırmak ve herkesin anlatmaya can attığı olayları dinlemek gibi…

Yokluğunda Ingleside'da bir sürü olay yaşanmıştı: Doktor Blythe bir hastaya gittiği, Susan'ın da başka bir işle meşgul olduğu sırada Nan burnuna vazelin tüpünü sokmuştu. Susan ona, "Ah, Bayan Blythe, çok korktuk," demişti. Jud Palmer'ın ineği tam elli yedi tane tel örgü yediği için Charlottetown'dan veteriner getirmek zorunda kalmışlardı. Şaşkın Bayan Fenner Douglas kiliseye şapkasız gitmişti. Gilbert bahçedeki bütün karahindibaları toplamıştı. Susan ona, "Çocuklarla uğraşırken tam sekiz tanesini toplayıverdi, Bayan Blythe," demişti gururla.

Bay Tom Flagg de bıyıklarını boyamıştı. "Üstelik karısı öleli daha iki yıl olmadan," diye eklemişti durumdan rahatsız olduğunu belirten Susan. Jem Hudson, rıhtımın orada yaşayan Rose Maxwell'in kendisine çıkardığı bütün masrafları faturalandırmıştı. Bayan Amasa Warren'ın cenazesi muhteşem geçmişti. Carter Flagg, kedisinin kuyruğunu ısırmıştı. Shirley'yi ahırdaki şaha kalkmış bir atın toynaklarının altından son anda

kurtarmışlardı. Bu olayı anlatırken, "Bayan Blythe, bir daha eskisi gibi olamayacağım sanırım," demişti Susan endişeyle.

Anne, daha bir sürü olayı daha dinledi: Diktikleri yeşil erik ağaçlarının aslında mürdüm eriği ağaçları olduğunu ve mürdüm rengi erikler vermeye başladığını; minik Di'nin bütün gün "Annem bugün geliyor!" diye şarkı söylediğini, Joe Reese'nin gözleri açık doğan kedisinin bu yüzden şaşı olduğunu, Jem'in pantolonunu giymeye çalışırken yapışkan sinekkapanının üzerine oturduğunu ve Shrimp'in su dolu fıçının içine düştüğünü öğrenmişti. "Neredeyse boğulacaktı, Bayan Blythe, neyse ki Bay Doktor sesini doğru zamanda duyup onu arka ayaklarından tutarak fıçıdan çekip çıkarttı," diye ekledi Susan. Anne, *Doğru zaman ne demek** diye düşündü ama "Öyle görünüyor ki iyileşmiş," dedi şömine başındaki sandalyede mırıldanarak yatan kedinin siyah beyaz parlak tüylerini okşarken.

Ingleside'daki sandalyelere, üzerinde bir kedi olup olmadığını kontrol etmeden oturmak mümkün değildi. Kedilerden hiç hoşlanmayan Susan artık onları sevmeyi öğreneceğine yemin etmişti. Shrimp'e gelince, ona bu ismi Gilbert takmıştı. Bir yıl kadar önce Nan köydeki bazı çocukların işkence ettiği bu zavallı kediyi görüp eve getirmiş ve o an için bu isim kediye çok yakışmış olsa da şimdi biraz tuhaf geliyordu.

"Susan… Gog'la Magog'a ne oldu? Kırılmadılar, değil mi?"

"Hayır, hayır, hayır, Bayan Blythe," dedi kiremit gibi kıpkırmızı olarak odadan hızla fırlayan Susan. Sonra da elinde iki porselen köpekle geri döndü. Bu köpekler her zaman Ingleside'ın başköşesinde dururdu. "Onları siz gelmeden geri koyacaktım, nasıl unuttum anlamıyorum doğrusu. Siz gittikten bir gün sonra Charlottetown'dan Bayan Charles Day uğradı. Kendisinin ne kadar titiz ve dindar biri olduğunu bilirsiniz. Walter onu eğlendirmek için köpekleri gösterdi. 'Bu Tanrı, bu da benim Tanrım,' dedi masum çocuk. Dehşete kapıldım. Gerçi Bayan Day'in suratını görmeniz lazımdı. Bizim kâfir bir aile olduğumuzu düşünmemesi için ona durumu elimden geldiğince açıklamaya çalıştım. Sonra da siz dönene kadar porselen köpekleri dolaba kaldırmaya karar verdim."

"Anne, yemek yiyelim mi?" dedi Jem. "Karnım çok acıktı. Anne, herkesin en sevdiği yemeği yaptık!"

"Dönüşünüzün kutlanması gerektiğini düşündük, Bayan Blythe," dedi Susan sırıtarak. "Walter nerede? Zira yemek için zili çalma sırası onda. Tanrı onun minik kalbini korusun."

Yemek tam bir şölen gibi geçti. Yemekten sonra bütün çocukları yatırmak da öyle. Çok önemli bir olayı kutladıkları için Susan'a bile, Shirley'yi yatırması için izin verilmişti.

"Bu sıradan bir gün değil, Bayan Blythe," dedi.

"Ah, Susan, zaten sıradan bir gün diye bir şey yoktur. Her günün bir anlamı vardır. Hiç fark etmedin mi?"

"Ne kadar da doğru söylediniz, Bayan Blythe. Mesela geçen cuma tüm gün yağmur yağdı, hava çok kapalıydı. Fakat üç yıldır açmayan pembe sardunyalarım nihayet tomurcuklandı. Çanta çiçeklerini fark ettiniz mi, sevgili Bayan Blythe?"

"Fark etmek mi… Hayatımda hiç böyle güzel çanta çiçeği görmedim, Susan. Bunu nasıl başarıyorsun?" dedi o sırada içinden, *işte, ağzımdan tek bir şey bile kaçırmadan Susan'ı yine çok mutlu ettim. Gerçekten de daha önce hiç böyle bir çanta çiçeğine rastlamamıştım… Çok şükür!* diye geçiren Anne.

"Özenle bakıyorum. Size söylemem gereken bir şey daha var, sevgili Bayan Blythe. Sanırım Walter bir şeylerden şüpheleniyor. Glen'deki bazı çocukların ona bir şey söyledikleri kesin. Ah, günümüz çocukları fazla bilmiş. Neyse, bir şeylerden şüphelendiği için geçen gün Walter bana hayli düşünceli bir şekilde, 'Susan, bebekler fazlalık mı?' diye sordu. Biraz şaşırdım ama belli etmedim, sevgili Bayan Blythe. 'Bazıları bebeklerin fazlalık olduğunu düşünür,' dedim. Ama biz Ingleside'da onları hep sevinçle ve sevgiyle karşılaşırız.' Sonra da aklıma Glen'deki pahalılıktan yüksek sesle şikâyet ettiğim geldi ve utandım. Çocuk sanırım bu yüzden tedirgin olmuş. Siz bir şey soracak olursa hazırlıklı olun, sevgili Bayan Blythe."

"Ben senin durumu gayet iyi idare ettiğinden eminim, Susan," dedi Anne. "Ve sanırım artık hepsinin bu sırrı duyma vakti geldi."

Günün en güzel anı ise Gilbert'ın eve döndüğü andı. Anne pencerenin önünde durmuş, ayışığında denizden rıhtıma doğru uzanan sisi seyrediyordu. Ingleside'ın yanındaki vadiye kadar uzanan sis Glen St. Mary köyünü tamamen kaplamıştı.

"Zor bir günün ardından eve gelip seni bulmak… Mutlu musun, sevgilim?"

"Mutlu mu…" dedi Anne ve Jem'in kendisi için topladığı, şifonyerdeki vazoda duran elma çiçeklerini kokladı. Etrafı sevgiyle kaplıydı. "Gilbert,

sevgilim, bir haftalığına bile olsa yeniden Green Gableslı Anne olmak çok güzeldi fakat geri dönüp Inglesidelı Anne olmak yüz kat daha güzel.”

BÖLÜM 4

“Kesinlikle olmaz,” dedi Gilbert, Jem’in ne kastettiğini gayet iyi anladığını belli eden bir ses tonuyla.

Jem, babasının fikrini değiştirmeyeceğini ve hatta annesinin de bu konuda babasını ikna edemeyeceğini biliyordu. Bu durumda anne ve babasını tek vücut olarak görmek en mantıklısıydı. Zalim anne ve babasına bakarken Jem’in gözleri öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu… Onlara dik dik bakıyordu… İkisi de çocuğun bu bakışlarına rağmen, sanki hiçbir şey olmamış gibi, yemek yemeye devam etti. Mary Maria teyze elbette çocuğun bakışlarını fark etmişti… O kadının açık mavi gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı ki… Ancak, Mary Maria, çocuğun bu tavrını eğlenceli bulmuşa benziyordu.

Bertie Shakespeare, Drew ve Jem ile bütün gün oyun oynamıştı… Walter ise Kenneth ve Persis Ford ile oynamak için eski rüya eve gitmişti… Bertie Shakespeare, Jem’e o akşam Glen’deki bütün oğlanların rıhtıma gidip Kaptan Bill Taylor’ın kuzeni Joe Drew’un koluna yaptırdığı yılan dövmesine bakacaklarını söylemişti. Bertie Shakespeare de gidiyordu, yoksa Jim gidemeyecek miydi? Çok eğleneceklerdi. Jim gitmeyi çok istiyor ama şu an ailesi ona bunun mümkün olmadığını söylüyordu.

“Bir sürü sebebi var ama sana yalnızca birini söyleyeyim,” dedi babası. “Rıhtım çok uzakta, çok geç dönersiniz. Oysa senin saat sekizde yatman gerek, evlat.”

“Ben çocukken her gece saat yedide yatardım,” dedi Mary Maria teyze.

“Akşamları bu kadar uzağa gitmek için biraz daha büyümen gerek,” dedi annesi.

“Geçen hafta da böyle söyledin ama,” diye ağladı Jem. “Artık büyüdüm. Beni bebek sanıyorsun! Bertie gidiyor ve ben de onunla aynı yaştayım.”

“Kızamık salgını var,” dedi Mary Maria teyze. “Kızamık kapabilirsin, James.”

Jem kendisine James denmesinden nefret ederdi. Ve bu kadın ona inatla James diye sesleniyordu.

“Kızamık kapmak istiyorum,” dedi Jem isyan eder gibi. Sonra babasının bakışlarıyla karşılaşınca sustu. Babası hiç kimsenin Mary Maria teyzeye “cevap vermesine” müsaade etmezdi. Diana teyze ile Marilla teyze çok tatlılardı ama Jem, Mary Maria teyze gibi birini ilk kez görüyordu.

“Tamam,” dedi annesine bakarak ama aslında çaktırmadan Mary Maria teyzeye cevap vererek. “Beni sevmeye mecbur değilsin, istemiyorsan sevmezsin. Acaba Afrika’ya gidip kaplan vursam bu hoşuna gider mi bakalım?”

“Afrika’da kaplan yok ki canım,” dedi annesi nazikçe.

“Aslan vururum o zaman!” diye bağırdı Jem. İlla ona yanlış bir şey yaptıracaklardı, değil mi? Ona gülmek zorundalardı, değil mi? Fakat Jem onlara gününü gösterirdi! “Afrika’da aslan yok diyemezsin çünkü Afrika’da milyonlarca aslan var. Afrika aslanlarla dolu!”

Mary Maria teyze bu tavrı hiç onaylamasa da annesi ile babası yine gülümsediler. Oysa çocukların sabırsız davranışları asla hoş görülmemeliydi.

Çocuğa olan sevgisi ile Bay ve Bayan Blythe’ın akşamın bir vakti, Glen’deki o yaramaz çeteyle çocuklarını sarhoş Bill Taylor’ın evine göndermeyerek çok doğru bir karar verdikleri düşüncesiyle arada kalan Susan, “Zencefilli ekmekle tereyağı getirdim, Jem,” dedi.

Zencefilli ekmek ve tereyağı Jem’in en sevdiği tatlı ikilisiydi fakat bu gece, fırtınalı ruhunu yatıştırmaya kesinlikle yetmiyorlardı.

“İstemiyorum!” diye surat astı. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü ve son bir kez hızla arkasına döndü.

“Saat dokuza kadar uyumayacağım. Hatta büyüdüğümde hiç uyumayacağım, bütün gece ayakta kalacağım… Her gece… Sonra her yerime dövme yaptıracağım. Elimden geldiğince kötü biri olacağım. Görürsünüz.”

“Uy-uma-ya-cağım diye değil, uyumayacağım diye hecelersen daha doğru olur sanki, canım,” dedi annesi.

Bunların içinde hiç mi duygu yoktu?

“Benim fikrimi soran yok sanırım, Annie ama eğer çocukken annem ve babamla böyle konuşsam iyi bir dayak yerdim,” dedi Mary Maria teyze. “Artık bazı evlerde sopaya yer verilmiyor olması ne kötü.”

Bay ve Bayan Blythe’ın hiçbir şey söylemediğini gören Susan, “Küçük Jem’i suçlamamak gerek,” diye çıkıştı. Mary Maria Blythe’ın bu

söylediğini yanına bırakmayacaktı. “Bu fikri onun aklına Bertie Shakespeare soktu. Çocuk bütün gün buradaydı, hatta bir ara gizlice mutfağa girip güzelim alüminyum tavamızı kafasına kask diye takmış. Askercilik oynadıklarını söyledi. Sonra saçaklardan tekne yaptılar. Ah, neredeyse Hollow Nehri’nde boğulacaklardı. Ardından tam bir saat boyunca bahçede tuhaf sesler çıkartarak zıpladılar. Kurbağacılık oynuyorlarmış. Kurbağacılık! Küçük Jem’in neden bu kadar yorulduğuna hiç şaşmamalı. Oysa kendisi dünyanın en terbiyeli çocuğudur ama yanında onun aklına çelen birisi olunca Jem ne yapsın?”

Mary Maria teyze bir şey söylemedi. Yemek boyunca Susan Baker ile hiç konuşmaz, Susan’ın “aile ile yemek masasına oturmasını” onaylamadığını açıkça belli ederdi.

Fakat Anne, kadın eve gelmeden önce bir çözüm bulmuştu. “Adap ve usulleri bilen” Susan, Ingleside’a misafir geldiğinde zaten aile ile aynı masada yemek yemez ve sofraya davet edilmeyi de beklemezdi. “Ama Mary Maria teyze misafir değil,” demişti ona Anne. “O, aileden biri ve sen de öylesin, Susan…”

Anne’in ısrarları karşısında Susan da pes etmiş, hatta Mary Maria teyzenin bu evde kendisine sıradan bir hizmetçi gibi davranılmadığını göreceği için içten içte sevinmişti. Susan kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı ama kız kardeşinin kızı Matilda, Charlottetown’da Mary Maria teyzenin yanında çalışmış ve Susan’a kadınla ilgili her şeyi anlatmıştı.

“Mary Maria teyzenin gelişinin, hem de bu dönemde, beni mutlu ettiğini dile getirip sana yalan söyleyecek değilim, Susan,” demişti Anne dürüstçe. “Fakat Gilbert’a mektup yazıp birkaç haftalığına gelip gelemeyeceğini sormuş… Doktorun bu konularda nasıl davrandığını sen de bilirsin…”

“Zaten öyle de olması gerekir,” diye cevap vermişti Susan. “Bir insan akrabalarını kollamaz mı hiç? Ama birkaç hafta… Sevgili Bayan Blythe, olaylara kötü tarafından bakmak istemiyorum ama kız kardeşim Matilda’nın görümcesi de onlara birkaç haftalığına gelip, tam yirmi yıl kalmıştı.”

“Bizim başımıza böyle korkunç bir şeyin geleceğini sanmıyorum, Susan,” diye gülümsemişti Anne. “Mary Maria teyzenin Charlottetown’da çok güzel bir evi var. Ama o büyük evde çok yalnız. Biliyorsun, annesi iki sene önce öldü… Kadın seksen beş yaşındaydı ve Mary Maria teyze ile

araları çok iyiydi, tabii şimdi annesini çok özlüyor. Ziyaretini elimizden geldiğince keyifli kılalım, Susan.”

“Elimden geleni yaparım, sevgili Bayan Blythe. Elbette masaya bir tabak daha koymamız gerekecek ama madem karar verildi, masayı daraltmaktansa genişletmek çok daha iyi olur.”

“Masaya çiçek koymayalım, Susan çünkü anladığım kadarıyla kadının astımı var. Karabiber de hapşırttığı için onu da kullanmayalım. Sık sık baş ağrısı yaşadığını da biliyorum, o yüzden fazla gürültü yapmasak iyi olur.”

“Tanrım! Siz ve doktorun gürültü yaptığını hiç görmedim. Benim de canım bağırmak isterse, akçaağaçların oraya giderim ama kadının baş ağrıları yüzünden eğer zavallı çocuklarımız sürekli sessiz kalacaklarsa… Özür dilerim ama… Bence bu biraz fazla olabilir, sevgili Bayan Blythe.”

“Sadece birkaç haftalığına, Susan.”

“Umarım öyledir. Ah, Bayan Blythe, bu dünyada kurunun yanında yaş da yanıyor maalesef,” olmuştu Susan’in bu konuyla ilgili son sözleri.

Mary Maria teyze eve gelir gelir gelmez bacalarının temizlenip temizlenmediğini sordu. O, evde yangın çıkma ihtimaline karşı bacaları temizletmişti çünkü. “Bu evin bacalarının yeterince uzun olmadıklarını hep söylemişimdir. Umarım yatağım güzelce havalandırılmıştır, Annie. Nemli çarşaflar berbat kokar çünkü.”

Kadın, Ingleside’ın misafir odasını ve hatta Susan’ın odası hariç evdeki bütün odaları resmen işgal etmişti. Hiç kimse onun gelişinden memnun değildi. Kadın eve geldiğinde, Jem kadına bir kere bakmış, sonra hemen mutfağa kaçmıştı. Daha sonra Susan’a, “O buradayken gülebiliyor muyuz, Susan?” diye fısıldamıştı. Walter’ın gözleri kadını görünce yaşlarla doldu ve çocuk odadan çıkartılmak zorunda kaldı. İkizler çıkartılmayı beklemeden kendileri kaçtılar. Shrimp bile koşup arka bahçeye saklandı. Sadece Susan’ın güvenli kucağında oturan Shirley, kadına korkusuz gözlerle ve ayakları yere sağlam basan, cesur bir ifadeyle baktı. Mary Maria teyze çocukların çok saygısız olduklarını düşündü. Ama annesi “gazetelere yazı yazan” ve babası Susan Baker gibi “adap ve usullerden bihaber” bir hizmetçi tutan çocuklardan başka ne beklenirdi ki? Fakat Mary Maria Blythe, Ingleside’da olduğu sürece zavallı kuzeni John’un torunlarını en iyi şekilde terbiye edecekti.

Yedikleri ilk akşam yemeğinde Gilbert’a, “Yaptığın dua çok kısaydı,” dedi. “Buradayken sofra duasını benim yapmamı ister misin? Ailene daha

iyi örnek olur bence.”

Susan’ın dehşet dolu bakışları altında Gilbert tamam dedi ve yemeklerde sofra duasını hep Mary Maria teyze yapmaya başladı. “Duadan çok uzun bir vaaza benziyor,” dedi Susan bulaşıkları yıkarken kendi kendine. Aslında o da içten içe yeğeninin Mary Maria teyze hakkında söylediklerine katılıyordu. “Kadın hep kötü bir koku alıyormuş gibi görünüyor, Susan teyze. Çirkin bir parfüm kokusu değil ama… Tiksinç bir koku.” Yeğeninin olayları anlatma şekli kendine hastı. Öte yandan Mary Maria Blythe hiç de elli beş yaşında görünmüyordu. Kadının “aristokrat yüz hatları” vardı. Susan’ın kır saçlarının yanında Mary Maria Blythe’ın yüzünü çerçeveleyen kır saçları çok daha bakımlı görünüyordu. Çok da şık giyiniyor, kulaklarına uzun küpeler, ince boynuna son moda yakalar takıyordu.

En azından dış görünüşü bizi utandırmıyor diye düşündü Susan. Fakat eğer Mary Maria teyze Susan’ın kendisi hakkında böyle düşündüğünü bilse neler yapardı, neler derdi onu da sizlerin hayal gücüne bırakıyorum, sevgili okurlarım.

BÖLÜM 5

Anne, odasındaki vazoya koymak için kendi yetiştirdiği zambaklardan, Gilbert'ın kütüphanedeki çalışma masasındaki vazoya koymak için de Susan'ın yetiştirdiği şakayıklardan topluyordu. Süt beyazı şakayıkların ortasındaki kırmızı damarlar tanrının öpücüğünü andırıyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar sıcak geçen bu haziran gününün ilerleyen saatlerinde hava biraz olsun serinlemiş ve rıhtım gümüşle altın sarısı karışımı bir renge bürünmüştü.

"Bu gece harika bir günbatımı olacak, Susan," dedi Anne yanından geçerken mutfak penceresine bakarak.

"Bulaşıkları yıkamadan günbatımını düşünemeyeceğim, sevgili Bayan Blythe," dedi Susan.

"Ama o vakte kadar güneş çoktan batmış olur, Susan. Şu kocaman beyaz bulut kümesine baksana, tepesi resmen gül gibi pembe. Uçup üzerine konmak istemez miydin?"

Susan uçup bulutun üzerine konduğunu hayal etti ama bu hayal ona pek çekici gelmedi. Fakat Bayan Blythe için bir istisna yapabilirdi.

"Şu gülleri yiyen yeni bir böcek türemiş," diye devam etti Anne. "Yarın hepsine ilaç sıkmam lazım. Aslında bu gece yapmak isterdim çünkü bu akşam bahçede çalışmayı sevdiğim türde bir akşam. Bu gece her şey büyüyor. Umarım cennette de bahçeler vardır, Susan… Yani çalışıp çiçeklerin büyümesini sağlayacağımız türde bahçeler."

"Ama böcek olmasın," dedi Susan.

"Hayır, olmasın… Gerçi böceksiz bir bahçe hiç eğlenceli olmazdı ki, Susan. İnsanı bahçede yoran bir uğraş olmazsa çalışmanın anlamını ve önemini bilemez. Ben kazıp biçmek, ekip sökmek isterim. Cennette sevdiğim çiçeklerin olmasını da isterim… Cennetin ölümsüz çiçeğindense kendi menekşelerimin olmasını tercih ederim."

Sevgili Bayan Blythe'ın biraz fazla heyecanlandığını fark eden Susan, "Peki neden bu akşam bahçeyle ilgilenmiyorsunuz?" dedi.

“Çünkü Gilbert kendisiyle birlikte bir yere gitmemi istedi. Zavallı ihtiyar Bayan John Paxton’ı görecekmiş. Kadın ölüyor… Doktorun elinden hiçbir şey gelmiyor, yapabileceği her şeyi yaptı. Bayan John Paxton yine de ara sıra uğramasından hoşlanıyor.”

“Ah, evet, sevgili Bayan Blythe. Hiç kimse yalnız doğmak ve ölmek istemez. Hem bu akşam arabayla gezmek için oldukça güzel bir akşam. Sanırım ben de ikizlerle Shirley’yi yatırdıktan sonra erzak almak için köye yürüyüp Bayan Aaron Ward’a uğrayacağım. Eskisi kadar neşeli görünmüyor. Bu arada Bayan Blythe da başının ağrıdığını söyleyip yukarıya çıktı. En azından bu akşam biraz huzurlu oluruz.”

“Jem de vaktinde yatsın, olur mu, Susan?” dedi Anne ve üzerine boşalan bir bardak parfümü andıran mis gibi akşam havasında, bahçede dolaşmaya devam etti. “Düşündüğünden daha çok yoruluyor ve yatmak da istemiyor. Walter bu gece eve gelmeyecek. Leslie onlarda kalması için izin istedi.”

Jem yan kapının merdivenlerine, çıplak ayağını dizinin üzerine koymuş bir vaziyette oturmuş, etrafa ve özellikle de Gendeki kilisenin ardında duran dev gibi aya bakıyordu. Jem böyle kocaman ayları hiç sevmezdi.

Mary Maria teyze çocuğun yanından geçerken ona, “Dikkat et de suratın bu şekilde donup kalmasın,” dedi.

Jem hiç olmadığı kadar çok surat asıyordu. Yüzünün o şekilde donup kalması umurunda bile değildi. Anne ve babası gittikten sonra üzerine tırmanmaya çalışan Nan’e, “Git başımdan ve beni rahatsız etme,” dedi.

“Suratsız!” dedi Nan ama giderken merdivenlere Jem için getirdiği aslan şeklindeki kırmızı şekeri bıraktı.

Jem şekeri görmezden geldi. Kendisini çok rahatsız hissediyordu. Kimse ona karşı düzgün davranmıyordu. Herkes gelip ona sataşıyordu. Daha bu sabah Nan, “Sen bizim gibi Ingleside’da doğmadın,” dememiş miydi? Di, öğleden sonra Jem’in çikolatası olduğunu bildiği halde onun tavşan şeklindeki çikolatasını yemişti. Walter bile onu yalnız bırakmış, Ken ve Persis Ford’la kumdan kale yapmak için gitmişti. Ne eğlence ama! Üstelik o dövmeyi görmek için Bertie ile rıhtıma gitmeyi çok istiyordu. Jem daha önce hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Bertie’nin Kaptan Bill’in şömine rafında durduğunu söylediği şahane gemiyi görmek için de can atıyordu. Fakat ne yazık ki oraya gidemiyordu.

Susan ona üzeri fındık ve krema kaplı koca bir dilim pasta getirdi ama Jem, "Hayır, teşekkürler," diyerek ikramı geri çevirdi. Neden biraz zencefilli ekmekle tereyağı ayırmamıştı ki? Muhtemelen kardeşleri hepsini yiyip bitirmişti. Domuzlar! Jem'in canı çok sıkkındı. *Çete çoktan rıhtıma gitmek için yola çıkmıştır*, diye hüzünle düşündü Jem. Arkadaşlarıyla buluşmak için bir şeyler yapmalıydı. Acaba Di'nin oyuncak zürafasını oturma odasındaki kilimin üzerine getirip parçalasa olur muydu? Ama bunu yaparsa ihtiyar Susan deliye dönerdi… Susan kızdığında çok fena olurdu. Yoksa kadının odasındaki takvimin üzerindeki melek resmine bıyık mı çizseydi? Zaten o şişko, pembe suratlıyla sırıtan meleğin resminden hep nefret etmişti çünkü onu okuldaki Sissy Flagg'e benzetiyordu. Sissy denen kız okuldaki herkese Jem'in sevgilisi olduğunu anlatmıştı. Hem de onun… Sissy Flagg'in… Fakat Susan o meleğin güzel olduğunu düşünüyordu.

Yoksa Nan'in oyuncak bebeğinin saçlarını mı kesseydi? Veya Gog ya da Magog'un burnunu mu kırsaydı… Yahut ikisininkini birden… Belki de böylece annesi artık onun bir bebek olmadığını anlardı. İlkbaharda annesi gününü görecekti ama! Annesine yıllardır alıç çiçekleri toplayıp getirirdi… Dört yaşından beri… Ama gelecek baharda getirmeyecekti. Hayır, efendim!

Yoksa ham elmaları yiyip hastalansa mıydı? Belki bu onları korkuturdu. Veya bir daha kulaklarının arkasını hiç yıkamasa mıydı? Ya da gelecek pazar günü kilisede herkese dil mi çıkarsaydı? Mary Maria teyzenin üzerine tırtıl da atabilirdi… Kocaman, çizgili ve kıllı bir tırtıl… Ya da rıhtıma kaçıp Kaptan David Reese'in gemisinin içine gizlenir ve sabah Güney Afrika'ya doğru yola çıkardı… O zaman üzülürler miydi? Bir daha hiç geri gelmez miydi? Brezilya'ya çakal avlamaya giderdi ya da? O zaman üzülürler miydi? Hayır, hiç üzülmeyeceklerine emindi. Hiç kimse onu sevmiyordu. Pantolonunun cebinde bir delik vardı. Hiç kimse onu dikmemişti. Neyse, zaten umurunda değildi. O da Glen'deki herkese deliği gösterir ve herkesin onun ne kadar ilgisiz bırakıldığını görmelerini sağlardı. Bütün bu yanlış düşünceler onu âdeta bir dipsiz bir kuyu gibi çekmeye başladı.

Tik-tak… Tik-tak… Tik-tak… Büyükbaba Blythe öldükten sonra evin girişine konan büyük saat ötmeye devam etti… Zaman kavramının önemli olduğu yıllardan kalan, şık, güzel ama eski bir saatti bu. Jem bu saati çok severdi ama şu an ondan nefret ediyordu. Saat ona gülüyor gibiydi. "Haha, yatma vakti geliyor. Diğerleri rıhtıma gidiyor ama sen gidemiyorsun. Haha… Haha… Haha…"

Neden her gece yatmak zorundaydı? Neden?

Glen'e gidecek olan Susan, karşısında duran asi ufaklığa şefkatle baktı.

"Ben dönene kadar yatmana gerek yok, Jem," dedi birdenbire.

"Zaten ben bu gece yatmayacağım!" dedi Jem öfkeyle. "Bu evden kaçacağım. Evet, bunu yapacağım, ihtiyar Susan Baker! Gidip göle atlayacağım, ihtiyar Susan Baker!"

Susan kendisine ihtiyar denmesini hiç sevmezdi, bunu söyleyen küçük Jem olsa bile. Sessizce çocuğun yanından uzaklaştı. Bu çocuğun disipline ihtiyacı vardı. Kadının peşi sıra dışarıya çıkan Shrimp siyah patileriyle Jem'in omuzlarına çıktı ama çocuk ona çok kızdı. "Git başımdan! Bütün gün poponun üzerinde oturup Mary Maria teyze gibi dik dik bakmaktan başka bildiğin bir şey yok! Git! Gitmiyor musun? O zaman, al bakalım!"

Jem, kardeşi Shirley'nin yerde duran oyuncaklarından birini alıp kediye fırlatınca Shrimp ona öfkeyle miyavlayarak kaçtı. Şuna bak! Evin kedisi bile Jem'den nefret ediyordu! Yaşamanın artık ne anlamı vardı?

Yerde duran aslan şeklindeki şekeri aldı. Gerçi Nan kuyruğunu ve yelesini yemişti ama şekerin kalanı hâlâ sağlamdı. Yani yenilebilirdi. Belki de bu yediği son aslan şeker olacaktı. Jem şekeri bitirip parmaklarını yalarken ne yapması gerektiğine karar vermişti. Hiçbir şey yapmasına izin verilmeyen birinin yapabileceği tek şeyi yapacaktı.

BÖLÜM 6

Saat on birde Gilbert ile eve dönen Anne bahçe kapısında durup, “Bu evin bütün ışıkları neden yanıyor?” diye haykırdı.

Telaşla içeriye giren Anne etrafa bakındı ama kimseyi görmedi. Mutfağın, oturma ve yemek odasının, kütüphanenin bütün ışıkları yanıyordu. Hatta Susan’ın odası ve üst kattaki diğer odalar da aydınlıktı ama etrafta kimsecikler yoktu.

“Ne olabilir…” diye söze başladı ama telefon zili araya girdi. Telefonu Gilbert açtı. Bir süre dinledi. Derken dehşete kapıldı ve Anne’in yüzüne bile bakmadan hızla dışarıya fırladı. Belli ki çok kötü bir şey olmuştu ve durumu açıklayacak vakit yoktu.

Anne bu durumlara alışıktı, ölüm kalım meseleleriyle uğraşan birinin eşiydi sonuçta. Omuz silkip kabanıyla şapkasını çıkarttı. Bütün ışıkları ve kapıları açık bırakıp gittiği için Susan’a kızdı.

“Ba… Bayan… Blythe,” dedi Susan’ınkine hiç benzemeyen ama aslında Susan’a ait olan bir ses.

Anne kadına baktı. Başında şapkası yoktu ve kır saçları samanla kaplıydı. Desenli elbisesi de kirlenmişti. Hele yüzü!

“Susan! Ne oldu sana?”

“Minik Jem ortadan kayboldu.”

“Kayıp mı oldu?” Anne boş gözlerle kadına baktı. “Ne demek bu? Kaybolmuş olamaz!”

“Ama kayboldu,” diye yutkundu Susan ellerini sallayarak. “Ben Glen’e giderken yan kapının merdivenlerinde oturuyordu. Karanlık çökmeden geri döndüm ama o evde yoktu. İlk başta korkmadım. Evdeki bütün odalara baktım fakat onu hiçbir yerde bulamadım… Bana kaçacağını söylemişti…”

“Saçmalık! O, böyle bir şey yapmaz, Susan. Kendini boşuna üzmüşsün. Buralarda bir yerlerde olmalı… Belki uyuyakalmıştır… Buralardadır.”

“Her yere baktım… Her yere. Bahçeye, müştemilata, her yere baktım. Elbisemin haline bakın… Hep samanlıkta uyumanın çok eğlenceli olacağını

söylediği için ben de samanlığa gittim ve köşedeki o boşluğun içine düştüm, yumurtaların hepsini kırdım. Çok şükür ki bacağımı filan kırmadım… Tabii minik Jem kayıpken şükretmek ne kadar doğru olur, o da ayrı bir mesele."

Anne hâlâ telaşlanmak istemiyordu.

"Acaba izin vermediğimiz halde arkadaşlarıyla rıhtıma gitmiş olabilir mi, Susan? Daha önce hiçbir itaatsizliğini görmemiştim ama…"

"Hayır, yapmaz, sevgili Bayan Blythe… O masum kuzu asla itaatsizlik etmez. Her yeri aradıktan sonra Drewlara gittim, Bertie Shakespeare de eve daha yeni dönmüştü. Jem'in onlarla gelmediğini söyledi. Karnıma bir ağrı saplandı. Onu bana emanet etmiştiniz. Paxtonları da aradım, onlar da az evvel çıktığınızı ama nereye gittiğinizi bilmediklerini söylediler."

"Parkerlara uğramak için Lowbridge'e gitmiştik."

"Olabileceğinizi düşündüğüm her yeri aradım. Sonra köye tekrar gittim, şu anda bütün köylüler Jem'i arıyor…"

"Ah, Susan, buna ne gerek vardı?"

"Sevgili Bayan Blythe, size her yere baktım diyorum. Gidebileceğini sandığım her yere. Ah, bu geceyi nasıl atlatırım ben! Bir de bana göle atlayacağını söylemişti…"

Anne kendini tutamayıp ürperdi. Küçük Jem elbette göle filan atlamazdı, mümkün değildi… Ama gölde Carter Flagg'in balık tutmak için kullandığı bir sandal vardı, belki Jem sandala binip gölde kürek çekmek istemiş olabilirdi. Bunu yapmayı hep isterdi… Belki de sandalı çözmeye çalışırken göle düşmüştü. Anne'in korkuları bir anda berbat bir hal aldı.

Gilbert'ın nereye gittiği hakkında da en ufak bir fikrim yok, diye düşündü telaşla.

"Bu tantana da neyin nesi?" dedi bir anda merdivenlerin başında beliren Mary Maria teyze. Saçında bigudiler, üstünde ejderha desenli bir gecelik vardı. "İnsan bu evde huzurlu bir uyku uyuyamaz mı?"

"Küçük Jem ortadan kayboldu," dedi Bayan Blythe'ın azarlamasına çok içerleyen Susan. "Annesi onu bana emanet etmişti…"

Anne evin her yerini bir kez daha arayacaktı. Jem buralarda bir yerde olmalıydı! Odasında yoktu, yatağı bozulmamıştı. Ne ikizlerin odasında ne de kendi yatak odasındaydı. Hiçbir yerde yoktu. Tavan arasından kilere kadar evin her yerini arayan Anne, oturma odasına döndüğünde panik içindeydi.

“Seni endişelendirmek istemem, Annie,” dedi Mary Maria teyze sesini alçaltarak. “Ama yağmur fıçısına baktın mı? Geçen yıl Küçük Jack MacGregor yağmur fıçısında boğulup ölmüştü.”

“Ben… Ben oraya baktım,” dedi Susan bir kez daha ellerini sallayarak. “Bir sopa alıp fıçının içini karıştırdım…”

Mary Maria teyzenin sözleri karşısında Anne’in kalbi duracak gibi oldu. Susan hemen kendini toparladı çünkü sevgili Bayan Blythe’ın üzülmemesi gerektiğini biliyordu.

“Lütfen, duralım ve sakince düşünelim,” dedi titrek bir sesle. “Sizin de söylediğiniz gibi Jem buralarda bir yerdedir. Buhar olup uçmadı ya…”

“Kömürlüğe ve sarkaçlı saatin içine baktın mı?” diye sordu Mary Maria teyze.

Susan kömürlüğe bakmış ama sarkaçlı saatin içine bakmak hiç kimsenin aklına gelmemişti. Oysa saat gerçekten de küçük bir çocuğun sığabileceği kadar büyükçü. Jem’in saatlerdir o koca saatin içinde kapalı kalmış olabileceğini düşünen Anne, telaşla saati açtı. Fakat çocuk orada da yoktu.

“İçimden bir ses bu gece yatağa giderken bir şey olacak diyordu,” dedi Mary Maria teyze ellerini şakaklarına bastırarak. “İncil’deki *geleceğin neler getireceğini bilemeyiz* cümlesini okurken sayfa sanki canlanmış gibi hissettim. Bu kesinlikle ilahi bir uyarıydı. Kendini en kötüsüne hazırlaşan iyi olur, Annie. Çocuk bataklığa gitmiş olabilir. Keşke birkaç tane tazımız olsaydı.”

Anne zorla gülmeye çalıştı.

“Adada hiç tazı yok, Mary Maria teyze. Gilbert’ın zehirlenerek ölen köpeği Rex şu an yaşasaydı Jem’i hemen bulurdu. Fakat ben yine de boşuna telaşlandığımızı düşünüyorum…”

“Carmodyli Tommy Spencer kırk yıl evvel ortadan kayboldu ve bir daha hiç bulunamadı… Yoksa bulundu mu? Bulunduysa bile sadece iskeleti bulunmuştur. Bu gülünecek bir konu değil, Annie. Durumu nasıl bu kadar sakin karşıladığını anlayamıyorum doğrusu.”

Telefon çaldı. Anne ile Susan birbirlerine baktı.

“Ben… Ben telefonu açamam, Susan,” diye fısıldadı Anne.

“Ben de,” dedi Susan. Daha sonra Mary Maria Blythe’ın önünde böyle bir zayıflık sergilediği için çok pişman olacaktı ama elinde değildi. İki saatlik korku dolu aramalar ve ürkütücü senaryoların ardından Susan tam bir enkaza dönmüştü.

Mary Maria teyze telefona doğru gidip ahizeyi kulağına götürürken, kafasındaki bigudiler duvarda korkunç gölgeler oluşturuyordu. Susan kadını şeytana benzetti.

"Carter Flagg her yeri aradıklarını ama izine rastlamadıklarını söyledi," dedi kadın buz gibi bir sesle. "Ama sandalın gölün ortasında durduğunu, içinde herhangi birinin olmadığını düşündüklerini de ekledi. Şimdi de gölü arayacaklarmış."

Susan, Anne'i tam vaktinde yakaladı.

"Hayır… Hayır… Bayılmayacağım, Susan," dedi Anne. Dudakları bembeyaz olmuştu. "Bana yardım et de oturayım… Teşekkürler… Gilbert'ı bulmalıyız…"

Anne'i güya yatıştırmaya çalışan Mary Maria teyze, "Eğer James boğulduysa bu korkunç dünyadaki onca derdi çekmeden öldüğüne şükretmelisin, Annie," dedi.

"Feneri alıp bahçeyi bir kez daha arayacağım," dedi Anne ayağa kalkmayı başardığı an. "Evet, senin aradığını biliyorum, Susan… Ama ben de arayayım… Burada böyle, elim kolum bağlı oturmak istemiyorum."

"O zaman üstünüze bir hırka geçirin, Bayan Blythe. Hava bayağı serin. Kırmızı hırkanızı getireyim. Oğlanların odasındaki sandalyede duruyor. Bekleyin, hemen getiriyorum."

Susan hızla üst kata koştu. Birkaç saniye sonra tiz bir çığlık olarak tarif edilebilecek bir ses evin her yerinde yankılandı. Anne ile Mary Maria teyze üst kata koştu. Susan koridorda durmuş, hem gülüyor hem ağlıyordu. Kadın daha önce hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve muhtemelen de bir daha hiç yaşamayacaktı.

"Ba… Bayan Blythe… Orada! Küçük Jem orada… Kapının yanındaki pencere pervazında uyuyakalmış. Oraya hiç bakmamıştım… Kapının arkasında kalıyordu… Yatağında görmeyince de…"

Rahatlayıp sevinen Anne, odaya girdi ve pencerenin kenarına diz çöktü. Bir süre sonra Susan ile ne kadar aptalca davrandıklarını düşünüp güleceklerdi belki ama şu an şükran gözyaşları döküyordu. Küçük Jem pencerenin kenarında uyuyordu, üzerinde battaniyesi, güneşten bronzlaşmış ellerinde pilli oyuncak ayısı ve kucağında Shrimp ile masum bir şekilde yatıyordu. Kızıl saçları yastığın üzerine düşmüştü. Güzel bir rüya görüyor gibiydi, Anne onu uyandırmak istemedi. Fakat çocuk yıldızları andıran, ela gözlerini aniden açıp annesine baktı.

“Jem, bir tanem. Neden yatağında değilsin? Seni… Seni göremeyince biraz telaşlandık… Her yere baktık ama burada olacağın aklımıza gelmedi…”

“Burada yatmak istedim çünkü babamla birlikte eve döndüğünüzde sizi görebilecektim. O kadar yalnızdım ki yatağıma yatmak istemedim.”

Annesi onu kucağına aldı ve yatağına taşıdı. Öpülmek çok güzeldi. Yorganının üzerine örtülmesi ve sırtının şefkatle sıvazlanması, Jem’e ne kadar çok sevildiğini bir kez daha hissettirdi. Zaten yılan dövmesini görmek kimin umurundaydı? Annesi çok iyi biriydi… Dünyanın en iyi annesiydi. Glen’deki herkes Bertie’nin annesine ‘Bayan ikinci Skimmings’ derdi çünkü o çok kaba birisiydi. Jem de bunu biliyordu. En ufak bir şeyde bile Bertie’nin yüzüne tokat attığına defalarca kez şahit olmuştu.

“Anneciğim,” dedi uykulu bir sesle, “elbette sana ilkbaharda alıç çiçekleri toplayacağım… Hem de her ilkbaharda. Bana güvenebilirsin.”

“Tabii ki güveniyorum, canım,” dedi annesi.

“Madem aranan bulundu, sanırım artık rahat bir nefes alıp yataklarımıza geri dönebiliriz,” dedi Mary Maria teyze. Onun da rahatladığı sesinden belli oluyordu.

“Pencere pervazına bakmayı akıl edememem ne büyük aptallıktı,” dedi Anne. “Şaka gibi bir geceydi. Doktorun da bize bu geceyi asla unutturmayacağından emin olabilirsiniz. Susan, lütfen Bay Flagg’i arayıp Jem’i bulduğumuzu söyle.”

“O da bana gülsün,” dedi Susan neşeyle. “Umurumda olduğundan değil gerçi… Küçük Jem bulunduğuna göre herkes bana istediği kadar gülebilir.”

“Bir fincan çay iyi olurdu,” dedi Mary Maria teyze ejderha desenli geceliğini düzelterek.

“Hemen hazırlarım,” dedi Susan sert bir sesle. “Bay Flagg, küçük Jem’i bulduğumuzu söylediğimde, ‘Çok şükür’ dedi. Ürünlerini ne kadar pahalıya satarsa satsın artık o adam hakkında tek bir kötü söz bile etmeyeceğim. Yarın akşam yemeğinde tavuk yemeye ne dersiniz, sevgili Bayan Blythe? Kutlama gibi olsun istiyorum. Küçük Jem’e de kahvaltıda en sevdiği kekten yaparım.”

Bir telefon daha geldi… Bu sefer arayan Gilberts. Rıhtımdan doğruca hastaneye geçecekti. Feci derecede yanmış olan bir bebeği oraya götürüyordu. Sabaha kadar da dönmeyecekti.

Anne yatmadan önce pencereden dışarıya bakıp tüm dünyaya teşekkür etti. Denizden karaya doğru serin bir rüzgâr esiyordu. Bahçedeki ağaçların üzerinde parlak ayışığı gezinmekteydi. Anne hem gülümsüyor hem de rüzgârdan ürperiyordu. Daha bir saat önce yaşadığı paniği ve Mary Maria teyzenin saçma sapan yorumlarını düşündü. Ama çocuğu güvendeydi. Gilbert da başka bir yerde, başka bir çocuğun hayatı için savaş veriyordu… *Sevgili Tanrım hem ona hem annesine yardım et… Dünyadaki bütün annelere yardım et. Sevgimize, rehberliğimize ve anlayışımıza muhtaç olan minik, hassas ve sevgi dolu bütün yürekler için yardımına çok ihtiyacımız var*, diye geçirdi içinden.

Ingleside o gece yine eski huzuruna kavuştu. Herkes mutluydu. Olayın ardından derin bir çukura girip orada uyuyup kalmak isteyen Susan bile.

BÖLÜM 7

“Bir sürü arkadaşı olacak… Yalnız kalmayacak… Biz dördümüz ve Montreal’den ziyaretimize gelen yeğenlerim de orada olacak. İnsanın başkasının yaptıklarını düşünecek vakti bile kalmaz.”

İri yarı, gürültülü, neşeli Bayan Dr. Parker, Walter’a kocaman gülümsedi. Çocuk da aynı şekilde karşılık verdi. Neşesi ve gülümseyen yüzüne rağmen Bayan Parker’dan hoşlanıp hoşlanmadığından çok emin değildi. Kadının her şeyi sanki aşırıydı ama Dr. Parker bundan hoşlanıyordu. “Dördümüz” ve Montreal’den gelen yeğenlere gelince, Walter hiçbirini görmemişti. Parkerların yaşadıkları Lowbridge, Glen’den on kilometre uzaktaydı ve Walter oraya hiç gitmemişti. Oysa Dr. Parker ile eşi ve Bay ve Bayan Blythe birbirlerine sık sık gidip gelirdi. Dr. Parker ile babası çok iyi arkadaşlardı ama Walter annesinin, Bayan Dr. Parker ile iyi geçindiğinden pek emin değildi. Anne, altı yaşında olmasına rağmen oğlunun diğer çocukların göremediklerini gördüğünü fark etmişti.

Walter, Lowbridge’e gitmek isteyip istemediğinden de emin değildi. Oysa Avonlea’ye gitseler ne çok eğlenirlerdi! Eski evde, Kenneth Ford ile geçireceği bir gece de çok daha eğlenceli olabilirdi. Gerçi oraya misafirliğe gitmiş olmazdı çünkü eski ev ona Ingleside’dan sonra hep ikinci yuvası gibi gelirdi. Fakat iki hafta boyunca Lowbridge’te kendisine tamamen yabancı olan insanlarla vakit geçirmek çok farklı bir olaydı. Ama her şey ayarlanmıştı. Walter’ın hissettiği ama nedenini bir türlü anlayamadığı bir sebepten ötürü, anne ve babası bu plana çok sevinmişti. Walter kederle ve endişeyle, *Acaba bizden kurtulmak mı istiyorlar*, diye düşündü. Jem iki gün önce Avonlea’ye gitmişti. Çocuk, Susan’ın da, “Vakti gelince ikizleri de Bayan Marshall Elliott’a mı göndersek?” dediğini duymuştu. Hangi vakit? Mary Maria teyze bile çok endişeli görünüyor ve “Umarım her şey yolunda gider,” şeklinde yorumlar yapıyordu. Neyin yolunda gitmesini umuyordu? Walter’ın hiçbir fikri yoktu. Ama Ingleside’da garip olaylar yaşandığından emindi.

“Onu yarın götürürüm,” dedi Gilbert.

“Bizimkiler sabırsızlanıyorlar,” dedi Bayan Dr. Parker.

“Çok naziksiniz,” dedi Anne.

“En iyisi bu,” dedi Susan mutfakta Shrimp’e.

Parkerlar gidince, “Bayan Parker’ın Walter’ı alıp götürmesi çok hoş bir davranış, Annie,” dedi Mary Maria teyze. “Bana Walter’ı çok sevdiğini söyledi. İnsanların ne garip zevkleri var, değil mi? Neyse ki ben de iki haftalığına da olsa bir balığın üzerine basmadan banyo yapabileceğim.”

“Ne balığı, teyze? Yani sen…”

“Evet, ben balık dedim, Annie. Banyoda sürekli ölü bir balığın üzerine basıyorum. Sen hiç çıplak ayakla ölü bir balığın üzerine bastın mı?”

“Hayır, ama nasıl…”

“Walter geçen gece bir alabalık yakalayıp ölmesin diye küvetin içine koymuş, sevgili Bayan Blythe,” dedi Susan. “Eğer küvette kalsa bir şey olmazdı ama balık bir şekilde sudan çıkıp ölmüş. Tabii çıplak ayakla banyoya giren biri de…”

“Artık hiç kimseyle tartışmamaya karar verdim,” dedi Mary Maria teyze ayağa kalkıp odadan çıkarken.

“‘Hiç kimse’ ile beni kastettiğine eminim, sevgili Bayan Blythe,” dedi Susan.

“Ah, Susan, bu kadın sinirlerimi bozmaya başladı. Şu iş bitsin, inan bana onu asla umursamayacağım… Üstelik hakkını vermem gerek, ölü bir balığın üzerine basmak da iğrenç bir şey olmalı…”

“Canlı olsa daha kötü olmaz mıydı anneciğim? En azından ölü balıktan ses çıkmaz,” dedi Di.

Çocuğun söylediği doğruydu, Anne ve Susan’a da kıkırdamaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Anne o gece Gilbert’a, Walter’ın Lowbridge’te rahat edip edemeyeceğini merak ettiğini söyledi.

“Çok hassas bir çocuk biliyorsun ve hayal gücü de çok kuvvetli.”

“Hem de nasıl,” dedi Susan’a üç çocuğun yıkanmasında yardım ettiği için oldukça yorgun olan Gilbert. “Anne, oğlumuz karanlıkta üst kata çıkmaktan bile korkar, o yüzden Parkerlarda geçireceği birkaç gün ona çok fayda sağlayacaktır eminim. Eve farklı bir çocuk olarak dönecek bence.”

Anne başka bir şey söylemedi. Gilbert haklıydı. Jem yokken Walter çok yalnız kalıyordu, Shirley doğduğunda olduğu gibi, birkaç gün içinde Susan

yine çok meşgul olacaktı. Hele ziyaret süresi iki haftadan dört haftaya çıkan Mary Maria teyze de evdeyken.

Walter yatağına uzanmış, uçsuz bucaksız hayal gücüyle ertesi gün evden gideceğini düşünüp korkuyordu. Walter'ın çok canlı bir hayal gücü vardı. Tıpkı duvarda asılı olan tablodaki beyaz bir at gibi, Walter da hayal gücünün üzerine atlar zamanda ve mekânda geleceğe veya geçmişe yolculuk ederdi. Gece yaklaşıyordu… Uzun boylu, esmer, siyah kanatlı bir meleğe benzeyen Gece, Bay Andrew Taylor'ın güneydeki tepelerde bulunan ormanında yaşardı. Walter bazen onu çok hoş karşılardı… Bazen de onu o kadar canlı ve gerçekmiş gibi hayal ederdi ki kendisi bile korkardı. Walter, küçük dünyasındaki her şeyi kurgulayan, kişiselleştiren bir çocuktu. Gece kendisine hikâyeler anlatan Rüzgâr ı… Bahçedeki çiçeklerin üzerini süsleyen Karı… Gökyüzünden sessizce düşen gümüşi Çiy'i… Uzaktaki şu mor tepeye kadar çıkarsa zıplayıp dokunacağından kesinlikle emin olduğu Ay'ı… Denizden gelen Sis'i… Asla yer değiştirmeyen ama yine de sürekli değişen Deniz'in kendisini… Karanlık, gizemli Gelgit'i. Bunların hepsi Walter için canlı birer varlıktı. Ingleside, meyve bahçesi, bataklık, rıhtım, kumsal… Kısacası her yer cüceler, periler ve cinlerle doluydu. Mesela kütüphanedeki şöminenin rafında duran siyah kedi biblosu aslında bir cadıydı. Geceleri canlanır, kocaman olur ve evin içinde gizlice dolanırdı. Walter başını yorganın altına sokup korkudan tir tir titrerdi. Çocuk kendi kurduğu hayallerle kendisini hep böyle korkuturdu.

Belki de Mary Maria teyze onun için "çok gergin ve sinirli" derken haklıydı. Gerçi Susan bunu söylediği için kadını asla affetmeyecekti. Belki de Yukarı Glen'de yaşayan Kitty MacGregor teyze onun için "sezgileri kuvvetli" derken de haklıydı. Bir defasında Walter'ın uzun kirpikli, duman grisi gözlerine derin derin bakıp, "Küçücük bir bedende bir ihtiyarın ruhu yaşıyor," demişti. Herhalde ihtiyar ruhu, genç aklının algılayabileceğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Sabah Walter'a babasının onu yemekten sonra Lowbridge'e götüreceği söylendi. Walter bir şey söylemedi ama yemek sırasında boğulacak gibi oldu ve gözleri birdenbire yaşardı. Yeterince hızlı davranıp, saklanamadı.

"Ağlamayacaksın değil mi, Walter?" dedi Mary Maria teyze, sanki altı yaşında bir çocuğun ağlaması çok büyük bir suçmuş gibi. "Bebek gibi ağlamazsın diye umuyorum. Üstelik etini de yememişsin."

Ağlamamak için gözlerini devamlı kırpan ve başını kaldırıp kadına bakmaya cesaret edemeyen Walter, "Bu sırf yağ," dedi. "Yağ sevmem."

“Ben çocukken şunu severim, bunu sevmem’ dememe asla izin verilmezdi. Neyse, Bayan Parker sana biraz terbiye verir. Kendisi bir Winter’dı sanırım… Yoksa Clark mıydı? Hayır, hayır… Campbell’dır. Zaten Winterlar ile Campbellar aynı kumaştandır, saçmalıklara asla katlanamazlar.”

“Ah, lütfen Walter’ı korkutma Mary Maria teyze,” dedi gözleri şefkatle parlayan Anne.

“Üzgünüm, Annie,” dedi kadın alaycı bir tavırla. “Çocuklarına hiçbir şey öğretmeye hakkım olmadığını unutmamam gerekirdi.”

“Uyuz kadın,” diye homurdandı tatlıları getirmek için mutfağa giden Susan. Walter’ın en sevdiği pudingi yapmıştı.

Anne kendisini çok suçlu hissetti çünkü Gilbert ona teyzesi gibi zavallı bir ihtiyara karşı daha nazik ve sabırlı olması gerekirmiş gibi bir bakış attı.

Gerçi Gilbert da rahatsız oluyordu. Herkesin bildiği gibi, Gilbert yaz boyu hiç durmadan çalışmış ve kendini sürekli çok gergin hissetmişti. İtiraf etmeliydi ki Mary Maria teyzenin bu tavırları onun daha da canını sıkıyordu. Anne sonbaharda kocasını bir aylığına Nova Scotia’daki av tatiline göndermeye niyetliydi.

“Çayınız nasıl olmuş?” diye sordu Mary Maria teyzeye.

Kadın dudaklarını büzdü.

“Pek güzel değil. Ama fark etmez. Zavallı bir ihtiyarın çayının nasıl olduğu kimin umurunda? Gerçi benim çok iyi bir misafir olduğumu düşünen insanlar da var.”

Kadının imasını o an için hiç umursamayan Anne’in bir anda beti benzi soldu.

“Sanırım ben çıkıp biraz uzanacağım,” dedi masadan kalkarken. “Gilbert, sen de Lowbridgete fazla uzun kalmasan iyi edersin… Bayan Carson’ı da aramayı unutma lütfen.”

Biraz telaşlı bir şekilde Walter’ı öpüp oğluna veda etti. O kadar telaşlıydı ki sanki oğlunu düşünmüyor gibiydi. Walter ağlamayacaktı. Mary Maria teyze onu alnından öptü. Walter alnından şapur şupur öpülmeyi hiç sevmezdi:

“Lowbridge’teyken sofra kurallarına uymaya özen göster, Walter. Sakın açgözlülük yapma. Eğer yaramazlık yaparsan Koca Siyah Adam gelip koca, siyah sopasıyla seni döver.”

Gilbert o sırada Grey Tom isimli atın koşum takımlarını takmaya gittiği için kadının bu sözlerini duymadı. Çocuklarının korkutulmasına ve akıllarına saçma sapan fikirler sokulmasına asla izin vermezdi. Fakat o sırada masayı temizlemekte olan Susan kadını duymuştu ve Mary Maria teyze bu defa Susan'ın elinden kurtulamayacaktı. Tabii o an kadın Susan'ın planlarından bihaberdi.

BÖLÜM 8

Walter genelde babasıyla gezmeyi severdi. Güzel şeylere bayılırdı ve Glen St. Mary'nin yolları çok güzeldi. Lowbridge'e giden yolda çift şeritler hâlinde düğünçiçekleri vardı, her yerde davetkar ve yemyeşil çimenler uzanıyordu. Ama bugün babası pek konuşkan değildi ve Grey Tom'u daha önce hiç görmediği kadar telaşla sürüyordu. Lowbridge'e vardıklarında Bayan Parker'a birkaç şey söyleyip Walter'a veda bile etmeden telaşla ayrıldı. Walter bir kez daha ağlamamak için kendini zor tuttu. Kimsenin onu sevmediği çok belliydi. Eskiden anne ve babası onu severdi ama artık sevmiyorlardı işte.

Parkerların geniş ve dağınık evi Walter'ın hiç hoşuna gitmedi. Ama belki de o an hiçbir ev çocuğun hoşuna gitmeyecekti. Bayan Parker onu kuş sesleriyle dolu arka bahçeye götürüp çocuklarla tanıştırdı. Sonra da onları baş başa bırakıp dikiş yapmaya geri döndü. Çocukları baş başa bırakmak genelde iyi sonuçlanırdı. Ama Bayan Parker herhalde küçük Walter Blythe'ın sıradan bir çocuk olmadığını fark etmemişti. Kadın onu severdi. Kendi çocukları da çok tatlıydı. Gerçi Fred ve Opal biraz Montreal kibrine sahipti ama hepsinin eninde sonunda iyi anlaşacaklarından çok emindi. Her şey yolunda gidecekti. Tek bir çocuğun yükünü alarak bile Anne Blythe'a yardım etmekten mutluydu. Bayan Parker, her şeyin yolunda gitmesini umut ediyordu. Anne'in dostları onu kendisinden daha çok düşünürdü zira hiçbiri Shirley'nin doğumunu unutmamıştı.

Arka bahçeye bir anda büyük bir sessizlik çöktü. Burası büyük bir elma bahçesine açılıyordu. Walter, Montrealli kuzenleriyle oynayan Parker çocuklarına çekingen gözlerle baktı. Bill Parker on yaşındaydı. "Annesi gibi" kırmızı ve yuvarlak suratlı bir çocuktu ve Walter'ın gözünde çok büyüktü. Andy Parker dokuz yaşındaydı ve kardeşleri ona "yaramaz kardeşimiz" derlerdi. Takma adı da "Domuz" idi ve bunun geçerli bir sebebi vardı. Walter daha ilk bakışta çocuktan hoşlanmadı… Kısa ve dik saçlarını, çilli yüzünü, mavi gözlerini hiç sevmedi. Fred Johnson ise Bill'in yaşıtıydı. Fakat Walter ondan da hoşlanmadı. Gerçi kıvırcık saçlı, siyah gözlü, hoş bir

çocuktu. Dokuz yaşındaki kız kardeşi Opal da kıvırcık saçlı ve siyah gözlüydü ama çok keskin bakıyordu. Kolunu sekiz yaşındaki Cora Parker'ın omzuna atmış, başını kızın başına yaslamış meraklı gözlerle Walter'a bakıyorlardı. Eğer Alice Parker olmasa Walter arkasını döndüğü gibi koşup oradan kaçardı.

Alice yedi yaşındaydı ve altın sarısı saçları lüle lüleydi. Gözleri tıpkı bahçelerindeki menekşeler kadar mor ve yumuşaktı. Pembe, gamzeli yanakları vardı. Sarı, fırfır etekli bir elbise giymişti. Sanki dans eden bir düğün çiçeğine benziyordu. Alice, sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi samimi bir şekilde gülümsedi. Alice iyi biriydi.

Konuşmayı Fred başlattı.

"Selam delikanlı," dedi.

Walter çocuğun imasını hissedip kendini toparladı.

"Benim adım Walter," diye cevap verdi.

Fred şaşırmış gibi yaparak diğerlerine baktı. Bu köylü çocuğuna gününü gösterecekti!

"Adının Walter olduğunu söylüyor," dedi ağzını büzerek Bill'e.

"Adının Walter olduğunu söylüyor," dedi Bill de Opal'a.

"Adının Walter olduğunu söylüyor," dedi Opal, Andy'ye.

"Adının Walter olduğunu söylüyor," dedi Andy, Cora ya.

"Adının Walter olduğunu söylüyor," diye kıkırdadı Andy, Alice'e.

Alice hiçbir şey söylemedi. Hayranlık dolu bakışlarla Walter'a bakıyordu, çocuk bu durumdan etkilenip cesaretlendi ama tam o sırada diğerleri hep bir ağızdan, "Adının Walter olduğunu söylüyor," diye bağırıp kahkahalara boğuldular.

Sesleri duyan Bayan Parker ise, *Çocuklar ne güzel eğleniyor!* diye düşündü.

"Annem senin perilere inandığını söyledi," dedi Andy küstah bir tavırla.

Walter onu dikkatle süzdü. Alice'in önünde kendisini küçük düşürmesine izin vermeyecekti.

"Peri diye bir şey var," dedi.

"Yok," dedi Andy.

"Var," dedi Walter.

"Peri diye bir şeyin olduğunu söylüyor," dedi Andy, Fred'e.

“Peri diye bir şeyin olduğunu söylüyor,” dedi Fred, Bill’e. Ve aynı gösteri bir kez daha tekrarlandı.

Daha önce kendisiyle dalga geçilmesine hiç alışık olmayan Walter için bu büyük bir işkenceydi. Gözyaşlarını engellemek için dudaklarını ısırdı. Alice’in önünde ağlamamalıydı.

“Yumruğu yiyip morarmaya ne dersin?” dedi Walter’ın bir süt kuzusu olduğuna ve bu yüzden onunla alay etmeye karar veren Andy.

“Domuz, sus!” dedi Alice sert bir şekilde. Korkutucu olmaya çalışmasına rağmen sesi yine de hayli tatlı ve kibardı. Fakat Andy’yi korkutmaya yetmişti.

“Ben öyle demek istemedim,” diye mırıldandı.

Rüzgâr nihayet Walter’ın yanındaydı ve çocuklar meyve bahçesinde güzelce oyun oynamaya başlamışlardı. Ama yemek vakti geldiğinde Walter yine evini özlediğini hissetti. Bir an için hepsinin önünde ağlamaktan korktu. Kibarca omzunu sıvazlayıp ona destek olmaya çalışan Alice’in önünde bile. Hiçbir şey yiyemedi… Yiyemedi işte. Böylesi durumlarda genelde söyleyecek bir şeyi olan Bayan Parker bu defa Walter’a tek kelime etmedi ve sabahleyin iştahının daha iyi olacağını söyleyerek onu rahatlattı. Diğer çocuklar yemek yiyip sohbet etmekle meşgul oldukları için Walter’la ilgilenmediler.

Walter bu ailenin neden bağırarak konuştuğunu merak etti. Uzun yıllardır birlikte yaşadıkları ve daha geçenlerde kaybettikleri sağır büyükannelerinden kalan bir alışkanlıktı bu. Walter bunu bilmiyordu ve gürültüden başı ağrımıştı… *Bizim evde de yemek yeniyordur şimdi*, diye düşündü. Masanın başındaki annesi gülümsüyor ve babası ikizlerle şakalaşıyordur. Susan, kız kardeşi Shirley’nin fincanına süt dolduruyor ve Nan de Shrimp’e masadan bir şeyler veriyordur. Evin artık bir üyesi olan Mary Maria teyze bile çocuğun gözünde canlandı. Yemek için zili kim çalmıştı acaba? Bu hafta sıra ondaydı, Jem de evde değildi. Keşke gizlice ağlayabileceği bir yer olsaydı! Fakat Lowbridge’te insanın gözyaşlarını saklayacağı bir yer yoktu. Hem… Alice de buradaydı… Walter, koca bir bardak buzlu suyu içti ve bunun ağlamasına engel olduğunu fark etti.

“Bizim kedimiz öfke nöbetleri geçiriyor,” dedi Andy masanın altından Waltera tekme atarak.

“Bizimki de,” dedi Walter. Shrimp iki kez öfke nöbeti geçirmişti. Ayrıca kedisinin Lowbridge kedilerinden aşağı kalmasına izin verecek değildi.

“Bahse girerim bizim kedimiz sizinkinden çok daha öfkelidir,” dedi Andy.

“Bahse girerim değildir,” diye cevap verdi Walter.

“Lütfen kediler yüzünden tartışmayın,” diye araya girdi Bayan Parker. Yanlış anlaşılan çocuklar hakkında yazacağı makalesini için evde sessiz bir gün geçirmek istiyordu. “Dışarı çıkıp oyun oynayın. Zaten yatma vaktine de az kaldı.”

Yatma vakti mi? Walter bir anda geceyi orada geçireceğini hatırladı… Hem de pek çok geceyi… İki hafta boyunca, her geceyi. Bu korkunç bir şeydi. Yumruklarını sıkıp meyve bahçesinde Bill ve Andy’yi bulmaya gitti. Fakat çocuklar birbirlerine bağırıp çağırarak kavga ediyor, çimenlerin üzerinde yuvarlanıyorlardı.

“Bana kurtlu elma vermişsin, Bill Parker!” diye uluyordu Andy. “Sana gününü göstereceğim! Kulaklarını ısıracağım!”

Bu tip kavgalar Parkerların evinde her gün yaşanırdı. Bayan Parker oğlan çocuklarının kavga etmesinde bir sakınca görmüyordu. Bu şekilde içlerindeki kötülükleri attıklarını ve sonrasında barışıp gayet iyi geçindiklerini söylüyordu. Ama Walter daha önce kavga eden birini görmediği için çok şaşırmıştı.

Fred tepelerinde tezahürat yapıyor, Opal ile Cora gülüyordu ama Alice’in gözlerinde yaşlar vardı. Walter buna katlanamazdı. Kendini iki rakibin arasına atıp onları engellemeye çalıştı.

“Kavgayı kesin,” dedi. “Alice’i korkutuyorsunuz.”

Bill ve Andy bu süt kuzusunun aralarına girip onları durdurmaya çalışmasına çok şaşırdı ve bir süre birbirlerine bakakaldı. Ama daha sonra ikisi de bir kahkaha attı ve Bill çocuğun sırtına bir tokat indirdi.

“Çocuk cesaretliymiş,” dedi. “Büyüdüğünde gerçek bir delikanlı olacak. Al bakalım, sana bir elma! Üstelik kurtlu da değil.”

Alice gül pembesi yanaklarını kurulayıp Walter’a öyle hayran hayran baktı ki Fred bu bakışlardan hiç hoşlanmadı. Elbette Alice daha bebekti ama bebek bile olsa yanında Montrealli Fred Johnson dururken, başka çocuklara bakmasına izin veremezdi. Bu konuyu halletmesi gerekiyordu. Fred evdeyken Jen teyzesinin telefonda Dick amcaya bir şeyler söylediğini duymuştu.

“Annen çok hastaymış,” dedi Walter’a.

“Değil… Değil!” diye bağırdı Walter.

“Çok hastaymış işte. Jen teyze, Dick amcaya anlatırken duydum…” diye diretti Fred. Oysa sadece teyzesinin, “Anne Blythe hasta,” dediğini duymuştu ama “çok” kısmını kendisi eklemişti. “Sen eve dönmeden ölmüş olur.”

Walter acı dolu gözlerle etrafına baktı. Alice bir kez daha onun için kendisini öne atmış ve diğerleri bir kez daha Fred’in tarafını tutmuştu. Bu esmer, yakışıklı çocukta garip bir şey vardı. Şimdi hepsi Walter’la alay etmeye can atıyordu.

“Eğer hastaysa,” dedi Walter, “babam onu iyileştirir.”

İyileştirirdi… İyileştirmeliydi!

Suratını asıp çaktırmadan Andy’ye göz kırpan Fred, “Ne yazık ki bu mümkün değil,” dedi.

“Babam için imkânsız diye bir şey yoktur,” dedi Walter gururlu ve inançlı bir şekilde.

“Mesela Charlottetown’daki Russ Carter da geçen yaz bir günlüğüne evden ayrılmış, geri döndüğünde ise annesinin öldüğünü görmüştü,” dedi Bill.

“Ve gömüldüğünü,” dedi fazladan dramatik bir dokunuşun duruma daha güzel bir renk katacağını düşünen Fred. “Russ cenazeyi kaçırdığı için çok üzülmüştü. Cenazeler çok güzel olur.”

“Ben hiç cenaze görmedim,” dedi Opal üzüntüyle.

“Çok fırsatın olacak,” dedi Andy. “Ama babam bile Bayan Carter’ı yaşatamamıştı, üstelik kendisi senin babandan çok daha iyi bir doktordur.”

“Değil…”

“Evet, öyle. Hem senin babandan çok daha yakışıklı…”

“Değil…”

“İnsan evden ayrılınca hep bir şey olur,” dedi Opal. “Mesela geri döndüğünde Ingleside’ın yanmış olduğunu görsen nasıl hissederdin?”

“Eğer annen ölürse belki evden ayrılmak zorunda kalırsın. O zaman belki de sen de buraya gelip bizimle yaşarsın,” dedi Cora sevinçle.

“Evet… Gel,” dedi Alice tatlı bir sesle.

“Ah, zaten babaları onları istemez,” dedi Bill. “Yeniden evlenir. Ama belki babası da ölür. Babamın, Dr. Blythe’ın ölesiye çalıştığını söylediğini duydum. Baksanıza nasıl da dik dik bakıyor. Senin gözlerin kıza benziyor çocuk. Kız gözlü… Kız gözlü…”

“Yeter, kapatın çenenizi,” dedi bu işten çok sıkılan Opal. “O da kendisiyle alay ettiğinizin ve onu kızdırmaya çalıştığınızın farkında. Boş verin bunları da parka gidip beyzbol maçını izleyelim. Walter ile Alice burada kalsın. Bir de çocuklarla uğraşmayalım.”

Walter gittiklerine hiç üzülmedi. Belli ki Alice de öyle. Bir elma kütüğünün üzerine oturup utangaç bakışlarla birbirlerini süzdüler.

“Sana beş taş oynamayı öğretip kangurumu ödünç vereceğim,” dedi Alice.

Yatma vakti geldiğinde Walter kendisini küçük bir odada, yapayalnız kalmış halde buldu. Temmuz ayında olmalarına rağmen hava hayli serin olduğu için, Bayan Parker yanına sıcak bir battaniye ve bir de mum bırakmıştı. Bu gece hava buz gibiydi.

Fakat Walter, Alice’in tüylü kangurusuna sarıldığı halde bir türlü uyuyamadı. Keşke şu anda Glen’e bakan büyük bir pencerenin ve İskoç çamlarına bakan küçük pencerenin bulunduğu odasında olsaydı. Annesi gelip ona o güzel sesiyle tatlı şiirler okurdu.

“Ben büyüdüm… Ağlamayacağım… Ağlamayacağım…” demesine rağmen gözyaşlarını tutamadı. Tüylü kangurular ne işe yarıyordu ki? Sanki evinden ayrılalı yıllar olmuş gibiydi.

Bu sırada diğerleri gürültüyle parktan gelip yataklarına oturarak elma yediler.

“Bebek gibi ağlamışsın,” dedi Andy. “Sen küçük bir kız çocuğundan farksızsın. Ana kuzusu!”

Bill yarısı yenmiş elmasını uzatarak, “Bir parça ısır çocuk,” dedi. “Neşelen. Annen iyileşmiştir… Bünyesi sağlamsa tabii. Babam, eğer bünyesi sağlam olmasaydı Bayan Stephen Flagg’in yıllar önce öleceğini söylemişti. Annenin bünyesi sağlam mı?”

“Elbette sağlam,” dedi Walter. Bünyenin sağlamlığı ne demek hiçbir fikri yoktu ama Bayan Stephen Flagg’inki sağlamsa herhalde annesininki de sağlamdır.

“Geçen hafta Bayan Ab Sawyer ve ondan bir hafta önce de Sam Clark’ın annesi öldü,” dedi Andy.

“Gece ölmüşler,” dedi Cora. “Annem insanların genelde geceleri öldüğünü söylüyor. Umarım ben öyle ölmem. Cennete gecelikle gittiğini hayal etsene!”

“Çocuklar! Çocuklar! Yataklara,” diye seslendi Bayan Parker.

Çocuklar Walter'a ağzını silmesi için bir havlu verip yattılar. Ondan hoşlanmışlardı. Opal tam giderken Walter onun elini tuttu.

"Opal, annemin hasta olduğu yalan değil mi?" diye fısıldadı. Korkusuyla tek başına kalmak istemiyordu.

Opal, Bayan Parker'ın deyimiyle "kötü kalpli bir çocuk" değildi ama insanlara korkunç hikâyeler anlatmayı severdi.

"Hasta. Jen teyzem söyledi. Tabii sana söylemememi tembihledi. Fakat bence bilmen gerek. Galiba kanser olmuş."

"Herkes ölmek zorunda mı, Opal?" dedi Walter. Daha önce ölüm nedir diye hiç düşünmemişti. Bu yeni fikir, oldukça korkutucuydu.

"Elbette şapşal. Ama gerçekten ölmüyorlar… Sadece cennete gidiyorlar," dedi Opal neşeyle.

"Hepsi değil," diye domuz gibi fısıldadı Andy. Konuşulanları gizlice dinlemişti.

"Peki… Peki, cennet Charlottetown'dan daha mı uzakta?" diye sordu Walter.

Opal bir kahkaha patlattı.

"Çok garip bir çocuksun! Hem de milyonlarca kilometre daha uzakta. Ama sana ne yapman gerektiğini söyleyeyim. Dua et. Dua etmek iyidir. Bir keresinde bir kuruş kaybetmiş sonra da bulmak için dua etmiş ve bir çeyreklik bulmuştum. Oradan biliyorum."

"Opal Johnson, ne söylediğimi duydun mu? O mumu Walter'ın odasına koy. Yangın çıkmasını istemem," diye seslendi Bayan Parker odasından. "Zaten Walter'ın da çoktan uyumuş olması gerekiyordu."

Opal mumu söndürüp hızla odadan çıktı. Jen teyze kibar biriydi ama sinirlenince çok fena olurdu! Andy iyi geceler dilemek için kafasını kapıdan uzattı.

"Şu duvar kâğıdındaki kuşlar var ya… Gece hepsi canlanıp, gözlerini oyacak," diye tısladı.

Sonunda gerçekten yataklarına giden çocuklar mükemmel bir günün daha sonuna geldiklerini ve Walter Blythe'ın hiç de kötü bir çocuk olmadığını ama yarın onunla biraz daha alay edip eğleneceklerini düşündüler.

"Minik masum şeyler," diye iç geçirdi Bayan Parker.

Parkerların evine sessizlik çökerken, on kilometre uzağındaki Ingleside'da Bertha Manila Blythe çevresini saran mutlu yüzlere, ela

gözlerini kırpıştırarak bakıyor ve seksen yedi yıldır hiç görülmemiş soğuk bir temmuz gecesinde yepyeni bir dünyaya adım atıyordu.

BÖLÜM 9

Tek başına karanlıkta kalan Walter bir türlü uyuyamıyordu. Daha önce hiç tek başına uyumamıştı ki. Jem ya da Ken hep yanında olur, kendini güvende ve rahat hissederdi. Solgun ayışığı içeriye dolarken oda loş bir ışıkla aydınlandı ama bu karanlıktan da kötüydü. Ayakucundaki duvarda asılı duran resim ona doğru yaklaşıyordu sanki… Zaten resimler ayışığında hep çok farklı görünürdü. Gün içinde görmediğiniz şeyleri görürdünüz. Uzun, dantel perdeler şu anda pencerenin her iki yanında ağlayan ince, uzun boylu kadınlara benziyordu. Evden gıcırdama, fısıldama ve nefes sesleri geliyordu. Ya duvar kâğıdındaki kuşlar birazdan canlanıp gözlerini oyarsa… Walter'ın içini bir anda büyük bir korku kapladı. Sonra başka bir büyük korku diğer korkularını bastırdı. Annesi hastaydı. Opal bunun doğru olduğunu söylediği için inanmak zorundaydı. Belki de annesi ölüyordu… Belki de çoktan ölmüştü! Eve gidince annesini göremeyecekti. Walter, Ingleside'ı annesi yokken düşündü.

Bir anda artık buna katlanamayacağını fark etti. Eve gitmeliydi. Hem de hemen. Ölmeden önce annesini son kez görmeliydi. Demek Mary Maria teyze de bunu kastetmişti. Annesinin öleceğini o da biliyordu. Birilerini uyandırıp onu eve götürmelerini istemesinin bir yararı yoktu, ona sadece gülerlerdi. Gerçi yol çok uzundu ama bütün gece yürüyebilirdi.

Çok sessiz bir şekilde yataktan kalkıp giyindi. Ayakkabılarını eline aldı. Bayan Parker'ın beresini nereye koyduğunu bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Gürültü yapmamalı, kaçıp hemen annesinin yanına gitmeliydi. Alice'e veda edemediği için üzüldü ama Alice onu anlardı. Karanlık koridordan geçti. Merdivenlerden alt kata indi. Adım adım ilerledi. Nefesini tuttu… Bu merdivenlerin sonu yok muydu? Mobilyalar bile onu duyabiliyordu!

Walter ayakkabılarından birini yere düşürdü! Gürültüyle merdivenlerden yuvarlanan ayakkabısı, kulaklarını sağır eden bir sesle ön kapıya çarpıp durdu.

Walter çaresizce tırabzana tutundu. Gürültüyü herkes duymuş olmalıydı… Şimdi gelirlerdi… Evine gitmesine izin vermezlerdi… Boğazı düğümlendi.

Hiç kimsenin uyanmadığını anlaması sanki saatler sürdü. Sonra dikkatle aşağıya inmeye devam etti. Sonunda başardı. Ayakkabısını buldu ve dikkatle kapının kolunu çevirdi. Parkerların evinde kapılar asla kilitlenmezdi. Bayan Parker evde çocuklar dışında çalınmaya değer hiçbir şeyin olmadığını ve hırsızların da çocukları istemeyeceğini söylerdi.

Walter dışarıya çıktı, kapıyı arkasından sessizce kapattı. Ayakkabılarını giyip sokağa çıktı, ev köyün tam ucundaydı. Walter kısa süre içinde ana yola ulaştı. Bir anlık panik yaşadı. Yakalanma korkusu geçmiş, bu kez de karanlık korkusu başlamıştı. Daha önce hiç gece tek başına dışarıya çıkmamıştı. Dünyadan korkuyordu. Burası çok büyük bir yerdi ve bu koca dünyada kendisi minicik kalıyordu. Doğudan esen sert rüzgâr bile yüzüne çarpıp onu geri göndermek ister gibiydi.

Annesi ölecekti! Walter yutkunup yüzünü evine giden yola doğru çevirdi. Korkularıyla boğuşarak yürümeye başladı. Ayışığı etrafı görmesini sağlıyordu ama çevresindekiler ona tanıdık gelmiyordu. Bir keresinde babasıyla ayışığında dışarıya çıkmış ve ağaçlara düşen gölgelerin, gördüğü en güzel şeyler olduğunu düşünmüştü. Ama şu an hepsi de o kadar karanlık ve keskin görünüyorlardı ki üzerine atlayacaklarını sandı. Tarlalarda bir gariplik vardı, ağaçlar artık birer dost gibi görünmüyordu. Sanki onu izliyor gibilerdi… Arkasından geliyor gibi. İki parlak gözün kendisine doğru baktığını gördü. Bir anda kocaman, siyah bir kedi yoldan koşarak geçti. Bu bir kedi miydi? Yoksa… Hava çok soğuktu, incecik gömleğinin altında titredi ama eğer korkmayı bırakırsa soğuktan da etkilenmezdi. Gölgelerden, garip seslerden ve kendisini izlediğini sandığı görünmez şeylerden korkmayı bırakmalıydı. Jem gibi hiçbir şeyden korkmayan bir çocuk olmak isterdi.

“Ben de… Ben de korkmuyormuş gibi yaparım,” dedi yüksek sesle. Sonra da karanlık gecede yankılanan kendi sesinden korktu.

Yine de yola devam etti. Annesi ölecekti ve birinin onun yanında olması gerekiyordu. Düşüp bir taşa çarptı ve dizini fena yaraladı. Sonra arkasından bir at arabasının geldiğini duyup bir ağacın arkasına saklandı. Dr. Parker’ın onun kaybolduğunu anlayıp aramaya çıkmasından çok korktu. Derken yol kenarında siyah, tüylü bir şey gördü. Yanından geçemezdi… Bunu yapamazdı… Ama başardı. Bu kocaman, siyah bir köpekti… Köpek miydi?

Emin değildi ama yanından geçmişti işte. Onu kovalamazsa koşmayacaktı. Omzunun üzerinden çaresiz bir bakış attı. Hayvan kalkmış, diğer yöne doğru ilerlemeye başlamıştı. Walter minik eliyle yüzünü kapatınca çok terlemiş olduğunu fark etti.

Gökyüzünden kıvılcımlar saçan bir yıldız kaydı. Walter, ihtiyar Kitty teyzenin yıldız kaydığında birinin öldüğünü söylediğini hatırladı. Yoksa ölen annesi miydi? Bacaklarının onu bir adım daha taşıyamayacağını hissetmeye başladı ama yine de yoluna devam etti. O kadar üşüyordu ki korkacak hali bile kalmamıştı. Eve gidebilecek miydi? Lowbridge'ten ayrılalı saatler geçmişti.

Aslında üç saat geçmişti. Parkerların evinden saat on birde çıkmıştı, şu an saat ikiydi. Walter kendisini Glen'e doğru kıvrılan yolda bulunca rahatladı ve ağlamaya başladı. Köye doğru giderken evler sanki giderek uzaklaşıyor gibi hissetti. Hepsi onu unutmuştu. Aniden bir inek sesi duydu ve Bayan Joe Reese'in sinirli boğası aklına geldi. Koşarak kaçmaya başladı. Sonunda eve gelmişti… Artık evdeydi!

Sonra durdu, ev karanlık ve sessizdi. Evinin tatlı ışıklarını görmeyi bekliyordu. Ancak Ingleside'da tek bir ışık bile yanmıyordu!

Aslında görebilseydi, arka odada bir ışık yandığını fark edebilirdi. Yani hemşirenin bir bebek beşiğinin yanında uyuduğu odada. Fakat Ingleside o kadar karanlık ve sessizdi ki Walter'ın morali bozuldu. Geceleri karanlıkta Ingleside'ı ne hayal etmiş ne de görmüştü.

Bu sessizlik annesinin ölmüş olduğu anlamına geliyordu!

Walter güçlükle arka bahçeden ön kapıya doğru yürüdü. Kapı kilitliydi. Tokmağa uzanamadığı için eliyle hafifçe kapıyı çaldı. Ama cevap yoktu, zaten cevap da beklemiyordu ya. Etrafı dinledi… Evde çıt çıkmıyordu. Demek ki annesi ölmüş ve herkes evi terk etmişti.

O kadar üşümüş ve yorgundu ki ağlayamıyordu bile ama ahıra gidip merdivenden tırmandı. Samanların arasına girdi. Artık sadece bir yere kıvrılıp sabaha kadar uyumak istiyordu. Belki annesini gömdükten sonra biri eve geri gelirdi.

Küçük bir kedi yavrusu gelip koynuna girdi. Yeni biçilmiş yoncalar çok güzel kokuyordu. Walter sevinçle kediyi kucakladı. Kedi sıcacıktı ve canlıydı. Ama yerde gezinen farelerin sesini duyunca hayvan aşağıya indi. Ahırın camından ay kendisine bakıyor ama bu soğuk ve sevimsiz bakışlar

Walter'ı rahatlatmıyordu. Glen'deki bir evin penceresinden sızan ışık ona daha tatlı geldi. O ışık yandığı sürece bu duruma katlanabilirdi.

Uyuyamadı. Dizi çok acıyor ve çok üşüyordu. Midesinde de garip bir his vardı. Belki o da ölüyordu. Herkes ölüp gittiğine göre o da ölmeyi istedi. Geceler hiç bitmez miydi? Diğer geceler çok çabuk geçip giderdi ama belki de bu gece hiç bitmeyecekti. Rıhtımdaki ihtiyar Kaptan Jack Flagg'in çok öfkeli olduğu gecelerde, güneşin doğmasına izin vermediğini söylediği hikâyeyi hatırladı. Herhalde adam gerçekten çok öfkelenmişti.

Derken Glen'deki evin ışığı da söndü ve Walter buna dayanamadı. Ama minik dudakları titreyerek ağlarken güneşin doğduğunu fark etti.

BÖLÜM 10

Walter merdivenden inip dışarıya çıktı. Ingleside vakitsiz ve tuhaf bir şafak vaktinin ilk ışıkları altında sessizce duruyordu. Bahçenin üzerindeki gökyüzü, pembe gümüş renkte soluk bir ışıltıyla kaplıydı. Belki de yan kapıdan içeriye girebilirdi. Susan bazen babası için o kapıyı açık bırakırdı.

Yan kapı kilitli değildi. Walter şükrederek içeriye girdi. Evin içi hâlâ karanlıktı, yavaşça üst kata çıkmaya başladı. Yatağa gidecekti. Kendi yatağına… Eğer eve gelen olmazsa da orada ölüp cennete annesini aramaya giderdi. Fakat Walter, Opal'ın sözlerini hatırladı. Cennet milyonlarca kilometre uzaktaydı. Bunları düşünürken adımına dikkat etmedi ve merdivende kıvrılmış uyuyan Shrimp'in kuyruğuna bastı. Shrimp bütün evi inleten bir çığlık attı.

Yeni uyanmış olan Susan bu korkunç sesi duyunca apar topar dışarıya çıktı. Susan çok yoğun geçen günün ardından gece saat on ikide yatabilmiş ve Mary Maria Blythe'ın yarattığı gerginlik onu çok yormuştu. "Baş ağrılarından biri" gelmek üzereydi. Sıcak su şişesi alıp gözlerini ıslak bir havluyla kapatarak yatmak zorunda kalmıştı.

Susan gece saat üçte sanki birisinin ona fena halde ihtiyacı varmış gibi, garip bir hisle, aniden uyanmıştı. İlk önce kalkıp parmak uçlarına basarak Bayan Blythe'ın kapısını dinlemişti. Her yer çok sessizdi… Tek duyabildiği Anne'in nefes alıp verişleri olmuştu. Evi şöyle bir gezip tekrar yatağına dönmüş ve kötü bir rüya gördüğü için uyandığına ikna olmuştu. Fakat daha sonra Susan bu olayın "esrarengiz bir deneyim" olduğuna inanacak ve batıl inançlar dünyasına yelken açan Abby Flagg'a sonunda hak verecekti. "Walter bana seslendi ve ben de onu duydum," diyecekti.

Susan dışarıya çıkarken o gece Ingleside'da hayaletlerin dolaştığını düşündü. Üzerinde sürekli yıkanmaktan çekmiş, kalın ayak bileklerinin üzerine kadar inen pazen geceliği vardı. Fakat o an beti benzi atmış, korkudan titreyerek külrengi gözleriyle merdivenlerden kendisine bakan o masum çocuk için dünyadaki en güzel şeydi.

"Walter Blythe!"

Susan çocuğa sıkıca sarıldı. Onu güçlü ve şefkatli kollarının arasına aldı.

“Susan… Annem öldü mü?” diye sordu Walter.

Birkaç dakika içinde her şey tamamen değişti. Walter rahat ve sıcak yatağında yatıyordu. Susan hemen şömineyi yakmış, ona bir fincan sıcak süt getirmiş, bir dilim taze ekmekle, bir tabak dolusu en sevdiği maymun şeklindeki bisküvilerden ikram etmişti. Ayaklarına da sıcak su şişesi koymayı ihmal etmedi. Çocuğun minik, yaralı dizini öpüp temizledi. *Birilerinin bana baktığını ve beni önemsediğini bilmek çok güzel bir his*, diye düşündü Walter.

“Susan, annemin ölmediğinden eminsin değil mi?”

“Annen uyuyor ve kendisi çok mutlu kuzucuğum.”

“Peki, hasta değil miydi? Opal dedi ki…”

“Dün kendini çok iyi hissetmiyordu kuzucuğum ama ölüm tehlikesi filan atlatmadı. Önce uyu, sonra anneni… ve birini daha görürsün. Ah, o Lowbridge’teki küçük şeytanları elime bir geçirirsem! Oradan eve kadar yürümüş olmana inanamıyorum. On kilometre! Hem de böyle bir gecede!”

“Zihnim çok acı çekti, Susan,” dedi Walter. Ama artık hepsi bitmişti, artık güvendeydi ve mutluydu. Artık evindeydi.

Uykuya daldı.

Kalktığında neredeyse öğlen olmuştu. Güneşin neşeyle penceresinden içeriye dolduğunu gördü ve annesini görmek için yataktan atladı. Akılsızca davrandığını ve belki de Lowbridge ten kaçtığı içi annesinin ona kızabileceğini düşündü. Fakat annesi kolunu boynuna dolayıp onu kendisine doğru çekti. Susan’dan bütün hikâyeyi dinlemişti ve Jen Parker’a söyleyecek bir çift sözü vardı.

“Ah, anneciğim ölmeyeceksin… Ve beni hâlâ seviyorsun, öyle değil mi?”

“Canım, ölmek gibi bir niyetim yok. Ve, evet, seni çok ama çok seviyorum. Gecenin bir vakti ta oradan buraya kadar yürüyerek geldiğini düşünmek bile…”

“Üstelik aç karnına,” dedi Susan. “Ölmemesi bir mucize. Mucizeler hiç bitmez, onlara inanmaya devam etmeliyiz.”

Omzunda Shirley ile odaya giren babası, “Şu ufaklığa da bakın,” dedi. Walter’ın başını okşadı. Çocuk babasının elini tuttu. Dünyada babası gibi

hiç kimse yoktu. Yine de dün gece ne kadar çok korktuğunu hiç kimse bilmemeliydi.

“Bir daha evden gitmeme gerek yok, değil mi anne?”

“Hayır, istemezsen gitmeyeceksin,” diye söz verdi annesi.

“Asla istemem,” diye söze başladı Walter. Ama sonra durdu. Alice’i bir kez daha görmeyi isterdi doğrusu.

“Şuna baksana kuzum,” dedi Susan sepetin içindeki beyaz elbiseli, beyaz kepli, gül pembesi küçük hanımı göstererek.

Walter baktı. Bu bir bebekti! Tombul, sevimli, kıvırcık saçlı ve minicik elleri olan bir bebek.

“Çok güzel değil mi?” dedi Susan gururla. “Şu kirpiklere bak… Hiç bu kadar uzun kirpikli bir bebek görmemiştim. Ya o küçük, sevimli kulakları… Ben önce hep kulaklara bakarım.”

Walter çekindi.

“Çok tatlı, Susan… Şu minicik ayak parmaklarına bak… Ama… Biraz fazla küçük değil mi?”

Susan güldü.

“Dört kilo pek de küçük sayılmaz kuzum. Üstelik daha şimdiden etrafına bakınmaya başladı. Daha bir saatlikken başını kaldırmaya çalışıp Doktor’a baktı. Hayatımda hiç böyle şey görmedim.”

“Kızıl saçlı olacak,” dedi Gilbert. “Annesi gibi güzel ve kızıl saçları olacak.”

“Ve babası gibi ela gözlü,” dedi Anne gururla.

Alice’i düşünen Walter, “Neden hiçbirimiz sarışın değiliz, anlamıyorum,” dedi.

“Sarışın mı? Drewlar gibi mi?” diye dudak büktü Susan.

“Uyurken çok tatlı görünüyor,” dedi hemşire. “Hiç uyurken gözlerini kırpıştıran bir bebek görmemiştim.”

“O bir mucize. Bütün bebeklerimiz çok tatlıydı Gilbert, ama bu en tatlıları.”

“Tanrı seni seviyor,” dedi Mary Maria teyze. “Biliyorsun önceden de dünyada birkaç bebek vardı, Annie.”

“Bizim bebeğimiz daha önceden dünyada yoktu Mary Maria teyze,” dedi Walter gururla. “Susan, onu öpebilir miyim? Sadece bir kere… Lütfen.”

“Öpebilirsin,” dedi Mary Maria teyzenin arkasından dik dik bakan Susan. “Şimdi de yemek için vişneli turta yapacağım. Mary Maria Blythe dün bir tane yaptı… Keşke görseydiniz, sevgili Bayan Blythe. Kedi kakasına benziyordu. Ben yiyebildiğim kadarını yedim ama siz de takdir edersiniz ki sağlığım ve gücüm el verdiği sürece, Doktor Bey’in önüne böyle bir yemek koyamam.”

“Herkes senin gibi güzel tatlılar yapamıyor biliyorsun,” dedi Anne.

Walter, Susan’ın ardından kapıyı kapatırken, “Anne,” dedi. “Biz çok güzel bir aileyiz, değil mi?”

Bebeğiyle birlikte keyifle yatağında uzanan Anne, *çok güzel bir aileyiz*, diye düşündü. Kısa süre içinde yine ailesiyle birlikte olacak, onları sevecek, hepsine bir şeyler öğretecek, ailesini rahat ettirecekti. Onlar da kendi küçük neşe ve kederleriyle, umutları ve gözlerine çok büyük görünen sorunlarıyla, minik kalp kırıklıklarıyla annelerine gelecekti. Anne, Ingleside’daki hayatı elinden geldiğince güzelleştirip bütün sorunları çözmelerine yardım edecekti. Üstelik Mary Maria teyzenin iki gün önce, “Gilbert, berbat görünüyorsun. Kimse sana bakmıyor mu?” demesine de bir daha fırsat vermeyecekti.

Mary Maria teyze alt katta başını iki yana sallayarak, “Susan, yeni doğan bebeklerin bacakları çarpık olur biliyorum ama bu zavallı bebeğinki çok çarpık,” diyordu. “Elbette bunu zavallı Annie’ye söylememeliyiz. Sakın onun yanında bundan bahsetme, Susan.”

Susan hayatında ilk kez söyleyecek laf bulamadı.

BÖLÜM 11

Ağustosun sonunda Anne tekrar kendine gelmiş ve dört gözle sonbaharı beklemeye koyulmuştu. Küçük Bertha Marilla gün geçtikçe daha da güzelleşiyor ve ağabeyleriyle ablalarının ilgi odağı haline geliyordu.

"Ben bebeklerin sürekli ağlayan şeyler olduğunu sanırdım," dedi kardeşinin minik parmaklarını tutan Jem. "Bertie Shakespeare Drew bana öyle dedi."

"Jem, Drew bebeklerinin sürekli ağladıklarına eminim canım," dedi Susan. "Herhalde Drew olmanın gereği bu. Ama Bertha Marilla bir Ingleside bebeği tatlım."

"Keşke ben de Ingleside'da doğsaydım, Susan," dedi Jem hevesle. Burada doğmadığına hep üzülürdü. Di bazen bunu onun yüzüne vururdu.

Bir gün Charlottetown'da yaşayan, Queens'ten eski bir okul arkadaşı Anne'e, "Burada sıkılmıyor musun?" demişti.

Sıkılmak mı? Anne neredeyse bir kahkaha patlatacaktı. Ingleside'da sıkılmak… Her gün yeni mucizelerine tanık olduğu bu tatlı çocuklarla… Diana, Küçük Elizabeth ve Rebecca Dew'un ziyaretleriyle… Glen'de yaşayan ve dünyada sadece üç kişide görülen bir hastalığın Gilbert'ın ellerine bulaştığını iddia ederek gelen Bayan Sam Ellison ile… Okula başlayan Walter ile… Annesinin şifonyerinden aldığı koca bir şişe parfümü içen, az daha öleceğini sandıkları Nan ile… Arka verandada on tane yavru besleyen siyah bir kediyle… Kendisini banyoya kilitleyip kilidi nasıl açacağını unutan Shirley ile… Yapışkanlı sinekliklere takılıp duran Shrimp ile… Gecenin bir yarısı evde mumla dolaşırken odasındaki perdeleri yakıp çığlık çığlığa bağıran Mary Maria teyze ile… Hayat sıkıcıydı, öyle mi?

Mary Maria teyze hâlâ Ingleside'daydı. Durmadan, "Benden bıktığınızda söyleyin… Yalnız yaşamaya alışığım ne de olsa," diyordu. Bu söze karşılık söylenecek tek bir şey vardı ve Gilbert elbette onu söylüyordu. Gerçi bunu ilk başlardaki samimiyetiyle söylemiyordu. Çünkü onun bile sabrı tükenmeye başlamıştı. Bayan Cornelia'nın da suratını asarak belirttiği üzere, erkekler bazı şeyleri geç idrak ediyordu. Mary Maria teyzenin evde

sorun yaratmaya başladığının daha yeni farkına varmıştı. Hatta bir keresinde terk edilmiş evlerden bahsedip, boş evlerin kendisini ne çok üzdüğünü söyledi. Mary Maria teyze ise bunun üzerine Charlottetown'daki evini satmayı düşündüğünden bahsetti.

"Hiç de fena bir fikir değil," dedi Gilbert. "Kasabada çok güzel, satılık bir ev var. Arkadaşımın evi ve kendisi California ya gidiyor. Hani senin çok beğendiğin şu Bayan Sarah Newman'ın evi var ya teyze. İşte, aynı o eve benziyor."

"Fakat kadın o güzelim evde tek başına yaşıyor," diye iç çekti Mary Maria teyze.

"Ama bundan hoşlanıyor," dedi Anne umutla.

"Bence yalnız yaşamaktan hoşlanan kişilerde bir sorun olmalı," diye cevap verdi kadın.

Susan araya girmemek için kendini zor tuttu.

Eylülde, bir haftalığına Diana geldi. Sonra da küçük Elizabeth… Tabii artık küçük değildi… Uzun boylu, ince, güzel Elizabeth idi. Yine de altın sarısı saçları ve o tatlı gülümsemesi aynıydı. Babası işini yine Paris'e taşıyacak ve Elizabeth de onunla gidip eve çekidüzen verecekti. Anne ile rıhtım çevresinde uzun yürüyüşler yapıp parlak yıldızların eşliğinde eve döndüler. Windy Poplars'taki eski hayatlarını anarak Elizabeth'in hâlâ sakladığı ve sonsuza dek saklayacağı peri diyarı haritasının izlerini sürdüler.

"Gittiğim her yerde onu duvarıma asıyorum," dedi.

Bir gün Ingleside'ın bahçesinde bir rüzgâr esti. Sonbaharın ilk rüzgârıydı bu. O gece günbatımı çok sert geçti. Yaz bir anda gitmiş, yeni mevsim başlamıştı.

"Sonbahar için daha çok erken," dedi Mary Maria teyze, sonbaharı sevmediğini belli eden bir edayla.

Ama sonbahar da çok güzeldi. Koyu mavi körfezden esen neşeli rüzgârlar ve hasatların üzerine vuran muhteşem ayışığı çok güzeldi. Bahçedeki şiir gibi yıldız çiçekleri, elma bahçesinde oynayan çocukların kahkahaları, Yukarı Glen'deki odakların ardında yükselen tepeler, kuşların uçuştuğu gümüşi gökyüzü hayranlık uyandırıyordu âdeta. Günler kısaldıkça minik kum tepelerinin üzerinden rıhtıma kadar uzanan gizemli sis bulutları artmıştı.

Ziyaret edeceğine dair yıllardır söz veren Rebecca Dew, yapraklar dökülürken nihayet Ingleside'a geldi. Bir haftalığına geldi ama iki hafta

kaldı. Susan'a göre hava hoştu. Zira ikisi de daha ilk bakışta çok iyi anlaşacaklarını anladılar. Belki ikisi de Anne'i sevdikleri ya da ikisi de Mary Maria teyzeden nefret ettikleri içindi.

Yağmur kuru yaprakların üzerine düşüp, rüzgâr Ingleside'ın her köşesinde uğuldayarak eserken Susan bir akşam mutfakta, Rebecca Dew'a her şeyi anlattı. Doktorla eşi birilerini ziyarete gitmiş, ufaklıklar sıcacık yataklarına yatmış ve çok şükür ki Mary Maria teyze başı ağrıdığı için ayakaltından çekilip, "Beynime bir demirle vuruyorlar sanki," diyerek odasına çıkmıştı.

Sobanın kapağını açıp ayaklarını önüne uzatan Rebecca Dew, "O kadın kadar kızarmış orkinos yiyen herkes baş ağrısını hak eder. Kendi payıma düşeni yediğimi inkâr etmiyorum çünkü Bayan Baker, daha önce sizin kadar lezzetli balık kızartması yapanı görmedim. Ama dört parça da yemezdim doğrusu," dedi.

"Sevgili Bayan Dew," dedi örgüsünü kenara bırakıp samimi bir şekilde Rebecca Dew'un siyah gözlerine bakan Susan. "Buradayken o kadının nasıl biri olduğunu siz de görmüşsünüzdür. Ama inanın bana, daha yarısını görmediniz… Hatta çeyreğini. Sevgili Bayan Dew, size güvenebileceğimi hissediyorum. Tüm samimiyetimle size yüreğimi açabilir miyim?"

"Elbette, Bayan Baker."

"Bu kadın haziranda buraya geldi ve tahminime göre hayatının geri kalanını burada geçirecek. Evdeki hiç kimse ondan hoşlanmıyor. Artık Doktor bile ondan rahatsız oluyor ama bunu saklıyor. Babasının kuzeninin bu evde rahat ettirilmesi gerektiğini söylüyor. Çok yalvardım," dedi sanki bunu dizlerinin üzerine çökerek yapmış gibi vurgulayan Susan. "Bayan Blythe'a yumruğunu masaya vurup Mary Maria Blythe'ın gitmesi gerektiğini söylemesi için çok yalvardım. Ama sevgili Bayan Blythe çok yufka yürekli biri. O yüzden çaresiz durumdayız, Bayan Dew. Tamamen çaresiziz."

Mary Maria teyzenin saçma sapan imalarından kendisi de nasibini almış olan Rebecca Dew, "Keşke onunla ben ilgilenebilseydim," dedi. "Bayan Baker, misafirperverlik sınırlarını aşmamak gerektiğini çok iyi biliyorum ve sizi temin ederim ki bunu o kadına da direkt olarak söylerdim."

"Haddimi aşacak olmasam onunla ben de ilgilenebilirdim, Bayan Dew. Ama bu evin hanımı olmadığımı asla aklımdan çıkartamam. Bazen kendi kendime, 'Yoksa sen bu evin paspası mısın?' diyorum. Elim kolum bağlı

işte. Sevgili Bayan Blythe'ı yüzüstü bırakamam ve o kadınla kavga edip evde daha fazla soruna yol açmak da istemem. Görevlerimi yapmaya devam edeceğim. Çünkü sevgili Bayan Dew, Bay ve Bayan Blythe için canımı seve seve veririm. O kadın buraya gelmeden önce çok mutlu bir aileydik. Ama o kadın hayatımızı cehenneme çeviriyor ve bir kâhin olmadığım için, bizi nelerin beklediğini de hiç bilemiyorum. Yaptığı tek bir şey yok… Anlatacak bir sürü şey var, Bayan Dew… Hatta yüzlerce şey var. İnsan bir sivrisineğe katlanır ama milyonlarcasına katlanabilir mi?"

Rebecca Dew başını iki yana sallayarak kadının söylediklerini düşündü.

"Sevgili Bayan Blythe'a sürekli evi nasıl idare etmesi gerektiğini ya da ne giymesi gerektiğini söylüyor. Gözü de hep benim üzerimde. Ah, bir de hiç bu kadar kavgacı çocuklar görmediğini söylüyor sürekli. Oysa sevgili Bayan Dew, çocuklarımızın hiç de kavgacı olmadıklarını siz kendi gözlerinizle gördünüz. Tamam, bazen kavga ediyorlar… Ama…"

"Onlar şimdiye dek gördüğüm en tatlı çocuklar, Bayan Baker."

"Kadın çok da meraklı, her şeye burnunu sokuyor…"

"Ben de bizzat fark ettim bunu, Bayan Baker."

"Sürekli bir şeylere gücenip kırılıyor ama buna rağmen bir türlü gitmiyor. Etrafta tek başına dolanıp sanki kimse kendisiyle ilgilenmiyormuş gibi davranıyor. Hiçbir şeyden memnun olmuyor. Pencere açık kalırsa cereyandan şikâyet ediyor, kapalıysa hiç temiz hava alamadığını söylüyor. Değil kokusuna, soğan görmeye bile katlanamıyor. Midesini bulandırdığını söylüyor. Bayan Blythe da artık soğan tüketmeyelim dedi. Herkes soğan sever, Bayan Dew ama Ingleside'da soğan tükettiğimiz için kadın resmen bizi suçluyor."

"Ben soğanı çok severim," diye itiraf etti Rebecca Dew.

"Kedilere de katlanamıyor. Kedilerin onu korkuttuğunu söylüyor. Görüp görmemesi fark etmiyor. Evde kedi olduğunu bilmesi yetiyor. O yüzden zavallı Shrimp'in yüzünü zar zor görüyoruz. Ben de kedileri pek sevmem, Bayan Dew ama özgürce kuyruk sallamaya hakları olduğunu düşünüyorum. Sürekli bana, 'Susan, yumurta sevmediğimi unutma lütfen. Susan, sana kaç kere soğuk tost yiyemediğimi söyleyeceğim? Susan, belki bazıları haşlanmış çay içmeyi sever ama ben o şanslı sınıftan değilim,' gibi şeyler söylüyor. Haşlanmış çay! Hayatımda kime haşlanmış çay ikram ettim acaba?"

"Zaten hiç kimse sizden böyle bir şey beklemez, Bayan Baker."

“Sorulmaması gereken her soruyu soruyor. Doktor her şeyi ilk önce ona değil de karısına anlattığı için çok kıskanıyor ve sürekli hastalarıyla ilgili ağzını arıyor. Doktoru bundan daha çok sinirlendiren bir şey olamaz, sevgili Bayan Dew. Siz de bilirsiniz ki bir doktorun ağzının sıkı olması gerekir. Hele o ateşle ilgili lafları yok mu… ‘Susan Baker, umarım kömür yağıyla ateş yakmazsın ya da etrafta yağlı bez bırakmazsın. Yoksa bir saatten az bir sürede ev alev alır. Kendi suçun olduğunu bilerek bu evin yandığını izlersin o zaman,’ diyor. Bunu söylediğinde çok güldüm, sevgili Bayan Dew. Çünkü o gece odasındaki perdeleri yanlışlıkla yaktı ve çığlıkları hâlâ kulağımda. Üstelik iki gecedir ayakta olan zavallı Doktor da daha yeni yatmıştı! Beni en çok kızdıran şeyse, sevgili Bayan Dew… Kadın bir yere gitmeden önce kilere girip yumurtaları sayıyor. İçimden, ‘Neden kaşıkları da saymıyorsun?’ demek geliyor. Tabii ki çocuklar da ondan nefret ediyor. Bayan Blythe artık numara yapmaktan yoruldu. Kadın bir gün anne ve babaları evde yokken, Nan’e tokat attı… Evet, tokat attı! Çünkü Nan ona ‘Bayan Medusa’ demiş. Nan de bu ifadeyi Ken Ford’dan duymuş.”

“Ben olsam gider o kadını tokatlardım,” dedi Rebecca Dew öfkeyle.

“Ona bir daha böyle bir şey yaparsa bu defa benim onu tokatlayacağımı söyledim. ‘Bu evde çocukların poposuna şaplak atarız ama asla tokat atmayız. Bunu o turşu kafana sok,’ dedim. Bir hafta boyunca surat asıp bana küstü ama bir daha hiçbirine elini bile uzatmaya cesaret edemedi. Gerçi anne ve babaları çocukları cezalandırınca, kadının çok hoşuna gidiyor. Bir akşam Jem’e, ‘Eğer annen ben olsaydım,’ diyordu. Küçük Jem bağırarak, ‘Hayır, sen asla hiç kimsenin annesi olamazsın!’ dedi. Zavallı çocuk… Doktor, Jem’i yemek yemeden yatağına gönderdi. Bilin bakalım onu yatağında iki büklüm dua ederken kim buldu, Bayan Dew?”

“Kim, kim?” dedi masalın büyüsüne kapılan Rebecca Dew.

“Ben… Görseniz içiniz sızlardı, sevgili Bayan Dew. Öyle bir dua etti ki… ‘Tanrım, lütfen, Mary Maria teyzeye saygısızlık ettiğim için beni affet. Ve Tanrım, lütfen, ona karşı kibar olmam için bana yardım et.’ Zavallı kuzucuğumu öyle görünce gözlerim yaşlarla doldu. Ben ihtiyarlara hürmet edilmesi gerektiğine inanırım, Bayan Dew ama Mary Maria bazen sınırları çok aşıyor… Bertie Shakespeare bir gün yanlışlıkla onun kafasına top fırlattı ve top bir santimle burnunu sıyırdı. Ben de kapıda çocuğu bekleyip giderken ona çörek verdim. Tabii ki sebebini söylemedim. Çocuk çok sevindi. Ne de olsa çörek ağaçta yetişmiyor, sevgili Bayan Dew ve annesi onlara hiç çörek yapmıyor. Nan ve Di… Ah, bunu sizden başka hiç kimseye

söyleyemem çünkü Bay ve Bayan Blythe duyarlarsa çok kızar… Onlar eski oyuncak bebeklerine Mary Maria teyze diyorlar. Kadın onları ne zaman azarlarsa gidip bebeği yağmur fıçısının içine atıyorlar. Bebek boğulsun diye… Sizi temin ederim ki bunu yaparken çok eğleniyorlar. Ama o kadının geçen gece yaptığına asla inanamazsınız, Bayan Dew."

"O kadınla ilgili her şeye inanırım, Bayan Baker."

"Bir şeye kırıldığı için akşam tek lokma yemek yemedi ama yatmadan evvel gizlice kilere inip zavallı Doktor için ayırdığım yemeğin hepsini bitirmiş. Hepsini, sevgili Bayan Dew. Umarım kâfir olduğumu düşünmezsiniz ama sevgili Tanrım neden bazı insanlardan hiç sıkılmıyor?"

"Espri yeteneğinizi asla kaybetmeyin, olur mu Bayan Baker?" dedi Rebecca Dew.

"Ah, her olayın altında gülünç bir yan olduğunun farkındayım, sevgili Bayan Dew. Ama asıl sorun, bunu fark edip etmediğimiz. Tüm bunlarla canınızı sıktığım için çok üzgünüm ama size bunları anlatmak bana çok iyi geldi. Zira bunları Bay ve Bayan Blythe'a anlatamıyorum ve biraz daha içime atsaydım patlayacaktım, sevgili Bayan Dew."

"O duyguyu çok iyi bilirim, Bayan Baker."

"Yatmadan evvel bir fincan çay içmeye ve soğuk bir tavuk budu yemeye ne dersiniz?" dedi Susan ayağa kalkarak.

İyice ısınan ayaklarını sobanın önünden çeken Rebecca Dew, "Buna hayır demem kesinlikle," dedi. "Bu arada hayattaki keyif veren şeyleri düşünürken leziz bir yemeğin ne kadar moral verici olduğunu da unutmayalım."

BÖLÜM 12

Gilbert iki haftalığına av tatili için Nova Scotia ya gitti. Bir aylığına gitmesi için Anne bile onu ikna edemedi ve kasım ayını Ingleside'da geçirdi. Koyu renkli tepeler, gökyüzüne uzanan simsiyah ladin ağaçları ve erken çöken geceler yüzünden daha da korkutucu görünmesine ve Atlantik'ten yas şarkıları söyleyen rüzgârlar esip durmasına rağmen Ingleside'dan kahkahalar eksik olmuyordu. Ve ev şömine ateşiyle parlıyordu.

"Rüzgâr neden mutlu değil anne?" diye sordu Walter bir gece.

"Çünkü dünyanın başlangıcından beri yaşanan tüm kederli şeyleri düşünüyor," diye cevap verdi Anne.

"Hava çok nemli olduğu için uluyarak esiyor," dedi Mary Maria teyze. "Bu arada sırtımın ağrısı da beni öldürüyor."

Fakat rüzgâr bazen gümüşi meyve bahçesinden neşeyle esse de bazen hava durgun oluyor, sadece tadı bir güneş ışığı ve çimenliği saran çıplak ağaçların yumuşak gölgeleri günbatımında donakalıyordu.

"Köşedeki lombardiya çiçeklerinin üzerine vuran şu akşam yıldızına bakın," dedi Anne. "Böyle bir şey gördüğümde yaşıyor olduğuma şükrediyorum."

"Çok komik şeyler söylüyorsun, Annie. Prens Edward Adası hep yıldızlı olur," dedi Mary Maria teyze ve şöyle düşündü: "Yıldızmış… Sanki daha önce hiç yıldız görmedik de! Yoksa Annie'nin her gün mutfakta yaşanan şu korkunç israftan haberi yok mu? Susan Baker'ın dikkatsizce harcadığı yumurtalardan ve sürekli etrafa sıçrayan domuz yağından da mı haberi yok? Veya umursamıyor mu? Zavallı Gilbert… Neden hiçbir işe karışmadığına şaşmamalı!"

Kasım ayı griler ve kahverengilerle geçti. Aralık ayında ise kar, bir sabah beyaz büyüsünü her yere yaymış ve kahvaltıya koşan Jem neşeyle bağırmıştı.

"Ah, anne Noel yaklaşıyor ve Noel Baba gelecek!"

“Herhalde hâlâ Noel Babaya inanmıyorsundur, değil mi?” dedi Mary Maria teyze.

Anne telaşla Gilbert’a baktı. “Biz çocukların hayallerini istedikleri sürece sürdürmeleri gerektiğine inanıyoruz teyzeciğim,” dedi Gilbert.

Neyse ki Jem, Mary Maria teyze ile ilgilenmemişti. Kışın getirdiği güzelliklerle dolan bu yeni dünyaya bir an evvel çıkmak için çok hevesliydi. Anne karların üzerinde ayak izi görmekten hep nefret ederdi. Ama bunun önüne geçilmesi imkânsızdı, yine de her yer çok güzel görünüyordu. Batıdaki menekşe kaplı tepeleri izleyen Anne oturma odasındaki şöminenin başındaydı. Şömine ateşinin hep çok güzel olduğunu düşünüyordu. Çok değişik ve beklenmedik oyunlar sergiliyordu. Odanın bazı kısımları bir anda aydınlanıp sonra yine normale dönüyordu. Resimler gelip gidiyordu. Gölgeler uzayıp yayılıyordu. Anne, büyük pencerenin hemen dışındaki bahçe manzarasına bakarken Mary Maria teyzenin dimdik bir şekilde oturduğunu gördü. Mary Maria teyze asla bir İskoç çamının altına oturup “sere serpe” uzanmazdı.

Gilbert ise o gün zatürre yüzünden kaybettiği hastasını unutmaya çalışarak, kanepenin üzerinde sere serpe uzanıyordu. Beşiğindeki küçük Rilla ise yumruk yaptığı minik, pembe ellerini yemeye çalışıyordu. Beyaz patilerini göğsünün altına kıvırmış Shrimp bile, halının üzerinde mırıldamaya cesaret edebilmişti. Çünkü Mary Maria teyze hayvanın bu davranışını normalde hiç onaylamazdı.

“Kedilerden söz etmişken,” dedi kadın… Gerçi hiç kimsenin kedilerden söz ettiği filan yoktu… “Geceleri Glen’deki bütün kediler bizi ziyaret mi ediyor? Geçen gece o kedilerin seslerine rağmen nasıl uyudunuz aklım almıyor doğrusu. Tabii benim odam arka tarafta olduğu için konserden en çok nasibini alan ben oldum.”

Herhangi birinin cevap vermesine fırsat kalmadan Susan içeriye girip, az evvel Carter Flagg’in dükkânında Bayan Marshall Elliott ile karşılaştığını ve alışverişi bitince kadının kendilerine uğrayacağını söyledi. Ama Marshall Elliott’ın endişeli sözlerinden bahsetmedi. “Bayan Blythe’ın nesi var, Susan? Geçen pazar kilisede çok yorgun ve endişeli görünüyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim,” demişti.

“Size Bayan Blythe’ın nesi olduğunu söyleyeyim,” diye cevap verdi Susan. “Mary Maria teyzenin saldırısı altında. Ve her ne kadar Doktor eşinin ayağının altındaki toprağa tapsa da o bu durumun farkında değilmiş gibi görünüyor.”

“Tam erkeklere özgü bir davranış değil mi?” dedi Marshall Elliott.

“Çok sevindim,” dedi Anne ve bir lamba yakmak için ayağa fırladı. “Bayan Cornelia’yı görmeyeli çok oldu. Biraz laflarız.”

“Değil mi?” dedi Gilbert haylaz bir tavırla.

“O kadın dedikoducu ve şirret biri,” dedi Mary Maria teyze sertçe.

Susan belki de hayatında ilk kez, Bayan Cornelia’yı savunmak için harekete geçti.

“Hiç de değil, Bayan Blythe. Susan Baker, o kadın hakkında böyle iğrenç lafların edilmesine asla izin vermez. Şirretmiş! Siz hiç ak denen şeye kara dendiğini duydunuz mu hiç, Bayan Blythe?”

“Susan… Susan,” diye araya girmeye çalıştı Anne.

“Çok özür dilerim, sevgili Bayan Blythe. Sanırım haddimi aştım. Ama bazı şeylere katlanmak çok kolay olmuyor.”

Kapıyı çarparak çıktı ki Ingleside’ın kapıları genelde çarpılmazdı.

“Gördün mü, Annie?” dedi Mary Maria teyze öfkeyle. “Ama bunun gibi bir hizmetçiyi evde barındırdığınız sürece ne yazık ki yapacak bir şey yok.”

Çok yorgun olan Gilbert, biraz huzur bulmak için kalkıp kütüphaneye gitti. Bayan Cornelia’dan hiç hoşlanmayan Mary Maria teyze de odasına çıktı. Bayan Cornelia eve geldiğinde, Anne’i bebeğin beşiğinin başında buldu. Fakat bu kez sohbete dedikoduyla başlamadı. Eşarbını çıkartıp Anne’in yanına oturdu ve elini tuttu.

“Anne, canım, sorun nedir? Bir şey olduğunu biliyorum. Yoksa şu ihtiyar Mary Maria canını mı sıkıyor?”

Anne gülümsemeye çalıştı.

“Ah, Bayan Cornelia… Bu konuyu bu kadar umursamakla yanlış yapıyorum, biliyorum… Ama bugün ona katlanamayacağımı hissettiğim günlerden biri. Kadın resmen hayatımızı zehirliyor…”

“Neden ona gitmesini söylemiyorsun?”

“Bunu yapamayız, Bayan Cornelia. En azından ben yapamam. Gilbert da yapmaz. Eğer kendi akrabasını evinden kovarsa bir daha asla aynaya bakamayacağını söylüyor.”

“Haydi oradan! Kadının bir sürü parası ve çok da güzel bir evi var. Gidip kendi evinde yaşamasını söylemek evden kovmak mı oluyor yani?”

“Biliyorum… Ama Gilbert… Bence bu yaşananların farkında değil. Çok sık evde olmuyor. Eh, bu yüzden tüm bunlar küçük şeylermiş gibi görünüyor… Bunları anlatmaya ben bile utanıyorum…”

“Biliyorum canım. Söylediğin şeyler aslında hayli büyük ve önemli. Elbette erkekler bunu anlamaz. Charlottetown’da onu çok iyi tanıyan bir kadın var. Kadın, Mary Maria Blythe’ın hiç arkadaşı olmadığını söylüyor. Bence yapman gereken şey cesaretini toplayıp ona daha fazla katlanamayacağını söylemen olacaktır.”

“Kendimi bazen rüyalarında kaçmaya çalışan ama koşamayan biri gibi hissediyorum,” dedi Anne çaresizce. “Arada sırada olsa neyse ama her gün böyle geçiyor. Artık yemek saatleri resmen korkunç bir kâbus gibi. Gilbert bile yemek hemen bitsin diye uğraşıyor.”

“Onu fark etmiş bari,” diyerek somurttu Bayan Cornelia.

“Yemekte doğru dürüst sohbet bile edemiyoruz çünkü sürekli araya girip olumsuz şeyler söylüyor. Durmadan çocukların davranışlarını düzeltmeye çalışıyor, herkesin önünde hatalarını yüzlerine vuruyor. Eskiden yemeklerimiz ne güzel geçerdi… Ama şimdi… Gülünce alınıyor. Gülmeyi çok seven bir aile olduğumuzu bilirsiniz. Biri mutlaka bir şaka yapar, ya da yapardı demeliyim. Kadın hiçbir şeyi pas geçmiyor. Mesela bugün, ‘Gilbert suratını asma. Yoksa Annie ile kavga mı ettiniz?’ dedi. Sırf sessiz olduğumuz için. Bilirsiniz, Gilbert ne zaman bir hastasını kaybetse acaba yaşatabilir miydim diye düşünüp sıkılır. Sonra da bize kavga etmememiz için nutuk çekip durdu. Daha sonra buna gülüp geçtik ama o an çok fenaydı! Susan ile de hiç geçinemiyorlar. Susan’ın da sessizce homurdanmasına engel olamıyoruz. Mary Maria teyze, Walter kadar yalancı birini görmediğini söylediği zaman yüksek sesle homurdandı çünkü Walter’ın Di’ye aydaki adamla karşılaşmasıyla ilgili uzun bir masal anlattığını duymuş ve birbirleriyle sohbet edişlerine tanık olmuş. Walter’ın ağzına biber sürecekmiş. O an Susan ile birbirlerine girdiler. Ayrıca çocukların akıllarını saçma sapan fikirlerle doldurup duruyor. Nan’e yaramazlık yaptığı için uykusunda ölen bir çocuktan bahsetmiş ve Nan şimdi uyumaktan korkuyor. Di’ye de eğer uslu dursaydı annesiyle babasının onu da, kızıl saçlı olmasına rağmen, tıpkı Nan gibi hep seveceklerini söylemiş. Gilbert bunu duyunca çok kızdı ve onunla çok sert konuştu. Darılıp gitmesini o kadar istedim ki… Gerçi birinin darıldığı için evimden çekip gitmesi hiç hoşuma gitmez ama kendimi tutamadım. Ancak kadın koca mavi gözlerinde yaşlarla, kötü bir şey yapmak niyetinde olmadığını söyledi sadece. İkizlerin asla eşit derecede sevilmediklerini duymuş ve Nan’e daha çok ilgi gösterdiğimizi, zavallı Di’nin de bunu hissettiğini

söyledi! Bütün gece ağladı. Gilbert da kendini suçladı ve gidip ondan özür diledi!"

"Yok artık!" dedi Bayan Cornelia.

"Ah, böyle konuşmamam gerekir, Bayan Cornelia. Vicdanım sızlıyor. Mary Maria teyze her zaman böyle kötü değil… Hatta bazen çok iyi öğütler de veriyor…"

"Öyle mi diyorsun?" dedi Bayan Cornelia alay eder gibi.

"Evet… Hem iyi de biri. Mesela bir çay seti almak istediğimi duymuş ve Toronto'dan bana bir tane getirtmiş… Postayla! Ama Bayan Cornelia, o çay seti o kadar da çirkin ki!"

Anne güldü ama sonra ağlamaya başladı. Sonra tekrar güldü.

"Artık ondan bahsetmeyelim… Madem eteğimdeki taşları döktün, durum artık o kadar vahim değil… O kadın bir çocuk gibi. Şu tatlı Rilla'ya baksanıza, Bayan Cornelia. Uyurken kirpikleri çok güzel görünmüyor mu? Haydi, güzel bir şeyler yiyelim."

Bayan Cornelia gittiğinde Anne kendini toparlamıştı. Yine de bir süre daha düşünceli bir şekilde ateşin başında oturdu. Bayan Cornelia ya her şeyi anlatmamıştı. Gilbert'a ise hiçbir şey anlatmamıştı. Biriken o kadar çok önemsiz şey vardı ki…

"O kadar küçük şeyler ki şikâyet bile edemiyorum," diye düşündü. "Buna rağmen hayatı güzelleştiren ya da çirkinleştirenler de bu küçük şeyler işte… Güveler gibi mesela."

Ev sahibi gibi davranmaya başlayan Mary Maria teyze… Hatta eve misafir çağırıp onlar gelene kadar hiç kimseye bundan söz etmeyen Mary Maria teyze, 'Kendimi evimde hissetmiyorum," diyordu. Anne yokken mobilyaların yerini değiştiren Mary Maria teyze, "Umarım canını sıkmamışımdır, Annie. O masaya burada daha çok ihtiyacımız olduğunu düşündüm sadece," diyordu. Pek meraklı ve her özel konu hakkında saçma sapan sorular soran Mary Maria teyze, "Odama kapımı çalmadan giriyor. Sürekli sigara kokuyor. Yastıklarımı kabartıyor," diye şikâyet ediyordu. Anne'e Susan ile çok fazla dedikodu yaptığını söylüyor, sürekli çocuklara sataşıyor ve çocukların başıboş bırakıldıkları için yaramaz olduğunu ima ediyordu… Ah, küçük bir güve sürüsü gibiydiler!

Shirley bir gün, "Çirkin ihtiyar Mary Maria," demiş, Gilbert bunun için çocuğun poposuna bir şaplak atmaya kalkınca da Susan öfkeyle Doktora karşı çıkmış ve onu engellemişti.

Hepimiz korkar olduk, diye düşündü Anne. *Evdeki herkes, 'Acaba Mary Maria teyze bunu sever mi?' diye sorarak hareket ediyor. İtiraf etmiyoruz ama bu doğru. Hele o gözyaşları yok mu… Bu iş böyle devam edemez*.

Anne, Bayan Cornelia'nın söylediklerini hatırladı. Mary Maria Blythe'ın hiç arkadaşı olmadığını… Ne fena! Bir sürü arkadaşı olan Anne bir anda hiç arkadaşı olmayan bu ihtiyar kadına acıdı. Kadın yapayalnızdı, ziyaretine gelen kimsesi yoktu; yardıma, umuda ve sevgiye ihtiyacı vardı. Tabii ki ona karşı sabırlı olmaları gerekirdi. Ne de olsa bu rahatsız edici davranışları gelip geçiciydi. Hayatlarını derinden etkileyemezdi.

Herhalde sürekli kendime acıdığım için bu kadar karamsar düşünür oldum, diye düşündü. Minik Rilla'yı beşiğinden alıp ipeksi yanaklarını yanaklarına bastırdı. *Ama şimdi hepsi geçti ve az evvel düşündüklerimden dolayı çok utanıyorum*.

BÖLÜM 13

“Artık kışlar eskisi gibi değil sanki anne, sen ne dersin?” dedi Walter.

Kasım karları erimiş ve aralık ayı boyunca bütün Glen St. Mary çamurlu bir yere dönüşmüştü. Griye boyanan körfezin suları beyaz köpükler saçarak dalgalanıyordu. Sadece birkaç gün güneşli geçmiş, rıhtım ve tüm tepeler altın sarısı ışıltılar saçmıştı. Diğer günler hava hep sert ve kapalıydı. Ingleside halkı Noel’de kar yağmasını umuyordu ve hazırlıklar devam ederken son hafta evde herkes gizemli, neşeli bir telaş içindeydi. Ingleside’ın dört bir yanından mis gibi kokular yükseliyordu. Noel’den bir gün önce her şey hazırdı. Walter ile Jem’in bahçeden getirdikleri köknar ağacı, oturma odasının köşesinde duruyordu. Bütün kapı ve pencerelere kocaman, yeşil süsler asılmış; süslemeler kırmızı kurdelelerle tamamlanmış, korkuluklar ladin dallarıyla süslenmişti. Susan’ın kileri dopdoluydu. Öğleden sonra herkes bu yemyeşil Noel atmosferiyle çevrelenmişken birisi pencereden dışarıya baktı ve kuş tüyü kadar iri kar tanelerinin süzüldüğünü gördü.

“Kar! Kar! Kar!” diye bağırdı Jem. “Nihayet beyaz bir Noel geldi anne!”

Inglesidelı çocuklar o gece hayli mutlu bir şekilde uyudular. Sıcacık yorganlarına sarılıp karların üzerinden uğuldayarak esen rüzgârı dinlemek harikaydı. Anne ile Susan Noel ağacını süslemeye koyuldu. *Çocuk gibi davranıyorlar*, diye düşündü suratını asan Mary Maria teyze. Ağaca mum asılmasını hiç onaylamıyordu. “Ev yanacak,” dedi. Renkli topları da onaylamıyordu, “ikizler onları yiyebilir,” dedi. Ama hiç kimse ona aldırış etmedi çünkü Mary Maria teyze ile yaşamalarının ancak ona aldırmayarak mümkün olabileceğini anlamışlardı.

Gururlu, minik köknarın tepesine kocaman, gümüş yıldızı sıkıca takan Anne, “Bitti!” diye sevinçle seslendi. “Susan, çok güzel görünmüyor mu? Noel’de hiç utanıp sıkılmadan yeniden çocuk olabilmek harika bir şey değil mi? Kar yağdığı için çok mutluyum fakat umarım fırtına bütün gece sürmez.”

“Yarın bütün gün fırtınalı geçecek,” dedi Mary Maria teyze. “Zavallı sırtımdan bunu gayet iyi anlıyorum.”

Anne hole çıkıp büyük ön kapıyı açtı ve dışarıya baktı. Dünya, çarşaf gibi serilen bembeyaz bir karın altında kaybolmuştu. Pencere pervazları karlarla doluydu. İskoç çamı dev bir hayaleti andırıyordu.

“Çok da güzel bir hava olacakmış gibi görünmüyor,” dedi Anne üzülerek.

“Havanın nasıl olacağını ancak Tanrı bilir, Bayan Blythe ve Bayan Maria Blythe,” dedi Susan omzunun üzerinden.

“Umarım bu gece hastalanan biri olmaz,” dedi içeriye giren Anne. Susan kapıyı kapatmadan önce kopan fırtınaya bir kez daha baktı.

Yukarı Glen’de dördüncü çocuğunu bekleyen Bayan George Drew*un evinin olduğu yöne bakıp, “Sakın bu gece doğurmaya kalkma,” dedi.

Mary Maria teyzenin ağrıyan sırtına rağmen fırtına o gece dindi ve sabahleyin bütün tepeler nar gibi bir kış güneşinin altında parlamaya başladı. Bütün ufaklıklar heyecanlı bir bekleyişle, sabah erkenden kalkmışlardı.

“Noel Baba fırtınayı atlatabildi mi anne?”

“Hayır, hasta olduğu için bunu denemeye cesaret edememiş,” dedi keyfi yerinde olan Mary Maria teyze. Yaptığının komik bir şaka olduğunu zannediyordu.

Çocukların gözlerinin dolmasına fırsat vermeyen Susan, “Noel Baba sağ salim geldi,” dedi. “Kahvaltıdan sonra ağacın altına neler bıraktığını görebilirsiniz.”

Kahvaltının ardından babaları gizemli bir şekilde ortadan kayboldu ama onu fark eden olmadı çünkü herkes ağaca bakmakla meşguldü: Üstünde altın ve gümüş rengi topların ve karanlık odayı aydınlatan mumların olduğu; altında ise rengârenk hediye paketleri ve çok güzel kurdelelerle sarılı kutuların durduğu ağaca hayran kalmışlardı. Derken kırmızı beyaz kıyafeti içinde muhteşem bir Noel Baba belirdi. Upuzun, ak bir sakalı ve çok tatlı, kocaman bir göbeği vardı… Susan, Anne’in Gilbert için diktiği kılıfa tam üç tane yastık tıkıştırmıştı. Shirley ilk başta korkup bir çığlık attı ama sonra diğerlerinin yanında dışlanmamak için duruma uyum sağladı. Noel Baba yüzündeki maskeye rağmen, çok tanıdık gelen ama epey komik bir sesle herkesin ismini söyleyip, onlarla şakalaşarak hediyelerini dağıttı.

Tam gidecekken sakalı mumlardan birine takılıp alev aldı. Bunu gören Mary Maria teyze tatmin olmuş bir şekilde homurdandı.

"Ah, ben çocukken Noeller böyle olmazdı." Küçük Elizabeth'in Paris'ten Anne için gönderdiği hediyeye küçümseyerek baktı. Artemis'in bronz bir biblosunun olduğu gümüş bir kaseydi bu.

"Ne utanç verici bir şey bu böyle!" dedi sert bir şekilde.

"Tanrıça Diana," dedi Anne ve Gilbert ile birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Putperestler! Gerçi galiba o farklı bir şeydi. Ama yerinde olsam bunu çocukların görebileceği bir yere koymazdım, Annie. Bazen dünyada ahlak diye bir şeyin kalmadığını düşünüyorum. Mesela benim büyükannem yaz kış, en az üç kat giyinirdi."

Mary Maria teyze bütün çocuklara eflatun renginde çirkin bileklikler yapmış, Anne'e de bir süveter örmüştü. Gilbert'a bir sürü kravat, Susan'a da kırmızı bir içlik dikmişti. Susan bile kırmızı içliklerin modasının geçtiğini bilirdi ama yine de bu jesti için Mary Maria teyzeye teşekkür etmişti.

Zavallı bir hizmetçi için güzel bir hediye olurdu, diye düşündü. *Hem de üç tane! Ben kendini bilen bir kadınım ve bu bronz biblo hoşuma gitti. Evet, çıplak ama benim de öyle bir vücudum olsa saklamak istemezdim doğrusu. Neyse… Şimdi hindinin içini neyle dolduracağımı düşüneyim… Gerçi soğan koymayınca bir anlamı kalmıyor ama*.

O gün Ingleside mutlulukla doluydu. İnsanları mutlu görmekten hiç hoşlanmayan Mary Maria teyzeye rağmen, saf ve geleneksel bir mutlulukla hem de.

"Sadece beyaz kısmı lütfen… James çorbanı höpürdetmeden iç… Ah, hindiyi baban gibi kesemiyorsun, Gilbert… İkizler, büyüklerin konuşmasına izin verin lütfen. Ben çocukken ortamda yokmuşum gibi davranmak zorunda kalırdım… Hayır, teşekkür ederim, Gilbert. Salata istemiyorum… Çiğ şeyleri yemiyorum. Evet, Annie, biraz puding alırım. Kıymalı börekleri hazmetmek zor oluyor."

"Susan'ın kıymalı böreği şiire, elmalı turtası da şarkı sözlerine benzer," dedi Gilbert. "Bana ikisinden de biraz ver, Anne."

"Walter, ekmeğinle tereyağını bitirmemişsin. Oysa bunları bulamayan pek çok çocuk var. James tatlım, burnunu sümkür çünkü durmadan çekmene dayanamıyorum."

Tüm bunlara rağmen çok neşeli ve güzel bir Noel geçirdiler. Yemekten sonra Mary Maria teyze bile hediyeler için herkese teşekkür edip Shrimp'in varlığına katlandı.

"Bence çocuklarımız çok iyi vakit geçirdiler," dedi Anne beyaz tepelerin üzerinde yükselen ağaçlara, gökyüzüne ve bahçede kuşlar için yem bırakan çocuklarına bakarak. Yumuşacık esen rüzgâr yarın bir fırtına çıkacağını işaret etse de Ingleside çok güzel bir gün geçirmişti.

"Bence de," dedi Mary Maria teyze. "Yine de çok kavga ettiler. Yediklerine gelince… Ah, ne de olsa insan hayatta sadece bir kez genç oluyor. Umarım evde mide bulantısı için yeteri kadar hint yağı vardır…"

BÖLÜM 14

O kış, Susan'ın deyimiyle *mütehavvil* bir kış oldu. Ingleside'ın her yeri buzlarla kaplanmış gibiydi. Çocuklar bahçeye devamlı gelen yedi tane alakargayı beslediler. Kargalar Jem dışında herkesten kaçıyordu. Anne geceleri ocak ve şubat aylarının kataloglarını inceledi. Derken kum tepeciklerinden ve limandan dağlara doğru esen mart rüzgârları gelmeye başladı. Susan, tavşanların Paskalya yumurtalarını bırakmaya başladıklarını söyledi.

"Mart sence de çok heyecanlı bir ay değil mi anne?" dedi tüm rüzgârlarla kardeş olan Jem.

"Heyecan kavramını" biraz abartan Jem paslı bir çiviyle elini çizmiş ve bu yüzden birkaç kötü gün yaşamışlardı. Tabii bu sırada Mary Maria teyze de tetanosla ilgili bildiği bütün hikâyeleri anlatmıştı. Anne ise sürekli deney yapan bir çocuktan böyle kazaların beklenebileceğini söylemişti.

Derken bir anda nisan geldi! Nisan yağmurlarının kahkahasıyla elbette… Fısıltısıyla… Heyecanı, havası ve dansıyla. "Anne sence de dünya yüzünü yıkayıp tertemiz olmadı mı?" diye haykırdı Di, güneş ışığının geri döndüğü bir sabah.

Sisli tarlaların üzerinde soluk renkli akşam yıldızları parlıyor, bataklıktaki incecik söğütler büyüyordu. Ağaçlardaki minik dallar bile eski donuk hallerinden sıyrılmış, hafif hafif yumuşamaya başlamışlardı. Hele ilk bülbülün ötüşü tam bir olaydı. Bahçe bir kez daha sınırsız bir keyfe bürünmüş ve Jem annesine çıkan ilk alıç çiçeklerinden toplamıştı… Gerçi Mary Maria teyze çiçeklerin kendisine getirilmesi gerektiğini düşünüp alınmıştı. Susan tavan arasını temizlemeye ve kış boyunca kendine hiç vakit ayıramayan Anne de üzerine baharın güzelliğini giyip resmen bahçesinde yaşamaya başlamıştı. Bu sırada Shrimp de ilkbaharı bahçenin her köşesinde dolaşarak karşılıyordu.

"O bahçeyle kocandan daha çok ilgileniyorsun, Annie," dedi Mary Maria teyze.

“Bahçem bana çok nazik davranıyor,” dedi Anne. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kadına bir şey ima etmeye çalışıyormuş gibi anlaşıldığını fark edip gülmeye başladı.

“Çok garip laflar ediyorsun, Annie. Elbette Gilbert’ın nazik olmadığını ima ettiğini düşünmüyorum ama bu söylediklerini bir yabancı duysa ne derdi?”

“Sevgili Mary Maria teyze,” dedi Anne neşeyle. “Yılın bu vaktinde söylediğim hiçbir şeyden mesul değilim. Çevremdeki herkes bunu bilir. İlkbaharda hep biraz deliririm. Ama bu çok güzel bir delilik. Kum tepelerinin üzerinde cadılar gibi dans eden sis bulutunu fark ettin mi? Ya nergisleri? Daha önce Ingleside’da hiç bu kadar çok nergis görmemiştik.”

“Nergislerle pek işim olmaz. Gösterişli şeyler işte,” dedi şalını omzuna sarıp sırtı ağrımasın diye içeriye giren Mary Maria teyze.

“Biliyor musunuz, sevgili Bayan Blythe,” dedi Susan, “şu gölgeliğe dikmek istediğiniz iris çiçeklerine ne oldu? Onları bu öğleden sonra siz arka bahçedeyken Mary Maria teyze en çok güneş alan yere dikti.”

“Ah, Susan! Şimdi yerlerini değiştiremeyiz de! Çok gücenir!”

“Eğer bana söz verirseniz, sevgili Bayan Blythe…”

“Hayır, hayır şimdilik onları oldukları yerde bırakalım. Hatırlasana, gülleri erken diktiğini söylediğim zaman nasıl ağlamıştı?”

“Ama nergislerimize laf ediyor, sevgili Bayan Blythe. Oysa bizim nergislerimiz buralarda çok ünlüdür…”

“Bunu hak ediyorlar doğrusu. Baksana, Mary Maria teyzeyi ciddiye aldığın için sana nasıl da gülüyorlar. Susan, baksana Latin çiçekleri şu köşede ne güzel de çıkıyorlar. İnsanın umudunu kestiği bir çiçeği aniden açarken görmesi çok keyifli bir şey. Güneybatı köşesine küçük bir tarh daha yapacağım. İsmini gül bahçesi koymak bile beni çok heyecanlandırıyor. Daha önce gökyüzünü hiç bu kadar mavi görmüş müydün, Susan? Ayrıca geceleri dikkatle dinlersen köydeki bütün derelerin dedikodu yaptığını duyabilirsin. Bu gece bahçede, yabani menekşeleri kendime yastık yapıp uyuyasım var.”

“Islanırsınız ama,” dedi Susan sabırla. Bayan Blythe ilkbaharda hep böyle olurdu. Ama yakında geçerdi.

“Susan, gelecek hafta bir doğum günü partisi yapmak istiyorum.”

“Neden olmasın?” dedi Susan. Aslında mayısın son haftasında doğan hiç kimse yoktu ama eğer sevgili Bayan Blythe bir doğum günü partisi

istiyorsa ona neden itiraz edecekti ki?

"Mary Maria teyze için," dedi Anne kararlı bir şekilde. "Gelecek hafta doğum günü. Gilbert elli beşine basacağını söyledi. Ben de böyle bir şey yapmayı düşündüm."

"Sevgili Bayan Blythe, gerçekten onun için böyle bir parti…"

"Yüze kadar say, Susan… Yüze kadar say tatlım. Sakinleş. Bu onun çok hoşuna gider. Hayatta başka neyi var ki?"

"Bu onun kendi suçu…"

"Olabilir ama gerçekten bunu onun için yapmak istiyorum, Susan."

"Sevgili Bayan Blythe," dedi Susan. "Ne zaman istesem bana bir hafta izin verme nezaketinde bulunmuşsunuzdur. Belki de bu yılki iznimi haftaya kullansam çok iyi olur! Ben yokken yeğenim Gladys size yardımcı olur. O zaman Bayan Mary Maria Blythe isterse on tane parti yapsın."

"Eğer istemiyorsan bu fikirden cayarım, Susan," dedi Anne yavaşça.

"Sevgili Bayan Blythe, o kadın resmen üzerinize yıkıldı ve bu evden hiç gitmeyecek. Sizi çok üzdü… Doktoru da öyle… Çocukların hayatını da cehenneme çevirdi. Kendim için bir şey söylemiyorum, ben kimim ki? Surat astı, laf soktu, aşağıladı, ağladı… Ama şimdi siz onun için bir doğum günü partisi vermek istiyorsunuz! Tek söyleyebileceğim, eğer bunu yapmak istiyorsanız… Yapın o zaman!"

"Huysuzluk yapma, Susan!"

Partiyi planlamaya başladılar. Susan, sırf Ingleside aşkına, bu partinin Mary Maria teyzenin bile kusur bulamayacağı mükemmellikte olmasını istiyordu.

"Bence bir öğlen yemeği verelim, Susan. Gilbert ile Lowbridge'teki akşam konserine gidecek vaktimiz olur. Bunu bir sır olarak saklayıp ona sürpriz yapalım. Son dakikaya kadar hiçbir şey bilmesin. Glen'de sevdiği herkesi davet edeceğim…"

"Yani kimi, sevgili Bayan Blythe?"

"Şey… Sevdiği demeyelim de katlanabildiği diyelim. Kasabadan birileriyle Lowbridge'te yaşayan kuzeni Adella Carey'yi de. Üzerinde elli beş tane mum olan, kocaman bir erikli pasta yapalım…"

"Tabii ki pastayı benim yapmam gerekecek…"

"Ama Susan, bu adadaki en güzel meyveli pastaları sen yaparsın, bunu biliyorsun."

"Size asla hayır diyemem, sevgili Bayan Blythe."

Bu konuşmayı gizemli bir hafta izledi. Ingleside'a sessizlik hâkimdi. Herkes Mary Maria teyzeye hiçbir şey söylememeye yemin etti. Ama Anne ile Susan dedikodu yapmadan duramıyordu. Partiden bir gece önce Glen'den eve dönen Mary Maria teyze ikisini de karanlık odada yorgun bir vaziyette otururken buldu.

"Niye bu karanlıkta oturuyorsunuz, Annie? İnsan karanlıkta nasıl oturur? Bu benim moralimi bozar doğrusu."

"Karanlık değil… Alacakaranlık… Karanlıkla aydınlık arasındaki muhteşem bir aşk bu," dedi Anne.

"Herhalde ne söylediğinin farkındasındır, Annie. Demek yarın parti veriyorsun?"

Anne bir anda doğruldu. Susan zaten dik oturduğu için doğrulamadı.

"Siz… Siz… Teyzeciğim…"

"Her şeyi başkalarından duyuyorum," dedi kadın. Öfkeli değil hüzünlüydü.

"Biz… Sürpriz yapacaktık teyzeciğim."

"Bu mevsimde havaya hiç güvenilmez, ne diye parti yapıyorsun anlamıyorum, Annie."

Anne rahat bir nefes aldı. Belli ki kadının sadece partiden haberi olmuş ama ne için yapılacağını öğrenmemişti.

"İlkbahar çiçekleri solmadan yapmak istedim," dedi Anne.

"Tafta elbisemi giyeceğim. Eğer köyde bunu duymasaydım Annie yarın bütün misafirlerine pamuklu bir elbiseyle yakalanırdım sanırım."

"Hayır, teyze. Giyinme vakti gelince sana söyleyecektik…"

"Eğer nasihatim senin için önemliyse Annie… Zira çoğu zaman hiç de öyle olmadığını düşünüyorum… Gelecekte bazı şeyleri benden bu kadar çok saklamamanı öneririm. Bu arada köydeki herkesin Metodist Kilisesi'nin camına taş atan çocuğun Jem olduğunu söylediğini biliyor muydun?"

"O atmadı," dedi Anne sessizce. "Bana atmadığını söyledi."

"Yalan söylemediğinden emin misin, sevgili Annie?"

"Eminim Mary Maria teyze. Jem bana şimdiye dek asla yalan söylememiştir."

"Ama ben söylentilerden haberin var sanıyordum."

Mary Maria teyze her zamanki kibirli tavrıyla üst kata çıkarken, biri göbeğini okşasın diye sırt üstü yere yatmış olan Shrimp'i görmezden geldi.

Susan ile Anne derin bir iç çektiler.

“Sanırım ben de yatacağım, Susan. Umarım yarın güzel geçer. Rıhtımın üzerinde kara bulutlar görmek istemiyorum.”

“Hava güzel olacak, sevgili Bayan Blythe. Almanakta öyle yazıyor.”

Susan’ın tüm yılın hava durumu tahminin yazılı olduğu bir almanağı vardı. Orada yazanları aktarırdı hep.

“Doktor için yan kapıyı kilitleme, Susan. Kasabadan geç gelebilir. Gül almaya gitti. Elli beş tane sarı gül, Susan… Duyduğuma göre Mary Maria teyze sadece sarı gül seviyormuş.”

Yarım saat sonra geceliğini giymiş İncil okuyan Susan, şöyle bir cümleyle karşılaştı: *Güney ormanlarından bir fidanı alıp yerini belli etmek için o noktaya dikti*. “O zamanlar bile bu tip şeyler yapılıyormuş,” dedi kendi kendine.

Anne ile Susan erkenden kalkıp, Mary Maria teyze inmeden önce tüm hazırlıkları bitirmek için işe koyuldular. Anne erken kalkıp gün doğmadan önceki o yarım saatlik gizemli havayı izlemeyi severdi. O zaman zarfında dünya perilerin ve eski tanrıların diyarına benzerdi. Açık pembe şafak vaktini izlemekten, kilisenin hemen ardından doğan güneşin kum tepeciklerini aydınlatmasını, mor menekşelerin uyanışını ve köy evlerinin bacasında tütmeye başlayan dumanları görmekten büyük keyif alırdı.

“Sanki bugünü özel olarak sipariş etmişiz, sevgili Bayan Blythe,” dedi turuncu pastanın üzerine Hindistan cevizi serpen Susan. “Kahvaltıdan sonra hindiyi hazırlayıp, yarım saatte bir Carter Flagg’i arayarak dondurmayı unutmamasını hatırlatırım. Verandanın merdivenlerini silecek vaktim de kalır.”

“Bu gerçekten gerekli mi, Susan?”

“Sevgili Bayan Blythe, Bayan Marshall Elliott’ı davet ettiniz, değil mi? O kadın şimdiye dek bizim veranda merdivenlerimizde tek bir leke bile görmedi. Siz bir de süslemeleri görün. Bence ben çiçeklerle dekorasyon yapmak için doğmuşum, sevgili Bayan Blythe.”

“Pasta! Yaşasın!” dedi Jem.

“Partide yenecek,” dedi Susan. “Partide.”

Misafirler tam vaktinde geldi. Mary Maria teyze tafta elbisesi, Anne de bej rengindeki elbisesiyle onları karşıladı. Anne, hava sıcak olduğu için beyaz elbisesini giymeyi düşünmüş ama sonra vazgeçmişti.

“Çok mantıklı olmuş, Annie,” diye yorum yaptı Mary Maria teyze. “Her zaman dediğim gibi, beyaz sadece gençlere yakışır.”

Her şey programa uygun gitti. Anne’in en şık tabaklarıyla hazırladığı masa çok güzel görünüyordu. Beyaz ve mor renkli iris çiçekleri de ortama egzotik bir hava katmıştı. Susan’ın pişirdiği hindi büyük olay oldu. Daha önce Glen’de hiç bu kadar lezzetlisini yapan olmamıştı. Hele kremalı çorbası muhteşemdi. Tavuklu salata Ingleside’ın “tavuk gibi tavuklarından” yapılmıştı. Carter Flagg de dondurmayı tam vaktinde gönderdi. Nihayet Susan sanki bir vaftiz törenindeymiş gibi, üzerinde elli beş tane mum olan pastayı Mary Maria teyzenin önüne getirdi.

Gülümseyerek misafirlerine eşlik eden Anne bir ara çok gergindi. Her şey yolunda gitmesine rağmen içinden bir ses, bir terslik olacak diyordu. Misafirleri karşılarken Bayan Elliott’ın Mary Maria teyzenin yeni yaşını kutladığını fark edemedi. Herkes masanın başına toplandığındaysa kadının yüzündeki ifadeyi gördü. Kadın bembeyazdı… Öfkeli olamazdı! Üstelik yemekte herkese çok kısa cevaplar vermişti. Çorbasından sadece iki kaşık içip, salatadan birkaç lokma almıştı. Dondurmaya gelince… Masada yokmuş gibi davranmıştı.

Susan mumları yanan pastayı kadının önüne bıraktığı zaman Mary Maria teyze yutkunmaya çalıştı. Ama boğulacak gibi oldu.

“Teyze, sen iyi misin?” diye seslendi Anne.

Kadın ona buz gibi gözlerle baktı.

“Fena sayılmam, Annie. Hele benim yaşımda birisi için oldukça iyi sayılırım.”

Tam bu sırada ikizler, ellerinde elli beş tane sarı gül dolu bir sepetle içeriye girdiler. Mary Maria teyze donakaldı. Herkes onu tebrik ediyor, yeni yaşını kutluyordu. Ama Mary Maria teyze bu kutlamalara eşlik etmedi.

“İkizler… İkizler senin yerine mumları söndürürler teyzeciğim,” diye kekeledi Anne. “Sonra da… Pastanı keser misin?”

“Henüz o kadar yaşlanmadım, Annie. Kendi mumlarımı kendim üfleyebilirim.”

Kadın mumları söndürmek için üflemeye başladı, sonra da pastasını kesti ve bıçağı masaya bıraktı.

“Ben izninizi isteyeceğim, Annie. Bu kadar heyecandan sonra benim gibi yaşlı bir kadının dinlenmesi gerekir.”

Tafta eteğini savurarak kalktı. Yanlarından geçerken gül sepetini devirip yere düşürdü. Üst kata çıkarken topuklarının sesi duyuluyordu. Kapıyı arkasından gürültüyle çarptı.

Şaşkınlıktan dilleri tutulan misafirler kendilerini toparlayıp doğum günü pastasından yediler. Ortamdaki gergin sessizliği, Nova Scotia'daki bir doktorun birkaç hastasına difteri mikrobu enjekte ederek onları zehirlediğini anlatan Bayan Amos Martin bozdu. Bu korkunç konunun neşelerini yerine getirmediğini düşünen konuklar kadının "ortamı canlandırmak" niyetiyle sarf ettiği çabalara rağmen bir an evvel toparlanıp gittiler.

Anne de şaşkınlık içinde Mary Maria teyzenin odasına koştu.

"Teyzeciğim, ne oldu?"

"Yaşımı herkesin önünde ifşa etmen gerekiyor muydu, Annie? Bir de Adella Carey'yi davet etmişsin… Kadın şimdi yaşımı öğrendi işte… Yıllardır öğrenmeye can atıyordu!"

"Teyzeciğim biz… Biz…"

"Amacının ne olduğunu bilmiyorum, Annie. Ama tüm bunların arkasında kötü bir niyet olduğundan eminim… Ah, zihnini okuyabiliyorum, sevgili Annie… Ama hafiyelik etmeye kalkışmayacağım. Bu konuyu vicdanına bırakıyorum."

"Mary Maria teyze, benim tek niyetim sana güzel bir doğum günü partisi vermekti. Çok ama çok üzgünüm…"

Kadın mendiliyle gözlerini silip cesur bir edayla gülümsedi.

"Tabii ki seni affediyorum, Annie. Fakat hislerim bu denli incinmişken artık evinizde daha fazla kalamayacağımı da anlamalısın."

"Teyze, sen bana inanmıyor musun?"

Kadın uzun ve buruşuk elini havaya kaldırdı.

"Lütfen bu konuyu tartışmayalım, Annie. Ben huzur istiyorum… Sadece huzur. 'Yaralı bir ruha kim dayanabilir?'"

Anne o gece Gilbert ile konsere gitti ama eğlendiği söylenemezdi. Gilbert konuyu, Bayan Cornelia'nın deyimiyle, "erkeklere özgü bir şekilde" karşıladı.

"Yaşı konusunda hep biraz hassas olduğunu hatırlıyorum. Babam ona çok sataşırdı. Aslında seni uyarmalıydım ama unutmuşum işte. Gidecek olursa, sakın onu durdurma." Bu durumun kadının gitmesi için "iyi bir bahane" olduğunu da ekledi.

“Gitmez. Hiç şansımız yok, sevgili Bayan Blythe,” dedi Susan.

Ama Susan ilk kez yanılıyordu. Mary Maria teyze ertesi gün, herkesi affettiğini söyleyerek evden ayrıldı.

“Sakın Annie’yi suçlama, Gilbert. Bunu bilerek yapmadığını düşünüyorum. Gerçi benden bir şeyler saklamasına alışmıştım. Benim gibi mantıklı düşünememesine de… Her şeye rağmen ‘zavallı Annie’yi’ seviyorum,” dedi sanki bir zaafını itiraf ediyormuş gibi. “Fakat Susan Baker çok değişik birisi. Sana son sözüm, Gilbert… Susan Baker’ı olması gereken yere koy ve asla oradan çıkmasına izin verme.”

Başta hiç kimse bu talihli ana inanamadı. Sonra kadının gitmiş olduğu gerçeğini fark ettiler. Hiç kimseyi incitmeden yeniden gülebileceklerinin mümkün olduğunu, cereyandan şikâyetçi olan birisi olmadan tüm pencereleri açabileceklerini ve birinin onlara mide kanseri olacaklarını söylemeden, yemekte diledikleri şeyleri rahatça yiyebileceklerini fark ettiler.

Bir misafirimin gidişine hiç bu kadar sevinmemiştim,” diye düşündü Anne biraz da suçluluk hissederek, *insanın yeniden gönlüne göre yaşaması ne kadar hoş bir şey*.

Shrimp bile nihayet kedi olmanın tadını çıkartacağını hissedip sevinçle mırlamaya başladı. Bahçedeki şakayıklar ilk kez açtı.

“Dünya şiirle dolu, öyle değil mi anneciğim?” dedi Walter.

“Harika bir haziran olacak,” dedi Susan. “Almanak öyle diyor. Ayrıca birkaç gelinimiz ve en az iki tane de cenazemiz olacak. Yeniden özgürce nefes alabilmek size de biraz tuhaf gelmiyor mu? Sizi parti yapmaktan alıkoymaya çalıştığımı düşününce, Tanrı’nın işine karışmamam gerektiğini bir kez daha anladım, sevgili Bayan Blythe. Doktor bugün etinin yanında biraz kızarmış soğan yese fena mı olur?”

BÖLÜM 15

“Gelmem gerek diye düşündüm, canım,” dedi Bayan Cornelia. “Gelip şu telefon konuşmasını açıklamalıydım. Her şey bir yanlış anlamaymış… Çok özür dilerim… Kuzen Sarah meğerse ölmemiş.” Gülümsemeye çalışan Anne, kadına verandadaki sandalyelerden birini gösterirken Susan da yeğeni Gladys için ördüğü dantelli yakadan başını kaldırıp kibarca, “İyi akşamlar, Bayan Marshall Elliott,” dedi.

“Bu sabah hastaneden arayıp gece vefat ettiğini söylediler. Ben de Doktorun hastası olduğu için arayıp size haber vermek istedim. Ama söz ettikleri kişi başka bir Sarah Chase imiş, kuzen Sarah yaşıyormuş ve çok şükür ki yaşayacakmış. Burası ne güzel ve ne serin, Anne. Zaten her zaman en güzel meltemin Ingleside’da estiğini söylerim.”

“Biz de Susan ile bu yıldızlı akşamın tadını çıkarıyorduk,” dedi Anne ve Nan için diktiği pembe elbiseyi kenara koyup ellerini kucağında birleştirdi. Ara sıra aylaklık edebilirdi. Bu sıralar ne o ne de Susan aylaklık edecek vakit bulabiliyordu.

Birazdan ay çıkacaktı ama gökyüzünün şu anki görüntüsü ayınkinden bile çok daha güzeldi. Zambaklar ışıldıyor ve hayalperest rüzgârın kanatlarına takılan hanımeli kokuları her yeri sarıyordu.

“Bahçe duvarından taşan şu gelinciklere baksanıza, Bayan Cornelia. Onlar için tek bir şey yapmamış olsak bile, Susan ile ikimiz bu yıl gelinciklerimizle gurur duyuyoruz. Walter ilkbaharda oraya yanlışlıkla bir paket tohum düşürmüştü, işte sonuç. Her yıl böyle keyifli sürprizlerle karşılaşıyoruz.”

“Ömürleri uzun olmasa da ben de gelincikleri çok severim,” dedi Bayan Cornelia.

“Sadece bir gün yaşıyorlar,” dedi Anne. “Ama onu da çok şahane bir şekilde yaşıyorlar! Sonsuza dek açabilen asık suratlı zinya çiçeği olmaktansa gelincik olmak daha güzel bir şey değil mi? Ingleside’da zinya çiçeği yok. Sevmediğimiz tek çiçek türü o. Susan adlarını bile anmaz.”

“Bahçede biri mi öldürülüyor?” diye sordu Bayan Cornelia. Uzaktan gelen sesler birinin hayatının tehlikede olduğunu işaret eder gibiydi ama Susan ile Anne bu seslere o kadar alışkındı ki rahatsız olmuşa benzemiyorlardı.

“Persis ile Kenneth sabahtan beri oyun oynuyorlar. Neyse ki Gilbert kasabaya inmişti, yani Bayan Chase’in ölmediği haberini almıştır, iyileşmesine çok sevindim… Çünkü diğer doktorlar Gilbert’ın teşhisine pek inanmadıkları için Gilbert tedirgindi.”

“Hastaneye gittiğinde Sarah bizi, öldüğünden emin olmadan onu gömmememiz için uyardı,” dedi yelpazesini sürekli sallarken bir yandan da Anne’in neden hiç terlemediğini düşünen Bayan Cornelia. “Kocasının diri diri gömüldüğünden şüphelenirdik de… Adam yaşıyormuş gibi görünüyordu. Ama o zaman bu hiç kimsenin aklına gelmedi. Eski Moorside Çiftliği’ni satın alıp ilkbaharda Lowbridge’ten buraya taşınan şu Richard Chase’in kardeşiydi. Köye biraz huzur bulmak için gelmişti. Hayatı boyunca Lowbridge’teki dullardan kaçarak yaşamıştı.” Aslında Bayan Cornelia, “Bir de evde kalmışlardan” diyecekti ama Susan’ın duygularını incitmemek için o ifadeyi kullanmadı.

“Kızı Stella ile tanıştım… Koroya geliyor. Birbirimizi pek sevdik,” dedi Anne.

“Stella tatlıdır. Şu nadir al al yanaklı genç kızlardan biridir. Onu hep çok sevmişimdir. Annesiyle çok iyi arkadaştık. Zavallı Lisette!”

“Gençken mi öldü?”

“Evet, Stella daha sekiz yaşındaydı. Richard onu tek başına yetiştirdi. Üstelik adam kâfirin tekidir! Kadınların sadece biyolojik açıdan önem taşıdıklarını söyler… Artık o her ne demekse. Durmadan böyle büyük laflar eder.”

“Fakat kızını yetiştirirken hiç de kötü bir iş çıkartmışa benzemiyor,” dedi Anne. Zira Stella Chase’in şimdiye tek tanıştığı en tatlı genç kızlardan biri olduğunu düşünüyordu.

“Ah, Stella’yı kimse şımartamaz. Ayrıca Richard’ın iyi iş çıkardığını inkâr edecek değilim. Fakat genç oğlanlara kafayı takmış durumda. Zavallı Stella’nın tek bir sevgilisi olmasına bile izin vermedi! Ona yaklaşmaya çalışan tüm oğlanları alaycı ve sert tavrıyla korkutup kaçırdı. O şimdiye dek görüp görebileceğin en alaycı insandır. Stella onunla baş edemiyor…

Annesi de edemezdi. Yöntemini bilmiyorlar. Aslında adam zıtlıklar üzerinden yürüyor ama kimse bunun farkında değil.”

“Stella babasına çok bağlı.”

“Ah, öyledir. Babasına hayrandır. Damarına basılmadığı sürece aslında o da uyumlu bir adamdır. Ama Stella’nın evlenmesi konusunda biraz daha mantıklı düşünmeli. Kendisi de sonsuza dek yaşayacak değil. Gerçi konuşmasını dinlesen öyle olduğuna inandığını sanırsın. Elbette artık yaşlandı. Evlendiğinde çok gençti… O sülalede felç çok yaygındır. O ölünce Stella ne yapacak peki? Tek başına yaşayacak değil herhalde.”

Susan örgüsünden başını kaldırıp uzun uzun kadına baktı ve şöyle dedi:

“İhtiyarların, gençlerin hayatını bu şekilde mahvetmeleri hiç hoşuma gitmiyor.”

“Belki Stella birini sevse babasının itirazlarını önemsemez,” dedi Anne.

“İşte bu konuda yanılıyorsun, sevgili Anne. Stella babasının hoşlanmayacağı biriyle asla evlenmez. Sana hayatı mahvolacak birini daha söyleyeyim, Marshall’ın yeğeni Alden Churchill. Mary çocuğu evlendirmemeye kararlı. Kadın bu konuda Richard’dan bile daha inatçı. Birinin ak dediğine ille de kara der, o kadar inatçı biri. Alden evlenene dek bütün mallar onun, biliyorsun. Çocuk ne zaman biriyle görüşse kadın bir şekilde yoluna taş koyuyor.”

“Acaba Alden sırf onun yüzünden mi evlenemiyor, Bayan Marshall Elliott?” dedi Susan. “Bazıları Alden’ın çok kararsız biri olduğunu söylüyor. Görüştüğü biri olduğunu duydum.”

“Alden çok yakışıklı biri ve tüm kızlar onun peşinde,” diyerek surat astı Bayan Cornelia. “Bir ders vermek için onlarla azıcık oynadı diye onu suçlayamam doğrusu. Ama gerçekten hoşlandığı bir, iki güzel genç kız var ancak Mary her seferinde önüne engeller koyuyor. Bana kendisi söyledi… İncil’e başvurmuş, zaten hep İncil’e başvururmuş. Rastgele bir sayfa açar ve karşısına çıkan ilk ayeti okurmuş. Bu ayet de her seferinde Alden’ın evlenmemesi gerektiği ile ilgili bir uyarı içerirmiş. Ona ve bu saçma sapan yöntemlerine katlanamıyorum. Neden kiliseye gidip bizler gibi düzgün biri olmaya çalışmıyor? Ama hayır, o dini kendine göre ayarlayıp bir de ‘İncil’e başvuruyorum’ diyor. Geçen sonbaharda o çok kıymetli atları hastalandı… Biliyorsunuz, o at dört yüz dolar ediyor… Neyse, kadın onu veterinere götürmek yerine, ‘İncil’e başvurmuş’ ve ‘Canı veren de alan da Tanrıdır. Tanrı’nın adıyla kutsanalım,’ ayetiyle karşılaşmış. Bunun üzerine atı

veterinere göndermeyip ölüme terk etmiş. Bu kutsal ayetleri bu şekilde yorumlayıp uygulamak ne kadar acı bir şey. Bunu ona bizzat söyledim ama bana kötü kötü baktı. Anne, biliyor musun, evine telefon bağlatmıyor. Birisi ona nedenini sorarsa, 'Sizce ben duvara asılı bir kutuyla konuşur muyum?' diye cevap veriyor."

Bayan Cornelia nefes almak için sustu. Görümcesinin bu saçma tavırları onu daima sinirlendirirdi.

"Alden, annesine hiç benzemiyor," dedi Anne.

"Alden babası gibidir… Babası gelmiş geçmiş en iyi adamlardan biriydi. Mary gibi biriyle neden evlendi hiç anlamıyorum. O kadında Elliottların anlayamadığı bir şey var. Gerçi evlilikleri güzeldi, herkes mutluydu. Yine de kadının tuhaf bir tarafı vardı. Tabii bir sürü de parası… Mary teyzesi her şeyini ona bırakmıştı. Fakat George Churchill ona bu yüzden âşık olmadı. Alden'ın annesine nasıl katlandığını bilmiyorum, o çok iyi bir evlat."

"Aklıma ne geldi biliyor musunuz, Bayan Cornelia?" dedi hınzır bir edayla gülümseyen Anne. "Alden ile Stella birbirlerine âşık olsalar çok güzel olmaz mıydı?"

"Buna pek ihtimal vermiyorum, hem olsalardı bile birlikte bir şeyler yapamazlardı. Mary yine engel çıkartır, Richard da kendisi de bir çiftçi olmasına rağmen çiftçiye kız vermem derdi. Ama Stella, Alden'ın hoşlanacağı tarzda biri değil… O daha renkli, daha güler yüzlü kızlardan hoşlanır. Ayrıca Alden da Stella'nın tipi değil. Duyduğuma göre Lowbridge'teki yeni rahip Stella'ya göz koymuş."

"Ama o adam biraz sıska ve kısa boylu değil mi?" dedi Anne.

"Gözleri de patlak patlak," dedi Susan. "Duygusal bakmaya çalıştığında çok korkunç görünüyordur, eminim."

"En azından kendisi bir Presbiteryen," dedi Bayan Cornelia sanki bu kadarı yeterliymiş gibi. "Neyse, benim gitmem lazım. Hava çok nemli, ağrılarım azdı."

"Sizi bahçe kapısına kadar geçireyim."

"Bu elbiseyi giydiğinde kraliçelere benziyorsun, Anne," dedi kadın alakasız ama hayranlık dolu bir şekilde.

Anne bahçe kapısında Owen ve Leslie Ford ile karşılaştı. Susan az evvel eve gelen Doktora limonata götürmek için ortadan kaybolmuş, çocuklar da bahçede uykulu gözlerle uzanıyordu.

“İçeriye girerken çok gürültü yaptığınızı duydum,” dedi Gilbert. “Bütün köy sizi duymuştur.”

Kıvırcık saçlarını iki yana sallayan Persis Ford, ona dil çıkarttı. Persis, “Gil amcasının” gözbebeğiydi.

“Kurt taklidi yapıyorduk, o yüzden ulumak zorunda kaldık,” diye açıkladı Kenneth.

“Şu bluzunun haline bak,” dedi Leslie.

“Di’nin çamurdan pastasının üzerine düştüm,” dedi Kenneth. Annesinin Glen’e giderken üzerine giydirdiği tertemiz bluzu mahvetmişti.

“Anneciğim, canım!” dedi Jem. “Tavan arasındaki eski tüylerle pantolonuma kuyruk dikebilir miyim? Yarın sirk oyunu oynayacağız ve ben de devekuşu olacağım. Bir de filimiz olacak.”

“Bir filin yıllık besin maliyetinin altı yüz dolar olduğundan haberin var mı senin?” dedi Gilbert.

“Hayali bir filin hiçbir maliyeti olmaz,” diye sabırla açıkladı Jem.

Anne güldü. “Çok şükür ki hayal kurarken ekonomik olmak zorunda değiliz.”

Walter hiçbir şey söylemedi. Biraz yorgundu, merdivenlerde duran annesinin yanına oturup sırtını omzuna yasladı. O sırada çocuğa bakan Leslie Ford, onun bir dâhi olduğunu düşündü… Başka bir yıldızdan gelmiş, özgür bir ruhtu o. Dünya onun yaşam alanı değildi.

O altın renkli günün, altın renkli saatlerinde herkes çok mutluydu. Rıhtımın karşısındaki kilisenin çanı tatlı tatlı çaldı. Ay, suyun üzerine desenler çiziyordu. Kum tepecikleri gümüş gibi ışıltıyla parlıyordu. Havada hoş bir nane ve gül kokusu vardı. Ve altı çocuğuna rağmen Anne, hayli genç bakışlarla tüm bahçeyi süzdü. O gece dünyada, ayışığının altındaki kavaklar kadar uzun ve ince güzellikte olan başka bir şey olmadığını düşündü.

Derken Stella Chase ve Alden Churchill’i düşünmeye başladı. Ta ki Gilbert ona ne düşündüğünü sorana dek.

“Ciddi ciddi çöpçatanlık yapmayı düşünüyorum,” diye cevap verdi Anne.

Gilbert diğerlerine dönüp espri yaptı.

“İçindeki bu hevesin bir gün günyüzüne çıkacağını biliyordum. Ben elimden geleni yaptım ama insan çöpçatan olarak doğmuş birini daha fazla engelleyemez. Bu işe resmen tutkuyla bağlı. Kaç kere çöpçatanlık yaptığını

bilseniz, şaşardınız. Benim böyle sorumluluklarım olsa inanın geceleri gözüme uyku girmezdi."

"Ama hepsi de çok mutlu," diye itiraz etti Anne. "Bu işte gerçekten iyiyim. Çöpçatanlık yaptığım bütün o çiftleri bir düşünsene… Ya da yapmakla suçlandığım… Theodora Dix ve Ludovic Speed… Stephen Clark ve Prissie Gardner… Janet Sweet ve John Douglas… Profesör Carter ve Esme Taylor… Nora ve Jem… Dovie ve Jarvis…"

"Ah, pes ediyorum. Owen, benim eşim umudunu yitirmemiş biridir. Her zaman, her durumda bir umudu vardır. Sanırım ölene dek de insanları evlendirmeye devam edecek."

"Sanırım atladığı bir çift var," dedi karısına bakıp gülümseyen Owen.

"Benim değil," dedi Anne. "Bu Gilberfin suçu. Ben onu George Moore'un ameliyatı konusunda ikna edemedim. Her gece o ameliyat olmasın diye Gilbert ile konuştum. Hatta bazı geceler rüyamdan uyanıp başardığımı sanarak seviniyordum."

"Sadece mutlu kadınların çöpçatanlık yaptığı söylenir ama bilmeden ben de bir tane yapmışım işte," dedi Gilbert. "Peki, aklındaki yeni kurbanlar kim, Anne?"

Anne sadece sırıttı. Çöpçatanlık sabır ve uğraş gerektiren bir işti ve bazı şeyleri kocanız bile olsa, herkese anlatamazdınız.

BÖLÜM 16

Anne o gece ve sonrasında birkaç gece daha saatlerce uyuyamadı. Sürekli Alden ve Stella'yı düşündü. Stella'nın uzun süredir evlenmek istediğini seziyordu. Bir yuvası, çocukları olsun istiyordu. Bir keresinde Rilla'ya banyo yaptırmak için yalvarmıştı. "Onun o tombul, minik bedenini yıkamak çok keyifli," demişti. Sonra da utanarak, "Size doğru uzanan minicik, kadife gibi ellerini görmek çok güzel, Bayan Blythe. Bebekler çok masum ve dürüstler, öyle değil mi?" demişti. *Zavallı kızın bu gizli umutlarının çiçek açmasını engellediği için o huysuz babasına yazıklar olsun*, diye düşündü.

Bu ideal bir evlilik olurdu. Fakat herkesin hayli karşı olduğu bu konuyu nasıl gündeme getirebilirdi? Gerçi inatçı ve karşı olanlar çocuklar değildi. Zira Anne ikisinin de bu konuda hevesli olduğundan şüpheleniyordu. Bu tip durumlarda çok farklı bir teknik uygulamak gerekirdi. Anne'in aklına birdenbire Dovie'nin babası geldi.

Ellerini ovuşturup işe koyuldu. O andan itibaren artık Alden ile Stella, Anne'in gözünde evlilerdi.

Kaybedecek vakit yoktu. Rıhtımın başında oturan ve Anglikan Kilisesi'ne giden Alden, henüz Stella Chase ile tanışmamıştı. Hatta belki de onu hiç görmemişti. Birkaç aydır hiçbir kızla görüşmediği için de şu an müsaitti. Yukarı Glen'de yaşayan Bayan Janet Swift'i sık sık ziyarete gelen çok hoş bir yeğeni vardı ve Alden etrafında yeni gördüğü kızların peşine düşmeye çok meraklıydı. O halde yapılması gereken ilk şey Alden ile Stella'yı tanıştırmaktı. Peki, bunu nasıl yapacaktı? Fark ettirilmeden, doğal bir şekilde yapılması gerekiyordu. Anne bunun için çok düşündüyse de bir parti düzenleyip ikisini de davet etmek dışında, herhangi bir çıkış yolu bulamadı. Fakat bu fikri pek sevmemişti. Parti vermek için hava çok sıcaktı. Üstelik Four Winds'in gençleri biraz uyuşuktu. Hem parti vermek istese Susan tavan arasından kilere kadar bütün evi temizlerdi ve maalesef Susan bu yaz, sıcağı fazlasıyla hissediyordu. Ama iyi bir nedeniniz varsa fedakârlık yapmanız gerekirdi. Üniversiteden arkadaşı Jen Pringle uzun

süredir söz verdiği gibi, birkaç haftalığına Ingleside'a geleceğini yazmıştı. İşte bu, parti vermek için güzel bir bahaneydi. Şans Anne'den yanaydı. Jen geldi… Davetiyeler gönderildi… Susan evi baştan aşağıya temizledi… O sıcakta bütün yemekleri Anne'le beraber hazırladılar.

Anne partiden bir gece önce inanılmaz yorgundu. Sıcak çok kötüydü. Jem hastalanmış, Anne bunun apandist olduğundan korkmuş ama Gilbert sadece midesini üşüttüğünü söylemişti. Jen Pringle mutfakta Susan'a yardım ederken yanlışlıkla bir tencere sıcak suyu Shrimp'in üzerine devirince, her şey daha da kötü bir hal almıştı. Anne'in bütün kemikleri sızlıyor, yüreği acıyor, ayakları ağrıyor, gözleri yanıyordu. Jen çocukları da alıp deniz fenerini görmeye gitmiş ve Anne'e yatıp dinlenmesini söylemişti. Fakat Anne yatmak yerine verandaya çıkıp öğleden sonraki fırtınanın ardından yağan yağmurlu havayı izlemiş ve annesinin bronşiti için ilaç almaya gelen ama eve girmeyen Alden Churchill ile konuşmuştu. Anne onunla konuşmayı çok istediğinden bunun muhteşem bir fırsat olduğunu düşündü. Alden sık sık annesinin ilaçları için onlara gelirdi, o yüzden çocukla iyi arkadaş olmuşlardı.

Alden verandanın basamaklarına oturup başını direğe yasladı. Anne onun çok yakışıklı bir delikanlı olduğunu düşünürdü. Uzun boylu, geniş omuzlu, asla bronzlaşmayan mermer gibi bir yüzü ve gür, mürekkep gibi simsiyah saçları vardı. Güzel bir ses tonuna ve kadınları cezbeden tavırlara sahipti. Üç yıl boyunca Queens'e gitmiş, sonra da Redmond'a devam etmeyi düşünmüştü. Fakat annesi İncil'den bazı ayetler gösterip çocuğun üniversiteye gitmesine izin vermemiş, Alden da çiftlikte kalıp çalışmaya devam etmek zorunda kalmıştı. Anne'e çiftçiliği sevdiğini söylemişti. Özgürdü ve açık havada, bağımsız bir iş yapmak hoşuna gidiyordu. Çocuk, para kazanma becerisini annesinden, çekici kişiliğini de babasından almıştı. Kızların ona bir ödül gibi bakmasına şaşmamak gerekirdi.

"Alden, senden bir iyilik isteyeceğim. Yapar mısın?" dedi Anne.

"Elbette, Bayan Blythe," diye içtenlikle yanıtladı çocuk. "Söyleyin yeter. Sizin için her şeyi yaparım, biliyorsunuz."

Alden, Bayan Blythe'ı çok sever ve o ne isterse yapardı.

"Korkarım biraz sıkılacaksın ama," dedi Anne tedirgin bir şekilde. "Konu şu… Yarın geceki partide Stella Chase'in iyi vakit geçirmesini sağlamanı rica ediyorum. Eğlenmeyecek diye çok korkuyorum. Henüz buralarda pek tanıdığı yok… Çoğu ondan daha genç, en azından oğlanlar.

Lütfen onu dansa kaldır ve dışlanmamasına yardım et. Çok utangaç biridir. Onun iyi vakit geçirmesini çok istiyorum.”

“Ah, elimden geleni yaparım,” dedi Alden hazır vaziyette.

“Ama ona sakın âşık filan olmaya kalkma,” diye uyardı Anne ve hafifçe güldü.

“Benim de bir kalbim var, Bayan Blythe. Neden öyle dediniz?”

“Şey, duyduğuma göre Lowbridge’ten Bay Paxton onu çok beğeniyormuş.”

“O kendini beğenmiş horoz saçlı mı?” diye patladı Alden hiç beklenmedik bir öfkeyle.

Anne çocuğu azarladı.

“Alden, bana onun çok iyi bir genç olduğu söylendi. Stella’nın babası ancak o tarz bir delikanlıyı kabul eder, bilirsin işte.”

“Öyle mi?” dedi Alden.

“Evet… Gerçi onu bile kabul edeceğinden emin değilim. Anladığım kadarıyla Bay Chase hiç kimseyi kızına layık görmüyormuş. Ne yazık ki sıradan bir çiftçiyle hiç ilgilenmez. O yüzden asla elde edemeyeceğin bir kıza âşık olup başına bela almanı istemem. Ben sadece seni uyarıyorum. Hem annenin de benim gibi düşüneceğinden eminim.”

“Ah, teşekkürler… Nasıl biri peki? Güzel mi?”

“İtiraf edeyim çok da güzel değil. Ama ben Stella’yı çok severim… Biraz narin biridir. Çok güçlü değildir ama duyduğuma göre Bay Paxton zengin bir adammış. Yani ben ikisinin mükemmel bir çift olacağını düşünüyorum ve kimsenin bunu bozmasını istemem.”

“O zaman neden Bay Paxton’ı davet edip Stella ile onun ilgilenmesini istemiyorsunuz?” dedi Alden bozularak.

“Rahipler dans partilerine gelmez, biliyorsun Alden. Lütfen huysuzluk etme ve Stella’nın iyi vakit geçirmesini sağla.”

“Ah, elimden geleni yaparım. İyi geceler, Bayan Blythe.”

Alden rahatsız olmuş bir şekilde hızla oradan ayrıldı. Tek başına kalan Anne güldü. “Eğer ben de insan doğası hakkında bir şeyler biliyorsam bu çocuğun herkese rağmen, doğrudan Stella’yı elde etmeye çalışacağından eminim. Rahip hakkında attığım yemi nasıl da yuttu. Ah, bu baş ağrısı gece beni hiç uyutmayacak.”

Kötü bir gece geçirdi. Susan’ın deyimiyle, “boynu tutulmuştu”. Sabah kalktığındaysa çok daha iyi görünüyordu. Akşam da çok neşeli bir ev

sahibesi olmuştu. Parti çok başarılı geçti. Herkes çok iyi vakit geçirdi. Stella da öyle. *Alden fazlasıyla ilgili davrandı*, diye düşündü Anne. Daha ilk karşılaşmada onu verandanın kuytu bir köşesine çekip kızla tam bir saat sohbet etti. Ertesi sabah olanları bir kez daha düşünen Anne, durumdan çok memnundu. Gerçi oturma odasındaki halıya iki kez dondurma dökülmüş, her yer kek kırıntılarıyla dolmuştu. Ayrıca Gilbert'ın büyükannesinden kalan şamdanlar ezilmiş, biri misafir odasına yağmurdan ıslanan ayakkabılarıyla girip alt kattaki kütüphanenin tavanını sırılsıklam etmişti. Kanepenin püsküllleri kopmuş, Susan'ın çok sevdiği çiçeklerinin üzerine belli ki oldukça iri ve şişman biri oturmuştu. Tüm bunlara rağmen, konunun özüne inildiğinde her şey yolundaydı çünkü Alden, Stella'ya âşık olmuştu. Anne işlerinin iyi gittiğini düşündü.

Zaten birkaç hafta içinde yayılan dedikodular da onu doğruluyordu. Herkes, Alden'ın Stella ya vurulduğundan bahsediyordu. Peki, ya Stella? Anne, onun karşısına çıkan her erkeğin kollarına atılacak tarzda bir kız olmadığını biliyordu. Babasının "tersliğinden" biraz almış olan kıza, bu huyu çok hoş bir çekicilik katıyordu.

Şans bir kez daha çöpçatanın yanındaydı. Stella bir akşam Ingleside'ın hezaren çiçeklerini görmeye geldi, sonra Anne ile verandada oturup konuşmaya başladılar. Stella Chase soluk tenli, ince bir kızdı. Biraz utangaç ama hayli tatlı biriydi. Yumuşak, açık sarı saçları ve kahverengi gözleri vardı. Kız çok güzel değildi ama Anne onu çekici kılan şeyin kirpikleri olduğunu düşünüyordu. İnanılmaz derecede uzun kirpikleri vardı ve gözlerini kırpıştırdığı an, en sert yürekleri bile eritebilirdi. Çok ağırbaşlı olduğu için yaşından büyük gibi görünürdü. Henüz yirmi dört yaşındaydı. Çok da güzel bir burnu vardı.

"Senin hakkında bir şeyler duyuyorum, Stella," dedi Anne parmağını sallayarak. "Ve… Bunların hoşuma gidip gitmediğinden pek emin değilim. Alden Churchill'in sana uygun bir sevgili olup olmadığını merak ediyorum desem bana kızar mısın?"

Stella irkildi.

"Neden… Ben sizin Alden'dan hoşlandığınızı sanıyordum, Bayan Blythe."

"Hoşlanıyorum. Ama… Bilirsin… Çok çapkın biri olarak tanınır. Duyduğuma göre çocuğa kız dayanmıyormuş. Pek çoğu onunla uzun bir ilişki yaşamayı denemiş ama başaramamış. Senin de aynı şeyi yaşamanı hiç istemem doğrusu."

“Bence Alden hakkında yanılıyorsunuz, Bayan Blythe,” dedi Stella yavaşça.

“Umarım yanılıyorumdur, Stella. Bakıyorum da biraz değişmişsin. Eileen Swift gibi neşeli ve heyecanlısın…”

“Şey, neyse… Benim eve gitmem lazım,” dedi Stella. “Babam yalnız kaldı.”

Kız gidince Anne yine güldü.

“Bence Stella giderken içinden herkese Alden’ı elinde tutacağını göstereceğine dair yemin ediyordu. Hatta Eillen Swift’in bile çocuğu kapmasına izin vermeyeceğine de. Başını kaldırmasından ve yanaklarının kızarmasından anladım. Gençler kendilerini ne çabuk ele veriyorlar. Ama korkarım yaşlı anne babalarının kabuğunu kırmak çok daha zor olacak.”

BÖLÜM 17

Anne'in şansı yaver gitti. Yardımcı Misyoner Kadınlar Derneği ondan Bayan George Churchill'le konuşup derneğe yıllık ödeme yapmayı istemesini rica etti. Bayan Churchill kiliseye çok nadir giderdi ve Yardım Derneği'nin üyesi değildi ama "misyonlara inanır" ve birisi ondan rica ettiğinde yüklü miktarda yardım yapardı. Fakat insanlar kadından yardım istemekten pek hoşlanmadıkları için bu işi sırayla yaparlardı ve bu yıl sıra Anne'deydi.

Bir akşam serin ve çok tatlı bir tepeye açılan papatyalarla bezeli yoldan yürüyerek, Glen'den bir buçuk kilometre uzaktaki Churchill Çiftliği'ne gitti. Tepedeki çiftliğe giden yol tıpkı gri bir yılan gibi kıvrımlıydı. Minik yamaçların etrafında çitler vardı. Evlerin ışıklarıyla aydınlanan, bir yanında nehrin süzüldüğü ve denize kadar uzanan otlakların mis kokusuyla dolu yoldan yürümeye devam etti. Durup yanından geçtiği her bahçeyi dikkatle inceledi. Kendini bildi bileli bahçelere hep çok ilgi duyardı. Gilbert, onun isminde bahçe kelimesi geçen her kitabı seve seve alacağını söylerdi.

Rıhtım kenarında yatan tembel bir tekne ve uzakta sakince ilerleyen bir gemi gördü. Anne bu deniz manzarasını izlerken hep heyecanlanırdı. Bir keresinde Kaptan Franklin Drew'un teknesiyle rıhtımdan ayrılırken, "Tanrım, karada bıraktığımız insanlara o kadar acıyorum ki!" dediğini duymuştu. Adamın ne demek istediğini şimdi çok iyi anlıyordu.

Düz çatısının çevresi dantel gibi demirlerle süslenmiş olan büyük Churchill evi, rıhtıma ve kumsala tepeden bakıyordu. Bayan Churchill onu çok kibar ve coşkulu karşıladı. Anne'i hafif loş ama muhteşem bir salona aldı. Karanlık odanın kahverengi duvar kağıtlarıyla kaplı duvarlarında vefat etmiş olan Churchill ve Elliottların portreleri asılıydı. Bayan Churchill yeşil, lüks bir kanepeye oturup uzun ve ince ellerini kucağında birleştirerek konuğuna dikkatle baktı.

Mary Churchill uzun boylu, sıska ve sert mizaçlı bir kadındı. Sivri bir çenesi, Alden'ınki gibi derin mavi gözleri ve geniş bir ağzı vardı. Boş konuşmaz ve asla dedikodu yapmazdı. O yüzden Anne sohbete başlamakta

zorlandı ama yine de konuyu yeni rahipten açmayı başarıp sohbete başladı. Bayan Churchill rıhtımda göreve başlayan bu yeni rahipten hiç hoşlanmıyordu.

“O ruhani bir adam değil,” dedi kadın soğuk bir tavırla.

“Vaazlarının muhteşem olduğunu duydum,” dedi Anne.

“Bir tanesini dinledim ve başka da dinlemek istemem doğrusu. Ruhum sıkıldı. Adam cennet imparatorluğunun zekâyla elde edilebileceğine inanıyor. Oysa edilemez.”

“Rahiplerden söz etmişken… Artık Lowbridgete de çok zeki bir rahip var. Sanırım genç arkadaşım Stella Chase ile ilgileniyormuş. Dedikodular onların çok uygun bir çift olduğunu söylüyor.”

“Evlenmek anlamında mı?” diye sordu kadın.

Anne küçümsendiğini hissetti ama insan kendini ilgilendirmeyen konularla ilgili konuşuyorsa, bu tip imaları yutmalıydı.

“Bence çok iyi bir evlilik olurdu, Bayan Churchill. Stella bir rahip eşi olmak için çok uygun biri. O yüzden Alden’a bu işi bozmamasını söyleyip duruyorum.”

“Neden?” dedi kadın gözlerini bile kırpmadan.

“Şey… Aslında… Bilirsiniz… Ne yazık ki Alden’ın hiç şansı yok. Bay Chase hiç kimseyi kızı Stella’ya layık görmüyor. Alden’ın arkadaşları da onun eski bir eldiven gibi fırlatılıp bir kenara atılmasını görmekten hoşlanmayacaktır. O bu muameleyi hak etmeyecek kadar iyi bir çocuk.”

“Hiçbir kız benim oğlumu bir kenara fırlatamaz,” dedi kadın ince dudaklarını büzerek. “Her zaman tersi olmuştur. Alden kıpır kıpır, hareketli kadınları sever. Hem zaten benim oğlum dilediği her kadınla evlenebilir, Bayan Blythe… Her kadınla.”

“Ya, öyle mi?” dedi Anne. “Elbette size itiraz edecek değilim ama bu konuda fikrim sabit.” Anne’in ne demek istediğini gayet iyi anlayan Mary Churchill’in bembeyaz, buruşuk suratı biraz daha yumuşar gibi oldu. Kadın derneğe yapacağı bağışı getirmek üzere odadan çıktı.

Bayan Churchill onu kapıdan geçirirken, “Manzaranız muhteşem,” dedi Anne.

Kadın körfeze sıkıntılı gözlerle baktı.

“Kışın doğudan esen rüzgârı görseniz manzarayla hiç ilgilenmezdiniz, Bayan Blythe. Bu gece de çok serin. O incecik elbiseyle üşüteceksiniz.

Ama elbiseniz çok şık. Hâlâ fırfır ve danteller giyecek kadar gençsiniz. Ben artık böyle şeylere hiç ilgi duymuyorum."

Anne alacakaranlıkta evine doğru yürürken manzaranın tadını çıkarttı.

"Tabii insan Bayan Churchill'e güvenemez," dedi ormanın içinden koyu mavi gökyüzüne doğru havalanan bir grup sığırcığa bakarak. "Fakat bence onu az da olsa endişelendirmeyi başardım, insanların oğlunu bir kenara atması fikrinden hoşlanmadığı belli oluyordu. Ben elimden geleni yaptım ama Bay Chase konusunda ne yapacağımı bilmiyorum çünkü o adamı hiç tanımıyorum. Alden ile Stella'nın sevgili olduklarından bile haberi olmayabilir. Stella herhalde Alden'ı evine davet etmeye cesaret edememiştir. Bay Chase ile ilgili ne yapacağım acaba?"

Şans gerçekten Anne'den yanaydı. Olayların akışı ona yardımcı oldu. Bir akşam Bayan Cornelia Anne'den kendisiyle birlikte Chaselerin evine gelmesini rica etti.

"Richard Chase'ten kiliseye alınacak yeni soba için bağış isteyeceğim. Bana destek olur musun canım? O adamla tek başıma konuşmaktan nefret ediyorum."

Adam ön kapının merdivenlerinde uzun bacakları ve o upuzun burnuyla tıpkı bir korkuluk gibi dikiliyordu. Kel kafasının tepesinde birkaç tel saçı vardı. Küçük, külrengi ve parlak gözleriyle onlara baktı. İhtiyar, Cornelia'nın yanındaki hoş kadının doktorun eşi olup olmadığını düşünüyordu. Kuzeni Cornelia çok inatçı ve sert bir kadındı ama suyuna gidilirse asla huysuzluk etmezdi.

İkisini de küçük kütüphanesine davet etti. Bayan Cornelia homurdanarak sandalyelerden birine oturdu.

"Bu gece hava çok basık. Fırtına kopacak. Tanrım Richard, bu kedi ne kadar da irileşmiş!"

Richard Chase'in kucağında hayli iri, sarı bir kedi oturuyordu. Adam hayvanı şefkatle okşadı.

"Şair Thomas kediliğin hakkım veriyor," dedi. "Öyle değil mi, Thomas? Cornelia halana baksana. Sana sevgi ve şefkatle bakan gözlerine dikkat et."

"Bana o canavarın halası deme!" diye sertçe itiraz etti Bayan Elliott. "Şaka da bir yere kadar yani."

"Neddy Churchill'in halası olmaktansa Thomas'ın halası olmayı tercih etmez miydin? Neddy hem boğazına hem şaraba çok düşkündür, öyle değil

mi? Duyduğuma göre işlediği günahları yazsak kitap olurmuş. Onun yerine Thomas gibi masum ve lekesiz bir kedinin halası olmayı istemez miydin?"

"Ama zavallı Ned bir insan," diye surat astı Bayan Cornelia. "Ben kedileri sevmem. Alden Churchill'in de tek kusuru bu işte. O da kedi sever bir tip. Bu huyunu kimden almış Tanrı bilir… Anne ve babasından değil herhalde."

"Ne kadar akıllı bir delikanlıymış!"

"Akıllı mı? Aslında evet, mantıklı bir çocuktur ama kedilere olan tutkusu ve evrim teorisine inanması hariç. Annesinden almadığı bir diğer özelliği daha."

"Biliyor musun, Bayan Elliott… Benim de evrim teorisine karşı gizli bir ilgim var," dedi adam.

"Daha önce söylemiştin. Neye istiyorsan ona inan, Dick Chase… Tıpkı her erkek gibi. Şükürler olsun ki hiç kimse beni bir maymundan türediğime ikna edemez."

"İtiraf etmeliyim ki kesinlikle maymuna benzemiyorsun. Senin o gül pembesi yanaklarının, asil anatominin maymunlarla uzaktan yalandan alakası yok. Buna rağmen büyük büyükannen daldan dala atlayan bir maymundan geldi ve bilim evrim teorisini doğruluyor, Cornelia… İster inan, ister inanma."

"İnanmam o zaman. Seninle herhangi bir konuda tanışacak değilim. Benim kendi dinim var ve inancımda maymundan gelen atalara yer yok. Bu arada Richard, bu yaz Stella hiç de iyi görünmüyor."

"Sıcak havalar yüzünden. Biraz serinleyince daha iyi olacaktır."

"Umarım öyle olur. Lisette de her yaz böyle olurdu, son yaz hariç… Bunu unutma, Richard. Stella da annesine çekmiş. Galiba evlenmeye de niyeti yok."

"Neden evlenmek istesin? Bunu sırf meraktan soruyorum, Cornelia… Sırf meraktan. Kadınların düşünce yapıları çok ilgimi çekiyor. Alakası olmayan her türlü şeyi alıp konuyu illa Stella'nın evliliğine getiriyorsun."

"Açık konuşmak gerekirse Richard, kızın erkeklerin hoşlanacağı bir kadın değil. İyi ve tatlı bir kız ama erkekler ona bakmaz."

"Hiç de bile. Stella'nın pek çok hayranı var. Sırf bu yüzden tüfeklere ve köpeklere çok para harcıyorum."

"Bence onlar Stella'ya değil, senin parana hayran. Hepsi de çok kolay vazgeçiyor, öyle değil mi? Bir laf sokmanla hemen ortadan kaybolup

gidiyorlar. Eğer Stella'yı gerçekten isteselerdi senin o hayali köpeklerinle baş etmeyi bilirlerdi. Hayır Richard, itiraf et. Stella erkeklerin isteyeceği biri değil. Biliyorsun ki Lisette de öyleydi. Senden önce hiç sevgilisi olmamıştı."

"Ama ben buna değmez miydim? Lisette kesinlikle zeki bir genç hanımdı. Herhalde kızımı herhangi bir Tom, Dick ya da Harry'ye vermemi beklemiyorsun, değil mi? Senin bu çirkin imalarına rağmen benim kızım, kralların saraylarında parlamaya layık bir yıldız."

"Kanada'da kral yok," diye surat astı Bayan Cornelia. "Ben Stella'nın güzel bir kız olmadığını söylemiyorum, sadece erkeklerin onu görmediğini ve durumu da göz önüne alınırsa, hiç görmeyeceklerini söylüyorum. Gerçi bu senin için iyi bir şey. O olmadan kendini idare edemezsin sen… Bebek gibisin. Neyse, bize kiliseye alınacak soba için bağış yapacağına söz ver de gidelim artık. Şu kitabı okumaya can attığının farkındayım."

"Ne kadar zeki ve hayran olunacak bir kadınsın sen! Hazine gibi bir kuzensin! İtiraf ediyorum… O kitabı okumaya can atıyorum. Bunu senden başka hiç kimse fark edemezdi doğrusu. Benden ne kadar istiyorsun?"

"Beş dolar verebilirsin."

"Bir hanımefendiyle asla tartışmam. Beş dolarım sizindir. Ah, gidiyor musunuz? Bu muhteşem kadın hiç vakit kaybetmez! İşini bitirir bitirmez gider. Günümüzde onun gibi kadınlara sık rastlanmıyor. İyi akşamlar kuzenlerin inci tanesi."

Tüm bu sohbet esnasında Anne tek kelime bile etmedi. Bayan Elliott onun işini farkında olmadan, gayet güzel bir şekilde yaparken neden etsindi ki? Adam onları selamlayarak uğurlarken aniden öne doğru eğildi.

"Şimdiye dek gördüğüm en güzel ayak bileklerine sahipsiniz, Bayan Blythe!"

"Ne sıkıcı bir adam, öyle değil mi?" dedi Bayan Cornelia bahçeden çıkarlarken. "Kadınlara hep böyle tuhaf tuhaf şeyler söyler. Sen ona aldırma, Anne."

Anne zaten aldırmamış, hatta Richard Chase'den hoşlanmıştı.

"Sanırım atalarının maymundan geldiğine inanmasına rağmen, Stella'nın erkekler arasında popüler biri olmadığını söylemeniz hiç hoşuna gitmedi. Galiba bunu 'herkese ispat etmek' istiyor. Neyse, ben elimden geleni yaptım. Alden ile Stella'yı tanıştırdım. Ama aramızda kalsın, Bayan

Cornelia… Galiba Bayan Churchill ile Bay Chase'i de bu evliliğe ikna ettik. Şimdi sessizce bekleyip neler olacağını görelim bakalım."

Bir ay sonra Ingleside'a gelen Stella, Anne ile verandanın merdivenlerine oturdu. Bir gün Bayan Blythe gibi görünebilmeyi diliyordu… Hayatı dolu dolu ve çok güzel yaşamış bir kadın gibi görünebilmek istiyordu.

Serin ve sisli akşamı denizden gelen tatlı uğultular eşliğinde, eylül ayının sarımsı gri havası takip etti.

"Bu gece deniz çok mutsuz," derdi Walter bu sesi duysaydı.

Stella düşünceli ve sessizdi. Mosmor gökyüzünde, ışıl ışıl parlayan yıldızlara bakarak, "Size söylemek istediğim bir şey var, Bayan Blythe," dedi.

"Evet, canım?"

"Alden Churchill ile nişanlandım," dedi çaresizce. "Geçen Noel'den beri nişanlıyız. Hiç vakit kaybetmeden babamla Bayan Churchill'e söyledik ama aramızda bir sır olması bize çok tatlı geldiği için, diğer herkesten sakladık. Bu haberi paylaşmak istemedik. Gelecek ay da evleniyoruz."

Anne taş kesildi. Stella hâlâ yıldızlara bakıyor olduğundan Bayan Blythe'ın yüzündeki ifadeyi görmemişti. Aynı şekilde konuşmaya devam etti:

"Alden ile geçen kasımda Lowbridge'teki bir partide tanışmıştık. Daha ilk görüşte birbirimizi sevdik. Bana, hep benim gibi birini hayal ettiğini söyledi… Hep benim gibi birini aramış. Kapıdan içeriye girdiğimi gördüğü an, 'Bu kız benim eşim olacak,' demiş. Ben de aynı şeyi hissediyorum. Ah, birlikte çok mutlu olacağız, Bayan Blythe."

Anne'den hâlâ ses çıkmıyordu.

"Mutluluğuma gölge düşüren tek şey sizin tutumunuz, Bayan Blythe. Bizi onaylayamaz mısınız? Glen St. Mary'ye geldiğimden beri sizinle çok iyi dost olduk. Sizi ablam gibi görüyorum. Evliliğimi onaylamadığınızı düşündükçe kendimi berbat hissediyorum."

Stella'nın sesi ağlamaklıydı. Anne kendisini toparlayıp konuşmaya çalıştı.

"Canım, senin mutluluğundan başka ne isterim ki? Alden'ı da severim… O harika bir delikanlıdır… Sadece çapkın biri olarak bilinir…"

"Ama çapkın biri değil. Sadece doğru kişiyi arıyordu, anlamıyor musunuz, Bayan Blythe? İstediği kişiyi bulamadı."

“Baban bu duruma ne diyor?”

“Ah, babam çok sevindi. Zaten başından beri Alden’dan hoşlanıyordu. Evrim teorisi hakkında saatlerce konuşurlardı. Hem babam doğru kişi geldiğinde, onunla evlenmeme izin vereceğini söylerdi hep. Aslında onu bırakıp gitmek istemiyorum ama vakti geldiğinde her kuşun yuvasından uçması gerektiğini söylüyor. Ben gidince kuzenim Delia Chase onun yanına taşınacak ve ev işlerine o bakacak. Babam onu çok sever.”

“Ya Alden’ın annesi?”

“O da epey istekli. Alden geçen Noelde ona nişanlandığımızı söylediği zaman, İncil’i açmış. İlk karşısına çıkan ayet şu olmuş: ‘Bir erkek vakti geldiğinde anne babasının yanından ayrılıp karısına bağlı yaşamalıdır.’ Bu evliliğin mükemmel olacağını söyleyip derhal onay vermiş. Biz evlenince Lowbridge’teki küçük eve taşınacak.”

“O yeşil kanepe ile yaşamak zorunda kalmayacağınıza çok sevindim doğrusu,” dedi Anne.

“Kanepe mi? Ah, evet mobilyaları çok eski moda, değil mi? Ama hepsini götürecek. Alden evi baştan aşağı yeniliyor. Gördüğünüz gibi herkes mutlu, Bayan Blythe. Siz de bizim için mutlu olamaz mısınız?”

Anne eğilip Stella’nın saten gibi yanağına bir öpücük kondurdu.

“Sizin için çok sevindim. Tanrı geleceğinizi aydınlatsın canım.”

Stella gidince Anne bir süre yalnız kalmak için odasına koştu. Doğudaki puslu bulutların ardından kocaman bir ay yükseliyordu. Kırlar ve yeşil çayırlar sanki sinsi sinsi Anne’e göz kırpıyor gibiydi.

Sonraki haftalarda durmadan birtakım sakarlıklar yaptı. Oturma odasındaki halıyı mahvetti, aile yadigârı iki bibloyu kırdı, kütüphanesinin tavanını kirletti. Bayan Churchill’i oyuna getirmeye çalışmıştı. Herhalde kadın içinden onunla bir güzel dalga geçmişti.

Anne bir gece aya bakıp, “Bu konuda kendisini aptal konumuna düşüren kimdi? Gilbert’ın ne diyeceğini çok iyi biliyorum. O iki insanı evlendirmek için katlandığım onca şeyden sonra… Meğer onlar nişanlıymış… Artık çöpçatanlık filan yapmayacağım… Bu iş kesinlikle bitti. Dünyadaki hiç kimse için bir daha parmağımı bile oynatmam. Gerçi bir ihtimal var; Jen Pringle bugün bana bir mektup yazıp partimde tanıştığı Lewis Stedman ile evleneceğini söylemiş. Çocuklar… Çocuklar! Neden bu kadar çok gürültü yapıyorsunuz?” dedi.

“Baykuş olduk,” diye seslendi Jem gizli bir yerlerden. Baykuş sesini çok iyi taklit ettiğinin farkındaydı. Jem, ormandaki bütün vahşi hayvanları çok güzel taklit ederdi. Walter bu konuda pek başarılı değildi ve şu anda da bir baykuş tarafından kovalanıyordu. Annesinin yanına kaçtı.

“Anne, ben cırcırböceklerinin şarkı söylediklerini sanırdım ama Bay Carter Flagg bugün bana onların şarkı söylemediğini anlattı. O sesi ön ayaklarını birbirine sürterek çıkartıyorlarmış. Öyle mi anne?”

“Öyle sayılır… Ama tam olarak nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Fakat onlar da böyle şarkı söylüyor işte.”

“Bundan hiç hoşlanmadım. Bir daha şarkı söylediklerini duymak bile istemiyorum.”

“Ah, evet istiyorsun. O sırada aklına ön bacakları değil, çimenlerde ve tepelerde bir koro misali söyledikleri şarkılar gelecek çünkü. Yatma vaktin gelmedi mi evlat?”

“Anne, bana içimi ürpertecek bir hikâye anlatır mısın? Sonra da ben uyuyana kadar yanımda kal ama.”

“Anneler başka ne içindir ki tatlım?”

BÖLÜM 18

“Walrus’un ‘köpek alma vakti geldi’ dediği an geldi,” dedi Gilbert.

İhtiyar Rex zehirlendikten sonra Ingleside’a başka bir köpek gelmemişti. Ama çocukların bir köpeği olmalıydı ve Gilbert bir tane edinmeye karar verdi. Fakat çok meşgul olduğundan bunu sürekli erteledi. Nihayet bir kasım günü okul arkadaşıyla vakit geçiren Jem, kucağında bir köpekle eve geldi. Siyah kulaklarını havaya dikmiş minik, sarı bir köpekti bu.

“Bunu bana Joe Reese verdi anne. Adı Gyp. Kuyruğu çok tatlı değil mi? Benimle kalabilir mi anne?”

“Bu köpeğin cinsi neymiş canım?” diye sordu Anne.

“Sanırım… Sanırım melez,” dedi Jem. “Bu onu daha da ilginç kılıyor, sence de öyle değil mi anne? Birkaç cinsin karışımı olması çok heyecan verici… Lütfen anne.”

“Eğer baban tamam derse…”

Gilbert, “Tamam,” dedi ve Jem yeni köpeğine kavuştu. Ingleside halkı Gyp’i çok güzel karşıladı. Duygularını hiç çekinmeden ifade eden Shrimp hariç. Susan bile köpeği çok sevmişti. Gyp, sahibi okuldayken Susan ile kalıyor; karanlık köşelerde hayali fareler avlıyor, çıkrığın yanına fazla sokulduğunda dehşet içinde havlamaya başlıyordu. Bu çıkrık hiç kullanılmıyordu. Taşınırlarken Morganlar onu yanlarına almamıştı. İhtiyar ve kambur bir kadın gibi, kendi köşesinde öylece duruyordu. Gyp’in neden o çıkrıktan korktuğunu hiç kimse anlamıyordu çünkü evdeki büyük çıkrıktan hiç korkmuyordu. Susan yününü çıkrığa takıp eğirirken hayvan da tavan arasında bir ileri bir geri dolanıyordu. Susan bir köpekten gerçekten iyi bir dost olabileceğini itiraf etmiş, hayvanın sevilmek istediği zaman sırt üstü yatıp patilerini havaya kaldırma numarasını çok zekice bulmuştu. Bertie Shakespeare’in, “Siz buna köpek mi diyorsunuz?” demesi en az Jem kadar Susan’ı da kızdırmıştı.

“Biz ona köpek diyoruz,” dedi Susan çok sakin bir tavırla. “Herhalde siz hipopotam diyorsunuz.” O gün Bertie evine Susan’ın “kıtır elma turtası”

adını verdiği ve düzenli olarak iki çocukla dostlarına ikram ettiği atıştırmalıkları alamadan gitmek zorunda kalmıştı. Neyse ki MacReese, "Bu şey gelgitle mi geldi?" diye sorduğunda Susan etrafta değildi. Ama Nat Flagg, Gyp'in bacaklarının vücuduna oranla çok uzun olduğunu söylediği zaman Jem köpeğini kendi başına savunmayı başarabilmiş ve bir köpeğin bacaklarının yere değecek kadar uzun olması gerektiğini söylemişti. Bu cevap üzerine, çok da zeki olmayan Natty afallayıp kalmıştı.

O yıl kasım ayı güneşten pek nasibini almadan geçti. Gümüş renkli, çıplak akçaağaç dallarının arasından sert esen rüzgâr bahçeyi sürekli bir sisle kaplıyordu. Gerçi yoğun ve ürkütücü bir sis değildi ama babaları, karanlık, nemli, çiseleyen bir sis olduğunu söylüyordu. Ingleside'ın çocukları vakitlerinin çoğunu tavan arasında geçirmek zorunda kalıyor ama her akşam gelen arkadaşları sayesinde çok eğleniyorlardı. Ayrıca bahçedeki ihtiyar elma ağacının altına gelmeye devam eden alakargalar, çocukların verdiği yemleri keyifle yemeyi sürdürüyordu. Fakat bu kargalar çok açgözlü ve bencildi zira diğer kuşları bahçeden kovup duruyorlardı.

Aralık ayıyla birlikte kış geldi ve kar tam üç hafta boyunca yağdı. Ingleside'ın önünde uzanan bütün araziler bembeyaz karlarla kaplanmış, çitler ve posta kutuları beyaz keplerini takmış, pencerelerde perilerin ayak izlerini andıran buzlar oluşmuştu. Ingleside'ın ışıkları tüm ziyaretçilerine hoş geldin der gibi, alacakaranlıkta parlamaya başlamıştı. Susan'a göre o kış, şimdiye dek olmadığı kadar çok çocuk doğmuştu. Her gece Doktor için ayırdığı yemeği kilere bırakırken, adamın ilkbahara kadar bu şekilde çalışmayı başarırsa bunun bir mucize olacağını düşündü.

"Drewlara dokuzuncu bebek geldi! Sanki dünyada yeterince Drew yokmuş gibi."

"Bence Bayan Drew da yeni bebeğini, tıpkı bizim Rilla için düşündüğümüz gibi bir mucize olarak görüyordur Susan."

"Siz alay edin bakalım, sevgili Bayan Blythe."

Bahçede rüzgârlar uğultuyla esip kabarık bulutlar buz tutmuş yıldızların tepesinden geçerken çocuklar ya kütüphanede ya da mutfakta toplanarak yazın kuracakları oyun evinin planlarını yapıyorlardı. Ingleside'ın şömineleri bazen az, bazen çok da olsa sürekli yanıyor ve dışarıdaki soğuğa rağmen yuvaları çocuklar için sıcak, neşeli ve güzel bir sığınak oluyordu.

O yıl Noel, Mary Maria teyzenin iç karartan gölgesi olmaksızın hayli keyifli geçti. Karların içinde tavşanların ayak izleri vardı. Boylu boyunca

uzanan arazilerde insan kendi gölgesiyle yarışıyordu âdeta. Kış mevsiminin gül pembesi günbatımlarında, buzdan ışıl ışıl parlayan yükseltilerde kaymak, en az buz tutan gölde kaymak kadar eğlenceli oluyordu. Eve döndüğünüzde sizi daima siyah kulaklı, sarı bir köpek karşılıyor ve siz uyurken, o da sizinle yatağınızın ayakucunda uyuyor ya da siz ders çalışırken ayaklarınızın dibine kıvrılıyor veya yemek yerken sizi patisiyle dürterek ona da bir şeyler vermeniz gerektiğini hatırlatıyordu.

"Tanrım, Gyp gelmeden önce nasıl yaşamışım bilmiyorum. Konuşabiliyor anne… Gerçekten… Ama gözleriyle tabii."

Derken bir trajedi yaşandı! Bir gün Gyp biraz keyifsizdi. Susan ona çok sevdiği pirzoladan yapmıştı ama köpek bir türlü yemek yemiyordu. Ertesi gün Lowbridgeten eve gelen veteriner hayvanı muayene edip başını iki yana salladı. Söylemesi zordu… Köpek ormanda zehirli bir meyve yemiş olabilirdi… İyileşip iyileşmeyeceği belli değildi. Minik köpek sessizce yatıyor, gözü Jemden başka hiç kimseyi görmüyordu. Jem ona dokunduğunda hayvan belki de son kez kuyruğunu sallamaya çalıştı.

"Anneciğim, Gyp için dua etmem doğru olur mu?"

"Elbette olur canım. Sevdiğimiz her şey için, her zaman dua edebiliriz. Fakat korkarım Gyp çok hasta."

"Anne, Gyp ölmeyecek değil mi?"

Gyp ertesi sabah öldü. Jem'in dünyasına ölüm ilk kez girmişti. "Küçük bir köpek" bile olsa, hiçbirimiz sevdiğimiz birinin gözümüzün önünde can verdiği o anı asla unutamayız. Ama tabii Ingleside'a yas tutan hiç kimse, hatta Susan bile bundan söz etmedi. Ağlamaktan kıpkırmızı olan burnuyla kadın şöyle mırıldandı:

"Daha önce hiç köpek bakmamıştım… Bir daha da asla bakmayacağım. İnsanın canı çok yanıyor."

Susan, Rudyard Kipling'in köpeğini kaybeden bir sahibin ne kadar çok acı çekebileceği ile ilgili yazdığı şiirini okumamıştı*. Şiirle ilgilenen biri değildi ama eğer o şiiri duysaydı bir insanın duygularını nasıl bu denli güzel ifade edebildiğini düşünüp hayranlıkla okurdu.

*** Sözkonusu şiir, Ingiliz şair Rudyard Kiplingin "The Power of Dog" (Köpeğin Tesiri) adlı şiiridir. (e.n)**

O gece zavallı Jem için çok zor geçti. Annesiyle babası bir yere gitmek zorundaydı. Walter ağlarken uyuyakaldığından Jem bir başınaydı…

Konuşacak bir köpeği bile yoktu. Ona güvenle bakan bir çift yumuşacık, kahverengi göz artık ölmüştü.

"Sevgili Tanrım," diye dua etti Jem. "Lütfen, bugün ölen küçük köpeğime iyi bak. Onu iki siyah kulağından hemen tanırsın. Lütfen yalnız kalmasına izin verme…"

Jem yüzünü çarşafına gömüp hıçkırarak ağlamaya başladı. Lambayı söndürdüğünde karanlık gece pencereden ona bakıyor olacak ve Gyp artık yanında olmayacaktı. Soğuk kış sabahı gelecek ve Gyp yanında olmayacaktı. Yıllar yılları kovalayacak ve Gyp yanında olmayacaktı. Jem buna dayanamıyordu.

Derken şefkat dolu bir kol onu kucaklayarak sıkıca sarıldı. Ah, Gyp gitmiş olsa bile, dünyada hâlâ yeterince sevgi vardı.

"Anne, hep böyle mi olacak?"

"Hep değil." Anne ona yakında acısını unutacağını söylemedi. Kısa süre içinde Gyp'in tatlı bir anı olarak kalacağını da. "Hep böyle olmayacak, küçük Jem. Biraz zamana ihtiyacın var. Acın şu an çok taze olduğundan canın yanıyor."

"Babam bana başka bir köpek alacağını söyledi. Buna mecbur değilim, öyle değil mi? Ben başka bir köpek istemiyorum anne… Asla istemiyorum."

"Biliyorum canım."

Annesi her şeyi bilirdi. Hiç kimsenin onunki gibi bir annesi yoktu. Annesi için bir şey yapmak istedi ve bir anda aklına bir fikir geldi.

Annesine, Bay Flagg'in dükkânındaki inci kolyelerden birini alacaktı. Bir keresinde annesinin inci bir kolye istediğini duymuş, babası da ona, "Gemimiz geldiğinde alacağım, Anne," demişti.

Fakat bunu nasıl yapacağını iyi düşünmeliydi. Gerekli şeylere para harcamak için izni vardı ama inci bir kolyeye yetecek kadar parası yoktu. Hem bu kolyeyi alacak parayı bizzat kendisi kazanmak istiyordu. İşte o zaman gerçek bir hediye olurdu. Annesinin doğum günü marttaydı… Sadece altı hafta kalmıştı. Ve o kolyenin fiyatı tam elli sentti!

BÖLÜM 19

Glen'de para kazanmak o kadar kolay olmasa da Jem çok kararlıydı. Okuldaki çocuklara tanesi iki sentten eski makaralardan yaptığı oyuncakları sattı. Üç değerli süt dişini, üç sente sattı. Her cumartesi günü kıtır elma turtasını, Bertie Shakespeare Drew'a sattı. Kazandığı paraları her gece Nan'in kendisine Noel'de hediye ettiği domuzcuk kumbarasına koyuyordu. Bu çok parlak, pirinçten yapılmış bir domuzcuktu ve sırtındaki delikten içine para atıyordunuz. Elli sent biriktiğinde kuyruğunu kıvırarak domuzcuğu güzelce açıyor ve servetinize kavuşuyordunuz. Sonunda kalan sekiz sent açığını da Mac Reese'e kuş yumurtası koleksiyonunu satarak kapattı. Bu, Glen'deki en iyi koleksiyondu ve satarken içi biraz acımıştı. Ama annesinin doğum günü yaklaşıyordu ve o parayı bir an evvel toplamalıydı. Mac ona ödeme yapar yapmaz, Jem sekiz sentini domuzcuğuna attı.

"Kuyruğunu kıvır bakalım açılacak mı?" dedi kumbaranın açılacağına inanmayan Mac. Fakat Jem bunu yapmayı reddetti çünkü kolyeyi almaya hazır olana dek o kumbarayı açmayacaktı.

Ertesi gün öğleden sonra Yardımcı Kadın Misyonerler Derneği toplantısı için üyeler Ingleside'a geldi. Tam Bayan Norman Taylor'ın duasının ortasında -ki kadın dualarıyla gurur duyardı- küçük bir oğlan çocuğu, çıldırmış gibi oturma odasına daldı.

"Pirinç domuzcuğum gitmiş anne… Pirinç domuzcuğum gitmiş!"

Anne onu hızla odadan çıkarttı ama Bayan Norman duasının mahvolduğunu söyledi, özellikle de o gün aralarında olan yeni rahibin karısını etkilemek isterken. O yüzden Jem'i affetmesi ve doktoru olarak tekrar Gilbert'a gitmeye başlaması uzun yıllar aldı. Herkes evine gittikten sonra Ingleside tepeden tırnağa arandı ama kumbara bulunamadı. Çok öfkeli olan Jem suratını asıp onu en son nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı. Mac Reese'e telefon açtı. Çocuk kumbarayı en son Jem'in şifonyerinde gördüğünü söyledi.

"Susan, herhalde kumbarayı Mac Reese…"

“Hayır, sevgili Bayan Blythe, almadığına eminim. Reeseler paraya çok düşkündür ama helal para isterler. Bu domuzcuk nerede olabilir acaba?”

“Belki de fareler yemiştir?” dedi Di. Bunu duyan Jem suratını astı ama yine de endişelenmişti. Elbette içinde elli sent olan pirinç bir kumbarayı fareler yiyecek değildi. Ama ya yedilerse?

“Hayır, canım, hayır. Kumbaran bir yerden çıkacaktır,” dedi annesi.

Ertesi gün Jem okula gittiğinde kumbara hiçbir yerden çıkmadı. Kumbarayı kaybettiği haberi, kendisinden önce okula ulaşmış ve içini rahatlatmayacak pek çok şey söylenmişti. Teneffüste Sissy Flagg sevinçle Jem’in yanına yaklaştı. Sissy Flagg çocuktan hoşlanıyor ama sarı lüleleri ve kocaman, kahverengi gözlerine rağmen Jem onu sevmiyordu. Sekiz yaşındayken bile insanın karşı cinsle ilgili sorunları olabilirdi.

“Sana kumbaranı kimin aldığını söyleyebilirim.”

“Kim?”

“Ama el çırpma oyununda beni seçersen söylerim.”

Bu çok zor bir istekti ama Jem kabul etmek durumunda kaldı. O kumbarayı bulmak için ne gerekiyorsa yapardı! El çırpma oyunu sırasında gururla etrafına bakan Sissy’nin yanına otururken yanakları utançtan kıpkırmızı oldu. Ders zili çaldığında kızdan ödülünü istedi.

“Alice Palmer, Willy Drew’un ona Fred Elliott’ın Bob Russelfa kumbaranın nerede olduğunu bildiğini söylediğini söyledi. Gidip Fred’e sor.”

“Hile yaptın!” diye haykırdı Jem. “Hile yaptın!”

Sissy bir kahkaha patlattı. Umurunda bile değildi. Jem Blythe’ı bir şekilde yanında oturtmayı başarmıştı.

Jem, Fred Elliott’a gitti. Çocuk ilk başta kumbaranın nerede olduğunu bilmediğini ve bilmek de istemediğini söyledi. Jem çaresizdi. Fred ondan üç yaş büyüktü ve okulda zorbalığıyla tanınırdı. Bir anda aklına bir fikir geldi. Fred Elliott’ın kırmızı suratına doğu parmağını salladı.

“Sen bir transabsiolanistsin,” dedi.

“Hey, bana isim takmaya kalkma, Blythe.”

“Bu bir isimden fazlası,” dedi Jem. “Bu bir uğursuzluk büyüsü. Eğer aynı şeyi parmağımı yüzüne doğru sallayıp bir kez daha söylersem tam bir hafta boyunca kötü şans yakanı bırakmaz. Belki ayak parmakların kopar. Ona kadar sayıyorum, eğer kumbaramın yerini söylemezsen sana büyü yaparım!”

Fred ona inanmadı ama o gece paten yarışına katılacaktı ve ayak parmaklarını riske atamazdı. Altıda teslim oldu.

"Tamam… Tamam. Tekrar etmene gerek yok! Mac kumbaranın nerede olduğunu biliyor… Kendisi söyledi."

Mac okulda değildi ama Jem'in hikâyesini dinleyen Anne derhal çocuğun annesini aradı. Bayan Reese kıpkırmızı bir şekilde, özürler dileyerek hemen geldi.

"Kumbarayı Mac almamış, Bayan Blythe. Sadece açılıyor mu diye görmek istemiş ve Jem odadan çıkınca kuyruğunu çevirmiş. Kumbara ikiye bölünmüş, Mac de tekrar birleştirememiş. O da parayla birlikte kumbarayı, Jem'in dolabındaki botlarının içine koymuş. İnanın tek kuruşuna bile dokunmamış… Babası olayı duyunca onu çok sıkıştırdı ama hiçbir şey çalmamış, Bayan Blythe."

"Fred Elliott'a ne demiştin, Jem?" dedi kumbara bulunup para sayıldıktan sonra Susan.

"Transabsiolanist," dedi çocuk gururla. "Bu kelimeyi Walter geçen hafta sözlükte buldu… Bilirsin böyle koca koca kelimeleri çok sever, Susan… Sonra ikimiz de nasıl telaffuz edildiğini öğrendik. Tam yirmi bir kez birbirimize tekrar ettik, böylece iyice ezberlemiş olduk."

Kolye alınmış ve kutusuyla birlikte Susan'ın üçüncü çekmecesine konularak gizlenmişti. Susan baştan beri Jem'in planına dahildi. *Doğum günü hiç gelmeyecek galiba*, diye düşündü Jem. Hiçbir şeyden haberi olmayan annesinin çevresinde dönüp durdu. Gerçi Anne, Susan'ın çekmecesine bir şey gizlendiğinden haberdardı. İkizlere ninni söylerken o geminin kendisine getireceği şeyin ne olduğundan da haberdardı:

"*Denizde yelken açan bir gemi gördüm*,

Ah, benim için getirdiği bir sürü güzel şeyle doluydu…"

Martın başında Gilbert neredeyse zatürreye dönüşecek bir hastalığa yakalandı. Ingleside'da birkaç gün çok endişeli geçti. Anne her zamanki gibi ailesini rahatlatmak, ortamı yumuşatmak ve geceleri çocuklarının başını okşamakla meşgul oldu ama çocuklar annelerinin kahkahalarını özlüyordu.

"Eğer babam ölürse dünya onsuz ne yapar?" diye fısıldadı bembeyaz olmuş dudaklarının arasından Walter.

"O ölmeyecek, canım. Tehlikeyi atlattı."

Anne kendi kendine Four Winds'teki, Glen'deki ve rıhtımdaki küçük dünyalarına eğer… Eğer Gilbert'ın başına bir şey gelirse, ne olur diye düşündü. Hepsinin yaşamı Gilbert'a bağlıydı. Yukarı Glen halkı onun bir ölüyü bile diriltebileceğine inanıyor ve Tanrı tersini istemediği sürece Gilbert'ın her hastayı yaşatabileceğini düşünüyordu. Bunu bir keresinde başarmıştı… İhtiyar Archibald MacGregor amca, Susan'a Dr. Blythe geldiğinde Samuel Hewett'ın resmen öldüğünü anlatmıştı. Fakat herkes Gilbert'ın o sıcacık gözleriyle adamın yatağının üzerine eğildiğini görmüş ve neşeyle, "Senin hiçbir şeyin yok," dediğini duymuşlardı… Bizzat tanık olmasalar buna asla inanmazlardı. Four Winds'te pek çok aile yeni doğan bebeklerine onun adını vermişti. Hatta küçük bir kız çocuğuna Gilbertine ismini bile koyan olmuştu.

Sonunda babaları iyileşti ve anneleri tekrar gülmeye başladı ve nihayet doğum gününe bir gece kaldı.

"Eğer erken yatarsan yarın daha çabuk gelir, küçük Jem," dedi Gilbert.

Jem bunu yapmayı denedi ama işe yaramadı. Walter hemen uyudu ama Jem yatağında dönüp duruyordu. Uyumaya korkuyordu. Ya vaktinde kalkamaz ve herkes annesine aldığı hediyeleri verirken o yanlarında olamazsa? İlk hediyeyi kendisi vermek istiyordu. Neden Susan'a onu erkenden uyandırmasını tembihlememişti ki? Şu anda bir yere gitmişti ama eve geldiğinde bunu ondan rica edebilirdi. Tabii eğer eve geldiğini duyarsa! O zaman o da aşağıya inip oturma odasındaki kanepede yatar, böylece Susan'ı kaçırmamış olurdu.

Jem sessizce alt kata indi ve kanepeye büzüldü. Buradan tüm Glen görünüyordu. Kar bembeyaz kum tepeciklerinin üzerine bir sihir gibi düşmekteydi. Geceleri hayli gizemli görünen ulu ağaçlar dallarını öne doğru uzatmış ve Ingleside'a sarılmıştı. Evdeki tüm sesleri duyabiliyordu; bir yerde gıcırdayan ahşap zeminin sesini, yatağında dönen birinin sesini, şöminede çıtırdayan kömürlerin sesini, porselen dolabına girmiş olan minik farenin tıkırtısını. Çığ mı düşüyordu yoksa? Hayır, sadece çatıdan aşağıya yuvarlanan karın sesiydi bu. Burası biraz ıssızdı. Susan neden hâlâ gelmiyordu? Keşke Gyp şu an yanında olsaydı… Ah, sevgili Gyp… Gyp'i unutmuş muydu? Hayır, tam olarak unutmuş sayılmazdı. Ama onu düşünmek şu an eskisi kadar acı vermiyordu. İnsanın düşünecek başka pek çok şeyi oluyordu. Rahat uyu köpeklerin en güzeli. Belki bir gün başka bir köpek daha alırdı. Mesela şu an bir köpeği olsa ne güzel olurdu… Ya da

Shrimp yanında olsa. Ama Shrimp ortalıkta görünmüyordu. Bencil kedi! Kendisinden başka hiçbir şeyi düşünmezdi zaten!

Bembeyaz ayışığı ile parlayan Glen yolunda hâlâ Susan'dan hiçbir iz yoktu. O zaman Jem de vakit geçirmek için biraz hayal kurardı. Bir gün Baffin Ülkesi'ne gidip Eskimolarla birlikte yaşayacaktı. Bir gün uzak denizlere yelken açıp tıpkı Kaptan Jim gibi, Noel'de köpekbalığı pişirecekti. Gorilleri aramak için Kongo'ya keşfe çıkacaktı. Bir dalgıç alıp deniz altındaki gümüş halkaları keşfedecekti. Avonlea'ye bir dahaki gidişinde Davy dayısından kedileri sütle beslemeyi öğrenecekti. Davy dayısı bu işin uzmanıydı. Belki de bir korsan olurdu. Susan onun rahip olmasını istiyordu. Rahipler iyilik yapardı ama korsanlar da çok eğlenirdi, değil mi? Ya şu küçük tahta asker şöminenin rafından fırlayıp etrafa ateş açarsa? Ya sandalyeler yürümeye başlarsa? Ya şu kaplan desenli halı canlanırsa? Ya Walter ile ikisinin çok küçükken evin her yerinde taklit ederek dolaştıkları "ayılar" gerçek olursa? Jem bir anda çok korktu. Gündüzleri hayalle gerçeği ayırt edebiliyordu ama geceleri durum çok farklıydı. Saat tiktak diye ses çıkartıyordu… Tik… Tak… Ve her tik deyişinde merdivenlerin tepesinde bir ayı oturuyordu. Bütün merdiven ayılarla doluydu. Hepsi de gün ışıyana dek orada oturacaklar ve saçma sapan sesler çıkartacaklardı.

Ya Tanrı güneşi çıkartmayı unutursa? Bunu düşününce o kadar korktu ki suratını battaniyeye gömüp gözlerini kapattı. Susan turuncu renkli şafak vaktinde eve geldiğinde, çocuğu kanepede uyurken buldu.

"Küçük Jem!"

Jem gözlerini ovuşturdu ve esneyerek doğruldu. Peri diyarında rüya görmekle meşgul olmuştu. Uzaktaki tepelerden birine sanki kırmızı bir mızrakla dokunulmuş gibiydi. Glen'de boylu boyunca uzanan tüm beyaz araziler çok güzel bir gül rengine bürünmüştü. Annesinin doğum gününün sabahıydı.

"Ben de seni bekliyordum, Susan… Beni erken uyandırmanı söyleyecektim… Ama sen gelmedin…"

"Teyzeleri öldüğü için John Warrenslara gitmiştim. Benden ölünün yanında durmamı rica ettiler," diye neşeyle açıkladı Susan. "Ama arkamı döner dönmez grip olmaya çalışacağını rahmin etmezdim doğrusu. Şimdi hemen yatağına git ve sana seslendiğimde annenin hediyesini de alıp aşağıya gel."

“Susan, köpekbalıkları nasıl bıçaklanır?” dedi Jem yatmadan önce.

“Ben köpekbalığı bıçaklamam,” diye cevap verdi Susan.

Jem odasına girdiğinde annesi uyanmış, uzun ve parlak saçlarını aynanın önünde tarıyordu. Kolyeyi görünce gözleri sevinçle parladı!

“Jem, canım! Bana mı aldın?”

“Artık babamın gemisini beklemene gerek yok,” dedi Jem gururla. Annesinin elinde parlayan o yeşil şey de neydi öyle? Bir yüzük… Babasının hediyesi olmalıydı. Bu da çok güzeldi ama yüzük sıradan bir şeydi… Sissy Flagg bile yüzük takıyordu. Ama inci bir kolye öyle miydi ya?

“Çok güzel bir doğum günü hediyesi,” dedi annesi.

BÖLÜM 20

Martın sonlarına doğru bir akşam Anne ile Gilbert, Charlottetown'da yaşayan arkadaşlarıyla yemeğe giderlerken Anne yakası ve kolları gümüş renkli, buz yeşili bir elbise giyip parmağına Gilbert'ın aldığı zümrüt yüzüğü, boynuna da Jem'in hediye ettiği kolyeyi taktı.

"Ne güzel bir karım var, öyle değil mi Jem?" diye sordu babası gururla.

Jem de annesinin çok güzel, elbisesinin de çok hoş olduğunu düşünüyordu. İnci kolyesi o bembeyaz boynunda ne kadar tatlı duruyordu! Annesinin süslendiğini görmeyi her zaman çok severdi ama böyle muhteşem bir elbise giydiği zaman onu daha da çok beğenirdi. Annesi bambaşka birine dönüşürdü. Sanki o elbisenin içindeki kendi annesi değilmiş gibi gelirdi.

Öğlen yemeğinin ardından Jem, Susan'ın verdiği bir işi halletmek için köye indi. Bay Flagg'in dükkânında beklerken Sissy'nin içeriye girip ona gereksiz yere fazla samimi davranmasından korktu. Kızın bunu yapması Jem'e ağır bir darbe gibi geliyordu çünkü hiç beklenmedik bir davranış, bazen bir çocuğun gözüne, kaçması imkânsız olan korkunç bir durum gibi görünebilirdi.

Bay Carter Flagg'in kolye, bilezik ve rokaları koyduğu vitrinin önünde iki kız vardı.

"Şu inciler çok güzel değil mi?" dedi Abbie Russell.

"Neredeyse gerçek gibiler," dedi Leona Reese.

İçerideki taburede oturan çocuğa ne yaptıklarının farkında bile olmadan geçip gittiler. Jem bir süre daha oturup beklemeye devam etti. Hareket edemiyordu.

"Neyin var evlat?" diye sordu Bay Flagg. "Aklın başka yerde gibi."

Jem kederli gözlerle adama baktı. Ağzı garip bir şekilde kurumuştu.

"Bay Flagg… Şu kolyeler… Gerçek inciden yapıldı değil mi?"

Adam güldü.

“Hayır, Jem. Korkarım gerçek incileri elli sente satın alamazsın. O kolyenin gerçeği yüzlerce dolar eder. Bunlar sadece inci görünümlü boncuklar ve fiyatına göre çok da güzeller. Bankaya kredi borcum var… O yüzden bunları bu kadar ucuza satıyorum. Aslında bir dolara satılıyorlar. Elimde bir tane kaldı… Peynir, ekmek gibi sattım.”

Susan’ın kendisini niçin gönderdiğini tamamen unutan Jem sessizce tabureden indi. Boş gözlerle etrafa bakınıp buz tutmuş yoldan eve doğru yürümeye başladı. Gökyüzü karanlık ve hava çok soğuktu. Aslında havada Susan’ın deyimiyle “kar kokusu” vardı. Minik su birikintileri bile donmuştu. Rıhtım sessizce karşısında uzanıyordu. Jem eve varmadan evvel bir kar fırtınası çıktı. Jem kar yağmasını diledi… Kar… Kar… Onu ve herkesi içine alacak kadar çok kar yağmasını. Dünya adil bir yer değildi.

Jem’in kalbi çok kırgındı. Dahası hiç kimse bunu fark etmemişti. Kendini korkunç derecede aşağılanmış hissediyordu. Annesine gerçek olduğunu sandığı -ki annesi de öyle sanıyordu- bir inci kolye vermişti… Oysa verdiği şey sadece eski bir imitasyondu. Annesi öğrendiğinde ne hissedecek, Jem ona ne diyecekti? Elbette ona söylemeliydi. Söylememek fikri aklına bir an bile gelmedi. Annesi daha fazla “kandırılmamalıydı”. O incilerin gerçek olmadıklarını bilmeliydi. Zavallı annesi! Oysa kolyesiyle ne kadar gurur duyuyordu… Jem’i öpüp ona teşekkür ederken gözlerindeki gururlu pırıltıyı görmemiş miydi?

Jem eve yan kapıdan sessizce girip doğuca yatağına gitti. Walter çoktan uyumuştu. Ama Jem uyuyamadı. Annesi Walter ile ikisini kontrol etmeye geldiğinde hâlâ uyanıktı.

“Jem, canım. Bu saatte hâlâ uyanık mısın? Hasta filan değilsin ya?”

“Hayır, ama çok mutsuzum anneciğim,” dedi kalbinin karnında olduğunu sandığı için, elini göbeğine koyarak.

“Ne oldu canım?”

“Şey… Şey… Sana söylemem gereken bir *şey* var anne. Çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın ama seni kandırmak niyetinde değildim anne… Gerçekten değildim.”

“Eminim öyledir canım. Ne oldu? Korkma, söyle.”

“Ah, canım anneciğim o inciler gerçek değilmiş… Ama ben gerçek sanmıştım… Öyle olduğunu sanmıştım…”

Jem’in gözleri yaşlarla doldu. Sözlerine devam edemedi.

Anne gülmek istese de kesinlikle bunu belli etmedi. O gün Shirley kafasını bir yere çarpmış, Nan bileğini burkmuş, Di'nin soğuktan sesi kısılmıştı. Anne hepsini öpüp koklayıp ilgilenmişti ama bu farklı bir durumdu… Bu durum anneliğin bilgeliğini gerektiren bir durumdu.

"Jem, onları gerçek sandığın hiç aklıma gelmemişti. Ben gerçek olmadıklarını zaten biliyordum… En azından gerçeğinden ayırt edebildim. Öte yandan, o inciler şimdiye dek aldığım en gerçek hediyelerdi. Çünkü içlerinde sevgi, fedakârlık ve emek vardı. Bu da onları benim gözümde denizlerin dibinden çıkan en kıymetli incilerden bile daha gerçek ve kıymetli yapar. Canım, ben inci kolyemi geçen gün dergide okuduğum şu zengin adamın gelinine taktığı yarım milyon dolarlık kolyeye bile değişmem. Herhalde artık hediyenin benim gözümdeki değerini anlamışsındır evlatların en güzeli. Kendini daha iyi hissediyor musun bakalım?"

Jem o kadar mutlu oldu ki az önceki tavrından dolayı utandı. Gerçi bir bebek gibi mutlu olmaktan da biraz utanmıştı. "Ah, hayat yine çekilir oldu," dedi sevinçle.

Işıl ışıl gözlerindeki yaşlar bir anda yok oldu. Her şey yolundaydı. Annesinin kollarındaydı. Annesi kolyesini çok seviyordu ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bir gün annesine yarım değil tam bir milyon dolar değerinde bir kolye verecekti. Bu arada yorulduğunu hissetti. Yatağı sıcacıktı… Annesinin elleri güller gibi kokuyordu. Ve artık Leona Reese'den nefret etmiyordu.

"Canım annem, bu elbisenin içinde çok tatlı görünüyorsun," dedi uykulu bir edayla. "Tatlı ve saf… Eppler'ın kakaosu kadar saf."

Anne gülümseyerek oğluna sarılırken aklına o gün bir tıp dergisinde okuduğu, Dr. V. Z. Tomachowsky imzalı saçma bir cümle geldi: *Jocasta kompleksi yaratmamak adına küçük oğullarınızı kesinlikle öpmemelisiniz*."

Okurken çok sinirlenmişti ama şimdi gülüyor ve yazının sahibine acıyordu. Zavallı adam! V.Z. Tomachowsky tabii ki bir erkek olmalıydı.

Böyle kötü ve mantıksız bir cümleyi hiçbir kadın yazmazdı.

BÖLÜM 21

Nisan ayı o yıl parmak uçlarına basarak, çok güzel bir şekilde geldi. Birkaç gün güneş ışığı ve yumuşak rüzgârlar yüzünü gösterdi. Daha sonra kuzeydoğudan esen sert bir fırtına ile dünya yine beyaz bir battaniyenin altına gizlendi. "Nisan ayında kar yağması berbat bir şey," dedi Anne. "Öpülmeyi beklerken tokat yemek gibi." Ingleside'ın çatısından iki hafta boyunca upuzun buzlar sarktı. Günler sert, geceler buz gibi geçti. Derken kar bir anda kayboldu ve bahçede ilk bülbülün görüldüğü söylentisi dolaşmaya başladı. İlkbaharın mucizesi yeniden gerçekleşecekti.

"Ah, anneciğim bugün hava bahar gibi kokuyor," diye bağırdı mis gibi havayı keyifle içine çeken Nan. "Anneciğim, sence de ilkbahar çok heyecanlı bir mevsim değil mi?"

İlkbahar o gün ilk adımlarını atmaya çalışıyordu… Tıpkı yürümeyi yeni öğrenmeye başlayan tatlı bir bebek gibi. Ağaçların ve çayırların üzerleri yeşermeye başlamış ve Jem bir kez daha annesine yılın ilk alıç çiçeklerinden toplayıp getirmişti. Fakat Ingleside'daki sandalyelerden birine homurdanarak oturan tombul bir kadın, ilkbaharların onu gençliğindeki kadar güzel olmadığını söylüyordu.

"Belki de değişen ilkbahar değil de… Bizizdir, hiç böyle düşündünüz mü, Bayan Mitchell?" diye gülümsedi Anne.

"Olabilir. Ben çok değiştiğimin farkındayım. Bir zamanlar böyle değildim, çok güzel bir kızdım. Herhalde şimdi bana bakınca bunu asla tahmin edemiyorsundur."

Anne tahmin edemedi. Başlığından taşan cılız, külrengi saçlarına, gri renkli uzun, tüllü duvağının ardındaki ifadesiz, mavi gözlerine ve gıdısına bakınca bunu tahmin etmek gerçekten çok zordu. Fakat Bayan Anthony Mitchell üzerindeki yas elbisesinin Four Winds teki en güzel yas elbisesi olduğundan emindi. Siyah elbise dizlerine kadardı. Kadın, sanki intikam alır gibi yas tutuyordu.

Bayan Anthony Mitchell konuşmasına fırsat vermediği için, Anne herhangi bir şey söylemek istemedi.

“Bu hafta su deposu kurudu… Sızdırıyormuş… Ben de sabah köye gelip, tamir etmesi için Raymond Russell ile görüştüm. Gelmişken de *Ingleside’a uğrayıp Bayan Blythe’a, Anthony için bir ölüm ilanı yazdırayım*, diye düşündüm.”

“Ölüm ilanı mı?” dedi Anne şaşırarak.

“Evet… Hani ölenlerle ilgili gazeteye bastıklarından,” diye açıkladı kadın. “Anthony için çok güzel bir ilan hazırlamak istiyorum… Sıradışı bir şey. Siz de bir şeyler yazıyorsunuz, değil mi?”

“Daha çok kısa hikâyeler diyebiliriz,” dedi Anne. “Ama meşgul bir anne olunca, bunlara pek vaktim kalmıyor. Bir zamanlar muhteşem hayallerim vardı ama ne yazık ki artık büyük bir yazar olamam, Bayan Mitchell. Ayrıca daha önce hiç ölüm ilanı yazmadım.”

“Ah, çok zor olmamalı. Bizim ilanları genelde Aşağı Glen’de yaşayan ihtiyar Charlie Bates amca yazar ama yazdıkları hiç şiirsel değil. Oysa ben Anthony için şiir gibi bir şey istiyorum. Zaten şiire hep çok düşkündü. Geçen hafta Glen Enstitüsü’ndeki konuşmanızı dinledim ve kendi kendime, *bu kadar etkili konuşan biri şiir gibi bir ölüm ilanını yazar*, diye düşündüm. Benim için bunu yaparsınız, öyle değil mi Bayan Blythe? Anthony’nin çok hoşuna giderdi. Size çok hayrandı. Hatta bir keresinde sizin için, bir ortama girdiğinizde, oradaki diğer tüm kadınların “sıradan ve niteliksiz” göründüğünü söylemişti. Bazen gerçekten şiir gibi konuşurdu ama hep iyi niyetliydi. Bir sürü ölüm ilanı okudum… Onlardan bir dosya dolusu var ama bence hiçbiri Anthony’nin hoşuna gitmezdi. Zaten vakti geldi de geçiyor bile. Öleli iki ay oldu. Neyse ki acı çekmeden öldü. Ölüm, ilkbahara hiç yakışmıyor Bayan Blythe ama ben elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Umarım Anthony’nin ölüm ilanını başkasına yazdırdım diye ihtiyar Charlie amca bana kızmaz. Gerçi kızsa da umurumda değil. Charlie amcanın muhteşem bir dilbilgisi vardır ama Anthony ile ikisi hiç geçinemezdi, kısacası ben de ona bu yüzden ilanı yazdırmak istemedim. Anthony’ye tam otuz beş yıl boyunca sadık ve sevgi dolu bir eş oldum… Otuz beş yıl, Bayan Blythe,” dedi kadın sanki Anne’in otuz dört yıl olduğunu sanmasından korkar gibi. “Bu yüzden onun istediği gibi bir ölüm ilanı hazırlatmak niyetindeyim, uğruna bir bacağımı feda etmem gerekse bile. Kızım Seraphine bana dedi ki, kendisi evli ve Lowbridge’te yaşıyor, biliyorsunuz… Seraphine çok güzel bir isim, öyle değil mi? Bu ismi bir mezar taşında görmüştüm. Anthony hiç sevmedi, ona annesinin adını vermek istiyordu: Judith. Ama bunun ağır bir isim olduğunu söyledim, o da

kibarlık edip beni kırmadı. O tartışmayı seven bir adam değildi. Yine de kızımıza hep Seraph dedi… Ah, nerede kalmıştım?"

"Kızınız bir şey demişti…"

"Ah, evet Seraphine bana, 'Anne ne yaparsan yap, ama lütfen babam için çok güzel bir ölüm ilanı hazırlat,' dedi. Babasıyla arası biraz mesafeli de olsa Anthony tıpkı bana yaptığı gibi, ona da sataşır ve şakalar yapardı. Şimdi, benim için bu ilanı yazacak mısınız, Bayan Blythe?"

"Ama eşinizle ilgili pek bir bilgim yok, Bayan Mitchell."

"Ah, ben size onunla ilgili her şeyi anlatırım… Gözlerinin rengi dışında. Biliyor musunuz Bayan Blythe, cenazeden sonra Seraphine ile konuşurken onunla otuz beş yıl birlikte yaşamama rağmen, babasının göz rengi aklıma gelmedi. Yine de yumuşak gözleri olduğunu söyleyebilirim. Sevgiliyken bana hep yalvarır gibi bakardı. Benimle evlenmek için çok uğraştı, Bayan Blythe. Yıllarca peşimden koştu. O zamanlar çok deli doluydum, bir sürü aday arasından tek kişiyi seçmeye çalışıyordum. Eğer yazılarınız için malzemeye ihtiyacınız olursa benim hayatım gerçekten heyecanlı olaylarla doludur, Bayan Blythe. Ah ama artık o günler geçti. Sayısını tahmin edemeyeceğiniz kadar çok sevgilim vardı. Ama hiçbiriyle düzenli bir ilişkim olmadı… Anthony ise hiç vazgeçmedi. Yakışıklıydı; ince, uzun, hoş bir adamdı. Kısa boylu, tıknaz bir adamla asla beraber olamazdım… Benden bir iki karış da uzundu, bunu inkâr edecek değilim. 'Eğer bir Mitchell ile evlenirsen, bu Plummerlar adına seviye atlamak olur,' derdi annem… Ben bir Plummer'dım, Bayan Blythe… John A. Plummer'ın kızıyım. Anthony bana çok hoş iltifatlar ederdi, Bayan Blythe. Bir keresinde bana ayışığı kadar ruhani bir güzelliğim olduğunu söylemişti. O zamanlar 'ruhani' kelimesinin anlamını bilmesem de hoş bir şey söylediğini anlamıştım. Hep sözlüğe bakacak olur ama sonra unuturdum. Her neyse, sonunda onun karısı olma şerefine nail oldum. Yani… Onu eşim olarak seçtim demek istiyorum. Keşke beni gelinlikle görebilseydiniz, Bayan Blythe. Herkes bir heykel gibi göründüğümü söylemişti. Bir balık gibi inceydim, saçlarım altın gibi sarıydı, cildim de çok güzeldi. Ah, zaman bizi fena halde değiştiriyor. Gerçi siz henüz o noktada değilsiniz, Bayan Blythe. Siz hâlâ çok güzelsiniz ve çok iyi eğitimli bir kadınsınız. Ama herkes zeki olamaz. Bazılarımızın yemek pişirmesi gerekir. Mesela şu an üzerinizdeki elbise gerçekten çok şık, Bayan Blythe. Gördüğüm kadarıyla hiç siyah giymiyorsunuz. Haklısınız, zaten yakında giymek zorunda kalacaksınız.

Bence de mecbur kalana dek siyah giymeyin, Bayan Blythe. Neyse, nerede kalmıştım?"

"Bana… Bay Mitchell ile ilgili bir şeyler anlatmaya çalışıyordunuz."

"Ah, evet. Neyse, sonunda evlendik. O gece çok büyük bir kuyrukluyıldız vardı… Eve giderken gördüğümüzü hatırlıyorum. O kuyrukluyıldızı keşke siz de görseydiniz, Bayan Blythe. Çok güzeldi. Sanırım ölüm ilanında bundan bahsedemezsiniz, değil mi?"

"Şey… Bu biraz zor olabilir…"

"Neyse," dedi kadın iç çekip kuyrukluyıldızı anarak. "Elinizden gelenin en iyisini yapın. Serüven dolu bir hayatı olmadı. Bir keresinde sarhoş olmuştu. Sarhoş olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek için yaptığını söyledi… Garip bir düşünce yapısı vardı. Ama tabii ki bunu ölüm ilanına koyamazsınız. Bunun dışında başına çok ilginç bir şey gelmedi. Şikâyet etmek için söylemiyorum ama o çok tekdüze bir adamdı. Gülhatmisine bakıp tam bir saat boyunca hiçbir şey yapmadan oturabilirdi. Tanrım, çiçeklere çok düşkündü… Düğünçiçeklerini budamaktan nefret ederdi. Yaz bitip her yer altın sarısı bir renge bürünene kadar buğdayları bile hasat etmezdi. Bir de ağaçları… Meyve bahçeleri vardı… Ağaçlara benden daha fazla ilgi gösteriyor diye ona takılırdım kimi zaman. Bir de çiftliğini… O toprak parçasını çok severdi. Çiftliğini bir insan gibi görürdü. Pek çok defa, 'Ben gidip çiftliğimle biraz sohbet edeceğim,' dediğini duymuşumdur. Yaşlanıp emekli olduk ve Lowbridge'e yerleştik. Erkek evladımız da olmadığından ona çiftliği satmasını söyledim. Ama o bana, 'Çiftliğimi satamam… Yüreğimi satamam,' dedi. Erkekler ne kadar garip, değil mi? Bu konuşmamızdan kısa süre sonra da öldü. Yemekte benden ona tavuk haşlamamı istemişti. 'Her zaman yaptığın gibi pişir,' demişti. İtiraf etmeliyim ki yemeklerime bayılırdı. Tek sevmediği şey, fıstıklı marul salatamdı. Fıstıkların dişlerine takıldığını söylerdi. Ama o gün kümeste tavuk yoktu… Yani vardı da ama hepsi kuluçkadaydı. Tavuklar dışında bir tane horoz vardı ve tabii ki onu kesecek halim yoktu. Tanrım, bir horozun can çekiştiğini görmeyi hiç istemem! Güzel bir horozdan daha tatlı bir şey olabilir mi, Bayan Blythe? Şey, nerede kalmıştım?"

"Kocanızın sizden kendisine tavuk pişirmesini istediğini anlatıyordunuz."

"Ah, evet. O gün ona tavuk pişirmediğim için çok pişmanım. Geceleri uyanıp bunu düşünüyorum. Ama öleceğini bilmiyordum ki, Bayan Blythe. Hiç mızmızlanmaz, hep kendisini daha iyi hissettiğini söylerdi. Üstelik son

nefesine kadar çevresiyle ilgiliydi. Eğer öleceğini bilseydim, Bayan Blythe ona kuluçkaya yatsın ya da yatmasın, kesinlikle bir tavuk pişirirdim.”

Bayan Mitchell siyah dantelli eldivenlerini çıkartıp, etrafı iki santim kalınlığında siyah dantelle çevrili, siyah mendilini alarak gözlerini sildi.

“Çok hoşuna giderdi,” diye hıçkırdı. “Dişleri takma bile değildi, benim zavallı sevgilim. Şey, her neyse.” Kadın mendilini katlayıp eldivenlerini takarak, “Altmış beş yaşında olduğu için ölüme yaklaşmıştı, biliyordum. Bir tabut plakam daha oldu. Mary Martha Plummer ile aynı anda tabut plakaları biriktirmeye başlamıştık ama o beni geçti… Çünkü ölen bir sürü akrabası oldu, üç çocuğunu saymıyorum bile. Bu bölgede en çok tabut plakasına sahip olan kişi odur. Ben pek şanslı değildim ama sonunda şömine rafımın tamamını doldurmayı başardım. Geçen hafta kuzenim Thomas Bates öldü. Eşinden kocasının tabut plakasını bana vermesini istedim ama plakayı yanına gömdüklerini söyledi. Tabut plakası toplamanın barbarlık olduğunu da söyledi. Zaten o bir Hampson ve Hampsonlar hep biraz gariplerdir. Şey, nerede kalmıştım?”

Anne bu kez kadının nerede kaldığını bilemedi. Zira tabut plakaları onu çok şaşırtmıştı.

“Şey, her neyse. Zavallı Anthony öldü. Son sözleri, ‘Sessiz ve huzur içinde gidiyorum,’ oldu ve son nefesini verirken bile gülümsüyordu… Ama tavana bakarak. Seraphine ya da bana bakarak değil. Mutlu öldüğü için çok seviniyorum. Çok hassas biri olduğu için zaman zaman o kadar da mutlu değildi diye düşündüğüm oluyor, Bayan Blythe. Fakat tabutun içinde oldukça asil ve yüce görünüyordu. Büyük bir cenaze töreni düzenledik. Çok güzel bir gündü. Onu bir sürü çiçekle birlikte gömdük. Son anda moralim çok bozuldu ama genel anlamda her şey çok iyi gitti. Bütün ailesi Lowbridge’te gömülü olmasına rağmen, biz onu Aşağı Glen Mezarlığı’nda toprağa verdik. Ama mezarlığını uzun zaman önce kendisi seçmişti; çiftliğinin yanına gömülmek, denizin ve ağaçların arasından esen rüzgârın sesini duymak istediğini söylemişti. Biliyorsunuz, o mezarlığın üç tarafı da ağaçlarla çevrili. Çok iyi bir adamdı. Herhalde şimdi cennettedir, o yüzden hiç üzülmeyin. Vefat eden kişinin nereye gittiğini bilmeden, bir ölüm ilanı yazmanın çok zor olacağına inanırım. O halde size güvenebilir miyim, Bayan Blythe?”

Anne razı oldu yoksa kadının kendisini ikna edene dek konuşmaya devam edeceğini düşünüyordu. Rahat bir nefes alan Bayan Mitchell sandalyeden kalktı.

“Artık gitmem gerek. Bugün bir hindi kümesinin gelmesini bekliyorum. Sizinle sohbet emek çok güzeldi, keşke daha uzun kalabilseydim. Dul bir kadın olunca insan kendini çok yalnız hissediyor. Bir erkek çok fazla şey yapmasa da insan yokluğunda kocasını özlüyor, Bayan Blythe.”

Anne kibarca kadına eşlik etti. Çocuklar bahçedeki bülbüllerin peşinden koşuyor, nergis tomurcukları her yerden baş veriyordu.

“Eviniz gerçekten çok güzel, Bayan Blythe… Gerçekten çok güzel. Ben de hep büyük bir ev istemişimdir. Ama sadece biz ve Seraphine vardık. Hem o kadar parayı nereden bulacaktık? Neyse ki Anthony’nin bu isteğimden hiç haberi olmadı. O eski evi çok severdi. İyi bir teklif gelirse o evi satıp Lowbridge ya da Mowbray Narrows’a taşınmayı düşünüyorum. İkisi de dul bir kadının rahatça yaşayacağı yerler. Yakında Anthony’nin sigorta parası da gelecek. Ama insan boş bir ruhtansa kederle dolu bir ruha sahip olmayı yeğliyor. Siz de dul kalınca ne demek istediğimi anlayacaksınız… Gerçi sizin birkaç yılınız daha olduğunu umuyorum. Doktor nasıl? Bu kış herkes çok hastaydı, eminim çok para kazanmıştır. Ne güzel bir aileniz var! Uç kız! Şimdi her şey çok güzel ama hele oğullarınızın delikanlılık çağları gelince görün. Seraphine bana hiç sorun yaşatmadı. O da babası gibi sessiz ama inatçıydı. John Whitaker’a âşık olunca onunla hemen evlendi. Bu bir üvez ağacı mı? Bu ağacı neden ön tarafa dikmediniz? Perileri içeriye sokmazdı.”

“İyi de kim evine perilerin girmesini istemez ki, Bayan Mitchell?”

“İşte şimdi Anthony gibi konuştunuz. Sadece şaka yapıyordum. Elbette perilere inanmam… Ama eğer gerçek olsalardı bence çok yaramaz şeyler olurlardı. Neyse, hoşça kalın Bayan Blythe. Ölüm ilanı için sizi önümüzdeki hafta ararım.”

BÖLÜM 22

Kilerdeki gümüşleri cilalarken konuşmanın büyük bir kısmına kulak misafiri olan Susan, "Başınıza iş aldınız, sevgili Bayan Blythe," dedi.

"Değil mi? Ama Susan o 'ölüm ilanını' gerçekten yazmak istiyorum. Anthony Mitchell'ı severdim… Gerçi onu çok az tanıyordum ama ölüm ilanının *Daily Enterprisedaki* sıradan ilanlar gibi olduğunu görse adam eminim mezarında ters döner. Sağlam bir espri anlayışı vardı."

"Anthony Mitchell gençken gerçekten iyi bir delikanlıydı, sevgili Bayan Blythe. Gerçi biraz hayalperest olduğunu söylerlerdi. Bessy Plummer'ın yanına yakışacak biri olmak için yeterince çabalamadı ama yine de kimseye borçlu kalmadan, güzel bir hayat sürdürdü. Bessy Plummer şu an her ne kadar tombul bir Erosu andırsa da o zamanlar gerçekten heykel gibi bir kızdı. Bazılarımız, sevgili Bayan Blythe," dedi Susan iç çekerek, "o kadar bile hatırlanmıyoruz."

"Anneciğim," dedi Walter. "Arka verandayı sinekler bastı. Kiler camının pervazına da iki bülbül yuva yapmaya başladı. Yuva yapmalarına izin verirsin, değil mi anneciğim? Pencereyi açıp onları korkulmazsın?"

Anne, Anthony Mitchell ile bir ya da iki kez karşılaşmıştı. Gerçi ladin ağaçlarıyla denizin arasında kalan ve bahçesinin tam ortasında devasa bir şemsiyeyi andıran söğüt ağacının bulunduğu küçük, gri evi Aşağı Glen'deydi. Oradaki hastaların çoğuna Mowbray Narrows'taki doktor bakardı fakat Gilbert adamdan saman satın aldığı için, bir iki defa Anne'i de götürmüş ve birlikte bahçede gezerlerken Anthony ile aynı dili konuştuklarını anlamıştı. Adamı sevmişti. Uzun, kırışık ve dostane bir yüzü, ela gözleri vardı. Oldukça dürüst biriydi. Herhalde Bessy Plummer'ın gençliğinde güzelliğine kanıp böyle saçma bir evlilik yapmıştı. Buna rağmen hiç de mutsuz veya doyumsuz görünmüyordu. Bahçesinde çalışmayı sürdürdüğü müddetçe, güneşi gören ayçiçekleri gibi Anthony'nin de keyfi daima yerindeydi. Siyah saçları hafif kırlaşmış, arada sırada gösterdiği o tatlı gülümsemesine bir dinginlik çökmüştü. Kederli günlerini eski dostlarının neşeli ziyaretleriyle atlatmaya çalışmış, biraz da olsa

rahatlamıştı. Adam yanlarına gömülü olduğu için Anne mutluydu. Mutlu ölmüş olan Anthony, hayattayken de keyifle yaşamıştı. Mowbray Narrows'taki doktor ona fazla ömrü kalmadığını söylediğinde Anthony adama gülümseyip, "Artık yaşlandığım için hayat bana çok sıkıcı ve tekdüze geliyor. Ölmek güzel bir değişiklik olur. Ölümü gerçekten çok merak ediyorum Doktor," demişti. Onca gereksiz detaya rağmen Bayan Mitchell yine de kocasıyla ilgili pek çok bilgi vermişti. Anne, birkaç akşam sonra, odasındaki pencerenin önüne oturup "İhtiyar Adamın Mezarı" başlıklı ölüm ilanını yazdı ve hayli tatmin olmuş bir şekilde, yüksek sesle okudu.

"*Çamların arasında, serin ve yumuşak*
Rüzgârların estiği o yerde,
Doğudaki otlakların,
Denizin uğultusuyla buluştuğu o bölgede,
Yağmur damlalarının,
Uyuklayan toprağa düştüğü o yerde kaz mezarını.

Yemyeşil çimenlerin
Dört bir yana yayıldığı,
Biçtiği buğdayların etrafa dağıldığı,
Ektiği yoncaların durmadan büyüdüğü,
Neşeyle açan orkidelerin her yeri bürüdüğü,
Yıllar önce diktiği ağaçların süzüldüğü o yerde kaz mezarını.

Yıldızların ışığının
Onun hemen yakınında,
Güneşin pırıltısının
Yatağının başucunda,
Nemli çimenlerin kokusunun İçine dolduğu uykusunda,
O yerde kaz mezarını.

Taptığı tüm bu güzellikler,
Yaşattı ona çok keyifli seneler.
Büyüsüne kapıldığı o ihtişam

Mezarında da onu bırakmamalı,
Sonsuza dek ona ağıt yakmalı
Denizin uğultulu dalgaları.”

“Bence Anthony Mitchell bunu görse beğenirdi,” dedi Anne ve pencereyi açıp ilkbaharı selamlamak için hafifçe öne doğru eğildi. Çocukların bahçesindeki marullar daha şimdiden baş vermeye başlamış, meyve bahçesinin arkasından batan güneş her yeri yumuşak mor bir ışıltıyla kaplamıştı. Bahçenin dört bir yanı çocukların tatlı kahkahalarıyla çınlıyordu.

“İlkbahar o kadar güzel ki gece uyuyup bu güzellikleri kaçırmaktan nefret ediyorum,” dedi Anne.

Ertesi hafta bir öğleden sonra, Bayan Mitchell ölüm ilanını almaya geldi. Anne içten içe gururlanarak kadına ilanı okudu ama Bayan Anthony’nin yüzünde hiç de memnun olmuş bir ifade yoktu.

“Çok *iç açıcı* olmuş doğrusu. Kelimeleri çok güzel bir araya getiriyorsunuz. Ama… Ama… Onun cennette olduğuyla ilgili tek söz etmemişsiniz. Yoksa cennette olduğundan emin değil misiniz?”

“O kadar eminim ki bahsetmeye gerek bile duymadım, Bayan Mitchell.”

“Ama bazı insanlar kuşkuya düşebilir. O… O, kiliseye gereken sıklıkta gitmezdi… Yine de kilisenin saygın bir üyesiydi. Üstelik ilanda ne yaşından ne de çiçeklere olan düşkünlüğünden söz edilmiş. Oysa tabutundaki çiçekleri saymakla bitiremezdiniz. Bence çiçeklerin kendileri zaten yeterince şiirseldir!”

“Üzgünüm…”

“Yok, sizi suçlamıyorum… Hem de hiç. Siz elinizden gelenin en iyisini yaptınız ve ilan kulağa çok güzel geliyor. Borcum nedir?”

“Tabii ki… Tabii ki… Borcunuz yok, Bayan Mitchell. Böyle bir şey aklımdan bile geçmez.”

“Böyle söyleyeceğinizi tahmin ettiğim için gelirken yanımda size bir şişe karahindiba şarabımdan getirdim. Eğer gaz probleminiz varsa midenizi rahatlatır. Aslında bir şişe de bitki çayı getirecektim ama Doktor onaylamaz diye korktum. Ama eğer isterseniz, ona söylememek kaydıyla, size biraz getirebilirim.”

“Yok, hayır teşekkürler,” dedi Anne şaşkınlık içinde. “İç açıcı” ifadesinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

“Nasıl isterseniz. Dilediğiniz zaman bana haber verebilirsiniz. Zaten bu bahar hiç ilaca ihtiyacım olmayacak. İkinci kuzenim Malachi Plummer kışın öldüğünde, eşinden geride kalan üç şişe ilacı bana vermesini istedim… Bir düzine almışlardı da. Kalanları atacaktı ama ben müsrifliğe hiç gelemem. Bir şişesini kendime ayırıp iki şişesini kâhyaya verdim. ‘İyileştirmese bile, zararı da dokunmaz,’ dedim ona. Şu an biraz para sıkıntısı çektiğim için, ölüm ilanına herhangi bir ücret almamanız beni rahatlatmadı diyemeyeceğim doğrusu. Bu bölgede en ucuz törenleri D. B. Martin düzenlediği halde, cenaze töreni çok para tutuyor. Siyah elbisemin parasını da daha ödemedim, bu yüzden düzgün bir şekilde yas tutamıyormuşum gibi hissediyorum. Neyse ki yeni bir başlık almama gerek kalmadı. Bu başlığı on yıl önce, annemin cenazesi için dikmiştim. Galiba siyah benim kaderim olmuş, öyle değil mi? Malachi Plummer’ın dul eşini bir görseniz, yüzü bembeyaz! Neyse, artık gitmem lazım. Size çok borçlandım, Bayan Blythe… Ama elinizden gelenin en iyisini yaptığınıza eminim, çok güzel bir şiir olmuş.”

“Bizimle birlikte yemeğe kalmaz mısınız?” dedi Anne. “Susan ile yalnızız… Doktor evde değil. Çocuklar da bahçede ilk pikniklerini yapacaklar.”

Hevesle sandalyesine geri oturan kadın, “Fark etmez,” dedi. “Gerçi sizinle daha uzun sohbet etmek benim de hoşuma gider, insan yaşlanınca huzur bulamıyor,” dedi pembe yüzüne hülyalı bir gülücük kondurarak. “Yoksa kızarmış havuç kokusu mu alıyorum?”

Ertesi hafta *Daily Enterprise*’ı gören Anne, öfkesini havuçlardan çıkartmak istedi. Ölüm ilanları köşesinde “İhtiyar Adamın Mezarı” başlığı altında bir şiir vardı. Ama yeni bir mısra eklenmişti:

“*Muhteşem bir eş, bir arkadaş ve yardımseverdi*,
Tanrı’nın yarattığı en güzel şeydi.
Şefkatli, dürüst, mükemmel bir koca
Milyonda bir bulunur senin gibisi
Sevgili Anthony.”

Ingleside’dan bir hayal kırıklığı nidası yükseldi.

Bir sonraki Enstitü toplantısında kadın, Anne’e, “Umarım eklediğim yeni mısra hoşunuza gitmiştir,” dedi. “Anthony’yi biraz daha övmek

istedim… O satırları da yeğenim Johnny Plummer yazdı. Oturup göz açıp kapayana dek yazdı ve bitirdi. O da sizin gibi… Çok zeki görünmese de hemen şiir yazabiliyor. Bu özelliğini annesinden almış. Annesi bir Wickford'du. Plummerlar şiir yazamazlar… Hem de hiç."

"Keşke Bay Mitchell'ın olum ilanını* daha ilk başta ona yazdırsaydınız," dedi Anne soğuk bir tavırla.

"Evet, değil mi? Ama o zaman şiir yazabildiğini bilmiyordum ve Anthony için güzel bir ilan hazırlatmaya çok kararlıydım. Sonra annesi bana bir akçaağaç şurubunun etiketine karaladığı kısa bir şiiri gösterdi… Çok dokunaklıydı. Ama sizinki de çok güzeldi, Bayan Blythe. Bence ikisinin birleşiminden sıradışı bir şey çıktı, sizce de öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Anne.

BÖLÜM 23

Çocuklarının evcil hayvanlarla ilgili talihi pek yaver gitmiyordu: Babalarının bir gün Charlottetown'dan getirdiği, kıvırcık tüylü siyah köpekçik ertesi hafta evden kaçıp ortadan kayboldu. Onu ne gören ne de duyan vardı. Gerçi rıhtımdaki bir denizcinin, denize yelken açtığı gece küçük, siyah bir köpek bulduğu ve onu yanına aldığı söylentileri etrafta dolaşıyordu ama köpeğin kaderi Ingleside halkı için gizemli bir vaka olarak kaldı. Bu durum Walter'a, Gyp'in ölümünü henüz tam olarak atlamamış olan Jem'den daha ağır geldi çünkü Jem bir daha bir köpeğe bağlanmayacağına yemin etmişti. Köpek yavrusundan sonra Tiger Tom'u buldular. Tiger Tom'un, ufak tefek hırsızlıklar yaptığı için eve girmesine izin verilmiyor, bu yüzden de çocuklar onu ahırda besliyordu. Bir sabah Tiger Tom'u kaskatı bir halde yerde yatarken buldular ve hayvanı bahçeye gömmek zorunda kaldılar. Son olarak, Jem çeyrek dolara Joe Russell'dan bir tavşan aldı. Fakat tavşan Bun da hastalanıp öldü. Hayvan Jem'in ona verdiği ilaç yüzünden de ölmüş olabilirdi. İlacı vermesini Jem'e tavsiye eden Joe idi, Joe'nun bunun doğru olmadığını tahmin etmesi gerekirdi. Jem Bun'ı öldürmüş gibi hissetti.

Bun'ı Tiger Tom'un yanına gömdüklerinde, "Ingleside lanetli mi?" diye kederle sordu. Walter tavşan için bir anma yazısı kaleme almış, ikizler bir hafta boyunca kollarına siyah kurdele bağlamıştı. Susan bunu dehşetle karşılamıştı. Bir keresinde bahçeye kaçıp her yeri talan eden Bun'ın ölümü Susan'ı çok fazla etkilememişti. Daha sonra Walter'ın alıp kilere koyduğu iki karakurbağasını da hiç onaylamadı. Bir akşam kurbağalardan birini dışarıya bıraktı, diğerini bulamadı. Walter kayıp kurbağa için endişelendi, gözüne uyku girmedi.

Belki de karı kocaydılar, diye düşündü. *Belki de ayrı kaldıkları için şu an çok üzgünlen Susan küçük olanı atmış, herhalde o kadın olandı. Belki de şu anda o koca ve karanlık bahçede, yanında kendisini koruyacak biri olmadığı için korkudan ölmüştür… Tıpkı dul bir kadın gibi*.

Walter zavallı dulun yaşadıklarına dayanamayıp kocasını bulmak için sessizce kilere indi ama Susan'ın kutularını devirip evi ayağa kaldırmaktan öteye gidemedi. Gerçi onca gürültüye rağmen tek uyanan Susan oldu. Elinde mumla kilere inen kadının yüzü, solgun ışıkta korkunç gölgelerle kaplı görünüyordu.

"Walter Blythe, burada ne yapıyorsun?"

"Susan, o kurbağayı bulmam lazım," dedi Walter çaresizce. "Susan, eğer bir kocan olsa ve ondan ayrı kalsan neler hissederdin bir düşün."

"Ne diyorsun sen?" dedi Susan şaşkınlık içinde.

Tam bu sırada Susan'ı gören erkek kurbağa ortaya çıktı ve kadının turşu kavanozlarının arkasından yere sıçradı. Tutmak için öne atılan Walter onu elinden kaçırdı. Kurbağa pencereden fırladığı gibi dışarıda kendisini bekleyen karısına kavuştu ve Walter'ın ümit ettiği şekilde, sonsuza dek mutlu yaşadılar.

"O yaratıkları kilere sokmaman gerektiğini biliyordun," dedi Susan sertçe. "Burada nasıl yaşasınlar?"

"Ben onlara böcek yakalayıp getirecektim," dedi Walter hüzünlü bir tavırla. "Onları incelemek istemiştim."

Yaramaz Blythe'ın peşinden yukarıya çıkan Susan, "Peşlerine düşmenin hiçbir anlamı yok," diye homurdandı. Ama kastettiği şey kesinlikle kurbağalar değildi.

Çocukların bülbüller konusundaki şansı daha yaver gitti. Fırtına ve yağmurla geçen bir haziran akşamının ardından, ön kapının basamaklarında yavru bir bülbül buldular. Gri bir sırtı, alacalı bir göğsü ve parlak gözleri olan bu minik kuş, daha görür görmez tüm Ingleside halkını sevmiş, onlara güvenmişti. Bir tek Shrimp'den çekindi ama kedi bir kez bile bülbüle saldırmadı, hatta Cock Robin adını verdikleri bülbül bir keresinde yanlışlıkla Shrimp'in mama kâsesine konmasına rağmen kedi kendini tutup ona zarar vermedi. Başta bülbülü solucanla besliyorlardı. Minik kuş o kadar iştahlıydı ki Shirley tüm vaktini bahçeyi kazarak geçirmek zorunda kalıyordu. Topladığı solucanları bir tenekeye doldurup eve getiriyor ve bülbülün yemesi için çeşitli yerlere serpiştiriyordu. Susan bu manzaradan iğreniyordu. Ama korkusuzca etrafta uçup parmağına konarak kadının yüzüne doğru şakıyan Cock Robin için bundan daha fazlasına katlanması gerekecekti. Zamanla bülbülü gerçekten sevmeye başlayan Susan, Rebecca

Dew'a yazdığı bir mektupta kuştan söz edip hayvanın göğsünün çok güzel bir kırmızıya çaldığını anlattı.

Umarım cahilliğimle sizi sıkmıyorumdur, sevgili Bayan Dew, diye yazdı. *İnsanın bir kuşa bu denli düşkün olması size tuhaf gelebilir ama hepimizin zaafları var Bu hayvanı kanaryalar gibi bir kafese hapsetmedik… Zaten onu kafeste görmeye asla dayanamam, sevgili Bayan Dew… Minik kuşumuz evde özgürce uçuyor, bazen de bahçeye çıkıp Walter'ın kardeşi Rilla'nın odasına bakan elma ağacının üzerine yerleştirdiği küçük kuş evine giriyor. Çocuklar bir keresinde onu bahçeye çıkarttılar. Cock Robin uçup gitti ama sonra geri geldi. Çocuklar çok sevindiler ve tabii ben de onların bu sevincini paylaştım*.

Çocukların bahçede oynadıkları ve "oyuk" adını verdikleri köşe artık "oyuk" değildi. Walter böyle güzel bir yerin çok daha hoş bir ismi hak ettiğini düşünüyordu. Yağmurlu bir günde tavan arasında oynarlarken aniden güneş açtı ve Glen'i muhteşem bir görüntüyle süsledi. "Ah, çu cücel gökkuçacına bakın!" dedi her zaman sevimli bir bebek gibi konuşan Rilla.

Bu şimdiye dek gördükleri en harika gökkuşağıydı. Bir ucu Presbiteryen Kilisesi'ne değiyor, diğer ucu vadiden süzülerek inen derenin içinde duruyormuş gibi görünüyordu. Walter o gün oyuğun ismini Gökkuşağı Vadisi olarak değiştirdi.

Gökkuşağı Vadisi artık yalnızca çocuklara ait bir dünya gibiydi. Ufaklıklar orada çok güzel oyunlar oynuyor, kuş sesleri günbatımından şafağa dek onlara neşeyle eşlik ediyordu. Vadinin her yeri bembeyaz huş ağaçlarıyla kaplıydı. Walter, huş ağaçlarından birisiyle -ismi Beyaz Kadındı- bir perinin her gece konuştuğunu hayal ederdi. Dalları neredeyse birbirine değecek kadar yakın olan bir elma ve bir ladin ağacına "Âşık Ağaçlar" ismini takmış, dallarına ise rüzgârda sallanarak çalan cüce şeklinde minik ziller asmıştı. Dere üzerindeki taş köprüyü koruyan bir ejderha vardı. Tepesindeki ağaçlar gerektiğinde birer gardiyan oluyor ve dere kenarındaki yemyeşil yosunlar Semerkant halılarına dönüşüyordu. Robin Hood ve adamları her yerden fırlıyordu. İlkbaharda bahçede üç su kaynağı belirirdi. Glen'in en ucundaki terk edilmiş Barclay evi ile ot bürümüş bahçesi, çocuklar için kolayca bir kaleye dönüşebiliyordu. Crusader'ın kılıcı çoktan paslanmıştı belki ama çocuklar için Ingleside'daki kasap bıçağı peri diyarında bilenmiş bir kılıç görevi görüyordu. Ve Susan ne zaman kızartma tavasını kaybetse onun Gökkuşağı Vadisi'nde askercilik oynayan çocukların kalkanı olduğunu biliyordu.

Çocuklar bazen, artık on yaşına basmış ve serüvenli oyunlar arayan abileri Jem'i memnun etmek için korsancılık oynuyorlardı. Ama oyunun sonunda gemideki tahtadan yürüyüp denize atlamak zorunda kalan kişi hep Walter oluyor, Jem bu duruma bayılıyordu. Bazen Walter'ın bir korsan için yeterince cesur olup olmadığını düşünüyor ama kardeşine asla, okulda onu "süt çocuğu Walter" diye çağıran çocuklar gibi davranmıyordu. Zaten o çocuklar Jem'in yumruklarıyla karşılaştıkları zaman Walter'a bu şekilde seslenmeyi kesiyorlardı.

Bazı akşamlar balık almak için Jem'in rıhtıma gitmesine izin verilirdi. Bu, Jem'in en çok sevdiği ayak işiydi çünkü rıhtımda Kaptan Malachi Russell'ın barakasına gider, bir zamanlar denizlerde fırtınalar estiren bu adamın ve tayfasının hikâyelerini dinlerdi. Rıhtımdakilerin anlatacak pek çok hikâyesi vardı. Mesela İhtiyar Oliver Reese… Gençliğinde korsanlık yaptığı söyleniyordu. Hatta bir keresinde yamyamlar tarafından kaçırılmıştı… Sonra Sam Elliott vardı; büyük deprem sırasında San Francisco'da yaşıyormuş. "Cesur William" Macdougall ise bir köpekbalığıyla boğuşmuş, Andy Baker da bir hortuma yakalanmıştı. Dahası, söylediğine göre Andy, Four Winds teki en iyi yüzücüydü. Çengel burunlu, sivri çeneli, kır bıyıklı Kaptan Malachi ise Jem'in en sevdiği kişiydi. Adam daha on yedi yaşındayken Buenos Aires'a kereste taşıyan bir kargo gemisinin kaptanlığını yapmıştı. Her iki yanağında birer çapa dövmesi ve anahtarla çalışan harika bir saati vardı. Keyifli olduğu zamanlar, Jem'in saatle oynamasına izin verir, hatta Jem'i balığa çıkartır ya da gelgit yokken kumda kendisiyle birlikte istiridye çıkartmasına bir şey demezdi. Morali çok çok iyiyse Jem'e elleriyle yaptığı bütün gemi maketlerini gösterirdi. Jem bu maketlerin çok romantik şeyler olduklarını düşünürdü. Aralarında çizgili, kare şeklinde bir yelkeni ve önünde korkunç bir ejderha süsü bulunan bir Viking gemisi vardı… Kolomb'un gemisi olan *Alıç Çiçeği, Uçan Hollandalı* isimli çok havalı bir gemi ve sonsuz sayıda daha pek çok güzel maketi vardı.

"Bana da gemi maketi yapmayı öğretir misiniz, Kaptan Malachi?" diye yalvardı Jem.

Adam başını iki yana sallayıp körfezin sularına tükürdü.

"Bu iş öğretilmez evlat. En az otuz-kırk yıl gemilerde çalışırsan ancak belki o zaman bir geminin ne olduğunu anlayabilirsin… Anlayıp sevebilirsin. Gemiler kadınlara benzer evlat… Onları anlayıp sevmezsen sana hiçbir sırlarını açmazlar. Buna rağmen bir gemiyi tepeden tırnağa

anladığını sansan da sana hâlâ ruhunu yeterince açmadığını görürsün. Eğer onu fazla sıkacak olursan bir kuş gibi avucundan uçup gider. Defalarca denememe rağmen bir türlü maketini yapamadığım bir gemi var. Ne kadar inatçı bir gemiydi! Bir de bir kadın vardı… Neyse, çenemi kapatma vaktim geldi. Birazdan bir maketi şişenin içine koyacağım, sana bunun sırrını öğretebilirim evlat."

Jem, gemilerin kadına benzetilmesini pek umursamamıştı çünkü annesi ve Susan dışında başka hiçbir kadınla ilgilenmiyordu. Yine de Kaptan Malachi'yi dikkatle dinlemişti.

Gyp öldüğünde Jem bir daha başka bir köpek istememişti ama zaman, yaraları hızlı iyileştiriyordu. Öyle ki Jem yine bir köpek istemeye başladı. Köpek yavrusu gerçek bir köpek sayılmazdı… O sadece minik bir hayvandı. Jem ise Kaptan Jim'in koleksiyonunu sakladığı tavan arasında bir sürü kocaman köpek olduğunu hayal ediyordu. Kaptan Jim'in bir köpek resmi koleksiyonu vardı, hepsini dergilerden kesmişti. Asil bir mastif… Güzel, kocaman çeneli bir buldok… Başından ve ayaklarından tutulup lastik gibi çekilmişe benzeyen bir Alman av köpeği… Kuyruğunun ucu püsküle benzeyen, tıraş edilmiş bir kaniş… Bir teriyer… Bir Sibirya kurdu… Jem, Sibirya kurtlarının bir şey yiyip yemediklerini merak ederdi. Koleksiyonda başka köpekler de vardı; sevimli bir İngiliz tazısı… Benekli bir Dalmaçyalı… Güzel gözlü bir İspanyol köpeği… Hepsi çok asil köpekler olmasına rağmen Jem onlarda eksik bir şey olduğunu düşünüyor ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordu.

Derken *Daily Enterprise*'da bir ilan gördü: *Satılık köpek. Rıhtımdaki Roddy Crawford'a başvurun*. Başka bir şey yazmıyordu. Jem bu ilanın niçin aklına takıldığını ya da onu neden biraz hüzünlü bulduğunu açıklayamazdı. Craig Russell'dan Roddy Crawford'un kim olduğunu öğrendi.

"Roddy'nin babası bir ay önce öldü, o da kasabaya gidip halasının yanında yaşayacak. Annesi yıllar önce ölmüştü. Çiftliklerini Jake Millison aldı. Ama evi yıkacakmış. Belki de halası köpeğini istememiştir. Çok güzel bir köpek olduğu söylenemez ama Roddy onu çok severdi."

"Acaba ne kadar istiyor. Sadece bir dolarım var," dedi Jem.

"Bence onun asıl istediği köpeği için iyi bir yuva," dedi Craig. "Ama almak istersen baban sana para verir, değil mi?"

"Evet, ama ben kendi paramla bir köpek almak istiyorum," dedi Jem. "O zaman daha çok benim köpeğim olduğunu hissederim."

Craig omuz silkti. Şu Ingleside çocukları çok komikti. İhtiyar bir köpeğin parasını kimin verdiği ne fark ederdi?

O akşam babası Jem'i eski ve küçük Crawford Çiftliği'ne götürdü. Roddy Crawford ve köpeği oradaydı. Roddy, Jem yaşlarında bir çocuktu… Solgun yüzlü, düz, kızıl-kahve saçlı ve çilli bir oğlandı. Köpeğinin ipek gibi kahverengi kulakları, kahverengi bir burnu, kuyruğu ve bir köpekte hiç olmadığı kadar güzel, yumuşak, kahverengi gözleri vardı. Jem gözlerinin arasından geçen ve burnunu çevreleyen bir beyaz lekesi olan bu tatlı köpeği görür görmez çok sevdi. O köpek Jem'in olmalıydı.

"Köpeğini satmak mı istiyorsun?" diye hevesle sordu.

"Onu satmak istemiyorum," dedi Roddy kederle. "Ama Jake eğer onu satmazsam boğacağını söyledi. Vinnie halamın evde bir köpek istemeyeceğini söylüyor."

"Ne kadar istiyorsun?" dedi Jem. Çocuğun çok yüksek bir fiyat söylemesinden de korktu.

Robby yutkundu ve köpeğini uzattı.

"Al, senin olsun," dedi. "Onu satmayacağım… Satmam. Bruno için asla para almam. Ona iyi bir yuva verirsen ve ona nazik davranırsan…"

"Ah, ona çok iyi davranırım," dedi Jem hevesle. "Ama bir dolarım var, bunu alman gerek. Eğer almazsan onun benim köpeğim olduğunu hissedemem. Almazsan, ben de köpeğini almam."

Bir doları Roddy'nin çekingen eline zorla sıkıştırdı, sonra da Bruno'yu alıp göğsüne bastırdı. Küçük köpek sahibine baktı. Jem köpeğin gözlerini göremiyor ama Roddy'inkileri gayet iyi görebiliyordu.

"Eğer onu bu kadar çok istiyorsan…"

"İstiyorum ama alamam," diye çıkıştı Roddy. "Onu almak isteyen beş kişi oldu ama hiçbirine vermedim… Jake çok kızdı ama bunu hiç umursamadım. Onlar doğru kişiler değildi. Fakat sen… Onu hemen gözümün önünden uzaklaştırırsan senin almana izin veririm! Yoksa cayabilirim."

Jem denileni yaptı. Küçük köpek kucağında titriyor ama ona karşı koymuyordu. Jem Ingleside'a kadar köpeği kucağında götürdü.

"Babacığım, Âdem bir köpeğin köpek olduğunu nasıl anladı?"

"Çünkü bir köpek, köpekten başka bir şey olamaz," diye güldü babası. "Olabilir mi?"

Jem o gece uzun süredir olmadığı kadar heyecanlı olduğundan, bir türlü uyuyamadı. Daha önce hiçbir köpeği Bruno kadar sevmemişti. Roddy'nin ondan ayrılmak istememesine şaşmamalıydı. Ama Bruno yakında Roddy'yi unutup onu severdi. Çok iyi dost olurlardı. Annesinden kasabı arayıp kemikleri göndermeyi unutmamasını istemeliydi.

"Dünyadaki herkesi ve her şeyi seviyorum," dedi. "Sevgili Tanrım, dünyadaki bütün kedi ve köpekleri, özellikle de Bruno'yu koru."

Jem nihayet uykuya daldı. Patilerini bacaklarına uzatmış, ayakucunda yatan minik köpek de uyumuştu ya da belki de uyumamıştı.

BÖLÜM 24

Cock Robin, solucanla beslenmeyi bırakıp pirinç, mısır, marul ve çiçek tohumları yiyerek gittikçe şişmanlamaya başlamıştı. Ingleside'ın "iri bülbülü" çevrede de meşhur oldu. Göğsü çok güzel bir kırmızıya dönmüştü. Susan'ın omzuna konup örgü örmesini izlerdi. Bir yere gidip eve geri döndüğünde Anne'i karşılar ve eve girer girmez önüne atlardı. Kırıntıları yemek için her sabah Walter'ın pencere pervazına konardı. Arka bahçedeki minik havuzda günlük banyosunu yapar, güllerin yanındaki bu minik havuzda su bulamazsa yaygara koparırdı. Doktor, kalemlerini ve kibritlerini kütüphanenin her yerine dağıttığı için şikâyet eder ama ona hak veren olmazdı. Hatta Cock Robin bir keresinde elindeki tohumları yemek için korkusuzca gelip avucuna konmuştu. Cock Robin herkesi büyülemişti… Yüreği Bruno için çarpan Jem dışında. Ama o da acı bir ders alacaktı. Bir köpeği satın alabilirdiniz belki ama sevgisini satın alamazdınız.

Jem ilk başta bundan hiç şüphelenmedi. Bruno elbette bir süre evini ve eski sahibini özleyecekti ama çok yakında bu durum geçecekti. Fakat Jem geçmediğini gördü. Bruno dünyanın en itaatkar köpeğiydi, ona söyleneni aynen yapardı. Hatta Susan bile dünyada ondan daha iyi eğitilmiş bir hayvan olmadığını itiraf etmişti. Fakat köpek neşesizdi. Jem onu dışarıya çıkarttığında gözleri önce heyecandan parlar, kuyruğu çılgınca savrulur ve hayvan koşmaya başlardı. Fakat kısa süre sonra gözlerindeki ışıltı kaybolur ve minik köpek çaresiz bir tavırla Jem'in yanına kıvrılıp otururdu. Herkes ona çok iyi ve çok nazik davranıyordu: Önüne etlerin en lezizi, kemiklerin en güzeli konuyordu; her gece Jem'in ayakucunda uyurken, hiçbir şeyin hayvanın uykusunu bozmasına izin verilmiyordu. Ama Bruno neşesizdi, mutsuzdu ve bir yabancı gibiydi. Geceleri Jem bazen uyanıp köpeğin sırtını okşardı ama köpek ona ne kuyruk sallar ne de onun elini yalardı. Bruno hiç tepki vermiyordu.

Jem dişini sıktı. James Matthew Blythe, kararlı biriydi ve bir köpeğe yenilecek değildi. Üstelik harçlıklarından biriktirdiği ve kendi parasıyla satın aldığı, kendi köpeğine. Bruno artık Roddy'yi özlemekten

vazgeçmeliydi. Kaybolmuş bir yaratık gibi, zavallı gözlerle Jem'e bakmayı bırakmalıydı. Onu sevmeyi öğrenmeliydi.

Okulda köpeğini çok sevdiğini bilen diğer çocuklar ona sataşınca, Jem Bruno'yu savunurdu.

"Senin köpeğin pireli… Kocaman pireleri var," diye dalga geçti Perry Reese. Jem çocuğu yakaladı ve Bruno'nun tek bir piresi bile yok dedirtene kadar da onu bırakmadı.

Arkadaşlarının kendi köpekleriyle yaşadığı maceraları dinlerken, Jem çok üzülüyordu çünkü kendisi Bruno ile hiç böyle şeyler yaşamıyordu.

Hatta bir gün Watty Flagg ona, "Köpeğiniz çok uslu. Pazar günleri hiç havlamıyor," dediğinde Jem daha da çok üzüldü çünkü Bruno yalnızca pazar günleri değil hiçbir zaman havlamıyordu.

Yine de o çok sevimli, çok güzel bir köpekti.

"Bruno, neden beni sevmiyorsun?" diye sordu Jem bir gün ağlamaklı bir sesle. "Senin için yapamayacağım şey yok. Birlikte çok eğlenebiliriz." Herhangi birine yenilmeyi asla kabul edemiyordu.

Jem bir gün rıhtımdan eve telaşla geldi çünkü fırtına çıkacağını anlamıştı. Denizin hâlinden belliydi. Her şey çok uğursuz görünüyordu. Jem içeriye girdiği anda şimşekler çakmaya başladı.

"Bruno nerede?" diye bağırdı.

İlk defa Bruno'yu almadan bir yere gitmişti. Küçük köpeğinin rıhtıma kadar yürüyerek yorulmasını istememişti. Gerçi kendisini sevmeyen bir köpekle yürüyüş yapmanın pek de zevkli olmayacağının farkındaydı ama bunu itiraf etmek istemiyordu.

Bruno'nun nerede olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Jem gittiğinden beri onu gören olmamıştı. Jem her yere baktı ama hayvanı bulamadı. Yağmur çılgın gibi yağıyor, dünya şimşeklerin altında parlıyordu. Yoksa Bruno bu kara gecede kayıp mı olmuştu? O köpek şimşekten çok korkardı. Jem'in yanına sadece şimşek çakarken sokulurdu.

Jem o kadar endişelendi ki fırtına dinince Gilbert, "Rıhtıma gidip Roy Westcott'un nasıl olduğunu görmem gerek. Sen de gel, Jem. Eve dönerken Crawford Çiftliği'ne uğrarız. Bruno oraya gitmiş olabilir diye düşünüyorum," dedi.

"Dokuz kilometre uzağa mı? Asla gitmez!" dedi Jem.

Ama gitmişti. Eski ve terk edilmiş Crawford Çiftliği'ne vardıklarında, titreyerek ön kapının merdivenlerine büzülmüş olan minik yaratığı buldular.

Onlara yorgun ve üzgün gözlerle baktı. Jem onu kucağına alıp dizlerine kadar uzanan otların arasından arabaya kadar taşırken çocuğa hiç karşı koymadı.

Jem mutluydu. Gökyüzündeki ay bulutları yara yara nasıl da telaşla yükselmeye çalışıyordu! Islak çimen kokusu nasıl da güzeldi! Ne güzel bir dünyaydı bu!

"Bence bu olaydan sonra Bruno artık Ingleside'dan hiç ayrılmaz baba."

"Belki," dedi babası. Çocuğun hayallerini yıkmak istemiyordu ama evini kaybettiğini anlayan Bruno'nun kalbinin nasıl kırıldığının da farkındaydı.

Bruno zaten çok yemek yemiyordu ama o geceden sonra gittikçe daha az yemeye başladı. Hatta artık hiç yemek yemediği bir gün geldi. Veteriner çağırdılar ama adam hayvanda hiçbir sorun olmadığını söyledi.

"Bir keresinde yas tutarken ölen bir köpek görmüştüm, sanırım bu da öyle," dedi Gilbert'ı kenara çekip.

Bruno'nun itiraz etmeden içtiği bir ilaç bırakıp gitti. Hayvan ilacı içiyor, sonra da patilerinin üzerine yatıp boşluğa bakıyordu. Jem elleri cebinde, hayvanı uzun uzun izledi. Ardından babasıyla konuşmak için kütüphaneye gitti.

Ertesi gün kasabaya inen Gilbert işlerini hallettikten sonra Roddy Crawford'u Ingleside'a getirdi. Roddy verandanın basamaklarına geldiğinde oturma odasından onun ayak seslerini duyan Bruno başını kaldırıp kulaklarını havaya dikti. Bir saniye içinde altındaki halıyı savurarak kapıya doğru koşmaya başladı.

O gece Susan şaşkın bir sesle, "Sevgili Bayan Blythe, köpek resmen ağlıyordu… Ağlıyordu. Burnuna kadar inen gözyaşlarını gördüm. İnanmazsanız sizi suçlamam. Kendi gözlerimle görmesem ben de inanmazdım," dedi.

Roddy köpeğini göğsüne bastırıp yarı suçlu, yarı yalvaran gözlerle Jern'e baktı.

"Onu satın aldığını biliyorum ama Bruno bana ait. Jake bana yalan söylemiş, Vinnie halam köpeğe asla kızmayacağını söyledi. Yine de onu geri istememin ayıp olacağını düşündüm. İşte bir doların… Bir sentini bile harcamadım, yapamadım."

Jem bir an için tereddüt etti. Sonra Bruno'nun gözlerini gördü. "Ben ne pis bir domuzum!" diye düşündü kendisinden tiksinerek. Çocuğun verdiği

bir doları aldı.

Roddy birden gülümsemeye başladı. Bu gülümseme asık suratındaki bütün ifadeyi değiştirmişti ama sadece, "Teşekkürler," diyebildi.

Roddy ile Jem o gece aralarına Bruno'yu da alarak birlikte uyudular. Ama yatmadan önce Roddy dua etmek için diz çöktü. Bruno da yanına gelip ön ayaklarını yatağa dayadı. Köpekler dua ediyorsa, o an Bruno kesinlikle dua ediyordu… Yeniden keyiflenen hayatı için teşekkür ediyordu.

Roddy ona yemek verince Bruno gözünü çocuktan ayırmadan, hepsini yiyip bitirdi. Jem ile Roddy'nin peşinden neşeyle Glen'e kadar yürüdü. "Böyle terbiyeli bir köpek hiçbir yerde yoktur," dedi Susan arkalarından.

Ama ertesi akşam Roddy ile Bruno gittiklerinde, Jem uzun süre yan kapının merdivenlerinde oturup kaldı. Walter ile Gökkuşağı Vadisi'nde korsandık oynamak istemedi çünkü kendisini eskisi kadar güçlü ve cesur hissetmiyordu. Nanelerin arasına atlayıp çılgın gibi kuyruk sallayan ve kendisini aslan zanneden Shrimp'in yüzüne bile bakmadı. Köpekler kalp kırarken, kedilerin mutlu olmaya ne hakları vardı!

Kendisine mavi, kadife filini getiren Rilla'ya bile çıkıştı. Bruno yokken kadife fili ne yapacaktı! Nan'in aklına bir fikir gelmiş, Tanrı ile ilgili düşüncelerini fısıldayarak birbirlerine anlatmalarını önermişti.

"Herhalde bu durum için Tanrı'yı suçladığımı düşünmüyorsundur?" dedi Jem sertçe. "Sen çok anlayışsız birisin, Nan Blythe!"

Ağabeyinin ne demek istediğini anlamadığı halde üzülerek içeriye giren Nan, asık suratla günbatımını izleyen Jerni merdivenlerde yalnız bıraktı. Glen'in her yerinde köpekler havlıyordu. Yolun aşağısında yaşayan Jenkinsler şu an kendi köpeklerine sesleniyordu… Herkes sırayla köpeğine seslendi. Herkesin, hatta Jenkins ailesinin bile bir köpeği vardı… Jem hariç herkesin. Köpeksiz bir hayat, çölde yaşamak gibiydi.

Anne, oğluna bakmamaya özen göstererek gelip en alt basamağa oturdu. Jem annesinin şefkatini hissedebiliyordu.

"Anneciğim," dedi ağlamaklı bir sesle. "Ben onu bu kadar çok severken, Bruno neden beni sevmedi? Ben… Sence ben köpeklerin sevmediği tipte bir çocuk muyum?"

"Hayır, canım. Gyp'in seni nasıl sevdiğini unutma. Bruno'nun verecek çok sevgisi vardı ve onu zaten birine vermişti. Bazı köpekler böyledir… Bir kişiye aitlerdir."

“Neyse. Bruno da Roddy de mutlu,” dedi eğilip annesinin yumuşak alnına bir öpücük konduran Jem. “Ama ben bir daha köpek filan almayacağım.”

Anne bunun geçici bir durum olduğunu, Gyp öldüğünde de aynı şeyi söylediğini düşündü. Ama düşündüğü gibi çıkmadı. Jem’in ruhuna sivri bir mızrak saplanmıştı. Ingleside’a bir sürü köpek gelip gitti. Sadece aileye ait olan ve Jem’in de diğer kardeşleri gibi okşayıp oynadığı, güzel köpekler. Fakat bir gün “Küçük Köpek Pazartesi” çıkagelip, Jem onu Bruno’dan bile daha çok sevene kadar hiçbir köpek “Jem’in köpeği” olmadı. Küçük Köpek Pazartesi’ye olan bağlılığı bütün Glen’de çok konuşulacaktı. Ama daha buna yıllar vardı ve o gece çok yalnız bir çocuk olarak yatağına yattı.

“Keşke kız olsaydım,” diye düşündü öfkeyle. “O zaman saatlerce ağlayabilirdim!”

BÖLÜM 25

Ağustosun son haftasında Nan ile Di okula gitmeye başlamıştı. Okulun ilk günü Di sakince, "Gün sonunda her şeyi öğrenmiş olacağız, değil mi anneciğim?" diye sordu.

Şimdi eylül ayı gelip çatmış, Anne ile Susan onların okula gitmelerine alışmıştı. Hatta okula gitmenin harika bir macera olduğunu düşünen iki ufaklığın her sabah, tertemiz kıyafetlerle, hiç korkmadan yola çıktıklarını görmekten büyük keyif alıyorlardı. Çantalarına öğretmenleri için birer elma koyuyor, yanlarına pembe ve mavi desenli şemsiyeler alıyorlardı. Birbirlerine hiç benzemedikleri için, benzer şeyler de giymiyorlardı. Kızıl saçlı Diana pembe giyemezdi ama Ingleside ikizleri arasında daha güzel olan Nan'e pembe çok yakışırdı. Kızın kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve çok güzel bir teni vardı. Nan yedi yaşında olmasına rağmen güzelliğinin farkındaydı. Hep belli bir tarzda giyinirdi. Başını gururla diker, minicik çenesini hafifçe kaldırır ve dışarıdan bakıldığında biraz "kasıntı" görünürdü.

"Annesinin bütün mimik ve jestlerini taklit ediyor," dedi Bayan Alec Davies. "Bana sorarsanız daha şimdiden annesinin asaletine ve havasına sahip."

İkizler sadece görüntüde değil, karakter olarak da farklıydılar. Fiziksel anlamda annesine çok benzeyen Di, babasının kızıydı. Karakter özelliklerini babasından almıştı. Gilbert'ın pratikliğine, sağduyusuna ve mizah anlayışına sahipti. Nan ise annesinden hayal gücü yeteneğini almıştı, bu yüzden daha bu yaşta bile hayatını ilginç bir hale getirmeyi becerebiliyordu. Mesela bu yaz büyük bir heyecanla, Tanrı ile sürekli pazarlık yapmış, "Sen bunu yaparsan ben de bunu yaparım," cümlesi dilinden hiç düşmemişti.

Ingleside çocukları dua etmeye şu klasik cümleyle başlamıştı: *Önünde diz çöküyorum*. Sonra da *Yüce Tanrım* demeye terfi etmişlerdi. Nihayetinde diledikleri şekilde dua etmeye teşvik edilmişlerdi. Nan'in eğer yaramazlık yapmazsa, Tanrı'nın onun dualarını kabul edeceği fikrine hangi düşünceyle

kapıldığını söylemek zordu. Belki de bunun sorumlusu hiç farkında olmadan Pazar Okulu öğretmeniydi zira çocuklara, eğer uslu kızlar olurlarsa Tanrı'nın onların dileklerini yerine getireceğini söylerdi. Tabii bu fikri, *Eğer ben bunu yaparsam, Tanrım sen de şunu yap*, pazarlığına döndürmek Nan için çok kolay olmuştu. Sanki pazarlık yapıp uslu olursa, Tanrı'dan dilediğini yapmasını isteme hakkına sahip olacağını düşünmüştü. Nan'in ilkbaharda yaptığı ilk "pazarlık" o kadar başarılı olmuştu ki yaz boyunca bunu yapmayı sürdürdü. Fakat bundan hiç kimsenin haberi yoktu, Di'nin bile. Nan sırrını kimseyle paylaşmıyor ve sadece geceleri değil, gündüzleri de gizli kapalı yerlerde dua ediyordu. Fakat gece ettiği duaları duyan Di bunu hiç onaylamadı.

"Tanrıyı her şeye karıştırma," diye kardeşini azarladı. "Bu şekilde onu sıradanlaştırıyorsun."

Bu konuşmayı duyan Anne, "Tanrı zaten her şeyin içindedir canım. O, bize destek ve güç vermek için daima yanımızda olan bir Dost'tur. Nan, O'na dilediği yerde ve dilediği şekilde dua etmekte haklı," dedi. Gerçi Anne küçük kızının pazarlıklarını bilse, bunu dehşetle karşılardı.

Nan mayıs ayında bir gece, "Sevgili Tanrım eğer dişimi haftaya Amy Taylor'ın doğum günü partisinden önce çıkartırsan ben de Susan'ın bana içirdiği hint yağının her damlasını hiç şikâyet etmeden yutarım," dedi.

Hemen ertesi gün eksikliği çok büyük bir görüntü kirliliğine yol açan eski dişinin yerinde yeni bir diş belirdi ve doğum günü partisinin olduğu güne kadar büyüyerek Nan'in ağzının yine güzel görünmesini sağladı. Bundan daha net bir mesaj olabilir miydi? Nan sözünü tuttu ve o günden sonra Susan kıza hint yağını verirken asla ayak diremediği için çok şaşırdı ve çok sevindi. Nan pazarlıkları için zaman aralığı belirliyordu… Mesela üç ay.

Fakat Tanrı ona her zaman cevap vermiyordu. Ama kendisinden düğme koleksiyonu için ona özel bir düğme göndermesini istediği zaman -ki Glen'in her yerinde kırık düğmeler bulabilirdiniz-Tanrı'ya eğer Susan kendisine eski bir tabakta yemek verecek olursa asla itiraz etmeyeceğini söyledi. Ertesi gün istediği düğme geldi. Susan bu düğmeyi tavan arasındaki eski bir elbiseden sökmüştü. Etrafı minik elmaslarla bezeli (ya da Nan elmas olduklarını sanıyordu), kırmızı, çok güzel bir düğmeydi bu. O şık düğme sayesinde tüm arkadaşları Nan'i çok kıskandı ve Di o gece eski tabakta yemek yemeyi reddedince Nan, "Onu bana ver, Susan. Bundan sonra o tabağı hep ben kullanayım," dedi. Susan kızın melek gibi biri

olduğunu söyledi. Oysa Nan kibirli görünen biriydi. Pazar Okulu pikniği olacağı günden bir akşam evvel herkes havanın yağmurlu olacağını tahmin ederken, Nan ertesi gün eğer hava güzel olursa kendisinin de her sabah, hiç kimse söylemeden dişlerini fırçalayacağının sözünü verdi. Parmaklarını sürekli sabunladığı için kaybolan yüzüğünü bulması ya da Nan'in hiç şikâyet etmeden, yemeğin yağlarını da yiyeceği sözünü verdikten sonra Walter'ın kendisine uçan melek resmini hediye etmesi gibi pek çok şey daha oldu.

Fakat bir gün Tanrı'ya oyuncak ayısı Teddy'yi yine eskisi gibi yepyeni hale getirirse, çekmecelerini düzenli tutacağını söylediğinde bir karışıklık oldu. Nan her sabah mucizenin gerçekleşip gerçekleşmediğini görmek için oyuncak ayısını kontrol etse de Teddy bir türlü eski haline dönmedi. Nan de Tanrı'nın elini çabuk tutmasını diledi. Fakat dileği gerçekleşmedi ve o da ayıcığını olduğu şekilde kabul etmek zorunda kaldı. Hem zaten oyuncak ayısı eski de olsa çok tatlıydı ve çekmecesini her gün düzenlemek epey zor olacaktı. Babası ona yeni bir oyuncak ayı alıp getirdiğinde onu pek beğenmediği için kendisini çekmecesini düzenlemek zorunda hissetmedi. Şansı, porselen kedisinin kayıp gözünün yerine gelmesi için dua ettiğinde döndü ve ertesi sabah göz bir şekilde yerine geldi. Aslında Susan onu yerleri süpürürken bulmuş ve gidip yerine yapıştırmıştı. Tabii Nan bunu bilmiyordu. Söz verdiği gibi neşeyle dışarıya koşup tam on dört defa dört ahırın etrafında yürüdü. Dört ahırın etrafında on dört kez yürümesinin Tanrı'nın ne işine yarayacağı kısmı ile hiç ilgilenmedi. Fakat bunu yapmaktan nefret etti. O yaz oğlanlar sürekli Di ile kendisinden Gökkuşağı Vadisi'ndeki bir hayvanı taklit etmelerini istiyordu. O minik aklıyla. Gizemli Varlık'ın belki de onu bu şekilde cezalandırdığını düşünmeden edemedi. O yaz böyle birkaç garip olay daha yaşadı. Susan çocuğun tavrının neden sürekli değiştiğini merak ediyordu.

"Sevgili Bayan Blythe, sizce Nan neden her gün yere basmadan, iki kez oturma odasının etrafını turluyor olabilir?"

"Yere basmadan mı? Bunu nasıl beceriyor, Susan?"

"Bir mobilyadan diğerine atlayarak. Buna şömine paravanı da dahil. Dün kayıp düştü ve başını kömür kovasına çarptı. Sevgili Bayan Blythe, sizce ona biraz sakinleştirici vermek gerekir mi?"

O yıl Ingleside çocukları günlüklerine annelerinin zatürreye yakalandığını, babalarının da az daha aynı hastalığa tutulacağını not düştü. Bir gece, kendini biraz rahatsız hisseden Anne, Gilbert ile

Charlottwtown'da bir partiye katıldı. Üzerine yeni ve son moda bir elbise giymiş, boynuna da Jem'in aldığı inci kolyeyi takmıştı. O kadar harika görünüyordu ki evden çıkmadan önce çocukların hepsi ona bakıp böylesine güzel bir anneye sahip oldukları için gurur duydular.

"Ne güzel bir etek," diye iç çekti Nan. "Ben de büyüyünce annem gibi tafta etekler giyeceğim."

"Gelecekte kızların bu tarz etek giyeceklerinden şüpheliyim," dedi babası. "Anne, bu elbisenin nefes kesici olduğunu itiraf etmeliyim. Payetli kolları hariç. Biraz abartılı durmuyor mu? Bugün *Medical Journal*'da okuduklarımızı hatırla: *Hayat zevkle dengelenmiş bir kimyadan ibarettir*. Biraz daha mütevazı olmakta fayda var! Fakat tafta eteğin kesinlikle çok güzel. Oysa hepimiz sadece *atom parçacıklarından ibaretiz*. Yüce Dr. Von Bemburg böyle söylüyor."

"Sakın bana o korkunç adamdan alıntı yapma. Bence o adamın kronik bir hazımsızlık sorunu var. O belki sadece atom parçacıklarından ibaret olabilir ama ben değilim."

Bu olaydan birkaç gün sonra Anne'in rahatsızlığı giderek arttı ve sadece atom parçacıklarından oluşan çok hasta birine dönüştü. Gilbert çok endişelendi. Susan da pek iyi görünmüyordu. Derken eve gelen eğitimli bir hemşire, hayli endişeli bir yüz ifadesiyle evden çıktı. Hemen ardından da Ingleside'ı karanlık bir gölge kapladı. Annelerinin hastalığının ciddiyeti çocuklara söylenmedi. Jem bile durumu tam anlamıyla kavrayamamıştı. Ama hepsi evdeki korku dolu, soğuk havayı hissederek mutsuz oldular. Elma bahçesinden ilk kez kahkahalar yükselmiyor, Gökkuşağı Vadisi'nde oyunlar oynanmıyordu. Ama hepsinden daha kötüsü, çocukların annelerini görmesine izin verilmiyordu. Eve geldiklerinde onları gülümseyerek karşılayan anneleri artık yoktu; yatarken onlara iyi geceler öpücüğü veren anneleri yoktu; onları sevip okşayan anneleri yoktu; şakalarına kahkahalarla gülen anneleri yoktu… Hiç kimse anneleri gibi gülemezdi. Bu durum annelerinin uzakta olmasından bile daha kötüydü çünkü öyle bir durumda en azından eve geri döneceğini bilirlerdi. Ama şimdi… Hiçbir şey bilmiyorlardı. Hiç kimse onlara bir şey anlatmıyordu.

Nan okuldan çok solgun bir suratla geldi çünkü Amy Taylor ona bir şey söylemişti.

"Susan… Annem… Annem ölmeyecek, değil mi Susan?"

“Tabii ki ölmeyecek,” dedi Susan çok hızlı ve telaşlı bir şekilde. Nan’in sütünü koyarken elleri titriyordu. “Sana bunu kim söyledi?”

“Amy. O dedi ki… Ah, Susan, annemin cesedinin çok güzel olacağını söyledi!”

“Boş ver sen onun söylediklerini tatlım. Taylorların dilleri zaten hep çok uzundur. Annen hasta ama yakında toparlanacak. Sen buna inan. Babanın iş başında olduğunu bilmiyor musun sanki?”

“Tanrı annemin ölmesine izin vermez, değil mi Susan?” dedi dudakları bembeyaz olan Walter. Çocuğun endişeli gözleriyle karşılaşan Susan, ona yalan söylerken çok zorlandı. Söylediklerinin yalan olmasından çok ama çok korkuyordu. O gün hemşire başını iki yana sallamıştı. Doktor da yemeğe inmemişti.

“Bence Tanrı işini bilir,” diye mırıldandı Susan bulaşıkları yıkarken fakat o sırada üç tane tabağı da elinden düşürdü. Hayatında ilk kez kendi sözlerinden şüphe ediyordu.

Nan mutsuz bir şekilde etrafta dolaşıyordu. Babası başını ellerinin arasına almış, kütüphanedeki masada oturuyordu. Hemşire içeriye girdi ve Nan kadının, annesinin bu gece kriz geçirebileceğini söylediğini duydu.

“Kriz nedir?” diye sordu Di’ye.

“Sanırım kelebeğin içinden çıktığı şey,” dedi Di. “Haydi, gidip Jem’e soralım.”

Cevabı bilen Jem onlara krizin ne olduğunu söyledikten sonra odasına çıkıp kapıyı kapattı. Walter ortadan kayboldu… Gökkuşağı Vadisi’ndeki Beyaz Kadının altına, yüzükoyun yatmıştı… Susan da Shirley ile Rilla’yı yataklarına götürdü. Nan tek başına dışarıya çıkıp merdivenlere oturdu. Evde korkunç bir sessizlik hâkimdi. Önünde uzanan Glen ise akşam güneşinin ışığı altında parlıyordu ama uzun, kızıl yol sisle kaplıydı. Rıhtıma doğru uzanan yemyeşil çayırlar, sarhoşluktan bembeyaz olmuş gibi görünüyordu. Günlerdir yağmur yağmamış ve bahçelerindeki tüm çiçekler, annesinin o çok sevdiği çiçekler, solmuştu.

Nan içli içli düşündü. Tanrı ile pazarlık yapmanın şimdi tam sırasıydı. Annesini iyileştirmesi karşılığında ona ne söz vermeliydi? Muhteşem bir şey olmalıydı. Tanrı’nın bu dileğini gerçekleştirmesine değecek bir şey. Nan bir gün Dicky Drew’un okulda Stanley Reesee söylediği şeyi hatırladı: “Her iddiasına varım. Gece mezarlıkta yürüyemezsin.” Kim gece mezarlıkta yürüyebilirdi ki? Kim bunu düşünmeye bile cesaret edebilirdi?

Ingleside'dakiler Nan'in mezarlıklardan ne kadar çok korktuğunu bilmiyordu. Amy Taylor bir keresinde ona mezarlığın ölülerle dolu olduğunu söylemişti. "Hep de ölü olarak kalmıyorlar ya," diye kötü ve gizemli bir tavırla sözlerine devam etmişti. Nan gündüzleri bile tek başına mezarlığın önünden geçemiyordu.

Uzaktaki altın sarısı tepeleri süsleyen ağaçlar gökyüzüne değiyordu. Nan sık sık, acaba o tepeye çıkarsa gökyüzüne değip değemeyeceğini düşünürdü. Tanrı tepenin hemen ardında yaşardı. Oradan sesini daha iyi duyabilirdi ama o tepeye ulaşamazdı… O yüzden burada, yani Ingleside'da elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı.

Minik ellerini birleştirip gözyaşı izleriyle dolu olan küçük yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Sevgili Tanrım," diye fısıldadı. "Eğer annemi iyileştirirsen gece mezarlıkta yürüyeceğim. Ah sevgili Tanrım, lütfen. Lütfen. Eğer bu dediğimi yaparsan bir daha seni asla rahatsız etmem."

BÖLÜM 26

Ingleside'da uzun geçen gecelerin sonunda eve ölüm değil yaşam geldi. Çocuklar uyuyor olmalarına rağmen bir süre önce eve gelen o karanlık gölgenin sessizce ve hızla çekip gittiğini hissettiler. Uyandıklarında hava kapalı ve yağmurlu da olsa hepsinin gözlerinde güneş parlıyordu. Güzel haberi onlara on yıl gençleşmiş gibi duran Susan verdi. Kriz geçmişti ve anneleri yaşayacaktı.

O gün cumartesi olduğu için okul yoktu. Her ne kadar yağmurda oynamayı çok şevseler de dışarıya da çıkamazlardı çünkü bu sefer sağanak yağmur yağıyordu. Evde de sessiz olmak zorundalardı ama kendilerini bundan daha mutlu hissedemezlerdi. Yaklaşık bir haftadır uyumayan babaları kendini misafir odasındaki yatağa atmış ve derin bir uykuya dalmıştı ama kısa süre sonra Avonlea'de her telefon çalışında korkudan titreyen iki yorgun kadın onları arayarak babalarını uyandırdı.

Son zamanlarda canı hiç tatlı yapmak istemeyen Susan, akşam yemeği için nefis bir portakal hoşafı hazırlamış, ayrıca reçelli çörek ve tereyağlı kurabiye yapmaya da söz vermişti. Cock Robin evin her yerinde şakıyordu. Sandalyeler bile dans etmeye can atar gibiydi. Yağmur dinince, bahçedeki tüm çiçekler başlarını yeniden yerden kaldırıp güneşe doğru çevirdiler. Tüm mutluluğuna rağmen Nan Tanrı ile yaptığı pazarlığı nasıl yerine getireceğini düşünüyordu kara kara.

Sözünü tutmamak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu. Biraz ertelemek cesaretini artırırdı belki. Mezarlıkta gece yürüdüğünü düşünmek bile, Amy Taylor'ın kullanmayı çok sevdiği ifadeyle, "kanını donduruyordu". Çocukta bir sorun olduğunu fark eden Susan ona hint yağı vermeye devam etti ama herhangi bir gelişme kaydedilmedi. Nan, daha önce yaptığı pazarlıkta Tanrı'ya söz verdiği gibi, hiç itiraz etmeden hint yağını içiyordu. Zaten geceleyin mezarlıkta yürümekle kıyaslandığında, hint yağını içmekte ne vardı ki? Sözünü tutmalıydı, yine de bunu nasıl becereceğini bilmiyordu.

Anneleri hâlâ çok hasta olduğundan onu çok kısa süreliğine görüp hemen yanından ayrılıyorlardı. Anne çok solgun ve çok zayıf görünüyordu.

Yoksa bunun nedeni Nan'in sözünü henüz yerine getirmemesi miydi?

"Ona biraz zaman tanımalıyız," dedi Susan.

İnsan birine nasıl zaman tanır ki? diye düşündü Nan. Ama annesinin neden hızlı bir şekilde iyileşmediğini çok iyi biliyordu. Nan minik, inci gibi dişlerini sıktı. Yarın yine cumartesiydi ve yarın gece, verdiği sözü tutmak için yapılması gereken şeyi yapacaktı.

Bütün öğleden sonra yine yağmur yağdı. Nan elinde olmadan birazcık rahatlamış hissetti. Zira gece de yağarsa hiç kimse, hatta Tanrı bile ondan tek başına mezarlığa gitmesini bekleyemezdi. Akşama doğru yağmur dindi ama bu kez de rıhtımdan başlayan sis tüm Glen'i ve Ingleside'ı sardı. Yani Nan için hâlâ umut vardı. Çünkü sisli havada da oraya gidemezdi. Fakat yemek vaktinde aniden esmeye başlayan rüzgâr bütün sisi alıp götürdü ve her yer bir hayal âlemi gibi, pırıl pırıl parlamaya başladı.

"Bu gece ay çıkmaz," dedi Susan.

"Ah, Susan, sen bir ay yapamaz mısın?" diye çaresizce haykırdı Nan. Eğer mezarlıkta yürüyecekse gökyüzünde ay olmalıydı.

"Tanrım, çocuk… Hiç kimse ay yapamaz. Ben sadece hava bulutlu olacağı için ayın görünmeyeceğini kastettim. Hem ayın olup olmaması senin için ne fark eder?"

İşte Nan bunu açıklayamazdı. Susan iyice tedirgin olmaya başladı. Bu çocuğa bir şey olmuştu; hafta boyunca çok garip davranmıştı. Yemeklerinin yarısını bile yememiş, suratını asmıştı. Yoksa annesine mi üzülüyordu? Buna gerek yoktu ki… Sevgili Bayan Blythe güzelce iyileşiyordu.

Ama Nan eğer sözünü tutmazsa annesinin kısa zamanda iyileşemeyeceğini biliyordu. Güneş batarken bulutlar dağıldı ve ay çıktı. Ama bu çok garip bir aydı: Kocaman ve kan kırmızıydı. Nan daha önce hiç böyle bir ay görmemişti. Çok korktu. Böylesi bir ayın yerine neredeyse karanlığı tercih edebilirdi.

İkizler saat sekizde yataklarına gitti ama Nan, ikizi Di uyuyana kadar bekledi. Di hemen uyuyamadı. Çok üzgündü. Yakın arkadaşı Elsie Palmer okuldan eve başka bir kızla yürümüştü, Di de artık hayatının bittiğini düşünüyordu. Nan yataktan çıkmak için saat dokuza kadar bekledi. Giyinirken parmakları o kadar çok titriyordu ki düğmelerini iliklemekte bile zorlandı. Sonra sessizce aşağıya inip Susan mutfakta ekmek hazırlarken, yan kapıdan dışarıya çıkıverdi. Zavallı Susan herkesin yattığını sanıyordu.

Tabii rıhtımın oradaki evlerden birinde yaşayan ve raptiye yutan bir çocuğu muayene etmeye giden Doktor hariç.

Dışarıya çıkan Nan Gökkuşağı Vadisi'ne koştu. Otlaktaki kestirme yoldan gitmeliydi. Eğer yoldan gidecek olursa köylülerden biri onu görüp evine geri getirirdi. Eylül geceleri ne kadar da soğuk oluyordu böyle! Bu kadar soğuk olacağı hiç aklına gelmemiş, o yüzden üzerine ceket bile almamıştı. Gökkuşağı Vadisi geceleri, gündüzleri olduğu gibi sevimli görünmüyordu. Ay normal haline geri dönmüştü, artık öyle kıpkırmızı değildi ama çevresine sinsi gölgeler saçıyordu. Nan gölgelerden hep biraz korkardı. Bu karanlıkta derenin kenarından koşarak geçen şey yoksa bir sıçan mıydı?

Nan başını kaldırıp çenesini öne doğru uzattı. Yüksek sesle, "Korkmuyorum," diye bağırdı. "Sadece biraz midem ağrıyor. Ben bir kahramanım."

Kahraman olma fikri onu tepenin yarısına kadar güzelce götürdü. Derken garip bir gölge tüm dünyayı kapladı… Ayın önünden bir bulut geçiyordu ve Nan'in aklına Kuş geldi. Amy Taylor bir keresinde ona geceleri uçan ve insanı gagasıyla alıp götüren korkunç bir Büyük Siyah Kuş'tan söz etmişti. Yoksa tepesinden geçen şey Kuş'un gölgesi miydi? Ama annesi Büyük Siyah Kuş diye bir şeyin olmadığını söylemişti. "Annem bana yalan söylemez… O bunu asla yapmaz," dedi ve çitlere ulaşana dek yürümeye devam etti. Yol hemen çitlerin arkasında başlıyor ve mezarlığa doğru uzanıyordu. Nan nefes almak için durdu.

Ayın önüne başka bir bulut gelmişti. Çevresini saran tüm arazi gözüne nemli, garip ve çok yabancı göründü. "Ah, dünya ne kadar büyük!" diye titreyip çitlere yaslandı. Keşke şimdi Ingleside'da olsaydı! "Tanrı beni izliyor," dedi yedi yaşındaki ufaklık ve çiti tırmandı.

Çitin diğer tarafına düşünce elbisesini yırttı ve dizini parçaladı. Tam doğrulurken sivri bir kıymık terliğini delip ayağına battı. Buna rağmen topallayarak yoldan geçti ve mezarlığın kapısına kadar geldi.

Eski mezarlık doğu ucundan başlayarak devam eden köknarların gölgesi altında uzanıyordu. Bir taraf Metodist Kilisesi'nin, diğer taraf Presbiteryenlerin mezarlığıydı. Şu an rahipler de olmadığı için her iki taraf da karanlık ve sessizdi. Ay aniden önündeki buluttan kurtulunca bütün mezarlık gölgelerle doldu… Dans eden gölgelerle… Aralarından geçenlerin üzerine atılan gölgelerle. Birinin yola fırlattığı bir gazete parçası dans eden ihtiyar bir cadı gibi yuvarlandı ve Nan bunun aslında sadece bir gazete

parçası olduğunu bilse de ona gecenin karanlığının bir parçası gibi geldi. Köknarların arasından esen gece rüzgârları âdeta uluyordu. Mezarlık kapısının yanındaki söğüt ağacının yapraklarından biri, gizemli bir cücenin eli gibi, aniden yanağına değdi. Bir an için kalbi duracak gibi oldu… Evet, sonunda kapının kancasını kavrayabilmişti.

Ya mezardan çıkan upuzun bir el seni toprağın altına çekerse?

Nan arkasını döndü. Zira pazarlık olsun olmasın, o gece o mezarlıkta yürüyemeyeceğini biliyordu. Tiz bir sesin kendine doğru yaklaştığını duydu. Bu aslında Bayan Ben Baker'ın ihtiyar kargasıydı. Kadın kargayı yol kenarındaki çayırlarda beslerdi. Nan yoldan geçerken, hayvan ladinlerin arasından çıkıvermişti. Fakat Nan bu sesi çıkartan şeyin ne olduğunu görmek için beklemedi. İnanılmaz bir panik içinde tepeden aşağıya, köye doğru koştu ve Ingleside'a çıkan yola ulaştı. Bahçe kapısına yaklaşırken Rilla'nın "çamur birikintisi" dediği şeyin üstüne bastı. Neyse ki pencerelerinden huzur dolu ışıkların süzüldüğü evine varmıştı. Bir saniye sonra kanayan dizleri ve çamurlu ayaklarıyla Susan'ın mutfağından içeriye daldı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Susan.

"Mezarlıkta yürüyemedim, Susan… Yapamadım!" diye bağırdı Nan.

Susan ilk başta onu sorgulamadı. Mahvolmuş haldeki Nan'i kucaklayıp ıslak çoraplarını ve terliklerini çıkarttı. Üzerini değiştirip geceliğini giydirdikten sonra da yatağına götürdü. Sonra ona yiyecek bir şeyler getirmek için aşağıya indi. Ne yapmış olursa olsun çocuğun boş mideyle uyumasına izin veremezdi.

Nan yemeğini yiyip bir bardak sıcak sütünü içti. Sıcak ve aydınlık odasında, mis gibi yatağında yeniden güvende olmak ne kadar güzeldi! Fakat Susan'a hiçbir şey anlatmayacaktı. "Bu Tanrı ile aramda bir sır, Susan," dedi. Susan yatağına giderken sevgili Bayan Blythe yeniden iyileşip ayağa kalktığında kendisinin çok mutlu bir kadın olacağına yemin ediyordu.

"Artık tepemin tasını attırıyorlar," diye çaresizce iç çekti.

Annesi ölecekti. Nan aklında bu korkunç fikirle uyandı. Sözünü tutamamıştı, Tanrı'nın da kendi sözünü tutacağını hiç zannetmiyordu. O hafta hayat Nan için çok korkunç geçti. Hiçbir şeyden, hatta Susan'ın tavan arasında ip eğirdiğini izlemekten bile keyif almadı… Oysa bunu her zaman büyüleyici bulurdu. Bir daha asla gidemeyecekti. Ne yaptığının hiçbir

önemi yoktu. Ken Ford'un kulaklarını koparttığı ve oyuncak ayısından bile daha çok sevdiği oyuncak köpeğini Shirley'ye verdi çünkü Shirley onu hep almak isterdi. Kaptan Malachi'nin ona ta Batı Hindistan'dan getirdiği deniz kabuklarıyla yapılmış ödüllü evini de, Tanrıyı tatmin eder umuduyla, Rilla'ya verdi. Olacaklardan çok korktuğu için yeni kedi yavrusunu, onu çok isteyen Amy Taylor'a hediye etti çünkü Amy durmadan evlerine gelip eğer kediyi kendisine vermezse Tanrı'nın memnun olmayacağını söylüyordu. Aslında mezarlıkta yürümesi dışında hiçbir şey Tanrı'yı memnun etmezdi ama zavallı Nan bunu asla yapamayacağının farkındaydı. O, bir yalancı ve korkaktı. Jem bir keresinde, sadece yalancıların sözlerini tutmayıp pazarlıktan kaçtığını söylemişti.

Anne artık yatakta doğrulabiliyordu. Neredeyse iyileşmişti. Yakında tekrar yuvasının başında olabilecekti. Kitaplarını okuyabilecek, yastıklarına rahatça yatabilecek, istediği her şeyi yiyebilecek; şöminesinin önüne oturabilecek, bahçesiyle ilgilenebilecek, dostlarını görebilecek; dedikoduları dinleyebilecek, senenin boynunda ışıl ışıl bir kolye gibi parlayan günleri karşılayabilecek ve rengârenk yaşamın yeniden bir parçası haline gelebilecekti.

Çok güzel bir yemek yemişti. Susan'ın doldurulmuş kuzu butu tam bir ziyafetti. Yeniden acıkmak harika bir histi. Odasındaki sevdiği eşyalarına baktı. Yeni perdeler almalıydı, bahar yeşili ve açık sarı perdeler. Şu havlu dolabı da kesinlikle banyoya kaldırılmalıydı. Sonra pencereden dışarıya baktı. Havada büyülü bir şey vardı. Akçaağaçların arasından masmavi parlayan rıhtımı gördü. Çimlerin ortasında duran huş ağacı altın sarısı, yumuşak bir renge bürünmüştü. Batıdaki gökyüzü bahçeleri sonbaharın zengin renklerini yansıtıyordu. Büyüleyici renkteki çayırlar, ışıl ışıl gölgelerle kaplıydı. Cock Robin bir köknarın tepesine konmuş delicesine şakıyordu. Elma bahçesinde elma toplayan çocuklar neşeyle gülüyordu. Kahkaha Ingleside'a geri dönmüştü. *Hayat zevkle dengelenmiş bir kimyadan ibarettir*, diye mutlulukla düşündü.

Nan ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleri ve burnuyla odaya daldı.

"Anne, bunu sana söylemem gerek… Daha fazla bekleyemem. Anneciğim, ben Tanrı'yı aldattım."

Çocuğunun yumuşacık eli, eline dokununca Anne heyecanlandı. Yardım isteyen, küçük ama ona çok acı veren sorununa çare arayan çocuğunu… Ağlayarak bütün hikâyeyi anlatan Nan'i, yüz ifadesini hiç bozmadan dinlemeyi başardı. Anne, her ne kadar daha sonra Gilbert ile anlatılanlara

çok gülse de bütün hikâyeleri yüz ifadesini hiç bozmadan dinlerdi. Nan'in endişelerinin onu çok üzdüğünün farkındaydı ve tabii küçük kızının din anlayışının düzeltilmesi gerektiğinin de.

"Canım benim, sen fena halde yanılmışsın. Tanrı pazarlık yapmaz. O verir… Bizden sevgi dışında başka hiçbir şey beklemeden, sadece verir. Mesela sen benden ya da babandan bir şey istediğinde, biz seninle pazarlık yapıyor muyuz? Tanrı bizden çok ama çok daha cömert ve anlayışlıdır. Hem bize neyi verip vermeyeceğini bizden çok çok daha iyi bilir."

"O zaman… O zaman sözümü tutmadım diye seni öldürmeyecek mi?"

"Kesinlikle hayır, canım."

"Anneciğim, Tanrı hakkında yanılmış olsam da verdiğim sözü tutmam gerekmez mi? Sonuçta o pazarlığı ben yaptım. Sözümü tutacağımı söyledim, bilirsin. Babam verdiğim sözleri tutmamız gerektiğini söyler. Eğer tutmazsam sonsuza dek lanetlenmiş olmaz mıyım?"

"Seni çok iyi anlıyorum tatlım. O zaman bir gece birlikte gideriz. Ben seni mezarlığın kapısında beklerim, o zaman mezarlıkta yürümekten hiç korkmayacağına eminim. Böylece minik vicdanın da rahatlamış olur. Artık Tanrı ile pazarlık yapmayacaksın değil mi?"

Nan, her ne kadar kötü tarafları da olsa, bu denli heyecanlı bir şeyi bırakacağı için pek de mutlu değildi ama yine de, "Yapmayacağım," diye cevap verdi. Gözleri yeniden parlamaya, sesi yine tatlı tatlı çıkmaya başlamıştı.

"Şimdi gidip yüzümü yıkacak, sonra geri gelip seni öpeceğim anne. Ayrıca sana bulduğum bütün çiçekleri de toplayacağım. Sensizlik çok zordu anne."

"Ah, Susan," dedi Anne yemeğini getiren kadına. "Ne güzel bir dünya bu! Ne güzel ne ilginç ne harika bir dünya! Öyle, değil mi Susan?"

"Bence," dedi kilerde unuttuğu turtaları almak için aşağıya inen Susan. "Çok anlayışlı bir dünya."

BÖLÜM 27

Ingleside'da ekim ayı koşarak, şarkı söylenerek ve ıslık çalınarak dolu dolu yaşanan günlerin olduğu mutlu bir havada geçti. Anneleri iyileşmiş, hasta muamelesi görmek istemeyen, bahçesiyle ilgili planlar yapan ve yeniden kahkahalar atan bir kadın olmuştu. Jem annesinin kahkahalarının hep çok güzel ve çok neşeli olduğunu düşünürdü. Annesi onların hiç bitmeyen, "Anneciğim günbatımı buradan ne kadar uzakta? Anneciğim neden etrafa saçılan ay ışıklarını toplayamıyoruz? Anneciğim, Cadılar Bayramı'nda gerçekten ölen kişilerin ruhları geliyor mu? Anneciğim, sebebe sebep olan şey nedir? Anneciğim insan yılan sokmasından mı, yoksa kaplan saldırısından mı ölür? Kaplan o kocaman dişleriyle bir insanı parçalayabilir mi? Anneciğim yavru nedir? Anneciğim, dul demek tüm hayalleri gerçekleşmiş bir kadın mı demektir? Wally Taylor öyle olduğunu söyledi… Anneciğim, sağanak yağışta küçük kuşlar ne yapıyor? Anneciğim biz gerçekten çok romantik bir aile miyiz?" gibi sorularını yanıtlardı.

Son soru Jem'den gelmişti, okulda Bayan Alec Davies'in bunu dediğine dair bir söylenti duymuştu. Jem o kadından hiç hoşlanmazdı çünkü kadın onu ne zaman anne ve babasıyla birlikte görse, uzun başparmağını suratına doğru sallar ve "Jemmy okulda yaramazlık yapıyor mu?" derdi. Jemmy! Belki birazcık romantik bir aile olabilirlerdi. Susan, ahırdaki girişin koyu kırmızı renge boyandığını görünce öyle düşünmüş olabilirdi. "Savaş oyunumuz için boyadık, Susan," diye açıklamıştı Jem. "Bu boyalar kanı temsil ediyor."

Jem geceleri ayın önünden uçarak geçen vahşi kazları görünce savaşmak için onlarla uçtuğunu hayal ederdi. Ya üzerlerine tırmanır, onlarla bilinmeyen sahillere gider ve eve bir sürü parayla dönerdi ya da leoparlarla… Papağanlarla… Bu tip şeylerle işte. İspanya kıyılarını keşfe çıkardı.

"İspanya kıyıları" gibi bazı ifadeler Jem'e inanılmaz derecede ilgi çekici gelirdi. Bunlardan bir tanesi de "denizlerin gizemi" ifadesiydi. Ölümcül bir piton tarafından yakalanmak ya da muhteşem bir gergedanla savaşmak

Jem'in gündelik işlerinden biriydi. Ayrıca "ejderha" kelimesi de Jem'i çok heyecanlandırırdı. Yatağının ucunda asılı duran, en sevdiği resim zırhlı bir şövalye resmiydi. Şövalye çok güzel, kır bir atın üzerinde dururdu. Şaha kalkmış olan atın üzerindeki şövalye, tepesinde uçan muhteşem kuyruklu bir ejderhaya mızrağını fırlatmak üzereydi. Hemen arkalarında pembe elbiseli, ellerini dua eder gibi birleştirip diz çökmüş duran, güzel bir kadın vardı. Bu kadın, kesinlikle Glen'deki okulda, daha dokuz yaşında olmasına rağmen bütün ufak oğlanların ilgisini çeken Maybelle Reese'e çok benziyordu. Susan bile bu benzerliği fark edip Jem ile dalga geçmiş, çocuğun yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu. Ama resimdeki ejderha gerçekten biraz hayal kırıklığıydı. O koca atın tepesinde çok küçük ve sönük kalıyordu. Onu öldürmenin hiçbir anlamı yok gibi görünüyordu. Oysa Jem'in gizli hayallerinde Maybelle'i elinden kurtardığı ejderha, tam bir ejderha gibiydi. Mesela geçen pazartesi kızı ihtiyar Sarah Palmer'ın kazından kurtarmıştı. Kız Jem'in kendisine doğru tıslayarak gelen kazı boynundan tuttuğu gibi çitlerin tepesinden fırlatışını görmüştü. Ama kaz, ejderha kadar romantik bir yaratık değildi.

Ekim ayı rüzgârlı bir aydı. Vadideki küçük akçaağaçların üzerlerinde kuvvetli rüzgârlar esiyordu… Kum tepelerin etrafında uğuldayarak esen bu rüzgârlar kayalara çarptığında sus pus oluyor ve dağılıyordu. Uykulu ayla birlikte gelen geceler, sıcacık bir yatağı hafifçe serinletiyordu. Yaban mersinleri koyu kırmızıya dönmüş, ölü otlar zengin bir kızıl-kahveye bulanmış, ahırın arkasındaki sumaklar alev rengini almış, Yukarı Glen'in sapsarı buğday tarlalarının arasında yemyeşil çayırlar belirmeye başlamıştı. Bahçenin ladinlerle kaplı köşesi altın sarısı, kızıl kahve krizantem çiçekleriyle dolmuştu. Her yerde neşeyle sohbet eden sincaplar, binlerce tepenin üzerinde dans eden cır cır böcekleri vardı. Toplanacak elmalar, topraktan çıkartılacak havuçlar sahiplerini bekliyordu. Bazen gizemli gelgitler olduğunda, oğlanlar Kaptan Malachi ile solucan deliği kazmaya gidiyordu. Bu gelgitlerde sular önce karaya vurur, sonra da aniden denizin derinliklerine doğru geri çekilirdi. Glen'in her yeri alev rengi yapraklarla kaplıydı, ahırda sapsarı kabak yığınları duruyordu ve Susan yılın ilk yaban mersinli turtasını pişirmişti.

Ingleside şafak vaktinden günbatımına kadar kahkahalarla dolup taşardı. Büyük çocuklar okuldayken bile Shirley ile Rilla bu atmosferi sürdürüyordu. Hatta bu sonbaharda Gilbert bile eskisinden daha çok gülüyordu. "Ben gülen bir babayı daha çok seviyorum," dedi Jem.

Mowbray Narrows'un hekimi olan Dr. Bronson hiç gülmezdi. Adam bilge bir baykuşu andırıyordu, buna rağmen babaları ondan çok daha başarılıydı ve insanlar onun şakalarına gülerdi.

Sıcak günlerde Anne sürekli bahçesiyle ilgilenmekle meşguldü. Öğleden sonra güneşinin kıpkırmızı akçaağaçlara vurduğu o şarap renginde havayı âdeta içer, kısa süren bu güzelliğin hüznünü içine çekerdi. Havanın duman grisine büründüğü bir öğleden sonra Jem bir sonraki haziranda kırmızı, mor ve altın renkli çiçekler açacak lale tohumlarını ekti. "Kışla yüzleşeceğini bilsen de ilkbahara hazırlık yapmak sence de çok güzel bir şey değil mi, Jem?"

"Bahçeyi güzelleştirmek de çok güzel," dedi Jem. "Susan, her şeyi güzelleştirenin Tanrı olduğunu söylüyor ama biz de ona birazcık yardımcı olabiliriz, öyle değil mi anneciğim?"

"Her zaman… Her zaman, Jem. Çünkü bize bu ayrıcalığı tanımış."

Yine de hiçbir şey tamı tamına kusursuz değildi. Ingleside çocukları Cock Robin için endişeleniyordu. Zira bülbüller göç ettiğinde, onun da gitmek isteyeceğini duymuşlardı.

"Kar yağıp diğer bülbüller gidene kadar onu kafese kapatın," diye önerdi Kaptan Malachi. "O zaman göç etmeyi unutur ve ilkbaharda yine keyfi yerine gelir."

Yani Cock Robin artık bir nevi mahkûm sayılırdı. Çok huzursuzdu: Amaçsızca evin içinde uçuyor ya da bir pencere pervazına konup hevesle, gizemli bir çağrıyı takip etmek için hazırlanmaya başlayan arkadaşlarını izliyordu. İştahı da azalmıştı. Ne şişman solucanlar ne de Susan'ın verdiği leziz fındıklar ilgisini çekiyordu. Çocuklar onu olası tüm tehlikelere karşı koruyordu, soğuk, açlık, yalnızlık, fırtına, kara geceler ve kediler gibi, fakat Cock Robin ondan cevap bekleyen dostlarının sesini duymak istiyordu.

En son pes eden Susan oldu. Birkaç gün boyunca çok sertti. Ama nihayet, "Bırakın gitsin," dedi. "Onu kafeste tutmak doğaya aykırı."

Bir ay sonunda bülbülü ekimin son gününde serbest bıraktılar. Çocuklar ona ağlayarak veda öpücükleri kondurdu. Neşeyle uçup giden Cock Robin ertesi sabah Susan'ın bıraktığı kırıntıları yemek için geri döndü. Fakat uzun göç yolculuğuna hazırlanırcasına kanatlarını iyice esnetmeyi de ihmal etmedi. "Belki ilkbaharda geri gelir tatlım," dedi Anne hıçkırarak ağlayan kızı Rilla'ya. Ama Rilla bir türlü sakinleşmiyordu.

"Bahaya daha çoc vay," diye cevap verdi ufaklık.

Anne gülümseyip iç çekti. Onun için hızla geçen zaman, bebek Rilla için çok yavaş akıyordu. Bir yaz daha altın renkli, yaşlanmayan Lombardiya çiçeklerinin ışığında sona erdi. Kısa süre sonra… Hatta çok kısa süre sonra Ingleside çocukları artık birer çocuk olmaktan çıkacaktı. Ama yine de hepsi onundu; geceleri eve döndüklerinde karşıladığı evlatlarıydı; hayatı keyifle ve mucizelerle yaşayan evlatlarıydı; neşeyle sevip sarmaladığı ve ara sıra da olsa azarladığı evlatlarıydı. Elbette, bazen çok yaramaz olabiliyorlardı. Fakat Bayan Alec Davies'in "Ingleside'ın minik şeytanları" lafını asla hak etmiyorlardı. Kadın Gökkuşağı Vadisi'nde askercilik oynarken, Bertie Shakespeare Dew'un azıcık yandığını duyduğu zaman böyle söylemişti. Çünkü yerli rolünü oynayan Bertie için pazarlık yapan Walter ve Jem çocuğu bağladıkları ağaçtan biraz geç çözmüşler, o da güneşten azıcık kavrulmuştu. Gerçi onlar da biraz yanmıştı ama hiç kimse onlara acımadı.

Kasım ayı o yıl biraz kasvetli geçti. Doğudan gelen sis ve rüzgârın etkisi çokça hissedildi. Bazı günler rıhtımdan karaya doğru inen serin ve koyu gri sisten başka hiçbir şey görülmüyordu. Soğuktan titreyen kavak ağaçları son yapraklarını da döktü. Bahçe ölmüş, tüm rengini ve kişiliğini kaybetmişti. Sadece kuşkonmazlar yemyeşil bir orman gibi ışıldıyordu. Walter artık derslerini akçaağacın altında değil, evde yapmak zorunda kaldı. Yağmur sürekli yağıyor… Yağıyor… Ve yağıyordu. "Dünya hiç kurumayacak mı?" dedi Di çaresizce. Derken sihirli bir hafta başladı ve güneş ışıl ışıl yüzünü yeniden gösterdi. Soğuk ve keskin akşamlarda anneleri şömineyi yakar, Susan da yemek için közde patates hazırlardı.

Öyle akşamlarda evin merkezi büyük şömine olurdu. Yemekten sonra herkes şöminenin etrafında toplanırdı. Anne çocukların kışlık kıyafetlerini dikip süslerdi. "Nan güzel elbiselere bayılır, ona çok şık bir elbise dilemeliyim," der veya her yıl montunu minik Samuel'e bırakan Hannah'yı düşünürdü. Yüzyıllar geçse de anneler bir konuda hep aynıydı; ailelerine büyük bir sevgi ve emek verirlerdi. Unutulan ve unutulmayan tüm anneler bu hususta birbirine benzerdi.

Çocuklar diledikleri gibi eğleniyorlardı. Kendi hayal dünyasında yaşayan Walter Gökkuşağı Vadisi'nde yaşayan sincabın, ahırın arkasında yaşayan sincaba yazdığı hayali mektuplarla meşguldü. Mektupları Susan'a okuduğunda, kadın surat asarmış gibi yapar ama gizli gizli hepsinin birer kopyasını çıkartıp bir notla beraber Rebecca Dew'a yollardı.

Belki siz biraz sıradışı bulabilirsiniz ama bunlar bana okumaya değer şeyler gibi geldi, Bayan Dew. Lütfen sizi bunlarla meşgul eden bu ihtiyar kadını mazur görün. Walter okulda çok başarılı ve bu kompozisyonlar neyse ki bir şiire benzemiyor. Bu arada Küçük Jem'in de geçen haftaki aritmetik sınavından doksan dokuz aldığını söylemek isterim ama o bir puanın neden kesildiğini hiç anlamadık. Belki bunu söylememeliyim, sevgili Bayan Dew ama bence o çocuk çok önemli biri olmak için doğmuş. Belki biz bunu görecek kadar uzun yaşamayız ama Jem bir gün Kanada Başbakanı olabilir.

Shrimp şöminenin önündeki sepetinde yatar ve siyah-beyaz tüylü, süslü bir hanımefendi gibi davranan Nan'in yavru kedisi Pussywillow kucaktan kucağa gezerdi. Bu duruma Susan'ın yorumu, "Evde iki kedi var ama kilerdeki her köşe fare kapanıyla dolu," olurdu. Çocuklar bir araya gelip kendi küçük maceralarından söz eder, bu sırada uzaktan okyanusun uğultusu duyulurdu.

Bazen kocası Carter Flagg'in dükkanında sohbet etmeye giden Bayan Cornelia uğrardı. Bayan Cornelia daima son dedikoduları paylaştığı için, o geldiği zaman tüm ufaklıklar kulaklarını dört açardı. Böylece herkes hakkında çok ilginç şeyler öğrenirlerdi. Bu ziyaretten sonraki pazar günü kilisede oturup haklarında konuşulan insanları izlemek çok eğlenceli olurdu. Hepsi hayli zarif görünse de çocuklar onların hakkındaki tüm gülünç sırları bilirdi.

"Eviniz sıcacık, sevgili Anne ama hava gerçekten çok soğuk, hatta kar başladı. Doktor dışarıda mı?"

"Evet. Gittiğini görmekten nefret ediyorum ama rıhtımdan telefon geldi. Bayan Brooker Shaw ısrarla onu görmek istediğini söyledi," dedi Anne. Bu sırada Susan da Shrimp'in bir yerden bulup getirdiği kocaman balık kılçığını halıdan temizlemekle uğraşıyor, içinden de Bayan Cornelia'nın bu manzarayı görmemiş olmasını umuyordu.

"O kadın benim kadar sağlıklı," dedi Bayan Cornelia. "Fakat duyduğuma göre yeni bir dantelli gecelik almış, eminim Doktor'un geceliğini görmesini istemiştir. Dantelli geceliğini!"

"Kızı Leona, Boston'dan alıp getirmiş. Cuma akşamı tam dört bavulla birlikte geldi," dedi Bayan Cornelia. "Dokuz yıl evvel Amerika'ya gidişini hatırlıyorum, elinde eski ve paramparça bir bavul vardı. O zamanlar Phil Turner'a âşıktı. Ne kadar saklamaya çalışsa da bunu herkes biliyordu. Söylediğine göre annesine bakmak için' geri gelmiş. Bak Anne, seni

uyarıyorum o kız Doktor ile flört etmeye kalkar. Tabii erkek olmasına rağmen Doktorun onu umursayacağını sanmıyorum. Hem sen Mowbray Narrows'taki doktorun karısı Bayan Bronson gibi değilsin. Duyduğuma göre kocasının kadın hastalarını çok kıskanıyormuş."

"Hemşireleri de," diye ekledi Susan.

"Ama hemşirelerin bazıları da çok güzel oluyor," dedi Bayan Cornelia. "Mesela Janie Arthur diye bir kız var. Kız iki erkeği aynı anda idare ediyor."

"Ne kadar güzel de olsa genç sayılmaz," dedi Susan sertçe. "Artık bir karar verip evlense çok iyi eder. Teyzesi Eudora'ya baksanıza. Evlenmeye niyeti olmadığını söyler, sadece flört ederdi. İşte sonuç ortada: Şu an kırk beş yaşında olmasına rağmen hâlâ erkeklerle flört etmeye çalışıyor. Alışkanlık olmuş. Kuzeni Fanny evlendiğinde ona ne söylediğini duydunuz mu, sevgili Bayan Blythe? 'Benim artığımı aldın,' demiş. Bunun üzerine aralarında büyük bir tartışma çıkmış ve duyduğuma göre o günden beri de konuşmuyorlarmış."

"Ölüm de kalım da insanın dilinden gelir," diye mırıldandı Anne.

"Çok doğru biz söz canım. Hazır söz açılmışken, umarım Bay Stanley biraz daha mantıklı vaazlar verir. Wallace Young'ı çok gücendirmiş, Wallace kiliseyi bırakacakmış. Herkes geçen pazar günkü vaazdan dolayı olduğunu söylüyor."

"Bir rahibin vaazı insanların aklına belirli bir kişiyi getirdiğinde, herkes rahibin vaazında o kişiyi kastettiğini zanneder," dedi Anne. "Birinin bir yerlerde bir şapka bulması ama şapkanın asıl sahibinin bulunmaması gibi bir şey bu."

"Mantıklı," diye onayladı Susan. "Ben Wallace Young'ı pek tanımam. Ama üç yıl önce ineklerinin üzerine reklam aldığını hatırlıyorum. Bence bu ekonomik anlamda çok mantıklı bir hamle."

"Kardeşi David sonunda evleniyor," dedi Bayan Cornelia. "Uzun zamandır evlenirse mi yoksa bir hizmetçi tutarsa mı daha ucuza gelir diye düşünüyordu. Annesi öldükten sonra, 'İnsan evini bir kadın olmadan da çekip çeviriyor ama bu çok yorucu bir iş, Cornelia,' demişti bana. Tabii benden beklediği desteği göremedi. Nihayet Jessie King ile evleniyormuş."

"Jessie King mi? Ama ben onu Mary North ile görüşüyor sanıyordum."

"Lahana yiyen bir kadınla asla evlenmeyeceğini söyledi. Fakat etrafta dolanan söylentiye göre Mary'ye evlilik teklifi edip reddedilmiş. Jessie

King'in de daha yakışıklı biriyle evlenmek istediği ama başka şansı olmadığı için David'i tercih ettiği konuşuluyor. Kimine göre evlilik böyle bir şey işte."

"Bence bu insanların çoğu aslında bu anlatılanların yarısını bile söylememiştir, Bayan Marshall Elliott," diye surat astı Susan. "Bence Jessie King o adamın hak ettiğinden çok daha iyi bir eş olur… Gerçi itiraf etmem gerekirse, adam hilkat garibesi gibi görünüyor."

"Alden ile Stella'nın küçük bir kızları olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu Anne.

"Umarım Stella kızına, Lisette'nin ona davrandığından daha iyi davranır. İnanabiliyor musun canım, Lisette kuzeninin kızı Dora, Stella'dan daha önce yürüdü diye ağlamıştı!"

"Biz anneler bazen saçmalayabiliyoruz," dedi Anne. "Ben de Jem'le aynı yaşta olan küçük Bob Taylor, ondan önce üç diş çıkarttı diye çok endişelenmiştim."

"Bob Taylor bademcik ameliyatı oldu," dedi Bayan Cornelia.

"Biz niye hiç ameliyat olmuyoruz anne?" dedi Walter ile Di incinmiş bir ses tonuyla. Genelde aynı şeyi, aynı anda söylerlerdi. Sonra da parmaklarını birleştirip bir dilek tutarlardı. "Biz her şeyi aynı anda düşünüp aynı şekilde hissediyoruz," diye heyecanla açıklardı Di.

"Elsie Taylor'ın evliliğini hiç unutmam," dedi Bayan Cornelia. "En yakın arkadaşı Maisie Millison düğün marşını çalacaktı. Fakat yanlışlıkla ölüm marşını çalmıştı. Tabii bilerek yapmadığını söyledi ama herkes farklı düşündü. Aslında Mac Moorside ile kendisi evlenmek istiyordu. Çok yakışıklı bir adamdı, tatlı dilliydi. Kadınlara hep duymak istedikleri şeyleri söylerdi. Fakat Elsienin hayatını cehenneme çevirdi. Ah, sevgili Anne, ikisi de Sessizlik Diyarı'na göç edeli uzun zaman oldu. Maisie de yıllarca Harley Russell ile evli kaldı. Herkes ona evlenme teklif ederken 'hayır' demesini istediği halde, Maisie'nin 'evet' cevabı verdiğini unuttu. Hatta Harley'nin kendisi bile unuttu… Erkeklere özgü bir davranış işte. Dünyanın en iyi eşine sahip olduğunu sanıyor ve Maisie ile evlenmekle ne kadar zeki biri olduğunu ispat ettiğini söylüyor."

"Madem 'hayır' demesini istiyordu, o halde neden ona evlenme teklif etti? Bence bu çok saçma," dedi Susan… Sonra da utanarak ekledi. "Ama tabii ki ben bu konudan hiç anlamam."

“Babası emretti de ondan. Harley onunla evlenmek istemiyordu ama babasının isteğini yerine getirmenin kendi emniyeti açısından daha iyi olacağını düşündü… Ah, Doktor da geldi işte.”

Gilbert kapıdan girerken içeriye karlar doluştu. Montunu bir kenara fırlatıp neşeyle ateşin başına oturdu.

“Biraz geç kaldım…”

“Herhalde yeni dantelli gecelik çok çekiciydi,” dedi Anne. Bir yandan da hınzır hınzır Bayan Cornelia ya gülümsedi.

“Sen neden söz ediyorsun? Walter Cooper’ı görmek için Yukarı Glen’e gittim.”

“O adamın nasıl dayandığı tam bir sır,” dedi Bayan Cornelia.

“Artık ona hiç sabrım kalmadı,” dedi Gilbert. “Çok uzun zaman önce ölmeliydi. Bir yıl önce ona iki aylık ömrü kaldığını söylemiştim ama adam yaşıyor ve bütün saygınlığımı yerle bir ediyor.”

“Eğer sen de Cooperları en az benim kadar iyi tanısaydın, onlar hakkında öngörüde bulunmazdın. Büyükbabasını tabuta koyup gömdükten sonra adam yeniden canlandı, haberin yok mu? Toprak bile onu kabul etmedi. Fakat duyduğuma göre Walter Cooper cenaze provasını yaparken çok eğleniyormuş… Erkeklere özgü bir davranış işte. Ah, Marshall’ın zilleri çalıyor… Bu turşuyu sana getirdim, Anne.”

Hepsi birden Bayan Cornelia’yı kapıya kadar geçirdiler. Walter simsiyah gözlerini fırtınalı geceye dikti.

“Acaba Cock Robin nerede ve bizi özlüyor mudur?” dedi heyecanla. Belki o da Bayan Elliott’ın Sessizlik Diyarı diye bahsettiği o gizemli yere gitmişti.

“Cock Robin güneşli güney kıyılarında,” dedi Anne. “İlkbaharda geri döneceğinden eminim. Yani beş ayımız kaldı. Bu arada, sizin çoktan yatmış olmanız gerekiyordu yaramazlar.”

“Susan,” dedi Di kilerdelerken. “Bir bebeğin olsun ister miydin? Nereden alabileceğini biliyorum… Hem de yepyeni bir bebek.”

“Ah, öyle mi? Nereden?”

“Amy’nin evinde yeni bir bebek var. Amy onu meleklerin getirdiğini söyledi ama biraz daha mantıklı davranabilirlerdi, diyor. Çünkü şu an tam sekiz kardeşler. Dün Rilla’nın büyümesinin seni üzdüğünü söylediğini duydum… Artık bebeğin yok. Eminim Bayan Taylor sana kendininkilerden bir tane verir.”

“Çocuklar neler de düşünüyor böyle! Taylorlar hep geniş aile olmuşlardır. Andrew Taylofın babası kaç çocuğu olduğunu bile bilmezdi… Hep saymak zorunda kalırdı. Ama ben dışarıdan bir bebek almak istediğimi hiç sanmıyorum.”

“Susan, Amy Taylor senin evde kalmış bir ihtiyar olduğunu söylüyor. Öyle misin, Susan?”

“Tanrı bana bunu uygun görmüş, ne yapalım?” diye cevap verdi Susan, gözünü bile kırpmadan.

“Evde kalmış bir ihtiyar olmak hoşuna gidiyor mu, Susan?”

“Doğrusu gittiğini söyleyemem bir tanem. Ama…” diye ekledi Susan tanıdığı pek çok evli kadını hatırlayarak. “Hayatta her şeyin bir bedeli olduğunu öğrendim. Şimdi şu elmalı turtayı babana götür, ben de çay getireyim. Zavallı adam açlıktan ölmüştür.”

Uykulu gözlerle üst kata çıkarken Walter, “Anneciğim biz dünyadaki en güzel yuvaya sahip değil miyiz sence?” dedi. “Ama… Evimizde birkaç tane hayalet olsa daha güzel olurdu.”

“Hayalet mi?”

“Evet. Jerry Palmerların evi hayaletlerle dolu. Bir tanesini görmüş… Kemikli elleri olan, beyazlar giymiş, uzun boylu bir kadınmış. Susan’a anlattım ama bana ya çocuğun bunu uydurduğunu ya da midesinde bir sorun olduğunu söyledi.”

“Susan haklıymış. Ingleside’a gelince, burada sadece mutlu insanlar yaşamış… Yani bizim ev hayaletlere pek uygun bir yer değil. Şimdi duanı et ve uyu.”

“Anne, sanırım dün gece yaramazlık yaptım. ‘Günlük ekmeğimizi yarın bizden esirgeme’ dedim ama aslında ‘bugün demem gerekiyordu. Böylesi daha mantıklı geldi. Sence Tanrı buna alınmış mıdır anne?”

BÖLÜM 28

Ingleside ve Gökkuşağı Vadisi yine baharın yemyeşil aleviyle parlarken Cock Robin, yanında bir gelinle geri döndü. İki bülbül Walter'ın elma ağacına bir yuva yaptı. Cock Robin eski alışkanlıklarını sürdürürken gelini biraz daha utangaç ve çekingendi. Hiç kimsenin yuvasına yaklaşmasına izin vermiyordu. Cock Robin'in dönüşünün bir mucize olduğunu düşünen Susan o gece hemen Rebecca Dew'a mektup yazdı.

Ingleside'da yaşanan minik olayların spot ışığı zaman zaman farklı kişilerin üzerine yansıyor; kimi zaman biri, bazen diğeri yeni olaylar yaşıyordu. Kışı sağ salim atlatmayı başarmışlar ve haziran ayında macera yaşama sırası Di'ye gelmişti.

Okula gitmeye başlayan yeni bir kız vardı. Öğretmeni adını sorduğunda ona, "Ben Jenny Penny," diyen bir kız ama bunu tıpkı, "Ben Kraliçe Elizabeth" ya da "Ben Truvalı Helen," dermiş gibi söylemişti. Kızı görür görmez onunla tartışmaya girmemeniz gerektiğini veya Jenny Penny'nin varlığınızı asla fark etmemesi gerektiğini hissediyordunuz. Bunu kelimelerle ifade etmese de en azından Diana Blythe böyle hissetti.

Di sekiz yaşındaydı, Jenny Penny ise dokuz. Buna rağmen, daha okula gelir gelmez on-on bir yaşındaki "büyük kızların" arasına girdi. Hiç kimse onu görmezden gelemeyeceğini anlamıştı. Güzel bir kız olmasa da çarpıcı bir görüntüsü vardı. Onu gören herkes, dönüp bir daha bakıyordu. Yuvarlak, yumuşak bir yüzü ve yüzünü çevreleyen siyah, pürüzsüz saçları vardı. Kocaman gözleri masmavi, kirpikleri uzun ve kıvrıktı. Yavaşça kirpiklerini kaldırıp o kocaman gözleriyle size dik dik baktığında, kendinizi üzerine basılıp ezilmemek için titreyen bir solucan gibi hissediyordunuz. Başka birinin arkadaşlığındansa Jenny Penny'nin sizi ezmesini tercih ederdiniz. Onun alakasına layık olmak âdeta gurur duyulacak bir şeydi çünkü. Jenny Penny'nin kendine olan güveni başkaları için heyecan vericiydi. Pennyler zaten sıradan insanlar değildi. Jenny'nin Lina teyzesi boynunda, milyoner eşinin hediye ettiği muhteşem, altın bir kolye taşırdı.

Kuzenlerinden birinin bin dolar değerinde bir pırlanta yüzüğü vardı. Diğer bir kuzeni de münazara yarışmasında, bin yedi yüz kişi arasından birinci seçilip ödül kazanmıştı. Misyoner olarak Hindistan'daki *cezzarların* arasında görev yapan bir teyzesi daha vardı. Kısacası Glen'deki kız öğrenciler Jenny Penny'ye hayranlık dolu gözlerle bakmaya ve yemek molasında sık sık ondan söz etmeye başlamışlardı. Sonunda yetişkinler de çocuklarındaki bu değişimin farkına varacak hale geldiler.

"Di'nin sık sık sözünü ettiği şu küçük kız kim, Susan?" diye sordu Anne bir akşam. Di annesine Jenny'nin yaşadığı "malikâneden" söz etmiş, evin çatısında beyaz ahşap süslerin olduğunu, bir katta yan yana dizili beş büyük pencere bulunduğunu, hemen arkasında muhteşem bir huş ağacının durduğunu ve salonlarındaki şömine rafının kırmızı mermerden yapıldığını anlatmıştı. "Penny ismini Four Winds'te hiç duymadım. Sen duydun mu?"

"Onlar Base Line'dan buradaki eski Coldway Çiftliği'ne yeni taşındılar, sevgili Bayan Blythe. Bay Penny geçimini marangozlukla sağlayamayan bir marangozmuş… Anladığım kadarıyla da Tanrı'nın varlığını inkâr etmekle meşgulmüş… Şimdi de çiftlik inşa etmeye karar vermiş. Öğrendiğime göre çok tuhaf insanlarmış. Çocukları dilediklerini yaparmış. Adam çocukken çok baskı gördüğü için kendi çocuklarını o şekilde yetiştirmediğini söylüyorlar. Jenny denen bu kızın da Glen'deki okula gelmesinin nedeni buymuş. Aslında evleri Mowbray Narrows'taki okula daha yakın ve diğer çocukları oraya gidiyormuş ama Jenny Glen'deki okula gelmek istemiş. Conway Çiftliği'nin yarısı bu bölgede olduğu için de Bay Penny çocuklarını iki okula da gönderebiliyor. Gerçi Jenny denen bu çocuk onun kızı değil, yeğeniymiş. Kızın annesiyle babası ölmüş. Söylenene göre Mowbray Narrows'un Baptist Kilisesi'nin bodrumuna koyun bağlayan kişi George Andrew Penny imiş. Saygın insanlar olmadıklarını söylemiyorum ama bence biraz hırpaniler, sevgili Bayan Blythe… Evleri de karmakarışık… Siz daha iyi bilirsiniz ama bence Diana'nın o insanlarla haşır neşir olmasına izin vermeseniz daha iyi edersiniz."

"Okulda Jenny ile arkadaşlık etmesini engelleyemem, Susan. O çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama akrabalarından ve maceralarından çok söz ettiğine eminim. Bence Di yakında bu 'hayranlıktan' sıkılır ve artık Jenny hakkında çok fazla şey duymayız."

Buna rağmen Jenny hakkında bir şeyler duymaya devam ettiler. Jenny okuldaki kızların arasında en çok Di'yi sevdiğini söylemiş ve Di de kendisini bir kraliçe tarafından onurlandırılmış gibi hissetmişti.

Teneffüslerde sürekli birliktelerdi, hafta sonları birbirlerine notlar yazıp gönderiyorlardı; sakızlarını paylaşıyor, koleksiyonlarındaki düğmelerini değiş tokuş ediyorlardı ve nihayet Jenny bir gün Di'yi okuldan sonra evine yatıya davet etti.

Annesi oldukça kararlı bir şekilde, "Hayır," deyince Di gözyaşlarına boğuldu.

"Ama Persis Ford'la kalmama izin vermiştin," diye ısrar etti.

"O… O, farklıydı," dedi annesi. Di'yi gücendirmek istemiyordu ama Penny ailesi ile ilgili duyduğu şeylerden sonra Ingleside çocuklarının onlarla samimi olmalarını istemiyor ve Diana'nın son zamanlarda Jenny'nin etkisi altına girmesinden fazlasıyla endişeleniyordu.

"Ben fark göremiyorum," diye ağlamaya devam etti Di. "Jenny de Persis kadar hanımefendi biri! Asla çiğnenmiş sakızları çiğnemez. Tüm görgü kurallarını bilen bir kuzeni var, Jenny de hepsini ondan öğrenmiş. Jenny görgünün ne olduğunu bilmediğimizi söylüyor. Üstelik çok heyecanlı maceralar da yaşamış."

"Kim demiş?" diye sordu Susan.

"Kendisi anlattı. Anne babası çok zengin değilmiş ama çok zengin ve çok saygın akrabaları varmış. Mesela amcası yargıç ve annesinin kuzenlerinden biri de dünyanın en büyük gemisinin kaptanı. Jenny, gemi ilk kez denize açılırken onun yanındaymış. Bizim yargıç olan bir amcamız ya da misyonerlik yapan bir teyzemiz bile yok."

"Cüzzamlıların arasında tatlım, cezzarların değil."

"Jenny cezzarların diyor. Herhalde teyzesinin nerede çalıştığını o daha iyi bilir. Hem evinde görmek istediğim bir sürü şey var. Mesela… Odasındaki duvar kâğıdı papağan desenliymiş, salonlarında içi doldurulmuş bir sürü baykuş varmış. Girişteki halının üzerindeyse kocaman bir ev deseni olduğunu söyledi… Sonra panjurlar güllerle kaplıymış… Büyük bir oyun evleri varmış, amcaları onlar için bizzat yapmış… Büyükanneleri de onlarla yaşıyormuş ve kendisi dünyanın en yaşlı insanıymış. Jenny onun Nuh Tufanı'ndan önce doğduğunu söyledi. Bir daha tufandan önce doğmuş olan birini görme şansım olmayabilir."

"Bana o büyükannenin yüz yaşına yakın olduğu söylendi," dedi Susan. "Ama eğer şu senin Jenny onun tufandan önce doğduğunu söylediyse yalan söylemiş. Öyle bir evde Tanrı bilir hangi hastalığa yakalanırsın."

“Onlar geçirmeleri gereken tüm hastalıkları çoktan geçirmişler,” diye itiraz etti Di. “Jenny bir sene içinde kabakulak, kızamık, boğmaca ve suçiçeği geçirdiklerini söyledi.”

“Çiçek hastalığı da geçirmiş olabilirler,” diye homurdandı Susan. “Bu insanlara büyü mü yapılmış, nedir!”

“Jenny bademciklerini aldırmak zorunda kalmış,” diye hıçkırdı Di. “Ama bu bulaşıcı değildir, öyle değil mi? Jenny’nin kuzeni bademciklerini aldırdıktan sonra ölmüş. Kanaması olmuş ve kız bayılmış, sonra da ölmüş. Eğer ailede böyle bir durum varsa herhalde yakında Jenny de ölür. O çok hassas bir kız; geçen hafta tam üç kez bayıldı. Ama ölüme hazırlıklı. Geceyi onunla geçirmemi bu yüzden istiyor… O öldükten sonra hatırlayacak güzel bir anımız olsun diye. Lütfen anne… Eğer gitmeme izin verirsen yeni aldığın kırmızı kurdeleli şapkamı takmam.”

Ama annesi kararından caymadı ve Di gözyaşlarıyla yastığına kapandı. Nan ona hiç acımadı çünkü Nan, Jenny Penny’den hiç hoşlanmıyordu.

“Bu çocuğa ne oldu bilmiyorum,” dedi Anne endişeyle. “Daha önce hiç böyle davranmazdı. Senin de dediğin gibi herhalde şu kız onu büyüledi.”

“Dfyi kendisine yakışmayan bir yere göndermemekle en doğru kararı verdiniz, sevgili Bayan Blythe.”

“Ah, Susan… Onun hiç kimseyi kendisinden aşağıda görmesini istemiyorum ama sınırlarımızı da koymamız lazım. Bence Jenny’nin bir suçu yok… Bazı şeyleri fazlaca abartması dışında onun zararlı bir çocuk olduğunu düşünmüyorum fakat erkek kardeşleri çok berbatmış. Mowbray Narrows’taki öğretmene gına gelmiş.”

Di arkadaşı Jenny’ye izin alamadığını söyleyince kız, “Sana böyle baskı yapabiliyorlar mı?” dedi. “Ben hiç kimsenin beni böyle kısıtlamasına izin vermem. Çok cesaretliyimdir. Mesela canım istediğinde dışarıda bile uyuyabilirim. Sanırım sen bunu yapmayı hayal bile etmemişsindir?”

Di, dilediği zaman dışarıda uyuyabilen bu gizemli kıza hayranlıkla baktı. Ne kadar şahaneydi!

“Gelmediğim için beni suçlamıyorsun, değil mi Jenny? Gelmek isterdim, bunu biliyorsun?”

“Elbette seni suçlamıyorum. Bazı kızlar buna asla izin vermezdi ama sanırım bu senin elinde değil. Oysa ne çok eğlenirdik. Arka bahçemizdeki derede gece balığa çıkarız diye plan bile yapmıştım. Bunu sık sık yaparız. Hatta tam şu kadar bir alabalık bile yakaladım. Hem çok güzel, minicik

domuzlarımız, çok tatlı yepyeni bir tayımız ve bir sürü yavru köpeğimiz var. Neyse, sanırım Sadie Taylor'ı davet edeceğim. Onun annesi ile babası kızlarının canı ne isterse yapmasına izin veriyorlar."

"Benim annemle babam da bana çok iyi davranırlar," dedi Di sadakatle. "Hem benim babam P. E. Adası'nın en iyi doktorudur. Herkes öyle söylüyor."

"Benim annem babam yok diye hava atma," dedi Jenny öfkeyle. "Benim babamın da kanatları var. Üstelik başında da altın bir tacı. Ama ben bu yüzden hava atarak dolaşmıyorum, değil mi? Bak Di, seninle tartışmak istemiyorum ama insanların aileleriyle övünmelerini sevmem. Bu görgü kurallarına aykırıdır. Ben bir hanımefendi olmaya kararlıyım. Hem sen sürekli Persis Fordlara gittiğini söylüyorsun, onunla da arkadaş filan olacak değilim. Lina teyzem annesinin garip biri olduğunu söyledi çünkü. Kadın ölü bir adamla evlenmiş ve adam canlanmış."

"Ah, hiç de öyle olmadı, Jenny. Gerçeği biliyorum çünkü annem bana hepsini anlattı… Leslie teyze…"

"Onun hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. Konuşmasak daha iyi olur, Di. Bak, ders zili de çaldı zaten."

"Sadie'yi gerçekten davet edecek misin?" dedi Di ağlamaklı bir sesle.

"Hemen değil tabii ki. Bekleyip göreceğim. Belki sana bir şans daha veririm. Ama bu son şansın olur."

Birkaç gün sonra Jenny Penny teneffüste Di'nin yanına geldi.

"Jem dün annenle babanın gittiklerini söyledi, yarın geceye kadar da gelmeyeceklermiş. Doğru mu?"

"Evet, Marilla teyzemi görmek için Avonlea'ye gittiler."

"O halde, işte sana fırsat."

"Ne için fırsat?"

"Geceyi benimle geçirmen için."

"Ah, Jenny… Bunu yapamam."

"Elbette yapabilirsin. Mızmızlık etme. Onların haberi bile olmaz."

"Ama Susan bana izin vermez ki…"

"Ondan izin almak zorunda değilsin. Okuldan sonra bize gel. Nan ona nereye gittiğini söyler, Susan da endişelenmez. Annenle baban döndüğünde seni ele de vermez çünkü onu suçlayacaklarından korkar."

Di kararsızdı. Jenny ile girmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu ama içinden gitmek geliyor ve buna karşı koyamıyordu. Jenny gözlerini Di'ye

dikti.

“Bu son şansın,” dedi dramatik bir şekilde. “Benim evime gelmeye tenezzül etmeyen biriyle daha fazla arkadaşlık edemem. Eğer gelmezsen arkadaşlığımız sonsuza dek biter.”

Bunu duyan Di kararını verdi. Jenny Penny’ye hayran olan Di ondan sonsuza dek ayrılmayı hayal bile edemezdi. O öğleden sonra Nan eve tek başına döndü ve Susan’a kardeşinin geceyi Jenny Pennylerde geçireceğini söyledi.

Susan’ın aslında doğruca Pennylere gidip Di’yi eve getirmesi beklenirdi. Ama kadın sabah bileğini burkmuş ve çocukların yemeklerini hazırlamaya çalışırken ayağı iyice şişmişti. Oraya kadar asla yürüyemezdi. Pennylerde telefon yoktu. Jem ile Walter da gidip getirmeyi reddettiler çünkü deniz fenerine midye tava yemeye davet edilmişlerdi. Herhalde Pennylerin de Di’yi yiyecek halleri yoktu. Susan’ın durumu kabullenmesi gerekiyordu.

Di ile Jenny yollarını bir kilometre kadar uzatan, tarlaların arasından eve gittiler. Her ne kadar içi çok rahat olmasa da Di yine de mutluydu. Muhteşem güzelliklerin içinden geçiyorlardı… Eğreltiotlarının, cücelerle dolu yemyeşil ormanların, dize kadar çam çiçekleriyle kaplı rüzgârlı bir bahçenin, genç huş ağaçlarının altında döne döne akan ve gökkuşağı renkleriyle bezeli bir derenin, çileklerle dolu güneşli bir otlağın… Bu güzelliklere kendini fazlasıyla kaptıran Di, içinden keşke Jenny bu kadar çok konuşmasa diye geçirdi. Okulda tamamdı ama Di şu an kızın kendisini zehirlediğini dinlemek istemiyordu… Tabii ki kazara… Yanlış ilacı içerek. Jenny çektiği acıları ballandıra ballandıra anlattı ama neden ölmediğini açıklamadı. Bilincini kaybetmiş güya ama doktor onu hayata döndürmeyi başarmıştı.

“Gerçi o günden sonra bir daha hiç eskisi gibi olamadım. Di Blythe, sen neye bakıyorsun öyle? Beni dinlediğini hiç sanmıyorum doğrusu.”

“Ah, dinliyordum. Bence harika bir hayatın var, Jenny. Ama şu manzaraya bir bak.”

“Manzara mı? Manzara da neymiş?”

“Baktığımız şey işte. Şu…” Di çayırları, ormanları ve önlerinde uzanan büyülü tepeleri göstererek elini salladı. Tepelerin arasında kalan deniz bir safir gibi parlıyordu.

Jenny suratını buruşturdu.

“Bir sürü ihtiyar ağaçla kargadan başka bir şey yok. Bunu yüzlerce kez gördüm zaten. Sen çok garip birisin, Di Blythe. Duygularını incitmek istemem ama bazen burada değilmiş gibisin. Gerçekten. Fakat galiba bu elinde değil. Annenin de böyle olduğunu söylüyorlar. Ah, işte evimiz.”

Pennylerin evine bakan Di ilk şokunu yaşadı. Jenny’nin sözünü ettiği “malikane” bu muydu? Tamam, çok büyüktü ve bir sırada beş tane pencere vardı ama boyası dökülmüşü. Üstelik çatıdaki ahşap süsler de yoktu. Veranda berbat durumdaydı, ön kapının üzerinde asılı duran lamba da kırılmıştı. Panjurlar yamuktu, bazılarının yeri kahverengi kağıtla kaplanmıştı. Evin arkasındaki güzel huş ağacının yerinde ise sadece birkaç cılız ağaç duruyordu. Ahırlar yerle bir olmuşa benziyordu, arazi eski ve tozlu makine parçalarıyla doluydu. Bahçeyi ot bürümüştü. Di hayatında hiç böyle berbat bir yer görmemişti ve ilk kez Jenny’nin masallarının gerçek olmadığını fark etti. Dokuz yaşında olsa bile, kim hayatından kaçmak için böyle şeyler uydurabilirdi?

İçerisi de dışarıdan pek farklı sayılmazdı. Jenny’nin anlata anlata bitiremediği salon çok dağınık ve tozluydu. Tavanın rengi atmış, lekelerle kaplanmıştı. Şu meşhur mermer şömine rafı ise sadece boyalı bir raftan ibaretti… Di bile bunu anlamıştı… Üzerine korkunç bir Japon örtüsü serilmiş, uçları çay fincanları konularak tuttutulmuştu. Yırtık dantel perdelerin rengi çok çirkindi ve deliklerle doluydu. Panjurlar mavi kâğıttan yapılmıştı, üzerlerinde kocaman gül sepetleri olan kısımların çoğu da kırıktı. Salonun içi doldurulmuş baykuşlarla dolu olması hikâyesine gelince, bir köşede içinde üç tane içi doldurulmuş kuşun olduğu minik bir cam dolap vardı ve kuşlardan birinin iki gözü de yoktu. Ingleside’daki şıklığa ve güzelliğe alışmış olan Di’ye göre bu oda ancak kâbuslarda görülecek odalardan biri olabilirdi. Fakat işin tuhaf yanı, Jenny’nin gerçekle hayal arasındaki bu farkı idrak ediyormuş gibi görünmemesiydi. Di kızın anlattıklarını acaba kendisi mi hayal etti diye düşündü.

Dışarısı o kadar da kötü değildi. Bay Penny’nin ladinlerin olduğu köşeye inşa ettiği minik oyun evi, gerçek bir evin minyatürü gibiydi. Burası çok ilginç bir yerdi. Küçük domuzlar ve yeni doğan tay gerçekten çok tatlıydı. Jenny’nin bahsettiği minik köpek yavruları da çok şirindi. Özellikle bir tanesi çok güzeldi: Uzun, kahverengi kulakları ve alnında beyaz benekleri vardı; beyaz patileri, pespembe bir dili de. Di hepsinin verileceği yuvaların belirlendiğini duyduğu zaman hayal kırıklığına uğradı.

“Gerçi belirlenmemiş de olsa, birini size verir miydik bilmiyorum,” dedi Jenny. “Zira amcam köpeklerini vereceği yerleri titizlikle seçer. Sizin Ingleside’da köpek bakamadığınızı duyduk. Sizde bir tuhaflık olmalı. Amcam köpeklerin, insanların anlayamayacağı şeyleri anladığını söyler.”

“Eminim bizim hakkımızda kötü şeyler hissetmemişlerdir!” diye bağırdı Di.

“Umarım öyledir. Yoksa baban annene kötü mü davranıyor?”

“Hayır, tabii ki davranmıyor!”

“Ama ben anneni dövdüğünü duydum… Onu bağırtana kadar dövüyormuş. Ama tabii ki buna inanmadım. İnsanlar ne kadar yalancı değil mi? Her neyse, ben seni hep çok sevdim ve hep arkanı kolladım, Di.”

Di bunun için kıza minnettar olmalıydı ama öyle hissetmiyordu. Rahatsız olmaya başlamış ve Jenny’nin anlattığı masallar artık gözüne çekici gelmez olmuştu. Jenny’nin küçük bir süs havuzuna düşüp neredeyse boğulacağını anlattığı günkü gibi heyecanlı değildi artık. Çünkü ona inanmıyordu… Jenny bu şeyleri sadece hayal etmişti. Tıpkı milyoner eniştesini, bin dolarlık pırlanta yüzüğü ve cezzarların arasında misyonerlik yapan teyzesini hayal ettiği gibi. Di kendisini sönmüş bir balon gibi hissetti.

Ama büyükanne diye biri vardı ve elbette gerçekti. Di ile Jenny eve geri döndüklerinde iri göğüslü, kırmızı yanaklı, üzerinde eski ve desenli pamuktan bir elbise olan Lina teyze onlara büyükannenin misafirlerini görmek istediğini söyledi.

“Büyükanne biraz huysuzdur,” diye izah etti Jenny. “Gelenleri hep onun yanına götürürüz. Götürmezsek çok kızar.”

“Bu arada sırt ağrısının ne durumda olduğunu da soruverin,” dedi Lina teyze. “Sırtı sorulmadığı zaman sinirleniyor.”

“Bir de John amcayı. John amcanın nasıl olduğunu sormayı da unutma,” diye ekledi Jenny.

“John amca kim?” diye sordu Di.

“Elli yıl önce ölen oğlu,” dedi Lina teyze. “Ölmeden önce yıllarca hasta yaşamış, büyükanne de onun nasıl olduğunu sorulmasına çok alışmış. Eski günlerini çok özlüyor.”

Büyükannenin kapısına geldiklerinde Di aniden geri çekildi. Bir anda bu fena halde yaşlı kadından çok korktu.

“Ne oldu?” dedi Jenny. “Kimse seni ısırmaz, merak etme!”

“O… O, gerçekten tufandan önce mi doğdu Jenny?”

“Tabii ki hayır. Kim öyle olduğunu söyledi ki? Gerçi eğer doğum gününe kadar yaşarsa yüz yaşına basacak. Haydi, gel!”

Di içeriye girdi. Büyükanne bu küçük ve dağınık odadaki kocaman bir yatakta yatıyordu. Yüzü kırış kırıştı, ihtiyar bir maymuna benziyordu. Sarkmış, kızarmış gözleriyle Di’ye bakıp, “Bana dik dik bakmayı kes. Sen de kimsin?” dedi.

“Bu Diana Blythe, büyükanne,” dedi Jenny, biraz çekinerek konuşmuştu.

“Ya! Ne güzel bir isim! Bana çok kibirli bir kız kardeşin olduğunu söylediler.”

“Nan kibirli değildir,” diye bağırdı Di. Yoksa Jenny, Nan’in dedikodusunu mu yapmıştı?

“Biraz asisin, öyle mi? Ben büyüklerimle böyle konuşmazdım. Kardeşin kibirli biri. Küçük Jenny’nin anlattığı gibi, kafasını dikip yürüyen herkes kibirlidir. Sakın bana itiraz etmeye kalkma!”

Büyükanne o kadar öfkeli görünüyordu ki Di hemen sırt ağrılarının nasıl olduğunu sordu.

“Kim sırtımın ağrıdığını söyledi ki? Uyduruyorlar! Sırtım beni ilgilendirir. Gel bakayım… Yatağıma yaklaş!”

Di o an binlerce kilometre uzakta olmayı dileyerek yatağa yaklaştı. Bu korkunç ihtiyar acaba ona ne yapacaktı?

Kadın yatağın kenarına doğru eğilip kargaya benzeyen elini Di’nin saçlarında gezdirdi.

“Havuç gibi ama çok gür. Çok güzel bir elbisen var. Arkanı dön de bana iç eteğini göster bakayım.”

Di söyleneni yaparken bir yandan da içine iyi ki Susan’ın yeni diktiği beyaz, dantelli içliğini giydiğini düşünüyordu. İyi de kim misafirinden içliğini göstermesini isterdi ki?

“Ben kızları hep içliklerine göre yargılarım,” dedi büyükanne. “Sen geçtin. Şimdi de çoraplarını göster.”

Di içliğini kaldırdı.

“Onlar da dantelli! Bu artı puan eder. Ama John’u sormadın!”

“John nasıl?” diye yutkundu Di.

“Bir de nasıl diye soruyor. O öldü, bunu herkes biliyor. Söyle bakayım, annenin altın bir yüksüğü mü var?”

“Evet, geçen doğum gününde babam hediye etti.”

“Buna hiç inanmamıştım gerçi Jenny söylemişti ama onun söylediği tek bir söze bile inanılmaz. Altın bir yüksük! Böyle bir şeyi hiç duymadım. Neyse, siz gidip yemeğinizi yiyin. Yemek yemenin modası asla geçmez. Jenny, çoraplarını çek. Biri tanesi aşağı kaymış. Biraz kibar olalım yahu.”

“Çorabım sarkmıyor,” dedi Jenny utanarak.

“Penny’nin çorabı ile Blythe’ın dantelleri. İşte aranızdaki fark bu ve daima da öyle olacak. Sakın bana itiraz etmeye kalkma.”

Bütün Penny ailesi büyük mutfaktaki yemek masasına toplandı. Di, Lina teyze dışında hiçbirini daha önce görmemişti. Fakat masanın çevresindekilere şöyle bir bakınca annesiyle Susan’ın neden onun bu eve gelmesini istemediklerini anladı. Masa örtüsü eskiden kalan lekelerle doluydu. Tabaklar berbattı. Pennyler ise… Di daha önce hiç böyle insanlarla aynı masaya oturmamıştı ve şu an Ingleside’a sağ salim dönmeyi diliyordu. Fakat şu an ortama ayak uydurmalıydı.

Jenny’nin Ben enişte diye hitap ettiği kişi masanın başına oturmuştu. Parlak kızıl bir sakalı, kel ve kır renkte bir kafası vardı. Bekâr erkek kardeşi Parker sıska ve tıraşsızdı. Kendi eliyle yaptığı ahşap bir taburede oturuyordu. On iki yaşındaki Curt ve on üç yaşındaki George Andrew balık gibi, soluk mavi gözlere sahipti. Cesur bakışları vardı ve eskimiş gömleklerinin altından çıplak tenleri görünüyordu. Kırık bir şişeyle elini kesmiş olan Curt yarasını kan lekeleriyle kaplı, eski bir bezle sarmıştı. On bir yaşındaki Annabel Penny ve on yaşındaki Gert Penny yuvarlak, kahverengi gözlere sahip, güzel kızlardı, iki yaşındaki Tuppy’nin çok hoş kıvırcık saçları ve gül pembesi yanakları vardı. Lina teyzenin kucağındaki bebek ise siyah gözlüydü ve temiz olsaydı eğer çok tatlı görünebilirdi.

“Curty, misafirimiz olduğunu bile bile neden tırnaklarını temizlemedin?” dedi Jenny. “Annabel, ağzın doluyken konuşma. Bu aileye görgü kurallarını öğretmeye çalışan tek kişi benim sanırım,” dedi Di’ye.

Ben enişte korkunç bir sesle, “Kapa çeneni!” diye bağırdı.

“Kapatmayacağım… Kapattıramazsın!” diye geri bağırdı Jenny.

“Eniştenle tartışma,” dedi Lina teyze. “Kızlar lütfen siz de birer hanımefendi gibi davranın. Curt, Bayan Blythe’a patatesi uzat.”

“Alın bakalım, Bayan Blythe,” diye sırıttı Curt.

Diana heyecanlandı. Hayatında ilk kez kendisine Bayan Blythe diye hitap ediliyordu.

Çok şaşırtıcıydı ama yemekler hayli lezizdi. Çok aç olan Di yemeğin tadını çıkarttı… Gerçi eski fincanlardan bir şeyler içmeyi hiç sevmezdi… Temiz olduklarından da pek emin değildi… Keşke herkes bu kadar tartışmasaydı. Yemek boyunca masada kavga hiç dinmedi… George Andrew ile Curt, Curt ile Annabel, Gert ile Jen, hatta Ben enişte ile Lina teyze bile kavga etti. Birbirlerine çok kötü şeyler söylediler. Lina teyze adama kendisinden çok daha iyi biriyle evlenebileceğini söyledi. Ben enişte de, "Keşke evlenseydin," dedi.

"Annemle babam böyle kavga etse ne kötü olurdu!" diye düşündü Di. "Ah, keşke şu an evde olsaydım! Parmağını emme, Tuppy."

Bunu düşünmeden söylemişti. Zira Rilla'yı parmak emme alışkanlığından daha yeni kurtarmışlardı.

Curt bir anda öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı. "Canı isterse parmağını emer! Biz siz Ingleside çocukları gibi baskıya gelemeyiz. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Curt, Curt! Bayan Blythe, senin terbiyesiz bir çocuk olduğunu sanacak," dedi Lina teyze. Kadın sakinleşmiş ve yüzüne bir gülücük kondurarak Ben eniştenin çayına iki şeker atmıştı. "Sen ona bakma canım. Bir dilim daha turta alsana."

Di bir dilim daha turta istemiyordu. O sadece eve gitmek istiyordu ve bu konuyu nasıl açacağını bilemedi.

Çayının son damlasını gürültüyle içen Ben enişte, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı. "Sabah erkenden kalk, bütün gün çalış, üç öğün yemek ye ve yat. Ne hayat ama!"

"Babamız böyle küçük şakalar yapmaya bayılır," diye gülümsedi Lina teyze.

"Şaka demişken… Bugün Flagg'in dükkânında Metodist rahibi gördüm. Tanrı yok dediğimde bana itiraz etmeye kalkıştı. 'Sen pazar günleri konuş,' dedim. 'Şimdi sıra bende. Bana Tanrı'nın varlığını kanıtla.' O da bana, 'Böyle söyleyen sensin,' dedi. Hepsi de bebek gibi güldüler. Adam kendini çok akıllı sanıyor."

Tanrı yok mu? Di'nin bütün dünyası karardı. Ağlamak istiyordu.

BÖLÜM 29

Yemekten sonra her şey çok daha kötüye gitti. Yemekten önce en azından Jenny ile ikisi baş başaydılar ama şimdi karşısında bir çete vardı. George Andrew kızın elini tuttuğu gibi onu bir çamur birikintisinin içine attı. Di hayatında hiç böyle bir muamele ile karşılaşmamıştı. Jem, Walter ya da Ken Ford onunla alay ederdi ama bu evdeki oğlanlar gibisini daha önce hiç görmemişti.

Curt ağzından çıkarttığı sakızı Di'ye uzattı, istemeyince de öfkeden deliye döndü.

"Üzerine canlı bir fare atacağım!" diye bağırdı. "Gıcık! Kendini beğenmiş! Süt çocuğu kardeşlerin var senin!"

"Walter, süt çocuğu değil!" dedi Di. Kavgadan sıkılmış da olsa Walter ile alay edilmesine asla izin veremezdi.

"O… O, şiir yazıyor. Benim şiir yazan bir kardeşim olsa ne yapardım biliyor musun? Onu boğardım… Tıpkı bir kedi yavrusu gibi."

"Kedi yavrusu demişken, ahırda onlardan bir sürü var," dedi Jen. "Haydi gidip hepsini yakalayalım."

Di o oğlanlarla birlikte kedi yavrusu yakalamaya filan gitmeyecekti, bunu da açıkça dile getirdi.

"Bizim evde de bir sürü var. Tam on bir tane," dedi gururla.

"Sana inanmıyorum!" diye haykırdı Jen. "Hiç de yok! Hiç kimsenin on bir tane kedi yavrusu olamaz. Bu doğru değil."

"Bir kedimizin beş, diğerinin altı yavrusu var. Hem zaten o ahıra gitmeyeceğim. Geçen kış Amy Taylorların ahırlarının çatısından düşmüştüm. Saman yığınlarının üzerine düşmemiş olsaydım ölürdüm."

"Ben de bir keresinde bizim çatıdan düştüm. Eğer Curt beni yakalamasaydı ben de ölürdüm," dedi Jen suratını asarak. Sanki o hariç hiç kimsenin çatılardan düşmeye hakkı yokmuş gibi. Di Blythe macera yaşıyor ha! Küstah kız!

“‘Düşmüştüm,’ demeliydin,” dedi Di ve o andan itibaren iki kızın arasındaki her şey bitti.

Fakat o gecenin bir şekilde atlatılması gerekiyordu. Geç saate kadar oturdular çünkü Pennyler hep geç yatıyordu. Jenny’nin onu saat on buçukta götürdüğü büyük yatak odasında iki tane yatak vardı. Annabel ile Gert kendi yataklarına yatmaya hazırlanıyorlardı. Di diğerlerine baktı. Yastıklar sönüktü. Yorganlar yıkanmalıydı. Duvar kâğıdı… Şu meşhur “papağan” desenli duvar kâğıdı… Delik delikti, üzerindeki papağanlar bile papağana benzemiyordu. Yatağın yanındaki şifonyerin üzerinde duran lavabo ve sürahinin içi pis suyla doluydu. Yüzünü asla o suyla yıkayamazdı. Neyse, bir defalık da olsa yüzünü yıkamadan yatabilirdi. En azından Lina teyzenin giymesi için verdiği gecelik temizdi.

Di dua etmek için kalkınca Jenny güldü.

“Tanrım, ne kadar eski kafalısın. Dua ederken çok gülünç duruyorsun. Şu ana kadar dua eden birini hiç görmemiştim. Dualar iyi değildir. Neden dua ediyorsun ki?”

“Ruhumu kurtarmak için,” dedi Susan’dan alıntı yapan Di.

“Benim ruhum yok,” diye dalga geçti Jenny.

“Olabilir ama benim var,” dedi Di ayağa kalkarak.

Jenny kıza baktı. Ama gözlerindeki ışık gitmişti. Di bir daha asla onun büyüsüne kapılmayacaktı.

“Sen sandığım gibi bir kız değilmişsin, Diana Blythe,” dedi Jenny kederle.

Di cevap vermeye fırsat bile bulamadan George Andrew ve Curt odaya daldı. George Andrew bir maske takıyordu… Kocaman burunlu, çirkin bir maskesiydi bu. Di çığlık attı.

“Çitlere sıkışan bir domuz gibi bağırmayı kes!” diye emretti George Andrew. “Bize iyi geceler öpücüğü vermen gerekiyor.”

“Eğer vermezsen, seni o dolaba kilitleriz… İçi fareyle dolu,” dedi Curt.

George Andrew korkudan titreyen Dfye yaklaştı. Maske kızı korkudan âdeta felç etmişti. Maskenin altındaki kişinin George Andrew olduğunun farkındaydı ve ondan korkmuyordu ama o korkunç maske yanına gelirse ölürdü… Bunu biliyordu. O korkunç burun yüzüne değdiği anda geri geri gitti ve ayağı bir tabureye takıldı. Sırt üstü yere düşerken, başını Annabel’in yatağının kenarına çarptı. Bir süre için başı döndü ve gözleri kapalı bir şekilde yerde öylece yattı.

“Öldü… Öldü!” diye ağlamaya başladı Curt.

“Eğer onu öldürdüysen ayvayı yedin, George Andrew!” dedi Annabel.

“Belki de numara yapıyordur,” dedi Curt. “Üzerine bir solucan koyun. Şu kutuda biraz var. Eğer rol yapıyorsa kendine gelecektir.”

Di bunu duydu ama gözlerini açmaya çok korkuyordu. *Belki de öldüğünü düşünürlerse başından gidip onu rahat bırakırlardı. Ama üzerine solucan koymaya kalkarlarsa…* diye düşündü.

“İğne batırın. Kan çıkarsa ölmemiş demektir,” dedi Curt.

İğneye dayanabilirim ama solucana asla.

“Ölmedi… Ölmemiştir,” diye fısıldadı Jenny. “Onu çok korkunuz ama ayılırsa öyle bir bağırır ki Ben enişte gelip bizi mahveder. Keşke onu hiç davet etmeseydim, korkak tavuk ne olacak!”

“Kendine gelmeden onu evine götürebilir miyiz sence?” diye önerdi George Andrew.

Ah, keşke götürselerdi!

“Yapamayız… Çok uzak,” dedi Jenny.

“Kestirmeden gidersek sadece dört yüz metre. Her birimiz birer bacağından ve kolundan tutarız… Sen, ben, Curt ve Annabel.”

Pennyler dışında hiç kimse böyle bir fikre ikna olmazdı. Ama onlar akıllarına eseni yapmaya alışkın oldukları ve mümkünse ev eşyalarından birini kafalarına yemek istemedikleri için işe koyuldular. Babaları onları belli bir dereceye kadar tedirgin ediyordu ama sonrası… Sadece iyi gecelerdi.

“Eğer onu taşırken kendine gelecek olursa bırakıp kaçarız,” dedi George Andrew.

Fakat Di’nin kendine gelme ihtimali yoktu. Dördü tarafından kaldırıldığını hissettiğinde içinden şükretti. Sessizce aşağıya inip evden dışarıya çıktılar ve bahçeyi geçip önlerinde uzanan yonca tarlalarına doğru ilerlediler. Ormanı geçip, tepeden aşağıya indiler. Artık Di’nin öldüğünden eminlerdi ve kimse görmeden kızı evine götürmek istiyorlardı. Hayatında hiç dua etmemiş olan Jenny Penny şu an içinden sürekli dua ediyordu… Köydekilerin uyanmaması için. Eğer Di Blythe’ı eve götürebilirlerse hepsi birden kızın evini özlediğine ve ısrarla gitmek istediğine yemin ederdi. Sonrasında kızın başına ne geldiği onları ilgilendirmezdi.

Onlar kızı taşırken Di de hafifçe gözlerini araladı. Çevresini saran ve uyuyan dünya ona çok garip geldi. Köknar ağaçları karanlık ve birer

yabancı gibiydi. Yıldızlar ona gülüyordu. *Bu kadar engin bir gökyüzünü sevmiyorum. Ama biraz sonra evde olacağım için az daha dayanabilirim. Eğer ölmediğimi anlarlarsa beni burada bırakıp kaçarlar. Ben de bu karanlıkta, tek başıma asla eve gidemem*.

Pennyler onu Ingleside'ın verandasına bırakıp koşarak oradan kaçtılar. Di hemen ayaklanmasa da gözlerini açtı. Evet, evindeydi. Gerçek olamayacak kadar güzel bir andı bu. Çok ama çok yaramaz bir kız olmuştu ama bundan sonra asla yaramazlık yapmayacaktı. Ayağa kalktı. Yanına gelen Shrimp ona şefkatle sürtündü. Di kediye sıkıca sarıldı. Ne kadar tatlı ne kadar sıcak ve cana yakındı! İçeriye giremeyeceğini sanıyordu çünkü babası yokken Susan bütün kapıları kilitlerdi ve bu saatte kadını uyandırmaya cesaret edemedi. Fakat dışarıda kalmış olması umurunda değildi. Soğuk bir haziran gecesiydi ama hamağa yatıp Shrimp'e sarılarak uyuyabilirdi. Ne de olsa kendi evinin kapısının önündeydi. Susan ve kardeşleri ile Nan… Evdeydiler.

Karanlık bastırdıktan sonra dünya ne kadar garip görünüyordu! Ondan başka herkes uyuyor muydu? Merdivenlerin hemen yanındaki büyük, beyaz güller gece karanlığında minik insan yüzlerine benziyordu. Nanelerin kokusu bir dostunun kokusu gibiydi. Orkidelerin arasında parlayan bir şey gördü. Artık o da "gece dışarıda uyumakla" övünebilecekti.

Ama öyle olmadı. Bahçe kapısından içeriye iki karanlık figür girdi. Gilbert mutfak camını açmak için arkaya dolanırken Anne merdivenlere doğru yürüdü ve kucağında kedisiyle basamaklarda oturan küçük kızını görüp şaşırdı.

"Anneciğim… Ah, anneciğim!" Artık annesinin kollarında güvendeydi.

"Di, canım! Ne oldu?"

"Ah, anneciğim çok kötü bir şey yaptım… Çok ama çok üzgünüm… Sen haklıydın… Büyükanne de çok korkunç bir kadındı ama ben sizin yarına kadar dönmeyeceğinizi sanıyordum."

"Babana Lowbridge'ten bir telefon geldi, yarın Bayan Parker'ı ameliyat etmeleri gerekiyormuş ve Dr. Parker babanın da orada olmasını istedi. Biz de akşam trenine binip istasyondan eve kadar yürüyerek geldik. Şimdi sen anlat bakalım…"

Gilbert içeriye girip ön kapıyı açana kadar Di tüm hikâyeyi anlattı. Gilbert içeriye sessizce girdiğini sanıyordu ama Ingleside'ın güvenliği söz

konusu olduğunda Susan en ufak bir kapı gıcırtısına bile uyanırdı. Kadın geceliğinin üzerine sardığı bir sabahlıkla aşağıya indi.

Bir sürü heyecanlı açıklama yapılmaya çalışıldı ama Anne sözü kısa kesti.

"Hiç kimsenin seni suçladığı yok, Susan. Di, yaramazlık etmiş ama şimdi bunun farkında ve sanırım yeterince ceza çekmiş. Seni uyandırdığımız için üzgünüm… Şimdi hemen yatağına dön de Gilbert bileğine baksın."

"Uyumuyordum zaten, sevgili Bayan Blythe. Bu zavallı çocuğun nerede olduğunu bile bile nasıl uyuyabilirdim? Bileğim burkulmuş da olsa şimdi hepinize birer fincan çay getireceğim."

Kendi bembeyaz yastığına yatan Di, "Anneciğim, babam hiç sana kötü davrandı mı?" dedi.

"Kötü mü? Bana mı? Di…"

"Pennyler öyle söyledi… Onun seni dövdüğünü söylediler…"

"Canım, artık onların nasıl insanlar olduklarını biliyorsun, o yüzden o minik kafanı bunlarla yorma. Her yerde dedikodu olur… insanlar bunları kendileri uydurur. Dedikodulara asla umursamamalısın."

"Sabah bana kızacak mısın anneciğim?"

"Hayır, bence sen dersini aldın. Şimdi uyu benim kıymetli kızım."

"Annem çok mantıklı biri," oldu Di'nin son düşüncesi. Fakat bileği ustaca sarılmış olan Susan yatağına yatarken, kendi kendine şöyle mırıldanıyordu:

"Sabah ne yapacağımı iyice düşünüp planlayacağım ve o Jenny Penny denen kızı gördüğümde, kendisine asla unutamayacağı bir ders vereceğim."

Fakat Jenny Penny artık Glen'deki okula gelmediği için o dersi hiç alamadı. Diğer Pennylerle birlikte, her zaman olduğu gibi yine bir akşam evlerine yatıya gelen ve Glen St. Mary'deki o "büyük evde" yaşayan Di Blythe'ın bayıldığı ve Jenny'nin onu tek başına gece evine götürdüğü söylentilerinin dolaştığı, Mowbray Narrows'taki okula gitmeye başlamıştı.

Ingleside halkı kızın önünde diz çöküp ona şükranlarını alaylı bir şekilde iletmiş, hatta Gilbert o meşhur siyah kısrağını bağladığı güzel arabasıyla Jenny Penny'yi evine kadar bırakıp, "Sevgili Bayan Penny, kızıma gösterdiğiniz nezaketten ötürü, eğer sizin için yapabileceğim herhangi bir şey olursa, söylemeniz yeter. Size olan borcumu ödeyemem.

Yaptığınız şey için sizi ödüllendirmek adına Afrika'ya bile giderim," diye yemin etmişti.

BÖLÜM 30

İskelenin ucunda bir ileri bir geri gelip giden Dovie Johnson, “Senin bilmediğin bir şey biliyorum… Bilmediğin bir şey… Bilmediğin,” diye bağırıyordu.

Spot ışıklarının altında dikkat çekme sırası şimdi Nan’deydi. Daha sonra Ingleside’da geçen yıllar içinde “hatırlar mısın” oyunu sırası Nan’e ne zaman gelse, kız ölene kadar bu anı utançla anımsayacaktı çünkü çok mantıksız davranmıştı.

Nan çocuğun iskelenin ucuna gidip gelişini gördükçe heyecandan titriyordu… Yine de bu muhteşem bir şeydi. Dovie’nin suya düşeceğinden emindi, peki sonra ne olacaktı? Ama Dovie düşmedi. O çok şanslı bir çocuktu.

O da Dovie’nin söylediği ve yaptığı her şeyi yaptı ve söyledi… Gerçi bu ikisi çok farklı şeylerdi çünkü Nan hiç kimsenin gerçekler dışında bir şeyler anlatmadığı ve şakadan bile olsa yalan söylemediği Ingleside’da büyümüştü, dolayısıyla bu oyunu oynayamayacak kadar masum ve vicdanlıydı. Bu yüzden de bu oyun Nan’i çok heyecanlandırıyordu. Hayatı boyunca Charlottetown’da yaşamış ve henüz on bir yaşında olan Dovie ona dünyada her şeyi bilen insanların yaşadığı tek yerin Charlottetown olduğunu söylemişti. İnsan Glen St. Mary gibi izbe bir yerde kapalı kalarak ne öğrenebilirdi ki?

Dovie tatilinin bir kısmını Glen’de yaşayan Ella teyzesinin yanında geçirmeye gelmişti. Aralarında yaş farkı olsa da Nan ile hemen arkadaş olmuşlardı. Belki de Nan, kendisinden büyük olduğu için Dovie’ye hayranlık besliyordu. Dovie ise bu alçakgönüllü ufaklığı sevmişti.

“Nan Blythe zararsız bir kız… Sadece biraz fazla hassas,” demişti Ella teyzesine.

Ingleside’ın temkinli halkı da Dovie’yi zararsız buluyordu. Anne, annesinin Avonleali Pyeların kuzeni olduğunu söylemişti. O yüzden Nan’in onunla arkadaşlık etmesine engel olmadı ama Susan daha ilk bakışta çocuktan hiç hoşlanmamıştı. Ama ne yapabilirdi ki? Dovie “terbiyeli”, iyi

giyimli, kibar ve sessiz bir çocuktu. Susan ona neden güvenmediğini anlayamadığı için pes etti. Zaten okullar açıldığında Dovie evine dönecekti, bu arada ona ders vermesini gerektiren bir şey yapacağını da sanmıyordu.

O yüzden Nan ile Dovie boş zamanlarının çoğunu iskelede birlikte geçiriyor ve gemileri izliyorlardı. O ağustos ayında Gökkuşağı Vadisi Nan'siz kalmıştı. Diğer çocuklar Dovie ile pek ilgilenmiyordu. Dovie bir keresinde Walter ile Di'ye bir şaka yapmış ve çok gülmüştü. Kız belli ki şaka yapmayı çok seviyordu. Belki de Glen'deki diğer kızların onu Nan'den kopartmaya çalışmamalarının nedeni de buydu.

"Ah, lütfen söyle," diye yalvardı Nan.

Ama Dovie sadece göz kırptı ve Nan'in yaşının bu tarz sırlar için çok küçük olduğunu söyledi. Bu Nan'i daha da çıldırttı.

"Lütfen söyle, Dovie."

"Olmaz. Bu sırrı bana Kate teyze anlatmıştı ve artık kendisi yaşamıyor. Yani dünyada bu sırrı bilen tek kişi benim. Onu ilk duyduğumda hiç kimseye anlatmayacağıma söz vermiştim. Ama sana söylersem, sen de gider bir başkasına söylersin… Kendini tutamazsın."

"Tutarım… Tutarım!" diye haykırdı Nan.

"İnsanlar Ingleside halkının her şeyi birbirlerine anlattıklarını söylüyor. Susan seni anında yakalar."

"Yakalamaz. Hem benim Susan'a anlatmadığım bir sürü şey var. Sen bana kendi sırrını anlatırsan, ben de sana kendi sırrımı anlatırım."

"Ah, senin gibi küçük bir kızın sırları hiç ilgimi çekmiyor," dedi Dovie.

Aşağılamaya bak! Oysa Nan kendi küçük sırlarını çok tatlı bulurdu… Tıpkı Bay Taylor'ın ahırının arkasındaki ladin ormanında büyüyen yabani kiraz ağaçları gibi… Bataklıktaki zambakların üzerinde minik, beyaz bir perinin yaşadığını hayal ederdi… Gümüş zincirlerle kuğulara bağlanıp çekilerek gelen süslü bir gemi hayal ederdi… Eski MacAllister Çiftliği'nde yaşayan çok güzel bir hanımefendinin de hayalini kurmaya başlamıştı. Bunların hepsi Nan'in gözünde harika ve sihirli şeylerdi, bu düşüncelerini Dovie'ye anlatmak zorunda kalmadığı için sevindi.

Ama Dovie onunla ilgili, kendisinin bilmediği neyi biliyor olabilirdi? Bu merak Nan'i bir sivrisinek gibi rahatsız ediyordu.

Ertesi gün Dovie yine sırrından bahsetti.

"Bu konuyu çok düşündüm, Nan… Sır seninle ilgili olduğu için de bilmen gerektiğine karar verdim. Zaten Kate teyze bana sırrın konusu olan

kişi dışında başka hiç kimseye anlatmamamı söylemişti. Bak şimdi, eğer bana o porselen geyiğini verirsen sana sırrımı anlatırım.”

“Ah, verememe, Dovie. Bana onu doğum günümde Susan hediye etmişti. Başkasına verirsem çok üzülür.”

“Tamam, o zaman. Eğer saçma bir porselen geyiği saklamak, sana kendinle ilgili bir sırrı öğrenmekten daha önemli geliyorsa bir şey diyemem. Ben de sırrı söylemem o zaman. Zaten hep başka kızların bilmediği şeyleri bilmekten hoşlanmışımdır. Bu, insanı önemli biri yapar. Gelecek pazar günü kilisede sana bakıp içimden şöyle diyeceğim: ‘Keşke hakkında ne bildiğimi bilseydin, Nan Blythe.’ Bu çok eğlenceli olacak.”

“Peki, hakkımda bildiğin bu şey güzel bir şey mi?”

“Ah, çok romantik bir şey… Tıpkı romanlarda yazanlara benziyor. Ama boş ver. Madem ilgilenmiyorsun, bildiklerim bana kalsın.”

Nan, az daha meraktan ölecekti. Eğer Dovie’nin sırrını öğrenemezse hayatının hiçbir anlamı kalmazdı ki. Aniden aklına bir şey geldi.

“Dovie, sana geyiğimi verememe ama bana bildiklerini anlatırsan sana kırmızı şemsiyemi verebilirim.”

Dovie’nin gözleri parladı. O şemsiyeyi çok fazla istiyordu.

“Annenin geçen hafta sana kasabadan aldığı şu yeni kırmızı şemsiyeni mi?” dedi.

Nan başıyla onayladı. Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Dovie… Dovie ona gerçekten sırrını söyleyecek miydi?

“Annen izin verecek mi bakalım?”

Nan yine başıyla onayladı ama bu defa pek emin görünmüyordu. Dovie bunu fark etti.

“O şemsiyeyi hemen buraya getir,” dedi. “Ben sana sırrımı anlatmadan önce yani. Şemsiye yoksa sır da yok.”

“Yarın getiririm,” diye söz verdi Nan. Dovie’nin kendisi hakkında bildiği şeyin ne olduğunu öğrenmek onun için şu an her şeyden daha önemliydi.

“Bir düşüneyim,” dedi Dovie şüpheyle. “Ama çok umutlanma çünkü sana hemen anlatmayı düşünmüyorum. Çok küçüksün… Sana bunu kaç kez söyledim.”

“Ama dün olduğumdan daha büyüğüm,” diye yalvardı Nan. “Ah, haydi ama Dovie, lütfen zalimlik etme.”

“Sanırım dilediğimi yapmaya hakkım var,” diye kızdı Dovie. “Hem Anne’e söylersin… Annene yani…”

“Annemin adını biliyorum, belirtmene gerek yok,” dedi Nan. Sır versin ya da vermesin her şeyin bir sınırı vardı. “Sana bunu Ingleside’daki hiç kimseye anlatmayacağımı söyledim.”

“Yemin eder misin?”

“Yemin mi?”

“Of, papağan gibi tekrarlama beni. Yani söz verir misin demek istedim.”

“Veririm.”

“Çok mu?”

Nan çok söz vermenin nasıl yapılacağını bilmiyordu. Yüzünü çok söz veriyormuş gibi bir şekle sokmaya çalıştı.

“*Ellerini birleştirip gökyüzüne bak*,

Sözünü tutmazsan ölmeye bak,” dedi Dovie.

Nan de aynısını tekrarladı.

“Yarın şemsiyeyi getirdiğinde bakarız. Annen evlenmeden önce ne yapıyordu, Nan?”

“Öğretmendi… Çok da iyi bir öğretmendi,” dedi Nan.

“Sadece merak ettim. Annem babanın onunla evlenmesinin bir hata olduğunu düşünüyor. Annenin ailesi hakkında hiç kimse bir şey bilmiyormuş. Üstelik babanın evlenebileceği bir sürü kız varmış. Neyse, artık gitmeliyim, *au revoir*.”

Nan, bu kelimenin “yarın görüşürüz” anlamına geldiğini biliyordu. Fransızca bilen bir arkadaşı olduğu için gurur duydu. Dovie gittikten sonra uzun süre iskelede oturmaya devam etti. Orada oturup gemileri izlemeyi çok severdi, bazen rıhtımdan yelken açan bir gemi çok uzaklardaki periler diyarına doğru giderdi. Jem gibi o da sık sık bir gemiyle denize açılmayı dilerdi… Masmavi rıhtımdan çıkıp gölgeli kum tepelerini geçerek geceleri Four Winds’in tüm gizemini aydınlatan fenerin önünden körfeze, oradan da altın sabahların yaşandığı büyülü denizlere açılmak isterdi. Nan o iskelede oturup etrafı izlerken hayal gücünün kanatlarına binip tüm dünyayı gezerdi.

Fakat bu öğleden sonra aklı tamamen Dovie’nin sırrına takılmıştı. Dovie gerçekten ona bu sırrı açıklayacak mıydı? Neydi acaba… Ne olabilirdi? Ya şu babasının başka biriyle evlenebilme lafları? Nan o kızlar hakkında konuşmak isterdi çünkü onlardan biri annesi olabilirdi. Fakat bu

korkunç bir şey olurdu. Kendi annesi dışında başka hiç kimsenin annesi olmasını istemezdi. Yani bunu düşünmek bile kötüydü.

"Sanırım Dovie Johnson bana bir sır açıklayacak," dedi Nan o gece kendisine iyi geceler öpücüğü veren annesine. "Ama tabii bu sırrı sana bile anlatamayacağım anneciğim çünkü buna söz verdim. Buna bozulmazsın, öyle değil mi anne?"

"Hiç bozulmam," dedi Anne neşeyle.

Nan ertesi gün iskeleye giderken, yanına şemsiyesini de aldı. Kendi kendine, bu şemsiyenin kendisine ait olduğunu söyledi. Yani ona verilmişti ve o da dilediği kişiye verme hakkına sahipti. Aklında bu düşüncelerle hiç kimseye fark ettirmeden evden çıktı. Bu güzel, minik şemsiyesini verecek olmak onu biraz rahatsız ediyordu ama artık Dovie'nin sırrını öğrenmek için sabırsızlanmaktaydı.

"İşte şemsiye, Dovie," dedi soluk soluğa. "Şimdi şu sırrı açıkla."

Dovie tereddüt etti. Aslında niyeti bu kadar ileriye gitmek değildi çünkü Nan Blythe'ın annesinin kırmızı şemsiyeyi bir başkasına vermesine itiraz etmeyeceğine hiç inanmamıştı. Dudaklarını büzdü.

"Kırmızı rengin bana yakışacağından çok da emin değilim. Biraz şatafatlı. Sırrı açıklamayacağım." Fakat Dovie, Nan'in henüz kızdığında nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Adaletsizlik karşısında öfkesi aniden yükselirdi.

"Pazarlık pazarlıktır, Dovie Johnson! Şemsiye karşılığında sırrı vereceğini sen söyledin! İşte şemsiyen, sözünü tutmak zorundasın."

"Pekâlâ," dedi Dovie canı sıkılmış gibi.

Her yer bir anda sessizleşti. Rüzgârın uğultusu geçmiş, iskeleye vuran suyun sesi kesilmişti. Nan heyecandan titriyordu. Sonunda Dovie'nin bildiklerini o da öğrenecekti.

"Rıhtımda yaşayan Jemmy Thomas'ı tanırsın," dedi Dovie. "Altı ayak parmaklı Thomasları?"

Nan başını salladı. Tabii ki Thomasları tanıyordu… En azından aileyi biliyordu. Altı Parmaklı Jemmy bazen balık satmak için Ingleside'a gelirdi. Ama Susan adamın sattığı balıkların her zaman güzel çıkmadığını söylerdi. Nan onun görüntüsünden hiç hoşlanmazdı. Adam keldi, sadece kulaklarının üzerinde birkaç kıvırcık, beyaz saç teli vardı. Burnu da çengel gibi ve kıpkırmızıydı. Thomasların bu sırla ne ilgisi vardı ki?

"Peki, Cassie Thomas'ı tanıyor musun?" diye devam etti Dovie.

Nan onu bir keresinde Altı Parmaklı Jemmy gelirken yanında getirdiği zaman görmüştü. Cassie onun yaşlarındaydı, kızıl, kıvırcık saçları ve yeşile çalan külrengi gözleri vardı. Nan'e dil çıkartmıştı.

"Şey…" dedi Dovie derin bir nefes alarak. "İşte seninle ilgili sır… Sen, Cassie Thomassın, o da Nan Blythe."

Nan kıza dik dik baktı. Dovie'nin ne demek istediğini hiç anlamamıştı. Söyledikleri mantıksızdı.

"Sen… Sen… Ne demek istiyorsun?"

"Bence yeterince açık," dedi Dovie kıza açıyormuş gibi gülümseyerek. Madem bu sırrı açıklamak zorunda bırakılmıştı, o zaman buna değmeliydi. "İkiniz aynı gece doğmuşsunuz. O zamanlar Thomaslar Glen'de yaşıyormuş. Hemşire Di'nin ikizini onlara götürüp, onlardaki bebeği de Di'nin annesine getirmiş. Di'yi de götürmeye cesaret edememiş, yoksa onu da götürecekmiş. Annenden nefret ettiği için ondan intikam almak istemiş. O yüzden aslında sen Cassie Thomas'sın ve rıhtımdaki köyde yaşamalısın. Zavallı Cass de o korkunç üvey annesinden dayak yemek yerine, Ingleside'da yaşamalı. Bu durum ne zaman aklıma gelse o kız için çok üzülüyorum."

Nan bu anlatılanlara inandı. Ona daha önce hiç yalan söylenmemiş olduğu için Dovie'nin masalının gerçek olamayacağından şüphe bile etmedi. Hiç kimsenin, hele de çok sevdiği Dovie'nin böyle bir hikâye uydurabileceği aklına gelmedi. Kederli gözlerle kıza baktı.

"Peki… Peki Katie teyzen bunu nereden öğrenmiş?" dedi kuruyan dudaklarının arasından.

"Hemşire ölüm yatağındayken anlatmış," dedi Dovie. "Herhalde vicdanı onu rahatsız etmiş. Kate teyzem de benden başka hiç kimseye söylemedi. Glen'e gelip de Cassie Thomas'i gördüğüm zaman… Nan Blythe'ı yani… Ona dikkatle baktım. Annen gibi kızıl saçlı ve külrengi gözlüydü. Oysa senin saçların da gözlerin de kahverengi. Bu yüzden Di'ye benzemiyorsun işte. Normalde ikizler birbirine benzer. Cass'in kulakları da babanın kulaklarının aynısı; düz ve geriye doğru kıvrıklar. Fakat artık bu konuda yapılacak hiçbir şey olmadığını düşünüyorum. Yine de sen bir bebek gibi bakılırken zavallı Cass… Yani Nan'in çoğu kez yiyecek yemek bile bulamadığını düşündükçe üzülüyorum. Üstelik o ihtiyar Altı Parmaklı eve sarhoş gelip kızı dövüyor! Bana neden öyle bakıyorsun?"

Nan'in acısı katlanamayacağı kadar çoktu. Artık her şey korkunç bir şekilde netleşmişti. Çocuklar Di ile ikisinin hiç benzememesini hep komik bulurlardı. Demek ki sebebi buydu.

"Bunu bana anlattığın için senden nefret ediyorum, Dovie Johnson!"

Dovie omuzlarını silkti.

"Sana hoşuna gitmeyecek demiştim, değil mi? Sen anlattırdın. Nereye gidiyorsun?"

Yüzü bembeyaz kesilen ve başı dönen Nan ayağa kalktı.

"Eve… Anneme anlatmaya," dedi çaresizce.

"Hayır… Yapamazsın! Unutma, anlatmayacağına yemin etmiştin!" diye haykırdı Dovie.

Nan ona dik dik baktı. Anlatmayacağına söz verdiği doğruydu ve annesi insanın daima verdiği sözleri tutması gerektiğini söylerdi.

"Sanırım eve tek başıma döneceğim," dedi kızın bakışından hiç hoşlanmayan Dovie.

Nan'in elindeki kırmızı şemsiyeyi kaptığı gibi, bacaklarını savura savura koşarak iskeleden ayrıldı. Arkasında kalbi paramparça olmuş, minik dünyası başına yıkılmış küçük bir kız bıraktı. Fakat Dovie bunu umursamıyordu. Nan hassas biriydi ve onunla dalga geçmek hiç de eğlenceli değildi. Tabii ki eve gider gitmez bunu annesine anlatacak ve kandırıldığını anlayacaktı.

"Neyse ki pazar günü evime dönüyorum," diye düşündü Dovie içinden.

Nan belki de saatlerce o iskelede tek başına oturdu. Çok üzgün ve mahvolmuş bir haldeydi. O annesinin çocuğu değildi! Altı Parmaklı Jemmy'nin çocuğuydu. Altı parmağı olduğu için içten içe tiksindiği Altı Parmaklı Jemmy'nin çocuğu… Ingleside'da yaşayıp anne ve babası tarafından sevilmek aslında onun hakkı değildi. "Ah!" diye acıyla inledi Nan. Eğer bilseler anne ve babası artık onu sevmezdi. Bütün sevgilerini Cassie Thomas'a verirlerdi.

Nan elini alnına götürdü ve "Başım dönüyor," dedi.

BÖLÜM 31

“Neden yemeğini yemiyorsun, tatlım?” diye sordu Susan yemek masasında.

“Yoksa güneşte çok mu kaldın, canım?” dedi annesi endişeyle. “Başın mı ağrıyor?”

“Evet,” dedi Nan. Ama ağrıyan yeri başı değildi. Annesine yalan mı söylüyordu? Eğer öyleyse daha kaç yalan söylemesi gerekecekti? Fakat Nan bir daha asla yemek yiyemeyeceğini biliyordu… Bu korkunç gerçeği öğrendiği için bir daha asla ama asla yemek yiyemeyecekti. Annesine bu olanları anlatamayacağının da farkındaydı. Verdiği söz yüzünden değil. Hem Susan bir keresinde verilen kötü bir sözün bozulması gerektiğini söylememiş miydi? Neyse, bu olanları anlatmayacaktı çünkü annesini üzmek istemiyordu. Eğer bu sırrı öğrenirse, annesinin çok ama çok üzüleceğinin farkındaydı. Ve annesi üzülmemeliydi. Babası da öyle.

Bir de Cassie Thomas vardı. Ona Nan Blythe diyemezdi. Onun asıl Nan Blythe olduğunu düşünmek bile, Nan’in canını fena halde yakıyordu. Kendini bir anda patlayacakmış gibi hissetti. Eğer Nan Blythe değilse hiç kimseydi! Cassie Thomas olamazdı.

Fakat Cassie Thomas aklından hiç çıkmıyordu. Nan bir hafta boyunca tam bir enkaz gibi dolaştı… Anne ile Susan onun için çok endişeleniyordu. Kız ne yemek yiyor ne de oyun oynuyordu. Susan’ın deyimiyle “sadece etrafta süzülüyordu”. Yoksa Dovie Johnson evine döndüğü için mi bu kadar üzgündü? Nan öyle olmadığını, hiçbir sebebinin olmadığını söyledi. Sadece yorgun hissediyordu. Babası onu muayene edip bir ilaç verdi. Nan hiç itiraz etmeden ilacını içti. Bu ilaç hint yağı kadar kötü değildi ama artık hint yağının bile bir anlamı kalmamıştı. Cassie Thomas dışında hiçbir şeyin bir anlamı yoktu… Vicdanını yiyip bitiren o korkunç soru Nan’i tamamen ele geçirdi.

Cassie Thomas’ın onun haklarına sahip olması gerekmez miydi?

Onun Nan Blhyte olarak yaşaması âdil miydi? Nan kimliğine sıkı sıkı tutunmuştu. Cassie Thomas’ın men edildiği tüm haklara o sahipti. Ama bu

âdil değildi. Nan bunun hiç de âdil olmadığından maalesef emindi. Kızın kuvvetli bir adalet anlayışı vardı. Artık bu durumun Cassie Thomas'a da anlatılması gerektiğini düşünmeye başlıyordu.

Belki de hiç kimse umursamazdı. Annesiyle babası elbette başta biraz üzülürdü ama Cassie Thomas'ın aslında kendi çocukları olduğunu öğrendikleri an gidip bütün sevgilerini ona verirlerdi. Nan anık onların gözünde değersizleşirdi. Yaz akşamlarında annesi artık Cassie'yi öpüp ona şarkılar söylerdi… Nan'in en sevdiği şarkıları…

"*Denizde yelken açan bir gemi gördüm*,

İçinde benim için bir sürü güzel hediye olan!"

Nan ile Di sık sık gemilerinin geleceği günü konuşurlardı. Ama gemideki o güzel şeyler… Artık onun değil… Cassie Thomas'ın olacaktı. Önümüzdeki Pazar Okulu Konseri'nde artık bir peri kızı gibi süzülerek sahneye çıkacak olan kişi Cassie Thomas olacaktı, baş döndüren güzellikteki süslü elbisesini artık Cassie Thomas giyecekti. Oysa Nan bugünü nasıl da heyecanla beklemişti! Susan artık meyveli keklerini Cassie Thomas için pişirecek, Pusywillow artık o kız için miyavlayacaktı. Nan'in meyve bahçesindeki halılarla bezeli oyun evinde Cassie Thomas, Nan'in oyuncak bebekleriyle oynayacak ve onun yatağında uyuyacaktı. Bu durum Di'nin hoşuna gider miydi? Di, Cassie Thomas'ı kız kardeşi olarak sever miydi?

Bir gün artık Nan'in canına tak etti. Doğru olan şeyi yapmalıydı. Rıhtıma gidip Thomaslara gerçeği anlatacaktı. Onlar da kendi anne ve babasına anlatırdı. Zira Nan bunu kendisi yapamazdı.

Nan bu kararı verdikten sonra biraz daha iyi hissetti fakat çok üzgündü. Ingleside'da yediği son yemek olabileceğini düşünüp o gün az da olsa bir şeyler yedi.

"Anneme hep 'anne' diyeceğim," diye düşündü. "Altı Parmaklı Jemmy'ye asla 'baba demeyeceğim. Sadece saygılı bir şekilde, 'Bay Thomas, diye hitap edeceğim. Herhalde buna kızmaz."

Fakat boğazı düğümleniyordu, Susan'ın gözlerine baktı. Kadının yatma vakti geldiğinde kendisine içirdiği hint yağını artık Cassie Thomas içecekti. Nan yalnızca bunu kıskanmadı.

Yemekten sonra hemen dışarıya çıktı. Karanlık çökmeden gitmeliydi yoksa cesareti kırılabilirdi. Üzerindeki oyun elbisesini annesi ya da Susan sorar diye, değiştirmeye cesaret bile edemedi. Hem zaten diğer tüm güzel

elbiseleri artık Cassie Thomas'ın olacaktı. Susan'ın yeni diktiği önlüğünü taktı… Üzerinde koyu kırmızı deniztarağı işlemeleri vardı. Nan bu önlüğü çok severdi. Cassie Thomas bu önlüğü aldı diye, herhalde ona kin besleyecek değildi.

Köye indi, köyden geçti, iskele yolunu geçti, rıhtım yoluna indi. Minicik, belli belirsiz bir figür gibi yürüyordu. Aslında bir kahraman olduğunun farkında bile değildi. Tam tersine kendinden utanıyordu çünkü ne kadar âdil olduğunu bilse de yaptığı bu şeyi yapmaktan da Cassie Thomas'dan da nefret ediyordu. Altı Parmaklı Jemmy'den çok korkmasına rağmen, hemen dönüp Ingleside'a geri gitmek istemesine rağmen yoluna devam etti.

O akşam hava kapalıydı. Denizin üzerindeki bulutlar siyah, devasa bir yarasayı andırıyordu. Rıhtıma ve hemen arkasında uzanan ormanlara alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Rıhtımdaki balıkçı kulübeleri, bulutların arasından sızmayı başaran kızıl ışıkların altında duruyordu. Orada burada biriken sular kocaman yakut taşları andırıyordu. Sessizce denize yelken açmış beyaz bir gemi sislerin arasından, sırlarla dolu okyanusa doğru süzülüyordu. Martılar garip çığlıklar atıyordu.

Nan balıkçı kulübelerinin ve kumlarda bağıra, çağıra oynayan kirli çocukların kokularını hiç sevmedi. Durup onlara Altı Parmaklı Jemmy'nin evine sorduğunda, hepsi birden meraklı gözlerle Nan'i süzdü.

"Şuradaki," dedi bir oğlan kulübeyi işaret ederek. "Neden onu görmek istiyorsun?"

"Teşekkür ederim," dedi Nan ve arkasını dönüp gitti.

"Sana hiç terbiye öğretmediler mi?" diye seslendi kızın biri arkasından. "Sana sorulan bir soruyu cevaplamaman çok büyük bir ayıp."

Oğlan önünü kesti.

"Thomasların evinin arkasındaki şu evi görüyor musun? Orada bir deniz yılanı var. Eğer Altı Parmaklı Jemmy'den ne istediğini söylemezsen seni o eve kapatırım."

"Haydi bakalım Bayan Kibirli," diye alay etti büyük bir kız. "Sen Glen'den geliyorsun ve bütün Glenliler kendilerini bir şey sanır. Bill'in sorusuna cevap ver!"

"Eğer vermezsen kedi yavrularını boğup üzerine atarım," dedi başka bir oğlan.

Kara kaşlı başka bir kız da sırıtarak, “Eğer paran varsa sana dün çıkan dişimi satabilirim,” dedi.

“Param yok ve dişin de hiçbir işime yaramaz, beni rahat bırakın.”

“Şuna laflara bak!” diye bağırdı kara kaşlı kız.

Nan koşmaya başladı ama deniz yılanlı oğlan ona çelme taktı. Nan boylu boyunca kumlara uzandı. Çocuklar kahkahayla gülmeye başladılar.

“Artık başını o kadar dik tutmazsın herhalde,” dedi kara kaşlı. “Üzerindeki kırmızı deniztarakları gibi böyle yerde sürünürsün işte!”

Derken biri, “Mavi Jack’in gemisi geliyor!” diye haykırdı ve çocukların hepsi birden koşarak uzaklaştı. Siyah bulutlar iyice alçalmış, az evvel yakuta benzeyen bütün su birikintileri bu kez grileşmişti.

Nan yerden kalktı. Elbisesi ve çorapları kum içinde kalmıştı. Ama işkencecilerin elinden kurtulmuştu. Yoksa bu çocuklar gelecekte onun oyun arkadaşı mı olacaklardı?

Ağlamamalıydı… Ağlamamak! Altı Parmaklı Jemmy’nin kapısına giden basamakları tırmandı. Rıhtımdaki bütün evler gibi, Altı Parmaklı Jemmy’nin evi de gelgit yükselmelerine karşı korunmak için birkaç kat ahşap blok yığınının üzerine inşa edilmişti. Yığının akındaki boşluk kırık tabaklar, boş teneke kutuları, eski yengeç kabukları ve her türlü çöple doluydu. Kapı açıktı, Nan içeriye bakınca hayatında hiç görmediği tarzda bir mutfakla karşılaştı. Çıplak zemin çok pisti, tavan is ve nem lekeleriyle kaplıydı, lavabo ise ağzına kadar bulaşık doluydu. Eski, pis ahşap masanın üzerinde yemek kalıntıları vardı. Üzerlerinde korkunç karasinekler uçuyordu. Kır saçları dağınık bir şekilde toplanmış bir kadın, köşedeki sallanan sandalyeye oturmuş bebeğini emziriyordu… Pislikten kararmış bebeğini.

“*Kız kardeşim*,” diye düşündü Nan.

Etrafta ne Cassie’den ne de Altı Parmaklı Jemmy’den eser vardı ki Nan daha sonra bunun için şükredecekti.

Kadın kaba bir şekilde, “Kimsin ve ne istiyorsun?” diye sordu.

İçeriye davet etmedi ama Nan yine de girdi. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı ve gök gürültüsü evi sarsıyordu. Nan cesaretini kaybetmeden buraya söylemek için geldiği şeyi bir an evvel söylemesi gerektiğinin farkındaydı yoksa sırtını dönüp o korkunç evden, o korkunç bebekten ve o korkunç sineklerden koşarak kaçacaktı.

“Cassie’yi görmek istiyorum lütfen,” dedi. “Ona önemli bir şey söyleyeceğim.”

“Öyle mi?” dedi kadın. “Tipine bakılırsa, oldukça önemli bir şey olmalı. Ama Cass evde değil. Babasıyla birlikte Yukarı Glen’e gitti, fırtına çıktığı için de ne zaman geri döneceklerini bilemem. Otur.”

Nan kırık bir sandalyeye oturdu. Rıhtımda yaşayanların fakir olduklarını biliyordu ama böyle bir şeyi hayal etmemişti. Glen’de yaşayan Bayan Tom Fitch de fakirdi ama kadının evi en az Ingleside kadar temiz ve tertipliydi. Tabii ki herkes Altı Parmaklı Jemmy’nin bulduğu her kuruşu içkiye yatırdığını biliyordu. Evinin böyle olmasına şaşmamak gerekirdi!

“Neyse, ben temizlerim,” diye düşündü içinden. Fakat yüreği kurşun gibi ağırlaşmıştı, içinde yanan alev çoktan kül olup sönmüştü.

“Cassi neden görmek istiyorsun?” diye merakla sordu Bayan Altı Parmaklı ve pis bebeğin ağzını, bebekten bile daha pis olan önlüğüyle sildi. “Eğer konu yine şu Pazar Okulu Konseri’yse Cass gelemez. Bu kadar basit. Düzgün bir kıyafeti yok. Nasıl alayım? Sorarım sana, nasıl?”

“Hayır, konu konser değil,” dedi Nan. Aslında bütün hikâyeyi Bayan Thomas’a da anlatabilirdi. Zaten öğrenecekti. “Ona buraya… Buraya… Benim o, onun da ben olduğunu söylemeye geldim!”

Bayan Altı Parmak kızın ne dediğini tam olarak anlayamadı.

“Sen kafayı yemişsin,” dedi. “Ne demek istiyorsun?”

Nan başını kaldırdı. Ne de olsa en kötü kısmı anlatmıştı.

“Cassie ile aynı gece doğmuşuz ve annemden intikam almak isteyen hemşire bizi değiştirmiş, yani Cassie’nin Ingleside’da yaşayıp oranın tüm avantajlarından faydalanması gerekiyor.”

“Avantaj” kelimesini Pazar Okulu’ndaki öğretmeninden duymuştu, şimdi kullanırsa çok daha etkili olabileceğini düşündü.

Bayan Altı Parmak ona dik dik baktı.

“Ben mi deliyim, sen mi? Söylediklerin çok mantıksız. Sana bu palavraları kim anlattı?”

“Dovie Johnson.”

Kadın başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. Pis ve bakımsız olabilirdi ama çok çekici bir gülüşü vardı. “Bunu tahmin etmeliydim. Yaz boyunca teyzesinin çamaşırlarını ben yıkadım, o çok acayip bir çocuk! İnsanları kandırarak zeki olduğunu sanıyor! Bana bak küçük ismin-her-ne-ise hanım,

Dovie'nin yalanlarına inanmasan iyi edersin. Yoksa seni parmağında oynatır."

"Anlattıklarının doğru olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?" diye yutkundu Nan.

"Aynen öyle. Tanrım, böyle bir yalanı yuttuğuna göre sen çok saf bir çocuk olmalısın. Cass senden en az bir yaş büyük. Hem sen kimsin ki?"

"Ben Nan Blythe'ım." Ah, bunu düşünmek bile çok güzeldi! O Nan Blythe'dı!

"Nan Blythe! Ingleside ikizlerinden biri! Senin doğduğun geceyi hatırlıyorum. Bir iş için Ingleside'a çağrılmıştım. O zamanlar Jemmy ile evli bile değildim. Ah, onunla keşke evlenmeseydim… Cass'in annesi hayatta ve çok sağlıklıydı, hatta Cass yürümeye başlamıştı. Sen tıpkı babanın annesine benziyorsun… O da o gece oradaydı… İkiz kız torunlarıyla çok gurur duymuştu. Ama senin gibi bir kızın yalancı bir deliye inandığını düşünmek!"

"Benim insanlara inanmak gibi bir alışkanlığım var," dedi kibarca ayağa kalkan Nan. Ama o kadar mutluydu ki kadına sıkı sıkı sarılmak istiyordu.

"O zaman hemen bırakman gereken bir alışkanlık bu," dedi Bayan Altı Parmak, "insanları kandırmaktan keyif alan çocuklarla takılmayı da bırak. Otur bakalım. Yağmur dinene kadar evine gidemezsin. Hava kara kedilerden bile daha karanlık. Ah… Çocuk gitti… Resmen uçtu gitti!"

Nan çoktan sağanak yağmura çıkmıştı bile. Kadının yalvarmalarına, hatta o şiddetli fırtınaya rağmen durmadı. Rüzgâr onu uçuruyor, yağmur damlaları üzerine düşüyor, gök gürültüsü dünyanın ikiye yarıldığını düşündürtüyordu. Önünü sadece masmavi çakan şimşeklerin ışığı sayesinde görebiliyordu. Defalarca kez kayıp düştü ama nihayet üzerinden sular damlar bir vaziyette Ingleside'a ulaşmayı başardı.

Annesi koşarak gelip ona sarıldı.

"Canım, bizi çok korkuttun! Ah, nerelerdeydin?"

"Umarım Jem ile Walter bu yağmurda seni ararken hasta olmazlar," dedi Susan tedirgin bir sesle.

Nan neredeyse güçlükle nefes alıyordu. Kendisini kucaklayan annesinin sıcacık kollarında yutkunarak, "Ah anneciğim, ben benim… Gerçekten benim. Ben Cassie Thomas değilim ve bir daha asla kendimden başka biri olmayacağım," dedi.

“Zavallı çocuk delirmiş,” dedi Susan. “Herhalde yediği bir şey yüzünden bu hale geldi.”

Anne yatmadan önce Nan’i bir güzel yıkadı. Sonra bütün hikâyeyi dinledi.

“Ah, anneciğim ben gerçekten senin çocuğun muyum?”

“Tabii ki canım benim. Başka bir ihtimali nasıl düşünebildin?”

“Dovie’nin beni kandırdığı aklıma bile gelmedi… Dovie yapmaz diye düşündüm. Anneciğim, sen herkese inanır mısın? Jenny Penny de Di’ye bir sürü korkunç hikâye anlatmıştı…”

“Onca kötü çocuk arasında sen sadece iki tanesini tanıdın canım. Ama diğer arkadaşlarının hiçbiri sana yalan yanlış bir şey anlatmadı. Dünyada böyle yetişkinler olduğu gibi, böyle çocuklar da var. Biraz daha büyüdüğünde gerçekle yalanı birbirinden daha kolay ayırt edebileceksin.”

“Anneciğim, keşke Jem, Walter ve Di bu yaptığımı hiç öğrenmeseler.”

“Bilmelerine gerek yok. Di babanla birlikte Lowbridge’e gitti, oğlanlara da senin rıhtıma gidip dönerken fırtınaya yakalandığını söyleriz. Dovie’ye inanmakla mantıksız davrandın ama zavallı Cassie Thomas’a hakkını vermek isteyerek de büyük bir cesaret örneği sergiledin. Annen seninle gurur duyuyor.”

Fırtına dindi. Gökyüzündeki ay, artık serin ve mutlu bir dünyaya bakıyordu.

Gilbert ile Anne daha sonra kızların odalarına gelip yan yana yatan iki tatlı surata sevgiyle baktılar. Diana minik ağzını büzerek, Nan ise gülümseyerek uyuyordu. Hikâyeyi duyan Gilbert Dovie Johnson’a çok kızmıştı. Kız iyi ki ondan kırk beş kilometre uzaktaydı. Fakat Anne’in içi hâlâ rahat değildi.

“Canını sıkan şeyin ne olduğunu öğrenmem gerekirdi. Ama bu hafta başım çok kalabalıktı… Hiçbiri bir çocuğun mutluluğuyla kıyaslanamayacak kadar saçma sapan şeylerle hem de. Düşünsene zavallı yavrumuz, ne çok acı çekmiştir.”

Çocuklarının üzerinde şefkatle ve cesaretle dikildi. Onlar hâlâ Anne’in çocuklarıydı. Onları hep sevecek, hep koruyacaktı. Minik yüreklerindeki tüm sevgi ve kederle hâlâ ona gelmeye devam edeceklerdi. Birkaç sene daha onun olacaklardı… Ya sonra? Anne ürperdi. Annelik çok güzel ama çok yorucu bir duyguydu.

“Hayatın onlara ne getireceğini çok merak ediyorum,” diye fısıldadı.

“Umalım da onlar da anneleri gibi, güvenilir birer koca bulsunlar,” diye alay etti Gilbert.

BÖLÜM 32

“Demek Kadınlar Derneği, yorganlarını Ingleside’da dikecekler,” dedi Gilbert. “Bütün şık tabaklarını çıkart, Susan ve iplikleri d süpürmek için birkaç tane de süpürge bulundur.”

Susan, bu denli önemli bir olayı anlamakta zorlanan bir erkeğe nasıl gülümsenirse öyle gülümsedi ama aslında içinden gülümsemek gelmiyordu… Neyse ki dernek toplantısı ile ilgili tüm hazırlıkları tamamlamıştı.

“Ana yemek için,” diye mırıldandı. “Tavuktu turta, patates püresi ve kremalı bezelye. Yeni masa örtünüzü kullanmamız için güzel bir fırsat doğdu, sevgili Bayan Blythe. Böylesi daha önce Glen’de hiç görülmemiştir, şaşkınlık yaratacağından eminim. Örtüyü gördüğünde Annabel Clow’un yüzünün alacağı şekli çok merak ediyorum. Çiçekler için renkli sepetinizi de kullanacak mısınız?”

“Evet, meyve bahçesinden bir sürü hercai menekşe ve sarıyeşil otlar toplayalım. Ayrıca şu muhteşem sardunyaları da görülecek bir yere koymanı istiyorum… Eğer yorganları oturma odasında dikeceksek oraya da koy. Eğer hava yeterince ılık olursa verandaya da çıkabiliriz. Bir sürü çiçeğimizin olması çok iyi. Susan, bu yaz bahçe hiç olmadığı kadar güzeldi. Gerçi her sonbahar aynı şeyi söylüyorum, öyle değil mi?”

Hazırlanması gereken pek çok şey vardı. Kimin kiminle oturacağı gibi… Mesela Bayan Simon Millison ile Bayan William McCreery’yi asla yan yana oturtmamak gerekirdi çünkü iki kadının arasında ta öğrenciliklerinden kalma saçma bir sorun olduğundan, birbirleriyle konuşmuyorlardı. Bir de kimin davet edileceği sorusu vardı… Dernek üyeleri dışında birkaç ayrıcalıklı konuk daha çağırılmalıydı.

“Bayan Best ile Bayan Campbell’ı davet edeceğim,” dedi Anne.

Susan buna biraz şüpheyle baktı.

“Onlar yeni geldi, sevgili Bayan Blythe,” dedi sanki “onlar timsah,” der gibi bir imayla.

“Bir zamanlar biz de buraya yeni gelenlerdendik, Susan.”

“Ama Doktor’un amcası eskiden beri burada yaşıyordu. Oysa Bestler ve Campbellar hakkında hiç kimsenin herhangi bir bilgisi yok. Ancak tabii ki burası sizin eviniz, sevgili Bayan Blythe, ben kimim ki ağırlamak istediğiniz konuklara itiraz edeyim? Yıllar evvel bir keresinde Bayan Carter Flagg’in evinde dikiş dikildiğini hatırlıyorum. Bayan Flagg çok garip bir kadını davet etmişti. Kadın günlük kıyafetleriyle gelmişti, sevgili Bayan Blythe… Kadınlar Derneği’ne gelirken şık giyinmesine gerek olmadığını söylemişti! En azından Bayan Campbell ile ilgili böyle bir korkumuz olmaz. O çok şık bir kadın… Gerçi ben olsam kiliseye giderken asla ortanca mavisi giymezdim ama… Neyse.”

Anne de giymezdi ama gülmemek için kendini tuttu.

“Bence o elbise Bayan Campbell’ın saç rengiyle çok uyumluydu, Susan. Bu arada, senin baharatlı, üzümlü turta tarifini istedi. Hasat Töreni yemeğinde yemiş ve çok beğenmiş.”

“Ah, tabii ki veririm, sevgili Bayan Blythe. Herkes baharatlı, üzümlü turta yapamaz,” diyen Susan artık kadının ortanca mavisi elbisesini çok da umursuyor gibi görünmüyordu.

Aylar geçmiş olmasına rağmen sonbahar henüz yazı unutmuş değildi ve dikişin dikileceği gün ekimden ziyade, bir haziran gününü andırıyordu. Kadınlar Derneği’nin tüm üyeleri gelmişti, Ingleside’da güzel bir yemek yiyip tatlı dedikodular yapmak ve birkaç gün evvel kasabaya inen Doktorun karısının güzel ve şık eşyalarını görmek için hepsi can atıyordu.

Mutfak işleriyle ilgili tüm endişelerini halleden Susan, üyelerin hepsini kapıda karşılayıp onları misafir odasına doğru götürürken üzerindeki önlüğün 12 santim kalınlığındaki dantellerini fark etmiş olduklarından emindi. 100 numaralı iplikle ördüğü bu danteller bir hafta önce ona Charlottetown Fuarı’nda birincilik ödülü kazandırmıştı. Rebecca Dew ile katıldıkları fuarda çok güzel vakit geçirmişler ve Susan o gece eve, Prince Edward Adası’nın en gururlu kadını olarak dönmüştü.

Susan mimiklerinden hiçbir şey anlaşılmasa da zihninde dolanan düşünceler bazen hafif bir hınzırlıkla süslenmiş olabiliyordu.

“Celia Reese de gelmiş ve her zamanki gibi gülünecek bir şeyler arıyor. Ama bizim yemek masasında asla bulamaz. Myra Murray de kırmızı kadife giymiş… Dikiş dikmek için biraz abartılı bence ama çok hoş göründüğünü de inkâr edemem doğrusu. En azından günlük bir kıyafet giymemiş. Agatha Drew yine her zamanki gibi gözlüklerini bir zincirle boynuna takmış. Sarah

Taylor'a bak… Bu onun son dikişi olabilir… Doktor kalbinin kötü olduğunu söyledi ama kadının morali çok yüksek! Bayan Donald Reese… Çok şükür ki yanında Mary Anna'yı getirmemiş ama eminim ondan çok bahsedecektir. Yukarı Glen'den Jane Burr da gelmiş. Ama bir üye değil ki. Yemekten sonra bütün kaşıkları saymam gerekecek. O ailenin eli uzundur. Candace Crawford… Genelde toplantılara katılmaz ama dikiş dikme bahanesiyle o güzel ellerini ve pırlanta yüzüğünü göstermek için gelmiş herhalde. Emma Plock'un içliği elbisesinin eteğinden görünüyor… Tabii onun gibi güzel ama aklı bir karış havada bir aileye mensup birinden de başka ne beklenir ki? Tillie MacAllister, sakın Bayan Palmer'ın evindeki dikiş gününde yaptığın gibi, masa örtümüze jöle bulaştırmaya kalkma! Martha Crothers, sonunda boğazından güzel bir yemek geçecek. Kocanın da gelememiş olması ne kötü… Duyduğuma göre adam sadece fındık, fıstıkla beslenmek zorunda kalıyormuş. Bayan Elder Baxter, duyduğuma göre sonunda ağabeyi Harold Reese'i korkutup Mina'yı o adamdan kurtarmış. Harold çok kaypak biridir ve İncil'de de yazdığı gibi, kötüler asla iyi kalpli insanları hak etmezler. Neyse, iki yorgan dikmeye yetecek kadar iğne ipliğimiz var."

Yorganlar verandaya yayıldı ve herkes işe koyuldu. Kadınların elleri ve parmakları harıl harıl çalışıyordu. Anne ile Susan ise mutfakta yemek hazırlıklarıyla meşguldü ve boğazı ağrıdığı için o gün okula gitmeyen Walter verandanın basamaklarına oturmuş yorgan diken kadınları izliyordu. Büyükler konuşurken onları dinlemeyi çok severdi. Çok gizemli ve şaşırtıcı şeyler anlatırlardı… Daha sonra düşündüğünde epey dramatik bulduğu, içinde çeşitli renk ve gölgeleri barındıran, komedi ve trajedi karışımı hikâyelerdi bunlar. Four Windsli kadınların jestleri ve hüzünleri bile çok farklıydı.

Bu kadınların içinde Walter en çok Bayan Myra Murray'yi severdi. Kadının çok tatlı bir kahkahası ve gülünce gözünün çevresinde oluşan minik, ince çizgiler vardı. Çok basit hikâyeleri çok dramatik ve heyecanlı bir şekilde anlatırdı. Gittiği her yere ışık saçardı. Vişne kırmızısı bu kadife elbisesinin içinde de çok hoş görünüyordu. Hafif dalgalı, siyah saçları ve kulaklarındaki küçük, kırmızı küpeleri de çok güzeldi. Bir iğne kadar ince olan Bayan Tom Chubb ise en az sevdiği kişiydi. Bir keresinde bu kadının onun hakkında, "hasta çocuk," dediğini duymuştu. Bayan Allan Migravein ise ince, uzun, boz bir tavuğa benzediğini düşünüyordu. Bayan Grant Clow ayaklı bir fıçıya benziyordu. Genç Bayan David Ransome, o karamel rengi

saçlarıyla çok güzeldi. Kadın Dave ile evlendiğinde Susan onun için, "Bir çiftlikte yaşamak için fazla güzel," demişti. Genç gelin Bayan Morton MacDougall uykulu, beyaz bir yavru köpeği andırıyordu. Glen'in terzisi olan Edith Bailey kıvırcık saçları ve haylaz haylaz bakan siyah gözleriyle hiç "yaşlı bir bekar kadın" gibi durmuyordu. Aralarındaki en yaşlı kadın olan Bayan Meade'yi de severdi. Kadının kibar ve anlayışlı gözleri vardı. Konuşmaktansa dinlemeyi tercih ederdi. Ama Walter sinsi görünüşlü ve herkese gülen Celia Reese'den hiç hoşlanmazdı.

Dikişçiler henüz konuşmaya başlamış sayılmazlardı… Şu anda havadan sudan sohbet ediyor ve yorganlara parlak düğmeler dikip dikmemeyi kararlaştırıyorlardı. Walter da ne güzel bir gün olduğunu, çimenlerin yemyeşil göründüğünü, ağaçların muhteşemliğini, dünyanın sanki yüce bir kral tarafından altın kollarla sarmalandığını düşünüyordu. Kuru yapraklar yavaş dökülüyor ama hacmi çiçekleri birer şövalye gibi tuğla duvara yaslanarak durmaya devam ediyordu. Ahıra giden patikanın etrafındaki kavak ağaçları âdeta titrer gibi görünüyorlardı. Walter kendisini etrafındaki bu güzelliklere o kadar kaptırmıştı ki kadınların gittikçe koyulaşmaya başlayan sohbetlerini, Bayan Simon Millison'ın duyurusuna kadar fark edemedi.

"Bizler görkemli cenaze törenlerimizle biliniriz, içinizden Peter Kirk'ün cenazesinde olanları unutan var mı?"

Walter hemen dikkat kesildi. Bu oldukça ilginç bir şeye benziyordu. Fakat kadın olanları anlatmaya devam etmediği için, çocuk hayal kırıklığına uğradı. Herhalde herkes bahsi geçen cenazeye katılmıştı.

"*İyi ama neden bu kadar rahatsız oldular?*" diye düşündü Walter.

"Clara Wilson'in Peter hakkında söylediklerinin hepsi doğruydu ama zavallı adamı mezarında rahat bırakalım," dedi Bayan Tom Chubb… Sanki birisi adamı mezardan çıkartmayı teklif etmiş gibi.

"Mary Anna da hep çok zekice şeyler söyler," dedi Bayan Donald Reese. "Geçen gün Margaret Hollisterın cenazesindeyken ne söyledi biliyor musunuz? 'Anne,' dedi, 'törende dondurma da verecekler mi?'"

Bütün kadınlar birbirlerine bakıp hafifçe gülümsedi. Çoğu Bayan Donald'ı duymazdan geldi. Kadın her fırsatta Mary Anna'dan bahsetmese olmazdı sanki. "Mary Anna ne söyledi biliyor musunuz?" lafı Glen'de çok meşhurdu.

“Cenaze demişken,” dedi Celia Reese. “Ben genç bir kızken Mowbray Narrows’ta çok garip bir cenaze töreni olmuştu. Stanton Lane, Batı’ya gitmiş ve orada öldüğü haberi gelmişti. Ailesi cenazesinin eve gönderilmesini istemiş ama cenazeyi getiren Wallace MacAllister tabutu açmamalarını tavsiye etmişti. Tam tören başlamıştı ki içeriye Stanton Lane girdi. Hem de kanlı canlı bir şekilde. Tabuttaki cesedin kime ait olduğu asla öğrenilemedi.”

“O cesedi ne yaptılar peki?” diye sordu Agatha Drew.

“Ah, gömdüler. Wallace bir kenara atılamayacağını söyledi. Ama Stanton’ın dönüşü herkesi çok mutlu ettiği için, buna bir cenaze töreni demek çok da doğru olmazdı. Bayan Dawson cenaze töreninde söylenen ilahinin son cümlesini, ‘Huzur bulun Hıristiyanlar, hayatta bazen güzel sürprizlerle karşılaşabiliriz’ diye değiştirdi. Yine de çoğumuz o zavallı cesedin sonunda huzur bulmasına çok sevindik.”

“Mary Anna geçen gün bana ne söyledi biliyor musunuz? Anne, rahipler her şeyi bilir mi?’ dedi.”

“Bir kriz anında Bay Dawson aklını kaybediyor,” dedi Jane Burr. “Yukarı Glen’den o sorumlu. Bir pazar günü tüm cemaati bağışları toplamadan salıvermişti. Sonra da eline bir kâse alıp cemaatin arkasından koştu. Fakat insanlar o gün hiç yapmadıkları kadar çok bağış yaptılar. Rahibi geri çevirmek istemediler. Ama yine de bu davranışı çok çirkindi.”

“Bay Dawson cenaze törenlerinde çok uzun konuşuyor,” dedi Bayan Cornelia. “Hatta o kadar uzatıyor ki insanlar neredeyse cesedi kıskanıyorlar. Letty Grant’ın cenazesinde de aynısını yaptı. Annesinin bayılacağını fark ettiğim zaman şemsiyemle adamın sırtını sertçe dürtüp ona yeterince uzun konuştuğunu söyledim.”

“Benim zavvalı Jarvis’imi de o gömmüştü,” dedi gözlerinde yaşlarla Bayan George Carr. Adam yirmi yıl önce ölmüş olmasına rağmen, ne zaman kocasından bahsetse hep böyle ağlardı.

“Onun kardeşi de rahipti,” dedi Christine Marsh. “Ben çocukken o Glen’deydi. Bir gece köy binasında bir konser vermiştik, kendisi de konuşmacılardan biri olarak sahnede oturuyordu. O da tıpkı ağabeyi gibi gergin bir tipti. Heyecandan sandalyesini oynata oynata sahnenin arkasına kadar gitmiş. Bir anda aşağıdaki çiçeklerin içine düştü. Sırt üstü düşmüş olacak ki sahnede yalnızca bacakları görünüyordu. Ondan sonra ne zaman vaaz verse, gülmekten dinleyemedim. Ayakları çok büyüktü.”

“Lane’nin cenazesi de tam bir hayal kırıklığıydı,” dedi Emma Pollock. “Ama hiç cören yapamamasından iyidir. Cromwell kargaşasını hatırlıyor musunuz?”

Bütün kadınlar aynı anda güldüler. “Duyalım bakalım şu hikâyeyi,” dedi Bayan Campbell. “Unutmayın, Bayan Pollock, ben buraların yabancısıyım ve aile destanları hakkında hiçbir bilgim yok.”

Emma ‘destan’ın ne demek olduğunu bilmiyordu ama hikâye anlatmaya bayılırdı.

“Abner Cromwell bölgedeki en büyük çiftliklerden birinde, Lowbridgee yakın bir yerde yaşardı. O zamanlar kendisi büyük bir tüccardı. Tory ailesindeki en varlıklı adam oydu ve adadaki bütün önemli şahısları tanırdı. Annesi bir Reese ve büyükannesi bir Clow olan Julie Flagg ile evliydi. O yüzden Four Winds’teki tüm ailelerle bir şekilde akrabalıkları vardı. Bir gün *Daily Enterprise*’ta bir haber çıktı… Bay Abner Cromwell, Lowbridge’te aniden ölmüştü ve cenazesi de ertesi gün saat ikide kaldırılacaktı. Fakat Abner Cromwell ve ailesi bir şekilde haberi görmemiş… Tabii o zamanlar telefon da yoktu. Ertesi sabah Abner, Liberal partinin düzenlediği bir konferansa katılmak için Halifax’a gitmiş. Saat ikiye doğru insanlar cenazeye gelmeye başlamışlar. Abner gibi önemli bir adamın cenazesinin çok kalabalık olacağını düşünüp önden yer kapmak için de biraz erken gelmişler. İnanın bana, çok acayip bir kalabalık vardı. Yollarda kilometrelerce uzunluğunda araç kuyruğu oluştu, saat üçte artık herkes gelmişti. Bayan Abner insanları kocasının ölmediğine ikna etmek için çılgınca uğraştı. Bazıları ona inanmadı, hatta kadın bana ağlayarak herkesin cesedi yok ettiğini sandıklarını söyledi. Sonunda ikna olduklarında da kendilerini sanki Abner gerçekten ölmüş gibi davranmak zorunda hissettiler. Bahçenin her yerine adamın en sevdiği çiçekleri bıraktılar. Tabii karısı çok gururlandı. Uzaktan akrabalarının hepsi gelmişti ama Bayan Amber hazırlıksız yakalandığı için ne yiyecekleri bir yemek ne de yatacakları bir yatak vardı. Hem zaten çok da hamarat bir kadın değildi. Abner olaydan iki gün sonra evine geldiğinde karısını yatakta hasta yatarken buldu. Julie altı hafta boyunca ağzına tek lokma sürmedi. Duyduğuma göre gerçek bir cenaze olsa bu kadar üzülmezmiş. Fakat ben bunu söylemiş olabileceğine asla inanmadım.”

“Bu kadar emin olma,” dedi Bayan William MacCreery. “İnsanlar çok kötü şeyler söyleyebiliyor. Çok üzgün olduklarında gerçek düşünceleri

ortaya çıkıyor. Mesela Julie'nin kız kardeşi Clarice, kocası gömüldükten sonraki ilk pazar günü gidip her zaman yaptığı gibi koroda şarkı söyledi."

"O soğukkanlı Clarice'i kocasının ölümü bile sarsmaz," dedi Agatha Drew. "Kadın sürekli ya dans ediyor ya şarkı söylüyor."

"Ben de eskiden hep dans edip şarkı söylerdim… Kumsalda, kimsenin beni duyamayacağı bir yerde," dedi Myra Murray.

"Ama artık büyüdün ve olgunlaştın," dedi Agatha.

"Hayır, daha da gençleştim," dedi Myra yavaşça. "Hâlâ kumsalda dans edecek kadar gencim."

Hikâyesini bitirmek isteyen Emma, "İlk başta," dedi. "O haberin şaka olsun diye yazıldığını sandılar… Çünkü Abner daha birkaç gün önce seçimi kaybetmişti. Ama sonra haberin aslında Amasa Cromwell için yazıldığı ortaya çıktı. Lowbridgein diğer tarafındaki ormanlık alanın arkasında yaşayan Cromwell için yani… Hem de Abner ile hiçbir akrabalığı yoktu. Adam gerçekten ölmüştü. Fakat insanların Abner yüzünden yaşadıkları hayal kırıklığını atlatmaları çok uzun sürdü, tabii eğer atlatabildilerse."

"Onca yol gidip çiçek bıraktıktan sonra insanın boşa vakit harcadığını öğrenmesi de pek hoş olmaz tabii," dedi Bayan Tom Chubb.

"İnsanlar cenaze törenlerine katılmayı kural sayar," dedi Bayan Donald Reese inançlı bir şekilde. "Bence hepimiz çocuk gibiyiz. Mesela Mary Anna'yı amcası Gordon'un cenazesine götürdüğümde çok eğlenmişti. Anne onu topraktan çıkartıp yeniden gömsek daha eğlenceli olmaz mı?' diye sordu."

Bu söz üzerine hepsi güldüler… Uzun, ince yüzünü asıp sertçe yorganı dikmeyi sürdüren Bayan Elder Baxter hariç. Artık hiçbir şeye saygı kalmamıştı. Kutsal değerlere bağlı biri olarak, cenazeyle alay edenlere asla eşlik etmeyecekti.

"Abner demişken, kardeşi John'un karısı için yazdığı ölüm ilanını hatırlıyor musunuz?" diye sordu Bayan Allan Milgrave. "İlan şöyle başlıyordu: 'En doğrusunu Tanrı bilir. Eğer benim güzeller güzeli karımın canını alıp William'in çirkin karısına dokunmadıysa elbet bir sebebi vardır.' Çıkan tantanayı asla unutamam!"

"Böyle bir şeyi nasıl basarlar?" diye sordu Bayan Best.

"O zamanlar *Enterprise*'ı o yönetiyordu da ondan. Adam karısına tapardı… İsmi Bertha Morris'ti… Adam, Bayan William Cromwell'den

nefret ederdi çünkü kadın onun Bertha ile evlenmesini istememişti. Bertha'yı fazla uçarı buluyordu."

"Ama çok güzeldi," dedi Elizabeth Kirk.

"Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı," diye onayladı Bayan Milgrave. "Morrislerde güzellik irsidir ama bir meltem kadar da uçarıdır. Hiç kimse onun John ile uzun süre evli kalabilmesine bir anlam veremedi. Onu annesinin dizginlediğini söylediler. Aslında Bertha, Fred Reese'e âşıktı ama adam aşktan anlayan biri değildi. 'Bugünkü tavuk yarınki kazdan iyidir,' demişti Bayan Morris kızına."

"Hayatım boyunca hep aynı atasözünü duymuşumdur," dedi Myra Murray. "Doğru mu acaba? Kaz, tavuktan daha değerli bir hayvan değil mi?"

Hiç kimse ne diyeceğini bilemedi ama Bayan Tom Chubb bir şeyler söylemeyi becerdi:

"Sen hep çok garip bitişindir zaten, Myra."

"Mary Anna geçen gün bana ne söyledi, biliyor musunuz?" dedi Bayan Donald. Anne eğer hiç kimse bana evlilik teklif etmezse ne yaparım?'"

"Bizim gibi evde kalmışlar buna cevap veremez, öyle değil mi?" dedi Celia Reese dirseğiyle Edith Bailey'yi dürterek. Celia, Edith'ten hiç hoşlanmazdı çünkü Edith bu yaşında bile halen güzel ve popülerdi.

"Gertrude Cromwell çirkindi," dedi Bayan Grant Clow. "Sırığa benziyordu. Ama çok iyi bir ev hanımıydı. Her ay bütün perdelerini yıkardı, Bertha yılda bir kere yıkasa şükrederdiniz. Ayrıca pencere pervazları da hep yamuk dururdu. Gertrude, John Cromwell'in evinin önünden geçerken ürperdiğini söylerdi. Buna rağmen John Cromwell, Bertha ya tapardı ama William karısı Gertude'dan bıkmıştı. Erkekler çok tuhaf. William'ın düğün sabahı uyuyakaldığını ve aceleyle giyindiği için kiliseye ayağında eski ayakkabılar ve garip çoraplarla geldiğini söylerler."

"Oliver Random'dan iyiymiş," diye kıkırdadı Bayan George Carr. "O damatlık diktirmeyi unutmuştu. Pazar günleri kilisede giydiği eski takım elbisesi de yamalı olduğundan kardeşinin en güzel takımını ödünç almıştı. O bile üzerine zar zor oturmuştu."

"En azından William ile Gertrude evlendiler," dedi Bayan Simon. "Kız kardeşi Caroline evlenemedi. Nikâhlarını kıyacak olan rahip konusunda Ronny Drew ile kavga edip ayrıldılar ve evlenmediler. Ronny o kadar kızdı

ki, gidip Edna Stone ile evlendi. Caroline düğünlerine gitti. Başını ne kadar dik tutsa da kızın yüzü bir ölününkinden farksızdı.”

“En azından dilini tuttu,” dedi Sarah Taylor. “Philippa Abbey bunu yapmadı. Jem Mowbray ondan ayrılıp başkasıyla evlendiğinde, adamın düğününe gitti ve herkesin önünde ağıza alınmayacak şeyler söyledi. Tabii hepsi Anglikan’dı,” dedi kadın sanki bu saygısızlığın sebebini açıklayan bir şeymiş gibi.

“Nişanlıyken Jem’in ona hediye ettiği bütün mücevherleri takıp mı gitti gerçekten?” diye sordu Celia Reese.

“Hayır! Ama etrafta bir sürü söylenti dolaştığına eminim. Bazı insanlar dedikodu yapmaktan başka bir şey bilmiyorlar doğrusu. Jem Mowbray, Philippa ile evlenmediğine çok pişman oldu. Gerçi karısı ona çok iyi baktı ama yokluğunda adam epey keyifli bir yaşam sürdü.”

“Jem Mowbray’yi bir defa, danaburunların Lowbridge’teki yıldönümü kutlamalarına damga vurduğu gece görmüştüm,” dedi Christine Crawford. “Böcekler adamı perişan etmişti. Sıcak bir geceydi ve pencereler açıktı. Yüzlerce danaburnu bir anda içeriye doluştu. Ertesi sabah koronun gösteri yaptığı sahneden tam seksen yedi tane ölü danaburnu topladılar. Bazı kadınlar suratlarına doğu uçan böcekleri görünce delirdi. Benim tam karşımdaki sırada yeni rahibin eşi oturuyordu… Bayan Peter Loring… Başında söğüt yapraklarından yapılmış olan, kocaman, dantelli bir şapka vardı…”

“Zaten o kadın bir rahip eşine göre fazla abartılı giyinirdi,” dedi Bayan Elder Baxter.

“Jem Mowbray’nin, ‘Bakın kadının şapkasındaki şu böceği nasıl atacağım,’ diye fısıldadığını duydum… Kadının arkasında oturuyordu. Öne doğru eğilip böceğe nişan aldı ama ıskaladı. Eli yanlışlıkla kadının şapkasına çarptı ve şapka Bayan Loring’in başından fırlayıp koridora düştü. Jem neredeyse kriz geçirecekti. Rahip karısının havada uçan şapkasını görünce vaazda kaldığı yeri unutup konuşmasını bitirdi. Koro son ilahiyi söylerken elleriyle sürekli böcekleri kovmaya çalışıyordu. Jem gidip şapkasını kadına geri getirdi. Kadının çok sert biri olduğu söylenirdi, o yüzden bir azar işitmeyi bekledi ama kadın şapkayı güzel, sarı saçlarına takıp gülerek, ‘Eğer bunu yapmasaydınız Peter yirmi dakika daha aynı vaazı vermeye devam eder ve hepimiz sıkıntıdan patlardık,’ dedi. Elbette kızmaması çok hoş bir davranıştı ama insanlar kocası hakkında bu şekilde konuşmasını doğru bulmadılar.”

“Onun nasıl doğduğunu hatırlarsın,” dedi Martha Crothers.

“Nasıl?”

“Onlar batıda yaşardı. Bir gece babasının evi yandı, Bessy o karmaşada dünyaya geldi… Bahçede… Yıldızların altında.”

“Ne kadar romantik!” dedi Myra Murray.

“Romantik mi? Ben buna saygın bile demem.”

“Ama yıldızların altında doğduğunuzu düşünsenize!” dedi Myra hayal kurar gibi. “Yıldızların çocuğu olmuştur o… Işıl ışıl, güzel, cesur, dürüst… Gözlerinde bir pırıltıyla.”

“Öyleydi,” dedi Martha. “Bundan yıldızlar mı sorumludur bilmiyorum ama saydığın tüm özellikleri taşırdı. Bir rahip karısının daha ağırbaşlı olması gerektiğini düşünen Lowbridge halkıyla da epey zorluk çekti. Mesela bir gün yaşlılardan biri, onu bebeğinin beşiğinin başında dans ederken yakalamış ve evladının seçilmiş biri olup olmadığını öğrenmeden, ona bu şekilde neşeyle davranmaması gerektiğini söylemişti.”

“Bebeklerden söz etmişken, geçen gün Mary Anna ne söyledi, biliyor musunuz? Anne, kraliçelerin bebekleri olur mu?’ dedi.”

“Alexander Wilson öyle olmalı,” dedi Bayan Allan. “Adam resmen krallar gibi doğdu. Duyduğuma göre yemek masasında konuşulmasına asla müsaade etmezmiş. Evinde hiç kimsenin gülmesine de izin vermediğini söylüyorlar.”

“Kahkahasız bir ev düşünemiyorum bile!” dedi Myra.

“Bu büyük bir… Günah.”

“Alexander karısıyla günde sadece üç kez konuşurdu,” diye devam etti Bayan Allan. “Kadın için ne büyük rahatlık,” diye de ekledi.

“Adam en azından iyi ve dürüst bir tüccardı,” dedi Bayan Grant Clow. Bahsi geçen Alexander onun dördüncü kuzeniydi ve Wilsonlar birbirlerine çok bağlılardı. “Öldüğünde kırk bin dolar miras bıraktı.”

“Parasından ayrılmak zorunda kalmış olması ne acı,” dedi Celia Reese.

“Kardeşi Jeffry tek kuruş bırakmadı,” dedi Bayan Clow. “İtiraf etmeliyim ki o zaten ailenin işe yaramaz çocuğuydu. Tanrı biliyor ya, her şeye gülerdi. Kazandığı her kuruşu harcardı… Ona buna para yedirdi ve meteliksiz bir halde öldü. Sırf gülüp eğlenerek yaşadığı bu hayattan ne aldı acaba?”

“Herhalde fazla bir şey değil,” dedi Myra. “Fakat yaşam tarzını bir düşünsenize. Cömert, neşeli, sempatik biriydi. Evet, parasızdı ama bir sürü

dostu vardı ama Alexander'ın hayatı boyunca hiç dostu olmadı."

"Jeff'i gömen dostları değildi," diye surat astı Bayan Allan. "Bunu Alexander yapmak zorunda kalmıştı… Hatta kardeşi için harika bir mezar taşı bile yaptırdı. Tam yüz dolar tutmuştu."

"Fakat yaşarken kardeşi ondan hayati önem taşıyan bir ameliyat olmak için yüz dolar borç istese vermezdi, değil mi?" diye sordu Celia Drew.

"Haydi ama sevimsiz şeylerden söz etmeyelim," diye araya girdi Bayan Cart. "Ne de olsa mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz, hepimizin kusurları var."

"Lem Anderson bugün Dorothy Clark'la evleniyor," dedi sohbeti neşelendirmenin tam sırası olduğunu düşünen Bayan Millison. "Üstelik eğer Jane Elliott ile evlenmezse aklını kaçıracağını söyleyeli daha bir yıl bile olmadı."

"Gençler hep böyle saçma sapan şeyler söyler zaten," dedi Bayan Chubb. "Bu olayı saklı tuttular… Nişanlı olduklarını herkes daha üç hafta önce öğrendi. Geçen hafta annesiyle konuştum, kadın düğün lafından söz etmedi bile. Bu kadar ağzı sıkı insanlardan hiç hoşlanmam."

"Dorothy Clark'ın onunla evlenmesine şaşırdım," dedi Agatha Drew. "Geçen baharda Frank Clow ile birlikte olduğunu sanıyordum."

"Duyduğuma göre Dorothy, Frank'in kendisine mükemmel bir eş olacağını ama her sabah uyandığında yorganın altından fırlayan o koca burnunu görmeye dayanamayacağını söylemiş."

Bayan Elder Baxter yüzünü buruşturup kadınların kahkahalarına eşlik etmeyi reddetti.

"Edith gibi genç bir kızın önünde böyle şeyler söylememelisin," dedi çaktırmadan göz kırpan Celia.

"Ada Clark hâlâ nişanlanmadı mı?" diye sordu Emma Pollock.

"Hayır, tam sayılmaz," dedi Bayan Millison. "Ama umuyor. Yine de çocuğu süründürmeye devam ediyor. Bu kızlar koca seçme konusunda çok başarılılar. Ablası Pauline rıhtımın en iyi çiftçisi ile evlendi."

"Pauline güzel bir kız ama batıl inançları var," dedi Bayan Milgrave. "Bazen asla olgunlaşamayacağını düşünüyorum."

"Ah, olgunlaşacaktır," diye araya girdi Myra Murray. "Bir gün çocukları olacak ve onlar sayesinde olgunlaşacak… Senin ve benim gibi."

"Lem ile Dorothy nerede yaşayacakmış?" diye sordu Bayan Meade.

“Ah, Lem Yukarı Glen’de bir çiftlik satın almış. Zavallı Bayan Roger Carey’nin kocasını öldürdüğü şu eski Carey Çiftliği’ni, bilirsiniz…”

“Kocasını mı öldürdü?”

“Ah, adam bunu hak etmişti ama yine de herkes kadının fazla ileriye gittiğini düşündü. Çayına böcek ilacı atmıştı… Yoksa çorbasına mıydı? Bunu herkes biliyordu ama hiçbir şey yapılmadı. Makarayı uzatır mısın lütfen, Celia?”

“Yani Bayan Millison hapse atılmadı mı? Ya da ceza almadı mı?” dedi Bayan Campbell şaşkınlık içinde.

“Hiç kimse böyle bir olayın parçası olmak istemedi. Careylerin Yukarı Glen’de sağlam bağlantıları vardır. Hem kadının başka çaresi yoktu. Elbette hiç kimse cinayeti onaylamaz ama dünyada öldürülmeyi hak eden bir adam varsa, o da Roger Carey idi. Kadın daha sonra Amerika’ya gidip yeniden evlendi. Yıllar önce de öldü, ikinci kocası da ondan önce ölmüş. Tüm bunlar ben genç bir kızken oldu. Roger Carey’nin ruhunun etrafta dolaştığı söylenir hep.”

“Herhalde bu çağda ruhlara inanan yoktur,” dedi Bayan Baxter.

“Neden inanmayalım?” dedi Tillie MacAllister. “Ruhlar enteresandır. Mesela ben sürekli kendisine gülen bir ruh tarafından rahatsız edilen bir adam tanıyorum… Onunla alay ediyormuş. Adam buna çok kızardı. Makas lütfen, Bayan MacDougall.”

Genç gelinden iki kez makas istendi ve yanakları utançtan kıpkırmızı bir halde makası uzattı. Kendisine Bayan MacDougall denmesine hâlâ alışamamıştı.

“Truax’ın eski evi de yıllarca hayaletliydi. Evin her yerinden garip sesler gelirdi, çok gizemli bir olaydı,” dedi Christine Crawford.

“Truaxlarin mideleriyle hep sorunları vardı zaten,” dedi Bayan Baxter.

“Ruhlara inanmazsanız ortaya çıkmazlar,” dedi Bayan MacAllister surat asarak. “Ama kız kardeşim Nova Scotiada sürekli kahkaha seslerinin geldiği bir evde çalıştı.”

“Ne neşeli bir hayaletmiş!” dedi Myra. “Ben olsam hiç rahatsız olmazdım.”

“Bence onlar hayalet değil baykuştur,” dedi şüpheci Bayan Baxter.

“Annem ölüm döşeğindeyken melekleri görmüştü,” dedi Agatha Drew zafer kazanmış gibi bir edayla.

“Melekler hayalet değildir,” dedi Bayan Baxter.

“Anne demişken, Parker amcan nasıl, Tillie?” diye sordu Bayan Chubb.

“Çok iyi değil. Ne olacak bilmiyoruz. Hepimiz tetikteyiz… Giysilerimiz konusunda yani. Ama geçen gün kardeşime, ‘kendimize siyah elbise alsak iyi olur,’ dedim. ‘O zaman içimiz daha rahat eder?”

“Mary Anna geçen gün ne söyledi, biliyor musunuz? ‘Anne artık Tanrı’dan saçımı kıvırcık yapmasını istemeyeceğim. Bir haftadır her gece istiyorum ama hiçbir şey yapmadı,’ dedi.”

“Ben de yirmi yıldır ondan bir şeyler istiyorum,” dedi daha önce kara gözlerini bir an bile yorganından kaldırmayıp konuşmaya dahil olmayan Bayan Bruce Duncan kederle. Dedikodu yaparken doğru dürüst dikemeyeceğini sanıyordu herhalde.

Kadınlar kısa bir sessizliğe gömüldü. Hepsi onun ne istediğini tahmin edebiliyordu ama bu konu dikiş dikerken tartışılacak bir şey değildi. Bayan Duncan yine sustu.

“May Flagg ile Billy Carter’ın ayrıldığı ve çocuğun MacDougallardan biriyle evleneceği doğru mu?” diye sordu kısa bir sessizliğin ardından Martha Crothers.

“Evet. Gerçi hiç kimse neler olduğunu bilmiyor.”

“Bu çok üzücü… Bazen çiftlerin arası küçücük şeyler yüzünden bozulabiliyor,” dedi Candace Crawford. “Dick Pratt ile Lillian MacAllister mesela… Tam piknikte kıza evlenme teklif edecekken burnu kanamaya başlamış. Burnu yıkamak için nehre inmiş ve orada kendisine mendilini veren yabancı bir kızla tanışmış. Ona âşık oldu, iki hafta içinde de evlendiler.”

“Geçen cumartesi akşamı Milt Cooper’ın rıhtımdaki dükkânında Büyük Jem MacAllister’a ne olmuş, biliyor musunuz?” dedi artık konuyu hayaletlerden daha neşeli bir şeyle değiştirmenin en iyisi olacağını düşünen Bayan Simon. “Adam yaz boyunca yanmayan sobanın üzerine oturmak gibi bir alışkanlık edinmiş. Ama cumartesi gecesi hava soğuk olduğundan Milt sobayı yakmış. Büyük Jim de gelip oturunca… Adamın şeyi yanmış…”

Bayan Simon adamın neyinin yandığını söylemedi ama vücudunun o kısmına hafifçe dokunarak gösterdi.

“Poposu,” dedi Walter başını uzatarak. Bayan Simon’ın kelimeyi hatırlamadığını sandı.

Etrafı bir sessizlik kapladı. Walter Blythe hep yanlarında mıydı? Oysa herkes bu yaşta bir çocuğun duymaması gereken bütün hikâyeleri

anlatmıştı. Bayan Blythe bunu duyunca çok kızacaktı. Kadınlar şaşkınlık içindeyken, Anne gelip herkesi yemek masasına davet etti.

“On dakika daha, Bayan Blythe. O zamana kadar iki yorganı da bitirmiş oluruz,” dedi Elizabeth Kirk.

Yorganlar bitirildi, çıkartılıp silkelendi, kaldırılıp hayran hayran bakıldı.

“Acaba altlarında kimler uyuyacak?” dedi Myra Murray.

“Belki de yeni anne olan biri, bebeğini bu yorganın altında kucaklayacak,” dedi Anne.

“Ya da buz gibi bir gecede, küçük çocuklar bu yorganın altında birbirlerine sarılıp uyuyacaklar,” dedi Bayan Cornelie beklenmedik bir şekilde.

“Veya bu yorgan zavallı bir romatizmalı ihtiyarı ısıtacak,” dedi Bayan Meade.

“Umarım bu yorganların altında ölen olmaz,” dedi Bayan Baxter kederle.

“Buraya gelmeden önce Mary Anna ne dedi, biliyor musunuz?” dedi oturma odasına giderlerken Bayan Donald. “Anne, tabağındaki her şeyi bitirmeyi unutma,’ dedi.”

Hepsi birden masaya oturup Tanrı’nın nimetlerinden yiyip içtiler. İyi bir iş çıkarttıkları için hepsinin içi huzur doluydu.

Yemekten sonra herkes evine gitti. Jane Burr köye kadar Bayan Simon Millison ile yürüdü.

Susan’ın kaşıkları saydığından haberi olmayan Jane, “Masadaki bütün eşyaları anneme tek tek anlatmalıyım,” dedi heyecanla. “Hastalandığından beri dışarıya çıkamıyor ama gördüklerimizi anlatmamız hoşuna gidiyor. O masayı dinlerken çok keyif alacaktır.”

“Tıpkı dergilerdeki resimlere benziyordu,” diye onayladı Bayan Simon iç çekerek. “Aslında ben herkesten çok daha güzel yemek yaparım ama masa hazırlamak konusunda hiç becerikli değilimdir. Walter’a gelince, onu bir güzel benzetirdim. Beni nasıl da utandırdı!”

“Sanırım Ingleside’da bir sürü ölü anılmış?” dedi Gilbert.

“Ben dikiş dikmediğim için konuşulanları duyamadım,” dedi Anne.

Susan’ın yorganları katlamasına yardım eden Bayan Cornelia, “Asla da duyamazsın tatlım,” dedi. “Çünkü sen dikiş dikerken hiç kimse kendini salamıyor. Senin dedikoduyu onaylamadığını düşünüyorlar.”

“Dedikodunun türüne bağlı,” diye cevap verdi Anne.

“Bugün hiç kimse kötü bir şey anlatmadı. Çoğu ölüler hakkında konuştu ya da ölü olması gerekenler hakkında,” dedi Abner Cromwell’in cenaze hikâyesini hatırlayarak sırıtan Bayan Cornelia. “Sadece Bayan Millison, Madge Carey’nin kocasını öldürdüğüyle ilgili şu eski hikâyeyi gündeme getirdi. Her şeyi hatırlıyorum. Bunu Madge’in yaptığına dair tek bir kanıt bile yoktu… Çorbanın kalanını içip ölen kedi dışında. Hayvan bir hafta hastalanmış. Ama bana sorarsanız Roger Carey apandisitten dolayı öldü. Tabii o zamanlar hiç kimse apandisitin ne olduğunu bilmiyordu.”

“Hâlâ öğrenmemiş olmaları da çok büyük bir ayıp bence,” dedi Susan. “Kaşıkların hepsi tam sevgili Bayan Blythe, masa örtüsüne de hiçbir şey olmadı.”

“Neyse, benim eve gitmem lazım,” dedi Bayan Cornelia. “Haftaya Marshall domuzu kestiğinde, sana pirzolaları gönderirim.”

Walter yine gözünün önünde bir sürü hayalle merdivende oturuyordu. Güneş batmak üzereydi.

Battıktan sonra güneş nereye gidiyor? diye düşündü. *Yoksa mor renkli bir kavanozdan çıkan kocaman bir yarasa, siyah kanatlarını dünyanın üzerine doğru açıyor muydu? Ay yükseliyor ve ihtiyar ladin ağaçları tepeye doğru yaslanmış, üç kambur cadıya benziyordu. Yoksa gölgelerin arasında onları dinleyen kulaklar mı vardı?*

Şimdi şu tuğla duvarda bir kapı açılsa, prenseslerin sihirli uykularından uyandıkları bir peri diyarına gider miydi? Belki de hep istediği gibi orada Yankının peşine düşer ve onu bulabilirdi. İnsanın konuşmaya cesaret edemediği bir yerdi orası. Konuşursa yok olacağı bir yer.

“Canım,” dedi dışarıya çıkan annesi. “Hadi, içeri gir artık. Hava soğumaya başladı. Boğazın ağrıyor, unutma.”

Annesinin konuşması bütün büyüyü bozdu. Sihirli ışıklar söndü. Bahçe hâlâ çok güzeldi ama artık bir peri diyarı değildi. Walter ayağa kalktı.

“Anne, bana Peter Kirk’ün cenazesinde neler olduğunu anlatır mısın?”

Anne bir an düşündü… Sonra ürperdi.

“Şimdi değil, tatlım. Belki… Belki başka zaman.”

BÖLÜM 33

Gilbert hasta ziyaretine gittiği için Anne odasında yalnızdı. Pencerenin önünde oturmuş gecenin ve odasına dolan ayışığının tadını çıkartıyordu. Ayışığıyla aydınlanan bir oda Anne'e hep biraz esrarengiz görünürdü. Sanki odanın tüm havası değişirdi. Eskisi kadar dost canlısı ve insancıl görünmezdi. Soğuk ve kendi kabuğuna çekilmiş gibi bir hale bürünürdü. Hatta sizi bir yabancı gibi görmeye başlardı.

Yoğun geçen bir günün ardından Anne çok yorgundu ama şu an her yer mükemmel bir sessizlik içindeydi… Çocuklar uykuya dalmış, Ingleside dinlenmeye başlamıştı. Susan'ın ekmek pişirdiği mutfak dışında, evin hiçbir yerinden çıt çıkmıyordu.

Fakat açık pencereden içeriye herkes gibi Anne'in de gayet iyi bildiği ve çok sevdiği, gecenin sesleri doluyordu. Durgun havada rıhtımdan yükselen kahkahalar işitilebiliyordu. Glen'de birileri şarkı söylüyor, müziğin sesi uzun yıllar önce unutulmuş eski bir şarkının notalarını andırıyordu. Gümüşi ayışığı yer yer suya vuruyor ama Ingleside gölgede kalıyordu. Ağaçlar "eski hikâyeleri" fısıldarken, Gökkuşağı Vadisfnde bir baykuş uğulduyordu.

"Ne mutlu bir yaz oldu," diye düşündü Anne. Sonra Yukarı Glen'de yaşayan Kitty teyzenin bir zamanlar söylediği bir şeyi anımsadı: *Aynı yaz iki kere yaşanmaz*.

Evet, yazlar birbirine benzemiyorlardı. Şimdi başka bir yaz daha gelecekti ama bu sefer çocuklar biraz daha büyümüş olacak, Rilla da okula başlayacaktı. *Ve evde hiç bebek kalmayacak*, diye kederle düşündü Anne. Daha dün rüya evin beşiğinde yatan bir bebek olan Jem on iki yaşına basmıştı. Walter da hızla büyüyordu ve Anne o sabah Nan'in okuldaki bir oğlanla ilgili Di ile dalga geçtiğini duymuştu. Di'nin yanakları kızarmış, kızıl saçlarını savurup sinirlenmişti. Eh, hayat böyleydi işte. Mutluluk ve hüzün… Umut ve korku… Ve değişim. Sürekli bir değişim! Bu kontrol edebileceğiniz bir akış değildi. Eskiyi bırakıp yüreğinize yeniyi almak zorundaydınız, onu sevmeyi öğrenip sonra onu da bırakmayı bilmeliydiniz.

Çok güzel olan ilkbahar yerini yaza, yaz da sonbahara bırakıyordu. Doğum, evlilik ve ölüm.

Anne'in aklına aniden Walter'ın, Peter Kirk'ün cenazesiyle ilgili sorusu geldi. Yıllardır bunu düşünmemişti ama unutmamıştı da. O gün orada olan hiç kimsenin de unutmamış olduğundan emindi. Ayışığının altında otururken o günü düşündü.

Aylardan kasımdı… Ingleside'da geçirdikleri ilk kasım… Kasımın ilk haftasında sıcaklar bastırmıştı. Kirkler, Mowbray Narrows'ta yaşıyor ama Glen kilisesine geliyorlardı. Gilbert onların aile hekimiydi, bu yüzden cenazeye Anne ile ikisi de gitmişti.

Hatırladığı kadarıyla o gün hava inci gibi sakin ve ılıktı. Çevreleri kasım ayının yalnız ve kahverengiye dönen tarlalarıyla kaplıydı, arada bir bulutların arasından görünen güneş kum tepeciklerini ve yamaçları aydınlatıyordu. Kirklerin evi kumsala o kadar yakındı ki köknar ağaçlarının arasından esen rüzgâr denizin tuzlu suyunu hissetmelerini sağlıyordu. Ev çok büyük ve zengin görünüyordu; Anne, L şeklindeki çatıyı hep uzun, dar ve kindar bir surata benzetirdi.

Anne çiçeksiz bahçede toplanmış olan kadınlarla sohbet etti. Çok çalışkan olan bu kadınlar için cenaze törenleri âdeta birer heyecan fırtınasıydı.

"Mendil getirmeyi unuttum," dedi Bryan Blake. "Ağladığımda ne yapacağım?"

"Neden ağlayacaksın ki?" diye sordu görümcesi Camilla Blake. Camilla kolayca ağlayan kadınlardan değildi. "Peter Kirk akraban değildi, üstelik ondan hiç hoşlanmazdın."

"Bence cenazelerde ağlamak çok kibar bir davranıştır," dedi Bayan Blake sertçe. "İnsanın bir komşusunu ebedi yolculuğuna uğurlarken neler hissettiğini gösterir."

"Cenazede Peter'ı sevenler dışında ağlayan olmazsa kimsenin gözü yaşarmaz," dedi Bayan Curtis Rodd. "Bu doğru, neden saklayalım ki? O, sahtekâr ve ikiyüzlü biriydi. Herkes inkâr etse de ben bunu biliyorum. Bahçe kapısından giren kim? Sakın… Sakın bana onun Clara Wilson olduğunu söylemeyin."

"Öyle," diye fısıldadı Bayan Bryan.

"Biliyorsunuz, Peter'ın ilk karısı öldükten sonra bir daha ölene dek onun evine adımını bile atmayacağını söylemişti. Dediğini yaptı," dedi

Camilla Blake. “Peter’ın ilk karısının kız kardeşiydi,” diye açıkladı Anne’e. Bu sırada Anne de yanlarından geçen ve topaz renkli gözlerini direkt olarak ileriye dikmiş yürüyen Clara Wilson’a merakla bakıyordu. Koyu renk kaşlı, ince bir kadındı. Hüzünlü bir yüzü, o dönemdeki ihtiyar kadınların taktığı tarzdaki bir başlığın altına topladığı simsiyah saçları vardı. Başındaki tüylü şapkanın siyah danteli, burnuna kadar iniyordu. Uzun, siyah tafta eteği verandanın basamaklarını süpürdü. Etrafına bakıp hiç kimseyle konuşmayan kadın içeriye girdi.

“Jed Clinton yüzüne cenaze ifadesi takınıp kapıda dikilmiş,” dedi Camilla dalga geçerek. “Artık içeriye girmemiz gerektiğini düşünüyordur. Adam bütün cenazelerinde her şeyin planlandığı şekilde gitmesi gerektiğini düşünüyor. Mesela vaazdan önce bayıldığı için Winnie Clow’u hiç affetmemişti. Herhalde bu cenazede bayılan kimse olmaz. Olivia ayılıp bayılmalara meraklı değildir.”

“Jed Clinton… Lowbridgeli cenaze levazımatçısı,” dedi Bayan Reese. “Neden Glenli birini bulmamışlar ki?”

“Kimi bulacaklardı? Carter Flagg’i mi? Peter ile Carter hayatları boyunca hep kavga etti. Biliyorsunuz, Carter, Amy Wilson ile evlenmek istemişti.”

“Birçok kişi onunla evlenmek istedi,” dedi Camilla. “Bakır gibi kızıl saçları ve mürekkep gibi siyah gözleriyle çok güzel bir kızdı. Gerçi o zamanlar herkes kardeşi Clara’nin daha güzel olduğunu düşünürdü. Clara’nin evlenememiş olması çok garip. Ah, nihayet rahip de geldi… Lowbridgeli Bay Owen da yanında. Adam Olivia’nin kuzeni tabii. Fakat dualarında çok fazla “ah” kullanıyor. İçeriye girsek iyi olur yoksa Jed birazdan sinir krizi geçirecek.”

Anne sandalyesine doğru giderken durup Peter Kirk’e baktı. O adamı hiç sevmezdi. Onu ilk gördüğünde, zalim biri olduğunu düşünmüştü. Yakışıklıydı, evet… Ama nazik olmaya çalıştığında bile, çelik gibi gözleri buz gibi bakıyordu. Çenesi de cimri ve vicdansız birininki gibi incecikti. Dindarlığı ve bitmek bilmeyen dualarıyla meşhur olmasına rağmen, iş yaptığı kişiler onun bencil ve kibirli olduğunu söylerdi. Bir keresinde birinin, “Herkese önemli olduğunu hissettirmeye çalışır,” dediğini duymuştu. Yine de herkes ona saygı duyardı.

Adamın ölüsü de canlısı gibi kibirliydi; göğsünde birleştirdiği aşırı uzun parmaklarını gören Anne’in içi ürperdi. O parmakların arasında bir kadının yüreğinin sıkıştırıldığını düşündü ve karşısında yas tutarak oturan Olivia

Kirk'e baktı. Olivia uzun boylu, sarışın, iri mavi gözleri olan, hoş bir kadındı. "Ben çirkin kadın sevmem," demişti bir keresinde Peter Kirk… Kadının yüzü ifadesizdi. Gözlerinde hiç yaş yoktu. Fakat Olivia bir Random idi ve onlar pek duygusal insanlar değillerdi. Yaslı bir duldan beklendiği şekilde sessizce ama sırtı dimdik oturuyordu. Başka kimsenin rahat rahat taşıyamayacağı kadar ağır, kuzguni bir elbise giymişti.

Oda ne olup ne yaşandığından haberi bile olmayacak Peter Kirk'ün tabutunu çevreleyen çiçeklerin kokularıyla doluydu. Zamanında üyesi olduğu loca bir çelenk göndermişti, kilise de öyle. Muhafazakarlar Derneği, okul yönetimi ve Peynirciler Derneği de birer tane çelenk yollamıştı. Uzun süre önce onları terk edip giden tek oğulları hiçbir şey göndermemiş ama akrabaları beyaz güllerden oluşan koca bir çelenk yollayıp, üzerine kırmızı güllerle "Sonunda Huzura Kavuştu" diye yazdırmışlardı. Olivia'nın yolladığı bir çelenk de vardı, zambaklardan oluşan bir çelenk. Çelenge bakan Camilla Blake suratını buruşturdu. Anne, Camilla'nın ona ikinci evliliğinden hemen sonra eve geldiğinde, Peter'ın karısının getirdiği zambakları pencereden dışarıya fırlattığını söylediğini hatırladı. Peter evini otlarla doldurmayacağını söylemişti.

Ama Olivia bu durumu hayli sakin bir şekilde karşılamış ve eve bir daha hiç zambak sokmamıştı. Acaba şimdi bu çelengi göndermesinin sebebi… Ama Anne Olivia'nın kederli ve solgun yüzüne bakınca şüphelenmekte haksız olduğunu düşündü. Ne de olsa çiçekleri seçen çiçekçiydi.

Koro, *Ölüm Cennetle Dünyayı Ayıran Bir Nehirdir* ilahisini söylerken Anne, Camilla'nın bakışlarını yakaladı ve o an ikisinin de Peter Kirk'ün cennetle ne alakası olabileceğini düşündüklerini hissetti. Hatta neredeyse Camilla'nın, "İstersen yanına bir de harp al, Peter Kirk," dediğini bile duyar gibi oldu.

Peter Owen İncil'den bir bölüm okuduktan sonra içinde pek çok "ah" geçen duasını da edip kederli yürekleri rahatlatmaya çalıştı. Glen rahibi vaazını verirken, herkes ölünün arkasından güzel şeyler söylenmesi gerektiğinin farkındaydı. Peter Kirk'ün şefkat dolu bir baba ve koca, iyi bir komşu ve inançlı bir Hıristiyan olduğunu duymak herkese çok garip geldi. Camilla mendilinin arkasına saklandı ama gözyaşlarını silmek için değil. Stephen MacDonald da birkaç kez boğazını temizledi. Bayan Bryan birisinden mendil ödünç almış olmalıydı çünkü mendilini yüzüne kapatmış

ağlıyordu ama Olivia'nın su damlası gibi mavi gözlerinde hâlâ tek damla yaş yoktu.

Jed Clinton rahat bir nefes aldı. Her şey çok güzel gitmişti. Bir ilahi daha okundu, konuklar tabutta yatan adama son kez baktılar. Clinton, böylece listesine başarılı bir cenaze töreni daha eklemiş oldu.

Geniş odanın bir köşesinde minik bir karmaşa vardı. Clara Wilson sandalyelerin arasından geçip tabutun yanına geldi. Arkasını dönüp konuklara baktı. Kafasındaki garip başlık hafifçe yana kaymıştı, siyah saçları dağılmış ve omzuna düşmüştü. Ama hiç kimse kadının tuhaf göründüğünü düşünmüyordu. Uzun suratı kıpkırmızıydı, hüzünlü gözleri alev alev yanıyordu. Sanki şeytan tarafından ele geçirilmişti. Acı, içini yiyip bitiren bir hastalık gibi varlığını tamamen kaplamışa benziyordu.

"Bir avuç yalan dinlediniz… Buraya taziyelerini iletmeye gelen sizler… Ya da merakınızı gidermeye gelen sizler… Neden geldiğinizi bile bilemiyorum. Şimdi size Peter Kirk ile ilgili gerçeği anlatacağım. Ben ikiyüzlü biri değilim; sağken de ondan korkmazdım, şimdi ölüyken de korkmuyorum. Daha önce hiç kimse gerçekleri onun yüzüne söylemeye cesaret edemedi ama artık söylenmesi gerekiyor… Bu törende kendisine iyi bir koca ve iyi bir komşu dendi. İyi bir kocaymış! O adam kız kardeşim Amy ile evlendi… Güzeller güzeli kardeşim Amy ile. Hepiniz onun ne kadar tatlı ve güzel biri olduğunu bilirsiniz. Kızın hayatını cehenneme çevirdi. Ona işkence etti, onu aşağıladı… Bunları yapmaktan zevk aldı. Ah, tabii düzenli olarak kiliseye giderdi, uzun uzun dua da ederdi. Borçlarını öderdi ama o bir zorba ve bir diktatördü. Eve geldiğini duyunca köpeği bile ondan kaçardı."

"Amy'ye onunla evlendiğine pişman olacağını söylemiştim. Gelinliğini dikmesine yardım ettim… Kefenini diktiğini bilmiyordum. Zavallı kardeşim o zamanlar Peter için deli olurdu ama daha bir haftalık bir gelinken, adamın gerçek yüzünü gördü. Adamın annesi bir köle gibiydi ve karısından da aynı şeyi bekliyordu. 'Evimde tartışma istemiyorum,' dedi ona. Zaten kardeşimin tartışacak hali yoktu, kalbi çok kırılmıştı. Ah, zavallı kardeşimin neler yaşadığını çok iyi biliyorum. Peter onun her şeyine kızardı. Bahçesine çiçek dikemezdi, kedi yavrusu bile besleyemezdi. Peter, Amy'ye hediye ettiğim yavruyu boğup öldürdü. Harcadığı her kuruşun hesabını vermek zorundaydı. Onu şık kıyafetler içinde göreniniz oldu mu? Hava yağmurlu olduğunda en güzel şapkasını giydi diye, ona kızardı. Yağmur şapkasını ziyan etmemeliymiş, zavallı kız. Oysa güzel giyinmeyi

ne çok severdi! Akrabalarını hep küçük görürdü. Peter hayatında bir kere bile gülmedi… Aranızda onun güldüğünü gören oldu mu? Gülümserdi tabii… Ah, evet, insanları kızdırdıktan sonra hep tatlı tatlı gülümserdi. Kardeşimin ilk bebeğinin doğumdan hemen sonra öldüğünü söylerken ona gülümsedi. Ölü çocuk doğurmaya devam edecekse onun da hemen ölmesinin en iyisi olacağını söyledi. Kardeşim bu olaydan on yıl sonra öldü… Nihayetinde Peter'dan kurtulduğu için çok sevinmiştim. O gün ona, kendi cenazesi olana dek bir daha evine asla adım atmayacağımı söyledim. Bazılarınız beni duymuştur. Sözümü de tuttum. Şimdi de onunla ilgili tüm gerçekleri anlatmak için geldim. Gerçek bu, hepiniz biliyorsunuz," dedi Clara Wilson ve öfkeyle Stephen MacDonald'ı işaret ederek, "Sen de biliyorsun," diye ekledi. Sonra işaret parmağını Camilla Blake'e doğru uzattı, "Sen de," dedi suçlar bir halde. Tüm bunlar yaşanırken Olivia Kirk kılını bile kıpırdatmadı. Clara Wilson, "Peter Kirk'ün düğününde ağlamıştım ama ona cenazesinde kahkaha atacağımı söyledim. Atacağım da," diyerek monoloğunu sonlandırdı.

Öfkeyle arkasını dönüp tabutun üzerine eğildi. Adamın yıllardır işlediği suçların intikamını alacaktı. Nihayet tüm nefretini kusacaktı. Tabutta yatan adamın sessiz ve soğuk yüzüne bakarken, zafer kazanmış gibi tüm vücudu heyecanla titriyordu. Herkes kadının korkunç kahkahasını duymayı bekledi. Ama hiç ses çıkmadı. Clara Wilson'nın öfkeli yüzü aniden değişti… Bir çocuğunki gibi korkudan büzüldü. Clara, ağlıyordu.

Arkasını dönüp, yanaklarından yaşlar süzülerek odadan çıktı. Ama Olivia Kirk önüne geçip elini kadının koluna koydu. İki kadın bir an için birbirlerine baktılar. Odada sanki onlardan başka hiç kimse yokmuş gibi, derin bir sessizlik oldu.

"Teşekkür ederim, Clara Wilson," dedi Olivia Kirk. Yüzü her zamankinden daha da ifadesizdi ama o sakin ses tonunun altında yatan bir şey Anne'i ürpertti. Gözlerinin önünde sanki aniden bir çukur açılmış gibi hissetti. Clara Wilson, sağ ya da ölü, Peter Kirk'ten nefret ediyordu ama Anne, onun nefretinin Olivia Kirk'ün nefretinin yanında çok küçük kaldığını hissetti.

Clara elinde avucunda mahvolmuş bir cenaze töreniyle bakakalan Jed'e çarpıp ağlayarak dışarıya çıktı. 'İsa uykuda' isimli son bir ayet okumaya niyetlenen rahip vazgeçip sadece ölüyü kutsadı. Jed konukların son bir kez "tabuta bakabilecekleri" ile ilgili klasik duyuruyu yapmadı. Yapılacak en

doğru şeyin bir an evvel tabutu kapatıp, Peter Kirk'ü mümkün olduğunca hızlı bir şekilde göz önünden kaldırmak olduğunu hissetti.

Verandanın merdivenlerinden inerken Anne rahat bir nefes aldı, iki kadının acısının işkence gibi geldiği o ağır çiçek kokularıyla dolu odadan sonra, temiz hava çok iyi gelmişti.

Öğleden sonra hava daha da soğudu ve kapandı. Bahçede gruplaşan insanlar alçak sesle törende olanlar hakkında konuşuyordu. Clara Wilson ağlayarak evine doğru gidiyordu.

"Ne törendi ama!" dedi Nelson şaşkınlık içinde.

"Şok oldum… Şok!" dedi Elder Baxter.

"Neden hiçbirimiz onu durdurmadık?" dedi Henry Reese.

"Çünkü hepiniz söyleyeceklerini duymak istediniz," diye surat astı Camilla.

"Çok… Süslü bir tören değildi," dedi Sandy MacDougall amca. Bu kelimeyi söylemek çok hoşuna gitmişti. "Süslü değildi. Her ne olursa olsun bir cenaze töreni süslü olmalı… Süslü."

"Tanrım, hayat ne garip değil mi?" dedi Augustus Palmer.

"Peter ile Amy ne zaman bir çift oldular hiç bilmiyorum," dedi ihtiyar James Porter. "O kış ben de kendi karımla görüşmeye başlamıştım. Clara o zamanlar çok güzel bir kızdı. Ne güzel kirazlı turta yapardı!"

"O hep sivri dilli biriydi zaten," dedi Boyce Warren. "İçeriye girdiğini gördüğümde bir dinamit filan gizlediğini sandım ama bu hale geleceğini ben bile hayal edemedim. Ya Olivia! Hiç aklınıza gelir miydi? Kadınlar gerçekten çok garipler."

"Bu olay hayatımızın sonuna dek hatırlayacağımız bir hikâye oldu," dedi Camilla. "Herhalde böyle olaylar olmasa, tarih denen şey çok sıkıcı olurdu."

Morali bozulan Jed tabutu ve diğer tüm ıvır zıvırını toplayıp gitti. At arabaları bahçeden dışarıya doğru hareket ederken ahırda kederle uluyan köpeğin sesi duyuldu. Belki de Peter Kirk'ün ardından yas tutan tek canlı o köpekti.

Anne, Gilbert'ı beklerken Stephen MacDonald ona eşlik etti. Yukarı Glen'de yaşayan uzun boylu bir adamdı. Başı, Roma imparatorlarının başlarına benzerdi. Anne bu adamı severdi.

"Havada kar kokusu var," dedi. "Kasım bana hep sıla hasretini hatırlatır. Size de hiç öyle geldi mi, Bayan Blythe?"

“Evet. Bu yıl kaybettiği ilkbahara kederle bakıyor gibi sanki.”

“İlkbahar… İlkbahar! Bayan Blythe, yaşlanıyorum. Kendimi mevsimlerin değiştiğini hayal ederken buluyorum. Kışlar, eskisi gibi değil… Yaz mevsimini artık tanıyamıyorum… Ve ilkbahar… Artık ilkbahar diye bir şey kalmadı ya. En azından bir daha geri gelmeyeceklerini bildiğiniz de insan böyle hissediyor. Zavallı Clara Wilson… Olanlar hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Ah, yüreğim parçalandı. Bunca nefret…”

“Evet. Clara uzun zamandır Peter’a âşıktı… Hem de çok. O zamanlar Clara Mowbray Narrows’un en güzel kızıydı. Kaymak gibi bembeyaz yüzünü çevreleyen, simsiyah kıvırcık saçları vardı. Ama Amy komik, küçük bir kızdı. Peter Clara ile değil, Amy ile evlendi. Ne garip yaratılmışız, Bayan Blythe.”

Evin arka tarafındaki köknarların arasından garip bir rüzgâr esmeye başladı, uzaktaki bir tepenin üzerinde karlarla dolu bulutlar gri gökyüzüne doğru uzanan lombardiya çiçeklerine yağmaya geliyordu. Kar Mowbray Narrows’a ulaşmadan evvel herkes telaşla kaçışmaya başladı.

“Başka kadınlar bu denli mutsuzken, benim mutlu olmaya hakkım var mı?” diye düşündü Anne evlerine dönerlerken. Clara Wilson’a teşekkür eden Olivia Kirk’ün gözlerindeki ifadeyi hatırladı.

Anne pencerenin önünden kalktı. Bu olayın üzerinden neredeyse on iki yıl geçmişti. Clara Wilson ölmüş, Olivia Kirk de sahilin oraya taşınıp tekrar evlenmişti. Zira kadın Peter’dan çok daha gençti.

“Zaman, sandığımızdan daha kibar,” diye düşündü Anne. “İnsanın yıllarca içinde acıları saklaması ne büyük bir hata… Bir hazine gibi onlara sarılması. Fakat bence Peter Kirk’ün cenazesiyle ilgili hikâyeyi Walter asla öğrenmemeli. Bu hikâye kesinlikle çocuklara uygun değil.”

BÖLÜM 34

Rilla bacak bacak üstüne atmış Ingleside verandasının basamaklarında oturuyordu. Minicik, tombul, buğday rengi dizleri çok tatlıydı! Rilla mutsuz olmakla meşguldü. Eğer böylesi tatlı bir ufaklığın neden mutsuz olduğunu soracak olursanız, yetişkinliğinizde size çok komik gelen sorunların kendi çocukluğunuzda canınızı ne çok sıktığını unutmayın derim. Rilla çaresizlik içindeydi çünkü Susan o akşam yetimhane için leziz pastalarından birini pişireceğini söylemiş ve öğleden sonra pastayı kiliseye Rilla'nın götürmesi gerektiğinden söz etmişti.

Lütfen bana Rilla'nın St. Mary Glen Presbiteryen Kilisesi'ne pasta götüreceği için neden bu kadar mutsuz olduğunu sormayın. Çocuklar bazen kendilerine özgü bazı gerekçelere sahiptir ve Rilla da bir şekilde bir pastayı herhangi bir yere götürürken görülmesinin hayli aşağılayıcı ve utanç verici bir şey olduğunu düşünüyordu. Bunun nedeni belki de bir gün, beş yaşındayken sokakta karşılaştığı ve bir yere pasta götüren ihtiyar Tillie Pake'in arkasından tüm çocukların bağırarak dalga geçtiklerine şahit olmasıdır, ihtiyar Tillie rıhtımda yaşardı ve epey çapaçul görünüşlü bir kadındı.

"*İhtiyar Tillie Pake*,

Gidip bir pasta çalmış.

Sonra da onu bir güzel midesine indirmiş," diye bağırmıştı çocuklar.

Tillie Pake gibi biriyle aynı seviyede görülmek Rilla'nın asla tahammül edemeyeceği bir şeydi. Aklında bir yere pasta taşıyarak, "bir hanımefendi olamayacağı" düşüncesi yatıyordu. İşte bu yüzden mutsuz bir şekilde basamaklara oturup ön dişlerinden birinin eksik olduğu o minicik ağzını büzmüştü, her zaman yaptığı gibi gülümsemiyordu. Çiçeklere bakıp nergislerin kendisi hakkında ne düşündüklerini veya sadece kendisinin bildiği bir sırrı altın sarısı bir güle fısıldamayı hayal etmek yerine, üzerine basılıp ezilmiş bir çiçek gibi duruyordu. Gülerken neredeyse kapanan o iri, ela gözleri her zamanki gibi heyecanla parlamıyor, etrafına acı çeker gibi bakıyordu. Kitty MacAllister teyze bir keresinde ona, "Senin gözlerine

periler dokunmuş," demişti. Babası onun çok güzel bir bebek olarak doğduğuna ve doğduktan yarım saat sonra Dr. Parker'a gülümsediğine yemin etmişti. Rilla diliyle değil gözleriyle de iyi konuşurdu. Biraz peltekti fakat büyüdükçe dili dönecek, konuşması düzelecekti. Ah, Rilla çok hızlı büyüyordu. Geçen yıl babası boyunu bir gül dalıyla ölçerken bu yıl bir nakil çiçeği dalıyla ölçmüştü. Çok yakında bir gülhatmisi ile ölçer ve Rilla da okula başlardı. Susan'ın bu korkunç sözlerini duyana kadar aslında kendisini çok iyi ve mutlu hissediyordu. Rilla gökyüzüne bakıp Susan'ın utanması olmadığını söyledi. Aslında, "Tutanması yok," dedi ama mavi gökyüzü Rilla'nın ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı.

Annesiyle babası o sabah Charlottetown'a gitmişti. Çocuklar da okuldaydı, yani Rilla ile Susan evde tek başlarına kalmıştı. Genelde Rilla bu durumdan çok memnun olurdu. Kendisini hiç yalnız hissetmez, ya verandanın basamaklarına ya da Gökkuşağı Vadisi'nde sadece ona ait olan yosunla kaplı büyük taşın üzerine oturur, yanında kendisine eşlik eden bir ya da iki kedi yavrusuyla birlikte gördüğü her şeyle ilgili hayaller kurardı; minik kelebeklerin diyarına benzeyen bahçedeki çiçekli köşe… Bahçede süzülen haşhaşlar… Gökyüzünde tek başına duran kocaman, pamuk şekeri andıran bir bulut… Latin çiçeklerine hücum eden kocaman bal arıları… Ağaçtan sarkıp sarı parmağıyla kızıl saçlarına dokunmaya çalışan bal peteği… Esen rüzgâr -Nereye gidiyordu acaba?- Verandanın tırabzanına konan ve Rilla'nın niçin kendisiyle oynamadığını merak eden Cock Robin… Pasta taşımak zorunda olması dışında başka hiçbir şey düşünemeyen Rilla… Pasta… Yetimler için düzenlenen etkinliğe verilmesi için köyden geçip kiliseye kadar gidecekti. Rilla yetimhanenin Lowbridge'te olduğunu ve orada annesi babası olmayan çocukların yaşadığını biliyor ve onlar için çok üzülüyordu. Ama yetimler için bile olsa, hiç kimse Rilla Blythe'ın pasta taşıdığını görmemeliydi.

Belki yağmur yağarsa gitmek zorunda kalmazdı. Gerçi hava hiç de yağacakmış gibi görünmüyordu ama Rilla ellerini birleştirip… Parmak eklemlerinde birer gamze vardı… Samimi bir şekilde şöyle dua etti:

"Lütfen Sevgili Tanrım, çok yağmur yağdır. Çok ama çok yağdır. Ya da…" dedi Rilla. Sonra aklına bir kurtuluş yolu daha geldi, "Ya da o pastayı yak… Kül olana kadar yak."

Fakat tam tersine mutfak masanın üzerine çok güzel pişmiş, dolgulu ve kremalı bir pasta kondu. Bu, Rilla'nın en sevdiği pastaydı. Ona, altın ve

gümüş pasta adını vermişti, kulağa çok şık geliyordu. Fakat şimdi bu çok sevdiği pastadan bir daha bir dilim bile yiyemeyecekmiş gibi hissetti.

Fakat… Rıhtımdaki tepelerin üzerinden gelen ses gök gürültüsünün sesi değil miydi? Belki de Tanrı duasını duymuştu… Belki de tam yola çıkacakken deprem olacaktı. Ya da daha da beteri, belki karnına bir ağrı saplanırdı? Hayır. Rilla ürperdi. O zaman hint yağı içmek zorunda kalırdı. Depremi tercih ederdi doğrusu!

Çocuklar Rilla'nın sandalyesinde sessizce oturduğunu fark etmediler bile! İlgisizler! Eğer annesi evde olsa o fark ederdi. Babasının *Enterprise*'da resmi çıktığı gün ne kadar üzgün olduğunu annesi hemen fark etmişti. Annesi yanına geldiğinde Rilla'nın yatakta ağladığını görmüş ve o da annesine sadece katillerin resimlerinin gazetede yayınlandığını sandığını söylemişti. Annesinin durumu düzeltmesi hiç de uzun sürmemişti. Annesi onun ihtiyar Tillie Pake gibi, Glen'e pasta taşıdığını görmek ister miydi acaba?

Susan her ne kadar ona en sevdiği gül desenli, mavi tabakta yemek koyduysa da Rilla doğru dürüst bir şey yiyemedi. Bu tabağı ona geçen doğum gününde Rachel Lynde teyzesi göndermişti ve genelde sadece pazar günleri bu tabakta yemek yemesine izin verilirdi. Gül desenli mavi tabak! Hele böylesi utanç verici bir şey yapmak zorunda kaldığı bir günde! Yine de Susan'ın hazırladığı meyveli tatlılar çok lezizdi.

"Susan, pastayı okuldan sonra Nan ile Di götürse olmaz mı?" diye yalvardı.

"Di, okuldan sonra Jessie Reese'e gidecek ve Nan'in de ayağı ağrıyor," dedi Susan. "Hem o zamana kadar çok geç olur. Komite tüm pastaların saat üçe kadar getirilmesini istedi, evlerine gitmeden evvel hepsini güzelce dilimleyip hazırlayacaklar. Sen neden gitmek istemiyorsun tombulum? Oysa ayak işi yapmanın eğlenceli olduğunu söylerdin."

Rilla biraz tombuldu ama kendisine bu şekilde hitap edilmesinden hiç hoşlanmıyordu.

"Çünkü… Duygularımın incinmesini istemiyorum," diye açıkladı.

Susan güldü. Rilla artık herkesi güldürecek laflar etmeye başlamıştı. Oysa Rilla söylediklerinde hayli samimiydi ve neden herkesin ona güldüğünü bir türlü anlamıyordu. Sadece annesi ona gülmezdi, hatta Rilla'nın babasının katil olduğunu düşündüğüne bile gülmemişti.

“Dernek anne babası olmayan zavallı çocuklar için para toplayacak,” diye açıkladı Susan. Sanki bunları anlayamayacak kadar küçük bir bebekmiş gibi konuşmuştu onunla!

“Ben de yetim sayılırım” dedi Rilla. “Sadece bir babam ve bir annem var.”

Susan yine güldü. Onu kimse anlamıyordu.

“Ama biliyorsun annen pasta göndereceğine söz verdi tatlım. Benim götürecek vaktim yok ve o pasta oraya gitmeli. O yüzden şimdi mavi elbiseni giy ve yola koyul.”

“Ama… Ama oyuncak bebeğim çok hastalandı,” dedi Rilla çaresizce. “Onu yatağına yatırmam, ilaç vermem lazım. Mesela amonyak… Amonyak var mı bizde, Susan?”

“Sen dönene kadar oyuncak bebeğine hiçbir şey olmaz. Zaten yarım saate gider gelirsin,” oldu Susan’ın zalim cevabı.

Artık hiç umut yoktu. Tanrı bile onu yalnız bırakmıştı, havada yağmurdan eser yoktu. Neredeyse ağlayacak gibi olan Rilla yukarıya çıkıp yeni elbisesini giydi. Başına da kenarı papatyalarla süslü, yeni şapkasını taktı. Belki şık ve saygın görünürse hiç kimse onu ihtiyar Tillie Pike ile kıyaslamazdı.

“Sanırım kulaklarım temiz… Arkalarına bakar mısın?” dedi Susan a.

En güzel elbisesini giyip en yeni şapkasını taktığı için Susan’ın ona kızacağından korktu ama kadın kızın kulaklarını kontrol ettikten sonra içinde pastanın olduğu sepeti verip yolda durup gördüğü her kediyle konuşamamasını tembihledi.

Rilla yüzünü buruşturup Gog ile Magog’a baktı ve evden çıktı. Susan kızın arkasından şefkatle baktı.

“Güzel bebeğimiz büyümüş de tek başına kiliseye pasta götürüyor,” diye düşündü yarı gururlu, yarı üzgün bir şekilde. Bu minik fareye taşıyamayacağı kadar ağır bir keder yüklediğinden habersiz, içeri girip işlerinin başına döndü.

Rilla kilisede uyuyakalıp yerinden düştüğü günden beri hiç utanç verici bir şey yaşamamıştı. Normalde köye gitmeyi çok severdi, görülecek çok fazla ilginç şey vardı ama bugün Bay Carter Flagg’in üzerinde güzel mi güzel işlemeleri olan büyüleyici giysileri bile Rilla’nın dikkatini çekmedi. Bay Augustus Palmer’ın bahçesine koyduğu demirden yapılmış geyik bile hoşuna gitmedi. Oysa daha önce oradan geçerken, hep Ingleside’ın

bahçesinde de böyle bir geyiğin olmasını dilerdi. Ama şimdi demir geyikle ne işi olurdu? Güneş sokakları ısıtıyor ve herkes dışarıya çıkmış, geziyordu. Yanından geçen iki kız birbirlerine bir şeyler fısıldadı. Yoksa onun hakkında mı konuşuyorlardı? Neler söylemiş olabileceklerini hayal etti. Yoldan arabasıyla geçen bir adam ona dik dik baktı. Bu gördüğünün gerçekten Blythların çocuğu olup olmadığını merak ediyor ve ne güzel bir kız diye düşünüyordu! Fakat Rilla adamın bakışlarının içinde pasta olan sepete kaydığını hissetti. Babasının arabasıyla yanından geçen Annie Drew'u görünce, kızın kendisine güldüğünden kesinlikle emin oldu. Annie Drew on yaşındaydı ve Rilla'nın gözünde çok büyük bir kızdı.

Derken Russellların evinin köşesinde kızlı, erkekli kalabalık bir grupla karşılaştı. Yanlarından geçmesi gerekiyordu. Hepsinin önce kendisine, sonra da birbirlerine baktığını hissetmek korkunç bir şeydi. Yanlarından o kadar gururlu bir edayla geçti ki hepsi de ona dersini vermek için bir iki şamar yemesini gerektiğini düşündü. O kedi yavrusu gibi şeye gününü göstereceklerdi! Tıpkı bütün Ingleside kızları gibi, o da küçük bir kendini beğenmişti! Sırf o kocaman evde yaşıyorlar diye hava atıyorlardı!

Arkasına geçen Millie Flagg kızı taklit ederek yürümeye başladı.

"O çocuk yanındaki sepetle nereye gidiyor bakalım?" diye bağırdı Drew.

"Burnunda leke var, Reçel Surat," dedi Bill Palmer.

"Yoksa dilini kediler mi yedi?" diye seslendi Sarah Warren.

"Zavallı!" diye bağırdı Beenie Bentley.

"Kendi yolundan git yoksa sana danaburnu yediririm!" dedi Sam Flagg elindeki kocaman havucu kemirerek.

"Bakın yanakları nasıl da kızardı," diye kıkırdadı Mamie Taylor.

"Bahse girerim Presbiteryen Kilisesi'ne pasta götürüyorsundur," dedi Charlie Warren. "Susan Baker'ın bütün pastaları gibi, bu da aynı çöreğe benziyordur!"

Rilla gururu yüzünden ağlamadı ama insanın da bir dayanma gücü vardı. Ne de olsa bir Ingleside pastasına laf edilmişti…

"Hastalandığınızda babama size ilaç vermemesini söyleyeceğim," dedi savunmaya geçerek.

Sonra şaşkınlıktan bakakaldı. Rıhtım yolunun köşesinden fırlayan bu çocuk Kenneth Ford olamazdı! Olamazdı! Ama oydu!

Bunun hiç sırası değildi. Ken ile Walter kankaydı ve Rilla minik yüreğinde dünyanın en iyi ve en yakışıklı çocuğunun Ken olduğunu düşünürdü. Ama çocuk ona genelde pek dikkat etmezdi. Gerçi bir keresinde Rilla'ya ördek şeklinde bir çikolata vermişti. Hatta hiç unutamadığı o gün, Gökkuşağı Vadisi'ndeki yosunlu taşta oturan Rilla'nın yanına çökmüş ve ona Üç Ayı ile Ormandaki Küçük Evin hikâyesini anlatmıştı. O günden beri Rilla çocuğa tapıyordu ve şimdi bu muhteşem varlık, onu pasta taşırken görmüştü!

"Selam tombul! Hava çok sıcak, değil mi? Umarım bu gece o pastadan bir dilim de ben yerim."

Demek ki pasta olduğunu biliyordu! Demek ki herkes bunu biliyordu!

Rilla köyden çıktığında en kötüsünü yaşadığını sanıyordu ama daha yaşamamıştı. Yandaki yola baktı ve Pazar Okulu öğretmeni Bayan Emmy Parker'ın geldiğini gördü. Aralarında biraz mesafe vardı ama Rilla onu elbisesinden tanımıştı. Üzeri beyaz, minik çiçek desenleriyle kaplı, açık yeşil bir elbiseydi bu. Rilla ona "kiraz çiçekli elbise" adını takmıştı. Bayan Emmy geçen pazar da o elbiseyi giymiş ve Rilla onun şimdiye dek gördüğü en tatlı elbise olduğunu düşünmüştü. Gerçi Bayan Emmy hep çok güzel elbiseler giyerdi; bazen dantelli ve fırfırlı, bazen de ipekli.

Rilla, Bayan Emmy'ye tapardı. Çok güzel ve çok hoş bir kadındı. Bembeyaz bir teni, koyu kahverengi gözleri ve hüzünlü ama tatlı bir gülümsemesi vardı. Bir gün kızlardan biri Rilla ya, kadının evleneceği adamın öldüğünü ve o yüzden hüzünlü bir gülümsemesinin olduğunu fısıldamıştı. Bayan Emmy'nin sınıfında olduğu için çok mutluydu. Bayan Florrie Flagg'in sınıfında olsaydı çok üzülürdü çünkü Florrie Flagg çok çirkindi ve Rilla çirkin öğretmenlere asla katlanamazdı.

Rilla öğretmeniyle ne zaman karşılaşıp konuşsa keyfi hemen yerine gelirdi. Şimdi de onunla aniden karşılaşınca yüreği pır pır etmişti. Üstelik Bayan Emmy tüm sınıfı çilek suyuyla renklendirecekleri bir baloncuk partisine davet edince Rilla sevinçten neredeyse ölecekti.

Ama pasta taşırken onunla karşılaşmış olması katlanılacak bir şey değildi ve Rilla da buna katlanamazdı. Hem Bayan Emmy gelecek Pazar Okulu Konseri için bir gösteri hazırlıyordu ve Rilla peri rolünü almaya can atıyordu. Kıpkırmızı bir elbise giyecek ve minik, yeşil bir şapka takacaktı ama Bayan Emmy onun pasta taşıdığını görürse, bu rolü asla ona vermezdi.

Bayan Emmy onu görmeyecekti! Rilla o sırada derenin üzerindeki küçük köprüden geçiyordu. Derenin o kısmı oldukça derin ve dikti. Sepetin içindeki pastayı hemen suya fırlattı. Dalların arasından yuvarlanan pasta gürültüyle aşağıya doğru indi. Rilla kendisini çok rahatlamış hissetti. Artık özgürdü. Bayan Emmy ile selamlaşmak için hemen arkasını döndü ve kadının elinde kocaman bir kahverengi kâğıt topu taşıdığını o an fark etti.

Bayan Emmy, üzerinde minik, turuncu bir tüy olan yeşil şapkasının altından Rilla'ya bakıp gülümsedi.

"Ah, çok güzelsiniz öğretmenim… Çok güzel," dedi Rilla hayran hayran.

Bayan Emmy yine gülümsedi. İnsanın kalbi kırıkken… Ki Bayan Emmy'nin kalbi gerçekten çok kırıktı… Böyle samimi bir iltifat almak çok güzel oluyordu.

"Başındaki şapka yeni sanırım canım. Çok güzelmiş. Galiba…" dedi Rilla'nın boş sepetine bakarak. "Sen de derneğe pasta götürüyordun. Keşke geri dönüyor olmasaydın. Ben de kendi pastamı götürüyorum. Kocaman, çikolatalı bir pasta yaptım."

Rilla tek kelime bile edemedi. Demek ki Bayan Emmy de pasta taşıdığı için o kahverengi kâğıt topunu taşıyordu. O halde pasta taşımak hiç de kaba bir davranış değildi. Ama o… Ah, ama o ne yapmıştı? Susan'ın leziz pastasını dereye atmış ve Bayan Emmy ile kiliseye kadar gitme şansını da kaçırmıştı! Hem de ikisi birden pastalarını götürecekti!

Bayan Emmy gittikten sonra Rilla da korkunç sırrıyla beraber eve geri döndü. Yemek vaktine dek Gökkuşağı Vadisi'nde kaldı ve yine hiç kimse onun ne denli sessiz olduğunu fark etmedi.

Susan'ın pastayı kime verdiğini sormasından çok korkuyordu ama kadın ona hiç soru sormadı. Yemekten sonra diğerleri Gökkuşağı Vadisi'nde oynamaya giderken Rilla günbatımına kadar tek başına verandanın basamaklarında oturup altın renkli rüzgârın esişini izledi. Hem Ingleside'ın hem de köyün ışıkları yavaş yavaş yanmaya başlamıştı. Rilla evlerin ışıklarının yanmasını izlemeye bayılırdı. Ama şu an hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Hayatında hiç bu kadar mutsuz olmamıştı.

Nasıl yaşayabileceğini bilmiyordu. Gökyüzü eflatun bir renge bürünürken, Rilla'nın da mutsuzluğu arttı. Akçaağaç şurubunun nefis kokusunu içine çekti… Susan yemek pişirmek için akşam serinliğini

beklemişti. Akçaağaç şurubunun kokusu da diğer yemekler gibi çok gösterişliydi doğrusu.

Rilla mutsuz bir şekilde içeriye girip yatağına yattı ve bir zamanlar çok gurur duyduğu yeni, pembe çiçek desenli yorganının altına girdi. Fakat uyuyamadı. Boğduğu pastanın hayaleti onu rahat bırakmıyordu.

Annesi komiteye pasta sözü vermişti… Şimdi annesi hakkında ne düşüneceklerdi? Üstelik oradaki en güzel pasta da o olacaktı!

Rüzgârın sesi bu gece çok güzeldi. Ama ona kızıyordu. Durmadan, "Şapşal… Şapşal… Şapşal," diye fısıldıyordu.

"Neden uyuyamadın tatlım?" dedi elinde akçaağaç şurubuyla içeriye giren Susan.

"Of, Susan… Ben, ben olmaktan çok yoruldum."

Susan endişelendi. Çocuk yemekte de çok yorgun görünüyordu.

"Doktor tabii ki yine evde değil. Terzi kendi söküğünü dikemez derler," diye düşündü. Sonra da yüksek sesle:

"Ateşin mi var bir bakayım, canım," dedi.

"Hayır, hayır… Ben çok kötü… Ben çok kötü bir şey yaptım, Susan. Pastayı… Pastayı dereye attım."

"Ne?" dedi Susan şaşırarak. "Bunu neden yaptın?"

"Neyi?" dedi o sırada odaya giren Anne. Kasabadan dönmüşlerdi. Susan, Bayan Blythe'ın konuyu ele alacağını görünce çok sevindi. Rilla ağlayarak bütün hikâyeyi anlattı.

"Canım, hiç anlamıyorum. Kiliseye pasta götürmenin korkunç bir şey olduğu nereden aklına geldi?"

"İhtiyar Tillie Pake gibi benimle alay edecekler, beni küçük düşürecekler sandım anne. Ah, anneciğim, eğer beni bu sefer affedersen bir daha asla ama asla yaramazlık yapmayacağım. Komiteyle ben konuşurum, pastayı neden getirmediğimi anlatırım."

"Boş ver şimdi komiteyi tatlım. Zaten fazlasıyla pasta toplamışlardır. Bizim gönderdiğimizi fark etmemişlerdir bile. Bu olaydan hiç kimseye söz etmeyelim. Fakat bundan sonra sakın şunu aklından çıkarma, Bertha Manila Blythe… Ne ben ne de Susan senden asla yanlış, ayıp bir şey yapmanı istemez."

Hayat yine çok tatlıydı. Babası gelip ona, "İyi geceler minik kedim," dedi. Susan da hemen araya girip yarın yemekte tavuklu turta olacağını haber verdi.

“Çok kremalı mı, Susan?”

“Hem de çok.”

“Peki kahvaltıda kahverengi yumurta yiyebilir miyim, Susan? Gerçi bunu hak etmiyorum ama…”

“Eğer istiyorsan iki tane kahverengi yumurta yiyebilirsin canım. Şimdi şurubunu iç ve uyu, olur mu?”

Rilla uyumadan önce yatağından inip diz çöktü. Çok samimi bir şekilde şöyle söyledi:

“Sevgili Tanrım, lütfen beni uslu ve iyi bir çocuk yap ve… Ve Bayan Emmy ile bütün o yetim çocukları koru lütfen.”

BÖLÜM 35

Ingleside çocukları birlikte oynar, birlikte yürür ve her türlü maceraya birlikte atılırlardı. Öte yandan her birinin kendine ait bir iç dünyası ve eşsiz bir hayal gücü vardı. Özellikle Nan, duyduğu, gördüğü ya da okuduğu her şeyden kendine ait bir olay yaratır ve romantik şeyler düşünürdü. Önceleri sihirli vadilerdeki ağaçların dallarında dans eden perilerin ve cücelerin olduğunu söylerdi. Bahçe kapısındaki büyük söğüt ağacıyla birbirlerine fısıldayarak sırlarını anlattıklarını ve Gökkuşağı Vadisi'nin üst tarafında bulunan eski Bailey Evi'nin de hayaletli bir kulenin kalıntıları olduğunu düşünürdü. Haftalar boyunca deniz kenarındaki bir kaleye hapsedilmiş, bir kralın kızı olarak dolaşabilirdi… Ya da aylarca Hindistan'daki veya "fersah fersah uzaktaki" bir ülkedeki kolonide çalışan bir hemşire olarak. "Fersah fersah" ifadesi Nan'e daima büyüleyici gelirdi… Tıpkı rüzgârlı bir tepeden duyulan belli belirsiz bir tını gibi.

Büyüdükçe bu hayallerini gerçek hayatta gördüğü insanları düşünerek kurgulamaya başladı. Özellikle de kilisedeki insanlarla. Nan kiliseye gelenleri izlemeyi severdi çünkü herkes çok şık giyinir, çok güzel görünürdü. Pazar günleri hafta içi olduklarından çok daha farklı görünürlerdi.

Bazı önemli ailelere ayrılmış olan sıralar ise baş döndürücüydü. Bu insanlar, Inglesidelı bu küçük kızın kendileri hakkında zihninde yarattığı neşeli veya korkutucu kurguları duysalar belki çok şaşırırlardı. Mesela kahverengi kaşlı, iyi kalpli Annetta Millison kızın kendisini, sonsuza dek genç kalmak için onları canlı canlı kaynatarak sularını içen bir çocuk hırsızı olarak hayal ettiğini bilse dehşete kapılırdı. Nan, kurguyu gerçekle o kadar çok karıştırıyordu ki bir akşam düğünçiçeklerinin fısıldaştıkları alacakaranlıkta Annetta ile karşılaştığında korkudan ödü patlamıştı. Annetta'nın dostane selamına karşılık verememiş, Annetta da kızın kendini beğenmiş bir çocuk olduğunu ve biraz terbiye edilmesi gerektiğini düşünmüştü. Bayan Rod Palmer da birini zehirleyip öldürdüğü için pişmanlık çeken bir kadın olduğunu asla düşünemezdi. Elder Gordon

MacAllister doğduğunda bir cadının lanetine uğradığını ve bunun sonucu olarak da bir daha asla gülümseyemediğini bilemezdi. Hayli sakin bir hayat süren kara bıyıklı Fraser Palmer da Nan Blythe kendisine baktığında kızın aslında içinden, "Bu adamın çok karanlık bir suç işlediğinden eminim. Sanki vicdanını sızlatacak çok ağır bir şey yapmış gibi görünüyor," diye düşündüğünden habersizdi. Archibald Fyfe ise Nan'in kendisini görür görmez içinden ona kafiyeli bir cevap hazırlamaya çalıştığının farkındaydı zira adam hep şiir gibi, kafiyeli konuşurdu. Gerçi çocuklardan korktuğu için Nan ile hiç konuşmazdı ama Nan yine de kafiyeli bir şeyler bulmaya çalışarak kendi kendine eğlenirdi.

"*Ben çok iyiyim Bay Fyfe, teşekkür ederim*
Siz ve eşiniz nasılsınız? Bilmek isterim."

Ya da

"*Evet, bugün hava çok güzel*
Belki de şahane bir rüzgâr eser."

Bayan Morton Kirk, Nan Blythe'ın, ısrarla davet edilmiş olsa bile, neden evine ziyarete gelmeyeceğini anlayamazdı. Belki de kapıdaki kırmızı ayak izleriydi küçük kızı eve girmekten alıkoyan… Fakat görümcesi Elizabeth Kirk nereden bilebilirdi ki kilisedeki düğünleri sırasında müstakbel eşinin öleceğini ve hayatının geri kalanını yalnız geçireceğini?

Tüm bunlar o kadar ilginç ve eğlenceliydi ki Nan durmadan gerçekle hayal arasında gidip gelirdi. Ta ki Gizemli Gözleri olan kadının etkisi altına girene kadar.

Hayal gücünün nasıl bu kadar genişlediğini sormanın bir manası yok. Nan bile bunu doğru dürüst açıklayamazdı. Her şeyin Kasvetli Ev ile başladığını söyleyebilirdi sadece. Nan'in zihninde bu ev, büyük harflerle canlanıyordu: Kasvetli Ev. İnsanlar gibi yerler hakkında da hayaller kurmayı çok severdi. O sıralar Bailey Evi dışında, çevredeki tek ev Kasvetli Ev'di. Burası oldukça romantik bir yerdi. Aslında Nan evi hiç görmemişti, sadece Lowbridge Yolu üzerindeki ladin ağaçlarının arkasında kaldığını biliyordu. Susan'ın söylediğine göre asırlardır terk edilmiş olarak duruyordu. Nan "asırlardır" derken neyin kast edildiğini tam olarak bilmese de bu ifade çok hoşuna gitmiş ve Kasvetli Ev için çok uygun olduğunu düşünmüştü.

Nan o yolda oturan arkadaşı Dora Clow'u ne zaman ziyarete gitse Kasvetli Eve doğru çıkan çayırdan koşarak geçerdi. Burası ağaçlarla kaplı,

uzun bir çayırdı. Köklerin altında büyüyen eğreltiotları ve ladinlerin altında dize kadar gelen çimenler vardı. Tıpkı Nan'i kapmak için uzanan kırık bir kolu andıran eski bahçe kapısının yanında uzun ve gri bir akçaağaç duruyordu. Nan o kapının ne zaman yeterince uzanıp kendisini kapacağını bilemezdi. O yüzden dehşetle oradan kaçardı.

Nan bir gün, Susan'ın Kasvetli Ev'de yaşamaya gelen Thomasine Fair diye bir kadından söz ettiğini duyup çok şaşırdı. Gerçi Susan evden bahsederken oraya, "MacAllister'ın eski evi" demişti. Kulağa hiç romantik gelmiyordu.

"Orayı çok ıssız bulacaktır," demişti annesi. "Yolun çok dışında kalıyor."

"Bunu umursamaz bence," dedi Susan. "Kadın hiçbir yere gitmiyor, kiliseye bile. Yıllardır hiçbir yere gitmemiş. Gerçi geceleri bahçesinde yürüdüğünü söylüyorlar. Ah, ah… Neler yaşadığını düşününce buna hiç şaşırmamak lazım. Eskiden çok güzeldi, herkesi büyülerdi. Zamanında ne canlar yaktı! Şimdi haline bakınca, insan hatalarının bedelini ödüyor diyorum."

Susan kadının kimin canını yaktığını söylemedi, zaten Ingleside halkı Thomasine Fair'e çok ilgi göstermediği için bu konu bir daha hiç konuşulmadı. Fakat eski hayallerinden bıkan ve yepyeni hayaller kurmak isteyen Nan, Kasvetli Evele yaşayan Thomasine Fair'e kafayı taktı. Her gün, her an onu düşünür oldu. Hatta geceleri bile onu düşünüyordu ki geceleri insan her şeye inanabilirdi. Sonunda zihninde büyük bir efsane yarattı ve Nan şimdiye dek bildiği tüm hayallerinden daha büyük bir hayal kurdu. Daha önce hiçbir şey ona Gizemli Gözleri olan kadın kadar heyecanlı ve gerçekçi gelmemişti. O kocaman, siyah, kadife gözler… Kederli gözler… Hayaletli gözler… Yaktığı canlar için yas tutan gözler. Kem gözler… Can yakan ve kiliseye gitmeyen birinin gözleri kem olmalıydı. Kötü insanlar çok ilginç olurdu. Bu kadında işlediği suçların bedeli olarak kendisini âdeta canlı canlı gömüyordu.

O bir prenses olabilir miydi? Hayır, adada prenseslere pek rastlanmazdı. Ama kadın uzun boylu, ince, ifadesiz ve prenses gibi soğuk bir güzelliğe sahipti. Ayaklarına kadar uzayan, simsiyah saçlarını iki yandan kalın birer örgü yapar, omuzlarından aşağıya sarkıtırdı. Çok keskin hatları olan bir suratı, fildişi teni ve Eski Yunan heykellerini andıran çok güzel bir burnu (tıpkı annesinin gümüş kâsesindeki Artemis'in burnuna benziyordu), geceleri bahçesinde sallayarak dolaştığı güzel, beyaz elleri ve sevmeyi çok

geç öğrenen yüreğinde gelip onu alması için beklediği gerçek aşkı vardı… Efsanenin nasıl devam ettiğini tahmin edebiliyor musunuz?

Bu kadın siyah, kadife elbisesinin eteğini çimenlere sürterek yürürdü. Boynuna altın bir gerdanlık takar, kulaklarına kocaman inci küpeler geçirir ve aşkı gelip onu özgürlüğüne kavuşturana dek gölgelerin arasında yaşamak zorunda olduğunu bilirdi. Sonra eski vicdansızlıklarına ve kötülüklerine pişman olup tövbe eder ve kendisini kurtarmaya gelen aşkına güzel ellerini birleştirip başını eğerek selam verirdi. Birlikte bir kuyunun yanına otururlar ve yemin ederlerdi. Kadın aşkının sözlerini tekrarlamaya şu cümle ile başlardı: "Tepelerin ardında ve çok uzaklardaki mor ışıkların da ötesinde…" Tıpkı annesinin bir gece ona okuduğu masaldaki gibi. Fakat Nan'in masalında, Gizemli Gözlü kadının sevgilisi ona görülmemiş güzellikte mücevherler hediye ediyordu.

Tabii ki Kasvetli Ev gösterişli ve antik mobilyalarla döşenmişti. Ayrıca evde gizli odalar ve merdivenler de vardı. Gizemli Gözleri olan kadın mor perdeli, incilerden yapılmış bir yatakta uyurdu. Kendisine bir tazı eşlik ederdi, ona derinden bağlı bir tazıydı bu. Kadın durmadan uzaktan gelen bir arp sesini dinler… Dinler… Dinlerdi. Fakat ebedi aşkı gelip kendisini kurtarana dek bu sesin yalnızca yankısını duymuştu… İşte, bu kadar.

Elbette bunlar kulağa çok saçma geliyor ama kelimelere dökülmediği sürece hayaller insana hiç de saçma gelmez. On yaşındaki Nan de kendi hayallerini asla kelimelere dökmedi, onları sadece yaşadı. Bu kadının hayali de ona en az çevresinde olup biten her şey kadar gerçek geliyordu. Onu etkisi altına almıştı. İki yıldır bu hayal Nan'in bir parçası olmuş, onun gerçek olduğuna inanmaya başlamıştı. Ama bundan hiç kimseye, hatta annesine bile söz etmemişti. Bu onun kendine özel hazinesi, kendine ait sırrıydı ve artık bu hayal olmadan hayatına devam edemiyordu.

Gökkuşağı Vadisi'nde oynarlarken yavaşça bir kenara çekilip Gizemli Gözleri olan kadını hayal ederdi.

Bunu fark eden Anne biraz endişelendi. Nan, çok dalgın davranıyordu. Gilbert onu Avonlea'ye kısa bir tatile göndermek istedi ama Nan hayatında ilk defa göndermemeleri için onlara yalvardı. Evini bırakıp gitmek istemediğini söyledi. Oysa eğer Gizemli Gözleri olan kadından uzaklaşırsa öleceğini hissediyordu. Doğru, bu kadın hiçbir yere kaçmıyordu ama bir gün gidebilirdi ve eğer giderse Nan uzakta olacağı için onu son kez görme şansını kaçırırdı. Ona bir kerecik bakmak bile ne kadar şahane olurdu! Sürekli geçtiği o yol gözüne sonsuza dek çok romantik görünürdü. O gün

her günden çok daha farklı bir gün olurdu. Hatta o günü takvimine bile işaretlerdi. Nan artık kadını bir kere bile olsa görmeyi çok istiyordu. Onu o kadar çok hayal etmişti ki, çok iyi tanıyordu ama aslında bunlar sadece birer hayalden ibaretti. Yine de Thomasine Fair'in genç, güzel, kötü ama çekici bir kadın olduğundan hiç şüphesi yoktu. Hatta Nan, Susan'ın da kadın için aynı şeyleri söylediğinden emindi. O, böyle bir kadın olduğu sürece Nan sonsuza dek onunla ilgili hayaller kurabilirdi.

Susan bir sabah ona şunları söylediğinde, Nan kulaklarına inanamadı:

"Eski MacAllister evinde yaşayan Thomasine Fair'e göndereceğim bir paket var. Dün gece baban kasabadan getirdi. Bu öğleden sonra onu sen götürür müsün tatlım?"

İşte bu kadar! Nan nefesini tuttu. Götürür müydü? Yoksa rüyaları gerçek mi oluyordu? Kasvetli Ev'i görecekti. Gizemli Gözleri olan o çok güzel ama çok kötü kadını görecekti. Gerçekten görecekti. Belki de onunla konuşacak… Belki de… Ah, Tanrım! O incecik, beyaz eline dokunacaktı. Tazılara ve kuyuya gelince, Nan onları kendisinin hayal ettiğinin bilincindeydi ama gerçeği de en az hayallerindeki kadar güzel olacaktı.

Nan o gün durmadan saate baktı, zaman çok ama çok ağır ilerliyordu ancak vakit giderek yaklaşıyordu. Gök gürültüsünü duyup yağmurun başladığını görünce gözyaşlarına hâkim olamadı.

"Tanrı'nın bugün yağmur yağmasına neden izin verdiğini hiç anlamıyorum," diye isyan eder gibi fısıldadı.

Fakat yağmur hemen dindi ve güneş yine sıcacık yüzünü gösterdi. Nan heyecandan neredeyse hiçbir şey yiyemedi.

"Anneciğim, sarı elbisemi giyebilir miyim?"

"Komşuya giderken neden şık giyinmek istiyorsun ki?"

Komşu mu? Ama tabii annesi onu anlayamazdı…

"Lütfen anneciğim."

"Pekâlâ," dedi Anne. Zaten sarı elbise yakında Nan'e olmayacaktı. Madem giymek istiyordu, giyebilirdi.

Nan o kıymetli paketi eline alırken bacaklarının titrediğini hissetti. Gökkuşağı Vadisi'ndeki kestirme yoldan tepeye doğru çıkıp yan yola ulaştı. Yağmur damlaları koca birer inci tanesi gibi hâlâ Latin çiçeklerinin yapraklarında duruyordu. Havada leziz bir tazelik vardı, arılar nehrin kenarındaki yoncaların üzerinde vızıldayarak uçuyor, incecik ejder böcekleri suyun üzerinde ışıldayarak tur atıyordu. Susan onlara şeytanın

iğneleri derdi. Çayırdan geçerken papatyalar ona selam verdiler, el salladılar ve gümüş ve altın kahkahalar atarak ona güldüler. Her şey çok güzeldi ve Nan birazdan Gizemli Gözleri olan güzel ama kötü kadını görecekti. Kadın ona ne diyecekti? Onu görmek güvenli miydi? Tıpkı geçen hafta Walter'ın okuduğu hikâyedeki gibi, ya yanında birkaç dakika kaldığını sanıp da aslında aradan tam yüz yıl geçmiş olursa ne olacaktı?

BÖLÜM 36

Bahçeye doğru yürüyen Nan'in içinde bir ürperti oldu. Yoksa o akçaağaç hareket mi etmişti? Hayır, onun yanından çoktan geçmişti zaten. *İhtiyar cadı seni… Beni yakalayamadın işte!* Çamurlu yoldan gayet kararlı bir şekilde yürümeye devam etti. Birkaç adım sonra, o karanlık ağaçların arasında duran Kasvetli Ev tam önünde belirecekti. Sonunda orayı görecekti! Hafifçe titredi. Korkudan mı yoksa hayal kırıklığı yaşayacak olmaktan mı, bilemiyordu. İnsan hangi yaşta olursa olsun hayallerinin yıkılmasına dayanamazdı.

Bahçenin ucundaki genç ladin ağaçlarının arasından güçlükle geçti. Gözleri kapalıydı, açmaya cesaret edebilecek miydi? Bir an için dehşete kapılıp kaçmak istedi. Ne de olsa o kadın kötü biriydi. İnsana neler yapabileceğini kim bilebilirdi? Bir cadı bile olabilirdi. Gizemli Gözlü kadının bir cadı olabileceğini daha önce nasıl düşünememişti?

Sonra gözlerini yavaşça açtı ve boş boş karşıya baktı.

Kasvetli Ev bu muydu? Hayallerindeki karanlık, terk edilmiş kule bu muydu? Bu…

Burası bir zamanlar beyaz ama şimdi çamur grisi olan büyük bir evdi. Bir zamanlar yeşil olan panjurlarının çoğu kırılmıştı. Ön kapıya çıkan basamaklar da kırıktı. Camla kaplı verandanın çerçeveleri yıkılmak üzereydi. Burası yaşamaktan yıpranmış eski ve bakımsız bir evden başka bir şey değildi!

Nan çaresizce etrafına bakındı. Ne güzel bir bahçe ne bir kuyu gördü. Buraya bahçe bile denemezdi. Evin çevresini saran boş alan dizlere kadar uzamış sarı-yeşil otlarla kaplıydı. Çitlerin arkasında sıska bir domuz geziyordu. Patikanın etrafını avrat otları sarmıştı. Sadece bahçenin ufak bir köşesinde çok güzel zambaklarla eski basamakların etrafında kadife çiçekleri vardı.

"Tanrım, ödümü koparttın!" dedi yumuşak bir mırıltı.

Nan kadife çiçeklerinin ardından aniden beliren figüre baktı. Kimdi bu? O olamazdı… Nan bunun Thomasine Fair olduğuna inanmayı reddetti. Aksi

takdirde bu çok büyük bir hayal kırıklığı olurdu!

Ama, diye düşündü yüreği hayal kırıklığıyla dolu bir halde. *Bu kadın çok yaşlı!*

Thomasine Fair… Tabii eğer bu kadın Thomasine Fair ise… Kimi kandırıyordu ki? Bu kadının Thomasine Fair olduğunu biliyordu… Oldukça yaşlı ve şişmandı! Tıpkı Susan'ın şişman kadınları anlatırken söylediği gibi, bu kadın da can yeleğine benziyordu. Kadının ayakları çıplaktı, üzerinde rengi sarıya dönmüş yeşil bir elbise ve beyaz saçlarında eski bir erkek şapkası vardı. Yüzü yuvarlak ve kırışıktı, burnu da küçücüktü. Gözleri soluk mavi, göz çevresi tıpkı bir karganın ayakları gibiydi.

Ah, o kadın… Gizemli Gözleri olan o güzel kadın, nerelerdesin? Sana ne oldu? Oysa sen gerçekten vardın!

"Sen ne tatlı bir kızsın böyle?" dedi Thomasine Fair.

Nan selam verdi.

"Ben… Ben Nan Blythe. Size bunu getirdim."

Thomasine neşeyle paketi elinden aldı.

"Sonunda gözlüğümü geri aldığıma çok sevindim!" dedi. "Onu çok özlemiştim. Pazar günleri almanakları okurken sorun yaşıyordum. Sen Blythe kızlarından biri misin? Saçların ne güzelmiş! Hep sizi görmek istiyordum. Annenizin sizi kitaplarda okuduklarına göre yetiştirdiğini duydum. Bu hoşuna gidiyor mu?"

"Ne… Hoşuma gidiyor mu?" *Ah, seni kötü ama güzel kadın… Sen pazar günleri almanak okumazdın ya da annelerden söz etmezdin*.

"Kitaplara göre yetiştirilmek tabii ki."

"Ben yetiştirilme şeklimizi seviyorum," dedi gülümsemeye çalışan ve bunu başarabilen Nan.

"Annen gerçekten çok iyi bir kadın. Kendi ayakları üzerinde durabiliyor. Onu ilk kez Libby Taylor'ın cenazesinde gördüğümde daha yeni gelindi. Çok mutlu görünüyordu. Annen içeriye girdiğinde herkes heyecanlanırdı. Modayı da yakından takip ediyor. Çoğumuz onun gibi giyinemiyoruz. Gel de azıcık otur… Birini gördüğüme çok sevindim, insan yalnızlıktan sıkılıyor. Telefon bağlatacak param yok. Bana çiçekler arkadaşlık ediyor… Bak, bunlardan daha güzel kadife çiçeği görmüş müydün? Bir de kedim var."

Nan dünyanın en uzak ucuna kaçmak istiyordu ama içeriye girmeyi reddederse bu ihtiyar kadının duygularını inciteceğini hissetti. Eteğinin

altından içliği görünen Thomasine, onu hem oturma odası hem de mutfak olan bir odaya götürdü. Burası çok temiz ve tertipli görünüyordu. İçeride bir sürü bitki de vardı. Her yere taze ekmek kokusu sinmişti.

Üzerinde yumuşak bir yastık duran sallanan sandalyeyi çeken Thomasine, "Buraya otur," dedi. "Şu zambağı da önünden çekeyim. Terliklerimi de giyeyim. Böyle çok komik görünüyorum, değil mi? Ama bu hiç umurumda değil… Şimdi oldu, artık daha rahat konuşabilirim."

Benekli bir kedi onları karşılamaya geldi. Paramparça olan hayalindeki tazı yoktu tabii!

"Bu kedi çok iyi bir fare avcısıdır," dedi Thomasine. "Bu ev fare kaynıyor. Ama yağmur geçirmiyor, üstelik akrabalarımla yaşamaktan da gına gelmişti. Bana bir pislikmişim gibi davranıyorlardı. En kötüsü de Jim'in karısıydı. Bir gece aya bakıp suratımı asmışım diye benden şikâyetçi oldu. Ne olmuş asmışsam? Ayın kalbi mi kırılmış? Artık evlerinde bir yastık gibi barınamayacağımı söyledi. Ben de buraya gelip tek başıma yaşamaya başladım ve bacaklarım izin verdiği sürece de öyle yaşayacağım. Ne alırsın? Sana soğanlı sandviç yapayım mı?"

"Hayır… Hayır, teşekkür ederim."

"Grip olduğunda soğan çok iyi gelir. Ben de grip oldum, sesimden anlamışsındır. Yatarken boğazıma kaz yağı ile terebentin sürüp kırmızı bir tülbentle bağlıyorum. Bundan daha iyi gelen bir şey olamaz."

Kırmızı tülbent ve kaz yağı mı? Terebentinden söz etmiyorum bile!

"Sandviç istemiyorsan… İstemediğinden emin misin? Bakayım, kurabiye kutusunda ne var."

Kurabiyeler horoz ve ördek şeklindeydi. Şaşırtıcı derecede lezizlerdi, yerken insanın ağzında eriyorlardı. Bayan Fair yuvarlak gözlerini Nan'e dikti.

"Artık beni seviyorsun, öyle değil mi? Küçük kızların beni sevmeleri çok hoşuma gider."

"Denerim," dedi o an Thomasine Fair'den nefret eden Nan, zira kim olsa hayallerini yıkan birisinden nefret ederdi.

"Benim de Batı'da yaşayan torunlarım var."

Torunlar mı?

"Sana resimlerini göstereyim. Çok güzeller, değil mi? Buradaki zavallı Poppa'nın resmi. Öleli tam yirmi yıl oldu."

Zavallı Poppa'nın resmi iri yarı, sakallı, kel kafasında bir parmak kalınlığında beyaz bir saç tutamı kalmış olan birinin resmiydi.

Of, âşığı bu olamazdı!

"Çok iyi bir kocaydı ama otuzunda kel kaldı," dedi kadın. "Tanrım, gençken bir sürü sevgilim vardı. Şu an yaşlı olabilirim ama gençken çok güzel vakit geçirdim. Hele pazar geceleri sevgililerimle yaşadıklarım… Hepsini birbirinden ayrı oturtmaya çalışırdım! Kraliçe gibi başımı havaya dikip yürürdüm! Poppa da daha en başından beri sevgililerimin arasındaydı ama onunla pek konuşmazdım. Onları konuşturmayı daha çok severdim. Andrew Metcalf diye biri vardı, neredeyse ona kaçacaktım. Ama bunun uğursuzluk getireceğini biliyordum. Sen sakın kaçayım deme. Bu uğursuzluk getirir ve sana tersini söyleyen biri olursa da sakın ona inanma."

"İnanmam… Kesinlikle inanmam."

"Sonunda Poppa ile evlendim. Ama adamın sabrı taşmıştı bana kendisiyle evlenmem ya da onu terk etmem için yirmi dört saat süre tanıdı. Babam yuvamı kurmamı istiyordu. Jim Hewitt'i reddettim diye çocuk kendisini boğarak öldürdüğünde çok kızmıştı. Poppa ile birbirimize alıştık ve çok mutlu olduk. Çok fazla düşünen biri olmadığım için ona çok yakışan bir eş olduğumu söylerdi. Poppa kadınların düşünmek için yaratılmadıklarına inanırdı. Böyle kadınları soğuk ve yapay bulurdu. Kızarmış fasulyeden nefret ederdi, bel ağrısından çok çekti ama benim hazırladığım özel bir krem ağrılarına iyi gelirdi. Kasabada onu kalıcı olarak tedavi edebileceğini söyleyen bir uzman vardı ama Poppa eğer uzmanların eline düşersen, asla paçayı kurtaramazsın derdi… Asla… Domuzları besleyişini özlüyorum. Domuz pastırmasını gerçekten çok severdi. Ben hiç domuz pastırması yemem çünkü aklıma hep Poppa gelir. Poppa'nın resminin tam karşısında duran resim Kraliçe Victoria'nın resmi. Bazen ona bakıp, 'Eğer üzerindeki tüm o dantel ve mücevherleri çıkartırlarsa benden daha güzel görüneceğini hiç sanmıyorum,' derim."

Gitmeden önce Nan'e ısrarla bir torba naneli şeker, çiçekleri koyması için pembe camdan bir vazo ve bir bardak üzüm reçeli verdi.

"Bu annen için. Benim üzüm reçelim uğurludur. Bir ara ben de Ingleside'a geleceğim. Porselen köpeklerinizi görmeyi çok istiyorum. Susan Baker'a bana ilkbaharda gönderdiği turp tohumları nedeniyle ona borçlu olduğumu söyle."

Turp tohumları mı?

“Gerçi Jacob Warren’ın cenazesinde ona bizzat ben teşekkür edecektim ama çok çabuk ayrıldı. Ben cenaze törenlerinde uzun kalırım. Bir aydır hiç cenaze olmadı. Cenaze olmayınca canım çok sıkılıyor. Lowbridge’te hep güzel cenaze törenleri oluyor. Bu bence hiç âdil değil. Beni görmeye yine gel, olur mu? Sende bir şey var… *İyiliği sevmek, altın ve gümüşten çok daha değerlidir*, der İncil ve bence bu çok doğru.”

Nan’e bakıp çok mutlu bir şekilde gülümsedi. Kadının tatlı bir gülümsemesi vardı. O gülümsemenin içinde çok eskide kalan Thomasineyi görebiliyordunuz. Nan de gülümsedi. Ama gözleri yanıyordu. Ağlamaya başlamadan evvel buradan hemen gitmeliydi.

Nan’i arkasından camdan bakan ihtiyar Thomasine, “Ne tatlı ve uslu bir kız,” diye düşündü. “Annesi ne kadar şanslı. Günümüz çocukları kendilerini zeki sanıyorlar ve hepsi de çok şımarıklar. Bu küçük kız sayesinde kendimi yine genç hissettim.”

Thomasine derin bir iç çekti ve biraz kadife çiçeği toplayıp avrat otlarını biçmeye gitti.

“Çok şükür ki hâlâ esnek bir vücuda sahibim,” dedi.

Büyük bir hayalini tamamen kaybetmiş olan Nan canı sıkkın bir halde Ingleside’a döndü. Papatyalar bile onu neşelendirmeye yetmedi. Suların şarkılarını umursamadı. Bir an evvel evine gidip gözlerden uzak bir yere kapanmak istiyordu. Yanından geçen iki kız birbirlerine bir şeyler söyleyip kıkırdadılar. Yoksa ona mı gülüyorlardı? Eğer başına gelenleri bilseler acaba gülebilirler miydi? Gizemli bir kraliçe hakkında bir sürü hayal kuran şapşal Nan, kadının aslında zavallı Poppa’nin ardında kalan bir dul olduğunu öğrenmiş ve eline bir torba nane şekerinden başka hiçbir şey geçmemişti.

Nane şekeri!

Nan ağlamayacaktı. On yaşındaki kocaman kızlar ağlamamalıydı. Ama kendisini çok kötü hissediyordu. Çok kıymetli ve çok güzel bir şeyini kaybetmişti… Bir daha asla sahip olmayacağına inandığı o gizli neşesi artık yoktu. Ingleside’a girdiğinde evin mis gibi baharatlı kurabiye koktuğunu fark etti ama biraz atıştırmak için mutfağa gitmedi. Yemekte iştahı pek yerinde değildi, Susan’ın gözlerinden kendisine hint yağı içirmeye niyetlendiğini anladığı halde doğru dürüst bir şey yemedi. Anne eski MacAllister evinden döndüğünden beri Nan’in çok keyifsiz olduğunu fark etmişti. Şafak vaktinden gece karanlığına kadar durmadan şarkı söyleyen

Nan, şimdi çok durgun ve sessizdi. Yoksa böyle sıcak bir günde yürümek çocuğu yormuş muydu?

"Yüzündeki o mutsuzluk ifadesi de nedir kızım?" dedi günbatımında ikizlerin odasına temiz havlu bırakmaya girdiğinde. Nan, diğerleriyle birlikte Gökkuşağı Vadisi'ndeki hayali ormanlarda kaplan avlamak yerine pencerenin önüne kıvrılmıştı.

Nan, bu olanları hiç kimseye anlatmak niyetinde değildi ama annesi sözkonusu olduğunda kelimeler ağzından bir şekilde dökülüveriyordu.

"Ah, anne hayattaki her şey hayal kırıklığı mıdır?"

"Her şey değil canım. Bugün seni neyin hayal kırıklığına uğrattığını anlatmak ister misin?"

"Of, anne… Thomasine Fair… Çok iyi biri, evet ama burnu çok havada!"

"İyi de," dedi Anne şaşkınlık içinde. "Kadının burnunun havada ya da aşağıda olması seni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

Nan ağzındaki baklayı çıkarttı. Anne içinden gülmemek için dua ederek, yüzünde her zamanki o ciddi ifadesiyle kızının derdini dinledi. Green Gables'ta yaşayan o çocuk aklına geldi. Hayaletli Ormanı ve kendi hayallerinden korkan o iki küçük kızı hatırladı. Bir hayali kaybetmenin verdiği o korkunç acıyı da gayet iyi biliyordu.

"Hayallerine bu kadar bağlanmamalısın, canım."

"Elimde değil," dedi Nan çaresizce. "Eğer bir hayatım daha olsa kesinlikle hayal kurmazdım. Bir daha da asla kurmayacağım."

"Ah, benim küçük şapşalım… Sakın böyle söyleme. Hayal gücü muhteşem bir şeydir ama her yetenek gibi ona da kendimizi çok kaptırmamak ve bizi ele geçirmesine izin vermemeliyiz. Sen hayallerini biraz fazla ciddiye almışsın. Aslında bu çok keyiflidir, nasıl olduğunu iyi bilirim. Ama gerçekle hayal arasındaki sınırın farkında olman gerekir. Ancak o zaman hayatındaki sıkıntılardan, hayal dünyasının güzelliklerine kaçabilirsin. Mesela ben bir iki defa Sihirli Ada'ya gidip gelmezsem sorunlarımı doğru dürüst çözemem."

Nan bu anlayış dolu sözleri duyunca rahatlayıp kendine geldi. Annesi onun bu yaptığını hiç de saçma bulmamıştı. Ve Kasvetli Ev'de yaşamıyor olsa bile, dünyanın bir yerinde Gizemli Gözleri olan güzel ama kötü bir kadın kesinlikle vardı. Nan şimdi düşününce o evin aslında o kadar da kötü bir yer olmadığına karar verdi. Turuncu kadife çiçekleri, benekli kedisi,

zambakları ve zavallı Poppa'nın resmiyle gayet de hoş bir evdi. Hatta eğlenceli bile sayılırdı. Hem belki Thomasine Fair'i görmeye yine gider ve o güzel kurabiyelerinden biraz daha yerdi. Artık Thomasine'den nefret etmiyordu.

"Sen ne iyi bir annesin!" diye iç çekti ve annesinin sevgi dolu, güvenli kollarına atıldı.

Tepeden menekşe rengi günbatımının geldiğini görülebiliyordu. Yaz gecesi kararmaya başlamıştı. Fısıltılarla dolu, kadife gibi bir gece olacaktı. Büyük elma ağacının tepesinde bir yıldız belirdi. Bayan Marshall Elliott geldiği için annesi aşağıya inmek zorunda kaldı ama Nan artık eskisi gibi mutluydu. Annesi odalarını üzerinde çam çiçeklerinin olduğu yepyeni, sarı bir duvar kâğıdı ile kaplatacağını söylemişti. Ona ve Di'ye eşyalarını koymaları için bir tane de yeni sedir sandık alacaktı. Ama bu sedir sandık değil, sadece sihirli kelime söylendiğinde açılan büyülü bir hazine sandığı olacaktı. Soğuk ve güzel Kar Cadısı'nın fısıldayacağı tek bir kelime ile açılıverecekti. Belki bu kelimeyi rüzgâr da söyleyebilirdi… Şu an uğuldayan kederli ve gri rüzgâr… Öyle ya da böyle sonunda o sihirli kelimeyi bulacak ve içi kese kese zümrüt, elmas ve inciyle dolu sandığı açacaklardı. "Kese" çok güzel bir kelime değil miydi?

Ah, o sihirli şey hiçbir yere gitmemişti. Dünya hâlâ sihirle doluydu.

BÖLÜM 37

O gün öğleden sonraki teneffüste, “Bu yıl en yakın arkadaşın olabilir miyim?” diye sordu Delilah Green.

Delilah’nın yuvarlak, koyu mavi gözleri, kahverengi lüle saçları, gül pembesi minik bir ağzı ve hafif titrek, heyecanlı bir ses tonu vardı. Diana Blythe bu güzel sese hemen cevap verdi.

Glen okulunda herkes Diana Blythe’ın yakın arkadaşlar konusundaki şanssızlığını bilirdi. İki yıl boyunca en iyi arkadaşı olan Pauline Reese uzaklara taşınmış ve Diana kendisini yalnız hisseder olmuştu. Pauline iyi bir kızdı. Aslında hayal gücü çok kuvvetli değildi ki zaten Jenny Penny olayından sonra belki de böylesi daha iyiydi ama çok pratik, eğlenceli ve mantıklı bir kızdı. Mantıklı kelimesi daha çok Susan’ın kullandığı övgü dolu bir sıfattı. Zira Pauline’nin Diana ile yakın arkadaş olmasından epey memnundu.

Diana şüpheli bakışlarla Delilah’yı süzdü ve oyun parkına yeni gelen bir diğer kıza, Laura Carra baktı. Öğlen teneffüsünü Laura ile geçirmiş ve çok eğlenmişlerdi. Ama Laura çilli, kabarık saçlı, biraz da sıkıcı bir kızdı. Delilah Green kadar güzel ve ışıltılı biri değildi.

Delilah, Diana’nın bakışlarını fark etti ve yüzünü üzüntüyle buruşturdu, mavi gözleri yaşlarla dolmak üzereydi.

“Eğer onu seveceksen beni sevemezsin. İkimizden birini seç,” dedi dramatik bir şekilde ellerini kaldırarak. Sesi her zamankinden daha da heyecanlıydı. Diana’nın içi pır pır etti. Ellerini Delilah’nın avuçlarına koydu. Birbirlerine söz verir gibi, sessizce baktılar. En azından Diana böyle hissetti.

“Beni sonsuza dek seveceksin, öyle değil mi?” diye tutkuyla sordu Delilah.

“Sonsuza dek,” diye aynı tutkuyla yemin etti Diana.

Delilah kızın beline sarıldı ve nehre doğru beraberce yürüdüler. Diğer dördüncü sınıf öğrencileri ikisinin arasında yeni bir dostluk sözü verildiğini

anlamıştı. Laura Carr hafifçe iç çekti. Oysa Diana Blythe'dan çok hoşlanmıştı. Ama Delilah ile rekabet edemeyeceğinin farkındaydı.

"Seni sevmeme izin verdiğin için çok mutluyum," diyordu Delilah. "Ben sevgi dolu biriyimdir. İnsanları çok sevmek gibi bir alışkanlığım var. Lütfen bana iyi davran, Diana. Ben kederli bir çocuğum. Doğarken lanetlenmişim. Hiç kimse… Hiç kimse sevgime cevap vermiyor."

Delilah bu "hiç kimse" lafının yerini sayfalar dolusu isimle doldurdu. Diana kızın elini daha sıkı tuttu.

"Bundan sonra bunu söylemek zorunda kalmayacaksın, Delilah. Ben seni daima seveceğim."

"Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar," diye cevap verdi Diana. Birbirlerinin yanaklarını öptüler. O sırada çitlerin üzerinden iki oğlan atladı ama bu kimin umurundaydı?

"Beni Laura Carr'dan daha çok seveceksin," dedi Delilah. "Artık arkadaş olduğumuza göre, eğer onu seçseydin sana neler söylemeyi hayal ettiğimi öğrenebilirsin. O yalancı bir kız. Çok yalancı. Yüzüne karşı seninle arkadaşmış gibi yapıp arkandan sana çok kötü şeyler söylüyor ve seninle alay ediyor. Mowbray Narrows'ta onunla aynı okula giden bir arkadaşım söyledi. Ama sen ucuz kurtuldun. Ben o kızdan çok farklıyım… Ben altın kadar saf biriyim, Diana."

"Öyle olduğuna eminim. Ama kederli bir çocuğum demekle neyi kast ettin, Delilah?"

Delilah'nın gözleri kocaman açıldı.

"Benim bir üvey annem var," diye fısıldadı.

"Üvey anne mi?"

"Annen ölüp baban başka bir kadınla evlenince, o üvey annen olur," dedi Delilah. Sesi hâlâ çok heyecanlıydı. "Artık her şeyi öğrendin, Diana. Bana nasıl davrandığını bir bilsen! Ama hiç şikâyet etmiyor, sessizce acı çekiyorum."

Eğer Delilah gerçekten söylediği gibi sessizce acı çekiyorsa sonraki birkaç hafta boyunca Ingleside çocuklarına yağmur gibi yağdırdığı tüm o bilgileri nereden öğreniyordu acaba? Kız her şeyi büyük bir heyecan, hayranlık, sempati ve hafif bir hüzünle anlatıyordu. Onu dinleyen herkese kendisinden bahsetmeye de bayılıyordu.

“Bence bu arkadaşlık da yakın zamanda vadesini dolduracak,” dedi Anne. “Susan, kim bu Delilah? Kendini beğenmiş çocuklar görmek istemiyorum… Jenny Penny ile yaşadığımız o tecrübeden sonra…”

“Greenler çok saygın insanlar, sevgili Bayan Blythe. Lowbridge’te çok iyi tanınırlar. Bu yaz Hunterların eski evine taşındılar. Bayan Green adamın ikinci eşi ve iki çocuğu var. Hakkında pek fazla bilgim yok ama ağır, nazik ve uyumlu biri olduğunu duydum. Ama Di’nin anlattığı gibi, Delilah’yı kullandığına inanamıyorum doğrusu.”

“Delilah’nın her anlattığına inanma bence,” diye uyardı Anne Diana’yı. “Bazı şeyleri abartıyor olabilir. Jenny Penny’i hatırla…”

“Ama anne, Delilah ona hiç benzemiyor,” dedi Di. “Hem de hiç. Oldukça dürüst biri. Eğer onu tanısan yalan söylemeyeceğini anlardın anne. Çok farklı biri olduğu için evde çok üstüne gidiyorlar. O kadar sevgi dolu birisi ki… Fakat doğduğunda lanetlenmiş. Üvey annesi ondan nefret ediyor. Çektiği acıları duyunca yüreğim parçalanıyor. Anne, yeterince yemek verilmiyormuş, biliyor musun? Kız tok olmanın ne demek olduğunu bilmiyor bile. Anne, onu çoğu kez yemek yemeden yatağına gönderiyorlarmış. Ağlaya ağlaya uyuyormuş. Sen hiç açlıktan ağladın mı anne?”

“Sık sık,” dedi annesi.

Bu muazzam sorusu tüm etkisini kaybeden Diana, dik dik annesine baktı.

“Ben yetimhaneden Green Gables’a gelmeden önce ve ondan önce de hep aç yatardım. Ama o zamanlar bunları hiç kimseye anlatmakla meşgul olmazdım.”

“O zaman Delilah’yı anlaman gerekir. Çok acıktığında oturup leziz yiyecekler hayal ediyormuş. Düşünsene, yemek hayal ediyormuş!”

“Nan ile ikiniz de bunu çok sık yaparsınız,” dedi Anne, ama Di annesini dinlemedi.

“Acıları fiziksel değil, ruhsal… Anne, o bir misyoner olmak istiyor… Hayatını düzene koymak için ama bunu söylediği zaman herkes ona gülüyor.”

“Ne kadar da vicdansızlar,” dedi Anne. Ama ses tonu Di’yi şüphelendirdi.

“Anne, neden bu kadar şüphecisin?” diye sitem etti.

“Sana ikinci kez,” diye gülümsedi annesi, “Jenny Penny’yi hatırlatmak zorundayım. Ona da inanmıştın.”

“O zamanlar çocuktum ve beni kandırmak çok kolaydı,” dedi Di hayli aklı başında bir yetişkin edasıyla. Annesinin Delilah Green’e karşı her zamanki anlayışlı ve sempatik tavrını sergilemediğini hissediyordu. O günden sonra Diana kız hakkında sadece Susan ile konuşmaya başladı zira ne zaman Delilah’ın ismi geçse Nan de omuzlarını silkiyordu. “Kıskanıyor,” diye düşünüyordu Di içinden.

Gerçi Susan da çok sempati göstermiyordu. Ama Diana’nin kız hakkında birisiyle konuşması lazımdı ve Susan’ın lafları, annesininkiler kadar canını yakmıyordu. Susan’dan her şeyi tam olarak anlamasını bekleyemezdiniz. Ama annesi de bir zamanlar küçük bir kızdı, Diana teyzeyi çok severdi ve çok şefkatli bir yüreği vardı. Zavallı Delilah’nın durumuna nasıl bu kadar duyarsız kalabiliyordu?

“Delilah’yı çok sevdiğim için belki o da biraz kıskanıyordur,” dedi Di, Susan a. “O bir mağdur, Susan. Kahvaltı ve öğlen yemeğinde azıcık yulaftan başka hiçbir şey vermiyorlarmış… Azıcık yulaf. Üstelik yulafa şeker atmasına da izin vermiyorlarmış. Susan, artık ben de yulafıma şeker atmıyorum çünkü kendimi suçlu hissediyorum.”

“Ah, demek nedeni buymuş. Neyse, zaten şeker bir sent zamlandı. Belki de bu tam yerinde bir karar olmuştur.”

Diana, Susan’a kız hakkında daha fazla şey anlatmayacağına yemin etti ama ertesi akşam o kadar doluydu ki kendini tutamadı.

“Susan, Delilah’nın üvey annesi dün gece elinde kızılcık sopasıyla onu kovalamış. Düşünsene, Susan… Tabii Delilah bunu çok sık yapmadığını söylüyor, sadece aşırı derecede kızdığında yaparmış. Genelde Delilah’yı karanlık ve hayaletli tavan arasına kapatırmış. O zavallı çocuğun gördüğü hayaletleri bir bilsen, Susan! Bu onun için hiç sağlıklı değil. Onu en son tavan arasına kapattıklarında, dokuma tezgahına oturup uluyan çok garip minik, siyah bir yaratık görmüş.”

“Nasıl bir yaratıkmış ki bu?” diye sordu Susan. Delilah’nın abartılarından ve Di’nin imalarından hoşlanmaya başlamıştı. Daha sonra bu anlatılanların hepsine, Bayan Blythe ile gizli gizli gülüyorlardı.

“Bilmem… Bir yaratıkmış işte. Neredeyse intihar edecekmiş. Bunu yapmasından çok korkuyorum. Biliyorsun, amcası iki kez intihara kalkışmış, Susan.”

“Bir yetmemiş mi?” diye zalimce sordu Susan.

Di homurdanarak gitti ama ertesi gün başka bir masalla yine geri döndü.

“Delilah’nın hiç oyuncak bebeği olmamış, Susan. Geçen Noel’de çorabına bir tane bırakılır diye ummuş ama onun yerine ne bulmuş tahmin et bakalım… Bir kırbaç! Onu her gün dövüyorlar, biliyor musun? O zavallı çocuğun dövüldüğünü düşünsene, Susan.”

“Beni de küçükken birkaç kez dövdüler ama hiç de kötü biri olmadım,” dedi, içinden eğer biri Ingleside çocuklarına el kaldıracak olursa ona neler yapacağını düşünen Susan.

“Delilah’ya Noel ağacımızdan bahsettiğim zaman ağladı, Susan. Onun hiç Noel ağacı olmamış ama bu yıl bir tane olacağını söylüyor. Kumaşı sökülmüş eski bir şemsiye bulmuş, onu bir Noel ağacı gibi süsleyecekmiş. Bu çok acı değil mi, Susan?”

“Etrafında hiç küçük ladin ağacı yok muymuş? Evlerinin arkasında yıllardır bir sürü ladin yetişir. Keşke o kıza Delilah yerine başka bir isim koysalarmış. Hıristiyan bir çocuğa öyle isim konulur mu?”

“Ama bu isim İncil’de geçiyor, Susan. Delilah bununla gurur duyuyor. Bugün okulda ona akşam yemeğinde tavuk yiyeceğimizi söyledim, Susan. Bana ne dediğini tahmin edebilir misin?”

“Asla tahmin edemeyeceğimden eminim,” dedi Susan. “Ayrıca derslerde çok konuşmayın.”

“Yok, konuşmuyoruz. Delilah her kurala uymamız gerektiğini söylüyor. Katı kuralları var. Konuşmak yerine, kâğıtlara notlar yazıp birbirimize yolluyoruz. Delilah, ‘Bana tavuğun kemiğini getirebilir misin, Diana?’ dedi. Gözlerim yaşlarla doldu. Ona bir kemik götüreceğim ama etle kaplı bir kemik… Delilah’nın güzel yemeklere ihtiyacı var. Bir köle gibi çalışması gerekiyor… Bir köle gibi, Susan. Bütün ev işlerini yapmak zorunda. Eğer güzel yapamazsa cezalandırılıyor. Ya onu tutup sarsıyorlar ya da hizmetçilerle birlikte mutfakta yemek yediriyorlar.”

“Greenlerin sadece tek bir çalışanı var, o da Fransız bir oğlan.”

“İşte onunla yemek zorunda kalıyor. Üstelik çocuk masaya çorapla ve kolsuz tişörtle oturuyormuş. Ama Delilah artık onu sevecek benim gibi biri olduğu için bunları önemsemediğini söylüyor. Onu benden başka seven yok, Susan.”

“Ne berbat bir şey!” dedi Susan sıkılmaya başlayarak.

“Delilah eğer bir milyon doları olsa onu bana vereceğini söylüyor. Tabii ki almam ama bu onun ne yüce gönüllü bir kız olduğunu gösterir, Susan.”

“İnsanın elinde değil bir milyon, yüz doları bile yokken bunu söylemek çok kolay gelir tabii,” oldu Susan’ın son yorumu.

BÖLÜM 38

Diana çok neşeliydi. Annesi onu kıskanmıyor, inat etmiyor ve çok iyi anlıyordu.

Anne ve babası hafta sonu Avonlea'ye gideceklerdi ve annesi ona cumartesi gününü ve gecesini Ingleside'da geçirmesi için, Delilah Greeni davet edebileceğini söylemişti.

Anne, Susan'a, "Delilah Green'i Pazar Okulu Pikniği'nde gördüm," dedi. "Çok güzel ve çok hanımefendi bir kız ama tabii bunu da abartıyor olmalı. Belki de üvey annesi üzerine biraz fazla geliyordur, babasının da oldukça sert biri olduğunu duydum. Herhalde kızcağız da ufak tefek dertlerini abartarak arkadaşlarının sempatisini kazanmaya çalışıyor."

Susan bundan pek emin değildi.

"En azından Laura Green gibi bir kadının evinde yaşayan herkes temizdir," dedi.

Diana arkadaşını eğlendirmek için bir sürü plan yaptı.

"Kızarmış tavuk yiyebilir miyiz, Susan? İçi dolu olsun ama. Bir de turta. O zavallı çocuğun turta yemeyi nasıl özlediğini bilemezsin. Onlar hiç turta yapmıyormuş… Üvey annesi çok kötü biri."

Susan bu konuda çok kibar davrandı. Jem ve Nan Avonlea'ye gidecek, Walter da Rüya Ev'de Kenneth Ford ile kalacaktı. Yani Delilah'ın ziyaretine gölge düşürecek hiçbir şey yoktu ve hafta sonu çok güzel geçeceğe benziyordu. Cumartesi sabahı gelen Delilah'nın üzerinde çok tatlı, pembe bir elbise vardı. Demek ki üvey annesi en azından onu giydirirken cömertti. Susan fark ettirmeden kızın kulaklarına ve tırnaklarına da baktı. Hayli temiz görünüyorlardı.

"Bugün hayatımın en güzel günü," dedi Diana'ya. "Tanrım, burası ne kadar büyük bir ev! Ah, porselen köpeklere bak! Muhteşemler!"

Her şey harikaydı. Delilah her şeye yardım etti. Yemek masasını hazırlayan Diana'ya da yardım ederken, masanın ortasına konulacak pembe, cam sepeti çiçeklerle doldurdu.

“Ah, sevdiğim şeyleri yapmak çok hoşuma gidiyor,” dedi Diana ya. “Yapabileceğim başka bir şey var mı? Lütfen söyleyin.”

“Bu öğleden sonra yapacağım kek için ceviz kırabilirsin,” dedi Delilah’nın güzelliğine ve çekici sesine yavaş yavaş kendini kaptırmaya başlayan Susan. Belki de Laura Green gerçekten sert bir kadındı. İnsanların ne olduklarına, toplum içindeki görüntülerine bakarak karar veremezdiniz. Delilah’nın tabağı tavuk ve sebzelerle doluydu. Kız daha istemeden ikinci dilim turtası önüne geldi.

“Hep insanın canı çeken şeyleri bir kerede yemesinin nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Muhteşem bir hismiş,” dedi masadan kalkarlarken Diana’ya.

Öğleden sonra çok eğlendiler. Susan, Diana’ya bir kutu şeker verdi. Diana da şekerleri arkadaşıyla paylaştı. Di’nin oyuncak bebeklerinden birine bayılan Delilah’ya, o bebeği hediye etti. Bahçedeki menekşelerin bulunduğu yeri güzelce temizlediler, fazlaca büyümüş olan birkaç karahindibayı da söküp attılar. Gümüşleri cilalayan Susan’a yardım edip akşam yemeği için sofrayı hazırladılar. Delilah epey çalışkan ve tertipli bir kızdı, Susan kızın bu hallerine bayıldı. O öğleden sonra sadece iki can sıkıcı şey oldu: Delilah elbisesine mürekkep döktü ve inci kolyesini kaybetti. Ama Susan mürekkep lekesini tuz ve limonla ovarak güzelce çıkarttı ama bunu yaparken elbisenin rengi de biraz soldu. Delilah kolyenin önemli olmadığını söyledi. En sevdiği arkadaşı Diana ile Ingleside’da olmasından daha önemli hiçbir şey yoktu.

Yatma zamanı gelince Diana, “Misafir odasındaki yatakta yatmayacak mıyız?” diye sordu. “Misafirlerimizi hep o odada ağırlarız, Susan.”

“Yarın gece anne ve babanla birlikte Diana teyzen de geliyor,” dedi Susan. “Misafir odasındaki yatağı ona hazırladım. Ama kendi yatağında yatarsan Shrimp’i de yanına alabilirsin, onu misafir odasına götürmene izin veremem.”

Yatağın içine kıvrılırlarken Delilah, “Tanrım! Çarşafların çok güzel kokuyor,” dedi.

“Susan onları hep susam köküyle kaynatır,” dedi Diana.

Delilah iç çekti.

“Ne kadar şanslı bir kız olduğunu biliyor musun, Diana? Keşke benim de seninki gibi bir yuvam olsaydı… Ama benim hayatım çok farklı ve bu duruma katlanmak zorundayım.”

Yatmadan evvel evin her yanını güzelce kontrol eden Susan, kızların yanına gelip onlarla biraz sohbet etti. Her birine birer akçaağaç şurubundan yapılmış şeker de verdi.

Duygulandığı için sesi titreyen Delilah, "Benim için yaptıklarınızı asla unutmayacağım, Bayan Baker," dedi. Susan yatağına giderken bu kızın şimdiye dek gördüğü en terbiyeli, en tatlı kız olduğunu düşünüyordu. Delilah Green'i kesinlikle yanlış değerlendirmişti. Yine de hiçbir şey yemediğini söyleyen bir kıza göre pek de sıska sayılmazdı!

Ertesi gün öğleden sonra Delilah evine gitti. Gece annesi, babası ve Diana teyze geldiler. Pazartesi günü okula giden Diana içeriye girerken isminin geçtiği bir konuşma duydu. Delilah Green sınıfta, bir grup meraklı kızın ortasında bir şeyler anlatıyordu.

"Ingleside beni hayal kırıklığına uğrattı. Di eviyle o kadar övünüyordu ki, ben de bir malikane göreceğimi sandım. Ev büyüktü gerçi ama mobilyaların bazıları çok eskiydi. Hele sandalyeler… Ah, berbattı."

"Porselen köpekleri gördün mü?" diye sordu Bessy Palmer.

"Hiç de güzel değiller. Tüyleri bile yok. Zaten Diana ya ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı hemen söyledim."

Diana "yere çakılmış" gibi duruyordu. Aslında niyeti konuşulanları dinlemek değildi ama yerinden kıpırdayamıyordu.

"Diana için çok üzgünüm," diye devam etti Delilah. "Ailesi onları çok ihmal ediyor, bu tam bir skandal. Annesi korkunç bir kadın, çocuklarını o ihtiyar Susan'a bırakıp gitmiş olması büyük düşüncesizlik… Zaten Susan denen kadın da biraz kafadan çatlak. O evde hepsiyle o zavallı kadın ilgileniyor. Mutfağındaki dağınıklığı görseniz inanamazsınız. Doktorun karısı o kadar tembel ki evdeyken bile yemek yapmıyor, Susan da bildiğini okuyor tabii. Bize mutfakta yemek yedirecekti ama ben ona, 'Burada misafir miyim, değil miyim?' dedim. Susan eğer sorun çıkartırsam beni dolaba kilitleyeceğini söyledi. Ona, 'Buna cesaret edemezsin,' dedim. Edemedi zaten. 'Ingleside çocuklarına zorbalık yapabilirsin, Susan Baker ama bana yapamazsın,' dedim. Kısacası ona meydan okudum. Rilla'ya yatıştırıcı şurup vermesini de engelledim. 'Bunun çocukları zehirlediğini bilmiyor musun?' dedim. Gerçi yemekte benden intikamını aldı. Bana o kadar az yemek verdi ki! Mesela tavuk yapmıştı ama bana ikram etmedi, ayrıca ikinci bir dilim turta ister miyim diye de soran olmadı. Susan misafir odasında uyumama izin verecekti fakat Di bunu duyup engelledi… O, çok

kıskanç bir kız. Ama ben yine de onun için üzülüyorum. Mesela bana Nan'in onu çimdiklediğini söylemesi tam bir skandaldı. Kızın kolları mosmor. Onun odasında yattık, bütün gece boyunca ayakucumuzda şişko bir kediyle birlikte hem de! Bu hiç hijyenik değildi, Di'ye de söyledim. Üstelik inci kolyem de kayboldu. Elbette onu Susan aldı demiyorum, onun dürüst birisi olduğundan eminim ama bu çok garip olaydı. Shirley bana mürekkep şişesini fırlattı. Elbisem mahvoldu ama ben önemsemedim. Annemin bana yeni bir tane alması gerekecek. Neyse, bütün karahindibalarını ayıklayıp gümüşlerini bile cilaladım. Görmeliydiniz. En son ne zaman cilalanmışlar, bilmiyorum. İnanın bana, anneleri evde yokken Susan her şeyi ağırdan alıyor. Onu gördüğüm de bunu kendisine de söyleyeceğim. 'Neden patates tenceresini hiç yıkamıyorsun, Susan?' diye sordum. O an yüzünü görmeliydiniz. Yeni yüzüğüme bakın kızlar. Lowbridge'te tanıdığım bir oğlan verdi."

"Ama ben bu yüzüğü Diana Blythe'ın taktığını gördüm, hem de çok sık," dedi Peggy MacAllister.

"Ayrıca Ingleside hakkında söylediğin tek bir kelimeye bile inanmıyorum, Delilah Green," dedi Laura Carr. Delilah'nın cevap vermesine fırsat kalmadan kendini toparlamayı başaran Diana, sınıfa daldı.

"Midas!" dedi. Bu şekilde bir tepkinin hanımefendilere yakışır bir davranış olacağını düşündü. Ama yüreği parçalanmıştı ve insan bu kadar üzüldüğünde seçtiği kelimelere çok dikkat edemeyebilirdi.

"Ben Midas değilim," diye homurdandı belki de hayatında ilk kez yanakları utançtan kıpkırmızı olan Delilah.

"Öylesin! İçinde dürüstlükten eser yok! Yaşadığın süre boyunca bir daha benimle asla konuşma!"

Diana sınıftan çıktığı gibi evine koşmaya başladı. O gün okulda duramazdı! Ingleside'ın ön kapısı daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir gürültüyle çarpıldı.

"Canım, neyin var?" dedi Susan'la birlikte mutfakta olan Anne. Kızı öfkeyle içeriye girmiş ve ağlayarak başını annesinin omzuna koymuştu.

Diana hıçkıra hıçkıra bütün hikâyeyi anlattı.

"Hayatım boyunca duygularım çok incitildi anne ve bir daha hiç kimseye, asla inanmayacağım!"

"Canım, tüm arkadaşların öyle değil ve olmayacak da. Pauline çok iyi bir kızdı."

“Bu ikinci oldu,” dedi ihanetin ve kaybın acısını hâlâ içinde hisseden Di. “Üçüncüsü olmayacak.”

Di yukarıya çıkarken annesi, “İnsanlığa olan inancını kaybetmesine çok üzüldüm,” dedi. “Bu onun için gerçek bir trajedi. Yakın arkadaşlar konusunda çok şanssız. Önce Jenny Penny, şimdi Delilah Green. Sorun Di’nin ilginç hikâyeler anlatan kızlara ilgi göstermesi aslında. Üstelik Delilah’nın o hanımefendi halleri de insanı aldatıyor.”

“Bana soracak olursanız, sevgili Bayan Blythe, o Green soyadlı kaba ve saygısız biri,” dedi Susan. Ona çok kızgındı çünkü Delilah’ya kendisi de kanmıştı. “Bizim kedimize şişko demiş! Şişko kediler olduğunu ben de biliyorum, sevgili Bayan Blythe ama küçük kızlar böyle konuşmamalı. Ben de kedilere düşkün sayılmam fakat Shrimp yedi yaşında, insan biraz yaşına saygı gösterir. Patates tencereme gelince…”

Fakat Susan o konudaki duygularını ifade edemedi.

Odasına çıkan Di, belki de Laura Carr ile “en iyi arkadaş” olma fikri için henüz geç kalmış sayılamayacağını düşünüyordu. Laura çok heyecanlı olmasa da dürüst bir kızdı. Di derin bir iç çekti. Delilah’nın hayatından çıkmasıyla birlikte bazı renkli ve heyecanlı şeyleri de kaybetmişti.

BÖLÜM 39

Ingleside'ın çevresinde hırçın bir ihtiyar kadın misali, şiddetli bir rüzgâr esiyordu. O gün her şeyin ters gittiği, insanın kalbini hoplatan serin ve karmaşık ağustos günlerinden biriydi. Avonlea'de böyle günlere "Talihsizlik Günü" denirdi. Gilbert'ın oğlanlar için getirdiği yeni yavru köpek, yemek masasının dibinde bir şeyler atıştırıyordu. Susan yüklükteki battaniyelerin arasında biriken güvelerin parti yaptıklarını görmüştü. Nan'in yeni kedi yavrusu bitkileri mahvetmekle meşguldü. Jem ile Bertie Shakespeare ise tavan arasında davul çalarak evi inletiyordu. Anne kazara vitraylı bir cam lamba kırmıştı fakat lambanın düşerken çıkarttığı ses, nedense ona iyi gelmişti! Rilla'nın kulağı ağrıyor, Shirley'nin boynunda garip kırmızı lekeler çıkıyordu. Anne bunu görünce çok endişelendi ama Gilbert önemli bir şey olmadığını söyledi. Tabii ki onun için önemli olmazdı! Shirley sanki sadece onun oğluydu! Üstelik geçen hafta bir akşam Trentleri yemeğe davet ettiğini Anne'e söylemeyi unutmuştu. Onlar yemeğe gelene kadar da Anne'in bundan haberi olmadı. Üstelik Bayan Trent, Charlottetown'un en iyi ev sahibesi olarak bilinirdi! Walter'ın siyah uçlu, mavi topuklu çorapları da neyin nesiydi öyle? "Walter, acaba eşyalarını ait oldukları yere koymayı hiç düşündün mü? Nan, Yedi Deniz'in nerede olduğunu bilmiyorum. Tanrı aşkına, lütfen soru sormayı kesin! Sokratesi zehirleyip zehirlemediklerini hiç merak etmiyorum. Öyle olmalı."

Walter ve Nan dik dik baktılar. Annelerinin daha önce bu ses tonuyla konuştuğunu hiç duymamışlardı. Walter öfkelendi ama Anne daha öfkeliydi.

"Diana, sana sürekli piyano taburesine bacak bacak üstüne atmadan oturman gerektiğini hatırlatmak zorunda mıyım? Shirley, keşke o yeni derginin her yerini reçele bulamasaydın! Belki içinizden birisi bana kırılan lambanın parçalarının nereye gittiğini söyleyecek nezaketi gösterir!"

Hiç kimse söyleyemedi. Susan çocukları toplayıp yıkamak için banyoya götürdü ve Anne de çocukların meraklı gözlerinden kaçmak için üst kata çıktı. Odasında öfkeyle bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Neyi vardı

böyle? Yoksa kimseye karşı sabrı kalmayan huysuz bir yaratığa mı dönüşüyordu? Bu aralar her şey canını çok sıkıyordu. Gilbert'ın bazı tavırları bile onu sinirlendiriyordu, oysa önceden bunlara hiç takılmazdı. Hiç bitmeyen bu tekdüze hayattan bıkıp usanmıştı… Çocukların ardını toplamaktan bıkmıştı. Bir zamanlar evindeki her şeyi o yapar ve bundan büyük keyif alırdı fakat şu an bunlar canını çok sıkıyordu. Kendisini kâbuslarda birini ele geçirmeye çalışan bir yaratık gibi hissediyordu.

Daha da kötüsü, Gilbert ondaki bu değişikliğin farkında bile değildi. Gece gündüz çalışıyor ve işinden başka hiçbir şeyi umursamıyordu. O gün yemek masasında söylediği tek şey, "Hardalı uzatır mısın lütfen," olmuştu.

Anne, "Ben de masa ve sandalyelerle konuşayım bari," diye düşündü öfkeyle. "Artık birbirimiz için sadece birer alışkanlık olmaya başladık… Hepsi bu. Dün gece giydiğim yeni elbiseyi fark etmedi bile. Üstelik uzun zamandır bana, tatlım diye de seslenmiyor. Sanırım bütün evlilikler sonunda bir çıkmaza giriyor. Herhalde pek çok kadın bunu yaşıyordur. Beni artık garanti görüyor. Artık onun için tek önemli olan şey işi. Mendilim nerede benim?"

Anne mendilini eline alıp sandalyesine oturdu. Gilbert artık onu sevmiyordu. Onu öperken bile duygusuzdu. Sadece alışkanlıktan dolayı öpüyordu. İlişkilerindeki görkem sona ermişti. Bir zamanlar birlikte güldükleri şakalar artık birer trajediye dönüşmüştü. O şakaların komik olduğunu nasıl düşünebilmişti ki? Monty Turner karısını haftada bir kez öpüyordu… Onu da varlığını hatırlatmak için yapıyordu. *Hangi kadın böyle öpülmeyi isterdi?* Karısını kafasında yeni bir başlıkla yolda gören Curtis Ames, onu tanımamıştı. Bayan Clanyy Dare sık sık, "Kocamı çok umursamam ama etrafta olmadığı zaman onu özlüyorum," derdi. *Ben etrafta olmazsam herhalde Gilbert da beni özler! Biz bu noktaya nasıl geldik?* Nat Elliott on yıllık evliliklerinin ardından karısına, "Evli olmaktan çok yoruldum," demişti. *Üstelik biz on beş yıldır evliyiz!* Demek ki bütün erkekler aynıydı. Bayan Cornelia burada olsa, o da böyle söylerdi. Bir süre sonra onlarla yaşamak zorlaşıyordu. *Eğer onu elimde tutmak için hep uğraşmam gerecekse hiç uğraşmam daha iyi!* Kadınlar Derneği toplantısında Bayan Theodore Clow gururla şöyle demişti: "Yirmi yıldır evliyiz ve kocam beni ilk günkü gibi aşkla seviyor." Belki de kadın kendini kandırıyordu. Hem zaten her gün daha yaşlı görünüyordu. *Acaba ben de yaşlı mı görünüyorum?*

Anne hayatında ilk kez omuzlarında büyük bir ağırlık hissetti. Aynaya gidip kendisine yargılayan gözlerle baktı. Göz çevresinde hafif kırışıklar vardı ama sadece güçlü bir ışıkta belli oluyorlardı. Çene çizgileri hâlâ tam çıkmamıştı. Fakat teni hep solgundu. Saçları ise gür ve dalgalıydı. Ama kızıl saçı seven var mıydı ki? Burnu da hâlâ çok güzeldi. Anne burnunu kendine dert ettiği o eski günleri anımsayıp, eski bir dostunu okşar gibi, burnunu okşadı. Ama Gilbert artık onun burnunu bile önemsemiyordu. Çarpık ya da eğik olması umurunda bile olmazdı. Hatta Anne'in bir burnu olduğunu bile unutmuş olabilirdi. Bayan Dare gibi, o da eğer burnunu görmese özlerdi.

"Gidip Rilla ile Shirley'ye bakmam lazım," diye düşündü Anne. "En azından onların bana hâlâ ihtiyaçları var. Canlarım benim. Neden onları azarladım ki? Ah, eminim hepsi de arkamdan, Annemiz çok huysuz olmaya başladı!' diyordur."

Yağmur yağmaya, rüzgâr uluyarak esmeye devam etti. Tavan arasından gelen sesler durmuştu ama oturma odasından gelen cıcır böceğinin bitmek bilmeyen sesi Anne'i sinirlendirmişti. Öğlen postasıyla iki mektup aldı. Biri Manila'dandı… Anne mektubu açarken derin bir iç çekti. Manila'nın el yazısı gittikçe bozulmaya başlamıştı. Diğer mektup Charlottetown'da yaşayan ve Anne'in Çok az tanıdığı, Bayan Barret Fowler'dan geliyordu. Bayan Barret Fowler onu ve Gilbert'ı salı gecesi saat yedide, "Winnipeg'ten eski dostları Bayan Andrew Dawson ve yeğeni Christine Stuart" ile yemeğe davet etmişti.

Anne mektubu bıraktı. Anıları gözünün önünde canlandı, bazıları hiç de hoş şeyler değildi. Redmond'dan Christine Stuart… İnsanların bir ara Gilbert ile nişanlandığını söyledikleri kız… Bir zamanlar çok kıskandığı kız… Evet, yirmi yılın ardından bunu şu an itiraf ediyordu, onu çok kıskanmıştı ve hatta Christine Stuart'tan nefret etmişti. Yıllardır Christine'i düşünmemiş olmasına rağmen onu çok net hatırlıyordu. Uzun boylu, beyaz tenli, kocaman koyu mavi gözleri olan, simsiyah saçlı bir kızdı. Ayrıca çok da gösterişliydi. Ama burnu uzundu… Evet, kesinlikle çok uzundu. Güzeldi… Christine'in güzel olduğu inkâr edilemezdi. Yıllar evvel onun "çok iyi bir evlilik" yapıp Batı'ya taşındığını duymuştu.

Gilbert yemek yemek için telaşla içeriye girdi. Yukarı Glen'de büyük bir kızamık salgını vardı. Anne Bayan Fawler'ın mektubunu sessizce Gilbert'a uzattı.

“Christine Stuart! Elbette gidelim. Eski günlerin hatırına onu görmeyi çok isterim,” dedi. Haftalardır ilk kez bu kadar heyecanlı görünüyordu. “Zavallı kız çok çekti. Biliyorsun, kocası dört yıl önce öldü.”

Anne bunu bilmiyordu. Gilbert’ın nereden haberi olmuştu? Neden ona hiç söylememişti? Yoksa salı günü evlilik yıldönümleri olduğunu da mı unutmuştu? Hiçbir daveti kabul etmeyip baş başa kaldıkları bir gündü o gün. Fakat bunu Gilbert’a hatırlatmayacaktı. Eğer çok istiyorsa Christine’i görebilirdi. Bir keresinde Redmond’daki bir kız arkadaşı ona, “Gilbert ile Christine arasında senin bildiğinden çok daha fazlası var, Anne,” demişti. Anne o zamanlar bu söze gülüp geçmişti. Sonuçta, Clarie Hallett dedikodu yapmayı çok severdi. Ama belki de haklıydı. Anne aniden evliliklerinden kısa süre sonra, Gilbert’ın ceketinin cebinde Christine’in fotoğrafını bulduğunu hatırladı. Gilbert biraz garip davranmış ve o eski fotoğrafın nereden geldiğini kendisinin de merak ettiğini söylemişti. Yoksa bu, önemsizmiş gibi görünen ama aslında çok önemi olan sinyallerden biri miydi? Gilbert’ın hâlâ Chriscine’e âşık olması mümkün müydü? Anne onun ikinci tercihi miydi? Teselli ödülü müydü?

Anne gülmeye çalışarak, *Tabii ki kıskanmıyorum*, diye düşündü. Gilbert’ın bunca yıldan sonra eski bir okul arkadaşıyla görüşmek istemesinde ne sakınca vardı? Onun gibi hayli meşgul ve on beş yıldır evli olan bir adamın günleri, mevsimleri, ayları ve saatleri unutmasının nesi garipti? Anne davetlerini kabul ettiklerini Bayan Fowler’a yazdı. Sonra da salı günü Yukarı Glen’den birinin saat beş buçukta doğurması için dua etmeye başladı.

BÖLÜM 40

Umut ettiği bebek biraz erken geldi. Gilbert pazartesi gecesi saat dokuzda çağırıldı. Uyumaya giden Anne sabaha karşı üçte aniden uyandı. Eskiden geceleri aniden uyanmak ona keyif verirdi. Uzanıp pencereden gecenin güzelliğini seyretmeyi sever, yanında yatan Gilbert'ın nefesini duymak hoşuna gider ve çocuklarını düşünmek, yepyeni ve çok güzel bir günün daha geliyor olduğunu bilmek onu mutlu ederdi. Ama şimdi… Güneş berrak gökyüzünde yavaş yavaş yükselmeye başlarken Anne hâlâ uyanıktı. Gilbert nihayet eve geldi. Yorgun argın kendini yatağa atarken, "İkiz oldu," dedi ve hemen uykuya daldı. İkiz! Evlilik yıldönümlerinin olduğu gün başlamıştı ve kocasının ona tek söylediği şey, "İkiz oldu!" demekti. Bugünün evlilik yıldönümleri olduğunu hatırlamıyordu bile.

Saat on bir gibi aşağıya inen Gilbert, belli ki hâlâ o günün önemini hatırlamıyordu. İlk kez bu konu hakkında tek söz etmemiş, ilk kez Anne'e bir hediye almamıştı. Tamam o zaman, Anne de ona hediyesini vermeyecekti. Oysa haftalar öncesinden hazırlamıştı: Bir yüzünde isminin baş harflerinin, diğer yüzünde evlilik yıldönümlerinin tarihinin yazılı olduğu gümüş saplı bir cep bıçağı almıştı. Ama madem hediyesini unutmuştu, o da bunu alamayacaktı.

Gilbert o gün bütün gün şaşkın gibiydi. Neredeyse hiç kimseyle konuşmamış, vaktinin çoğunu kütüphanede geçirmişti. Yoksa yeniden Christine'i göreceği için heyecanlanmış mıydı? Herhalde bunca yıldır kızı bir türlü unutamamıştı. Anne bu düşüncelerinin mantıksız olduğunun farkındaydı, zaten kıskançlık denen şey ne zaman mantıklı olmuştu ki? Felsefeye gerek yoktu. Şu an felsefe ona yardımcı olmuyordu.

Kasabaya beş treniyle gideceklerdi. "Hazırlanırken seni izleyebilir miyim?" diye sordu Rilla.

"Ah, eğer istersen evet," dedi Anne ama sonra kendini toparladı. Sesi tuhaf çıkmaya başlamıştı. "Gel tatlım," diye ekledi.

Rilla annesini giyinirken izlemekten büyük keyif alırdı. Fakat o bile annesinin canının sıkkın olduğunu fark etti.

Anne ne giyeceğini biraz düşündü. Kendi kendine, *Çok önemli değil tabii*, dedi. Zaten Gilbert onun ne giydiğini artık fark etmiyordu bile. Aynalar artık onun dostu değildi, çok solgun ve yorgun görünüyordu ve istenmeyen biri gibi duruyordu. Fakat çok abartıp Christine'in önüne geçmemeliydi. *Bana acımasını istemem*. Üzerinde gül desenleri olan şalıyla, elma yeşili yeni elbisesini giyse nasıl olurdu? Ya da krem rengi ipek elbisesini giyip üzerine dantelli ceketini alsa? İkisini de deneyip şallı elbisede karar kıldı. Birkaç saç modeli denedikten sonra yeni moda topuzun daha uygun olacağını düşündü.

"Ah, anneciğim çok güzelsin!" dedi hayranlıkla gözlerini kocaman açan Rilla.

Çocuklar ve deliler her zaman doğruyu söylerdi. Bir keresinde Rebecca Dew da ona, "Çok güzelsiniz," dememiş miydi? Gilbert'a gelince, o da eskiden kendisine çok iltifat ederdi ama son birkaç aydır ağzından tek bir güzel söz çıkmamıştı.

Dolabına doğru giden Gilbert, Anne'in yanından geçip elbisesi hakkında tek söz etmedi. Bir süre öylece bekleyen Anne çok içerledi ve üzerindeki elbiseyi öfkeyle çıkartıp yatağa fırlattı. Eski, siyah elbisesini giyecekti. Four Winds halkının hayli şık bulduğu ama Gilbert'ın hiç sevmediği o elbiseyi. Boynuna ne takmalıydı? Yıllardır bir hazine gibi sakladığı Jem'in inci kolyesi biraz eskimişti. Doğru dürüst bir kolyesi bile yoktu. O da mücevher kutusunu açıp Gilbert'ın kendisine Redmond'dayken hediye ettiği pembe kalpli kolyeyi çıkarttı. Artık bu kolyeyi çok sık takmıyordu, pembe renk kızıl saçlarına pek yakışmıyordu ama bu gece takacaktı. Acaba Gilbert fark edecek miydi? İşte, artık hazırdı. Gilbert neden hazır değildi? Ne bekliyordu? Ah, herhalde tıraş olmakla meşguldü! Sertçe kapıyı tıklattı.

"Gilbert, eğer acele etmezsen treni kaçıracağız."

"Tıpkı bir öğretmen gibi konuştun," dedi dışarıya çıkan Gilbert. "Ses tellerine bir şey mi oldu?"

Ah, bir de espri yapıyordu öyle mi? Ona smokininin içinde ne kadar yakışıklı göründüğünü söylemedi. Zaten bu yeni moda erkek kıyafetlerinin hepsi çok komikti. Görkemli değillerdi. Oysa Kraliçe Elizabeth devrinden kalma o saten ceketler, koyu kırmızı kadifeden pelerinler, dantelli yakalar ne kadar da muhteşemdi! Herhalde o dönemin erkekleri dünyanın görüp görebileceği en maceraperest, en muhteşem erkeklerdi.

“Madem bu kadar acelen var, haydi gel o zaman,” dedi Gilbert duygusuz bir ifadeyle. Artık onunla konuşurken hep böyle duygusuzdu zaten. Anne’e mobilyalardan biriymiş gibi bakıyordu… Evet, bir mobilyaymış gibi!

Onları istasyona Jem götürdü. Susan’a kilise yemeği için o meşhur patateslerini pişirmesini söylemeye gelen Bayan Cornelia ile Susan arkalarından hayran hayran baktılar.

“Anne kendine iyi bakıyor,” dedi Bayan Cornelia.

“Öyle,” dedi Susan. “Gerçi son birkaç haftadır biraz saldı. Yine de kendine dikkat ediyor. Doktorun da göbeği hiç büyümedi.”

“Onlar ideal bir çift,” dedi Bayan Cornelia.

İdeal çift birbirlerine özel herhangi bir söz etmeden kasabaya gittiler. Gilbert tabii ki karısıyla konuşmaktansa eski aşkını göreceği için heyecanlanmayı tercih ediyordu! Anne hapşırdı. Üşütmeye başladığını düşünerek korktu. Tüm yemek boyunca Bayan Andrew Dawson ve yeğeni Christine Stuart’ın önüne hapşırmak çok korkunç bir şey olurdu! Boğazında bir acı hissetti… Belli ki korkunç bir grip yaklaşmak üzereydi. Juliet hiç hapşırır mıydı? Portia’nın grip olduğunu düşünsene! Veya Argive Helen’in öksürük krizine girdiğini! Veya Cleopatra’nın burnunu çektiğini!

Barret Fowler’ın evinden içeriye girdiklerinde Anne’in ayağı, halının üzerinde duran bir oyuncak ayıya takıldı. Bayan Fowler’ın çizim odası diye adlandırdığı tıkış tıkış eşyayla dolu odaya girerken sendeliyordu. Anne kendisini kanepenin üzerine attı. Gözleri Christine’i aradı ama neyse ki kız henüz ortalıkta görünmüyordu. Orada olup Gilbert Blythe’ın eşinin evden içeriye bir sarhoş gibi sendeleyerek girdiğini görse ne kötü olurdu! Gilbert karısına canının yanıp yanmadığını bile sormadı. Dr. Fowler ve New Brunswick’ten gelen ve tropik hastalıklarla ilgili önemli makalelere imza atarak tıp çevresinde saygınlık uyandıran Dr. Murray diye birisiyle çoktan derin bir sohbete dalmıştı. Fakat Anne güneş çiçeği kokularıyla merdivenden inen Christine’i gördüklerinde makalenin çoktan unutulduğunu fark etti. Gilbert gözlerinde belirgin bir ilgi ile ayağa kalktı.

Christine birkaç saniye kapı eşiğinde etkileyici bir şekilde durdu. Ayağına oyuncak ayı filan takılmamıştı. Anne, kızın eskiden de böyle kapı eşiklerinde durup poz verdiğini hatırladı. Bu onun alışkanlığı olmalıydı. Tabii şu anda da bunu yaparak Gilbert’a neyi kaçırdığını gösteriyordu.

Üzerinde mor kadifeden, uzun kollu bir elbise vardı. Elbisenin dikişleri altın sarısıydı ve dantelleri de altın sarısı iplerle dokunmuştu. Hâlâ simsiyah olan saçlarına yine altın rengi bir bant takmıştı. Boynundan, üzeri elmaslarla kaplı ince, altın bir zincir sarkıyordu. Anne bir anda kendisini modanın altı ay gerisinde kalan rüküş ve bakımsız bir kadın gibi hissetti. O çocuksu kalp kolyeyi takmamış olmayı diledi.

Christine'in eskisi gibi güzel olduğu inkâr edilemezdi. Belki biraz abartılı giyinmişti ama iyi görünüyordu. Biraz da kilo almıştı. Burnu yine upuzun, çenesi orta yaşlı bir kadınınki gibiydi. Kapı eşiğinde dikilirken insan ayaklarının yere ne kadar sağlam bastığını da fark ediyordu. Saçları biraz yıpranmamış mıydı? Ancak yanakları yine bir fildişi gibi pürüzsüzdü ve Redmond'da herkesin büyüleyici bulduğu o kocaman, koyu mavi gözleri yine ışıl ışıl bakıyordu. Evet, Bayan Andrew Dawson çok güzel bir kadındı ve yüreğini de sevgili kocası Andrew Dawson ile birlikte gömdüğüne dair hiçbir izlenim yaratmıyordu.

Christine odaya girer girmez varlığını hissettirdi. Anne kendisini orada yokmuş gibi hissediyordu. Yine de dimdik oturmaya devam etti. Christine onu orta yaşlı biri gibi görmemeliydi. Anne onunla savaşabilirdi. Külrengi gözleri yemyeşil oldu ve oval yanakları öfkeden kızardı. *Burnunun çok güzel olduğunu unutma!* Daha önce kendisini fark etmemiş olan Dr. Murray, Blythe'ın hayli sıradışı bir eşi olduğunu düşündü. Onun yanında Bayan Dawson çok sıradan kalıyordu.

"Gilbert Blythe, her zamanki gibi yine çok yakışıklısın," diyordu Christine işveli bir edayla… işveli Christine! "Hiç değişmemiş olduğunu görmek çok güzel."

O eski cilveli tarzıyla konuşuyor. Onun o kadife gibi sesinden nasıl da nefret ederdim!

"Sana bakınca," dedi Gilbert. "Zamanın donduğunu hissettim. Gençlik pınarını mı buldun yoksa?"

Christine güldü.

Gülüşü ne kadar da sinir bozucu!

"İltifat etmeyi hep iyi bilirdin zaten, Gilbert. Biliyorsunuz," deyip etrafına işveli bir bakış attı. "Dr. Blythe eski arkadaşımdır. Daha dünmüş gibi rol yaptığı ama çok uzun yıllar önceden kalma bir arkadaşım. Ve Anne Shirley! Tıpkı söylendiği gibi, sen de hiç değişmemişsin… Gerçi seni yolda görsem tanımazdım. Saçların eskisinden biraz daha koyu, öyle değil mi?

Yeniden buluşmamız çok hoş. Bel ağrıların yüzünden gelemezsin sandım ve çok korktum.”

“Bel ağrılarım mı?”

“Ah, evet. Bel ağrın yok mu? Ben sanmıştım ki…”

“Herhalde ben karıştırdım,” dedi Bayan Fowler özür diler gibi. “Birisi bana korkunç bel ağrıları yüzünden yattığınızı söylemişti…”

“O Lowbridge’ten Dr. Parker’ın eşi Bayan Parker olmalı. Ben hayatımda bel ağrısı çekmedim,” dedi Anne dümdüz bir ses tonuyla.

“Ne güzel,” dedi hafif imalı bir tonla Christine. “Berbat bir şeydir. Teyzem bel ağrısından çok çekti.”

Kadın Anne’i resmen teyzesi ile kıyaslıyordu. Anne gözlerine değilse de dudaklarına bir gülücük kondurmayı becerebildi. Keşke aklına zekice bir cevap gelseydi! O zekice cevabın sabahın üçünde aklına geleceğinden emindi ama bu hiçbir işine yaramazdı.

Christine, Gilbert’a bakmadan Anne ile konuşmaya devam etti, “Bana yedi çocuğun olduğunu söylediler,” dedi.

“Sadece altısı yaşıyor,” dedi Anne irkilerek. Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen küçük Joyce’u her düşündüğünde içi acıyordu.

“Ne güzel bir aile!” dedi Christine.

O an sanki insanın geniş bir ailesinin olması çok kötü bir şeymiş gibi hissetti.

“Sanırım senin hiç çocuğun yok,” dedi Anne.

“Ben çocuk istemedim, bilirsin.” Christine güzel omuzlarını silkti ama ses tonu biraz sertti. “Ben anne olacak biri değilim sanırım. Zaten bu dünya yeterince kalabalık, bir kadının asıl görevinin daha fazla kalabalık yaratmak olduğunu düşünmüyorum.”

Sonra yemeğe geçtiler. Gilbert Christine’i, Dr. Murray Bayan Fowler’ı, doktorlar dışında başka hiç kimseyle konuşmayan kısa boylu, tıknaz adam da Anne’i alıp yemek masasına geçti.

Anne odanın çok sıkışık olduğunu hissetti. İçeride kötü bir koku vardı. Herhalde Bayan Fowler tütsü yakmıştı. Menü güzeldi ama Anne’in iştahı kapalıydı, bir şeyler yemeye ve gülümsemeye çalışıp masada bir kedi gibi oturuyordu. Gözlerini, durmadan Gilbert’a gülümseyen Christine’den alamıyordu. Kadın konuşurken elleriyle hayli etkileyici jestler yapıyordu. Çok güzel elleri vardı, gerçi biraz büyüklerdi.

Gilbert ile ritmik hız hakkında konuşuyordu. Ne demek istiyordu? Ne konuştuğunu acaba kendisi biliyor muydu? Sonra konuyu Passion Play* oyununa çevirdiler.

*** Oberammergau Passion Play, 1634'ten beri her 10 yılda bir Bavyera, Almanya'nın Oberammergau köyünün sakinleri tarafından gerçekleştirilen Hz. İsa'nın çarmıha gerilişini konu eden bir tiyatro oyunudur. (e.n.)**

"Hiç Oberammergau'ya gittin mi?" diye sordu Christine, Anne'e.

Oysa Anne'in oraya iç gitmediğini gayet iyi biliyordu! Bu kadar basit bir soru, neden Christine sorduğunda kulağa bu kadar çirkin geliyordu?

"Tabii ailen sana ayak bağı oluyordur," dedi Christine. "Bilin bakalım geçen ay Halifax'ta kimi gördüm? O küçük arkadaşını, hani şu çirkin rahiple evleneni, neydi o adamın adı?"

"Jonas Blake," dedi Anne. "Onunla evlenen de Phillippa Gordon'du. Bence adam hiç de çirkin değildi."

"Öyle mi? Herkesin zevki farklıdır tabii. Her neyse, onlarla karşılaştım işte. Zavallı Philippa!"

Christine "zavallı" kelimesini çok etkileyici bir şekilde kullanıyordu.

"Neden zavallı? Jonas ile çok mutlulardı," dedi Anne.

"Mutlu mu? Ah, yaşadıkları yeri bir görseydin tatlım! Tek heyecanlı şeyin bahçeye aniden giren domuzlar olduğu, berbat bir balıkçı kasabasında yaşıyorlar! Duyduğuma göre Jonas denen adam Kingsport'ta iyi bir kilisede çalışıyormuş ama balıkçıların kendisine daha çok ihtiyacı olduğunu düşündüğü için orayı bırakmış. Böyle fanatik insanlarla hiç işim olmaz. 'Böylesi ıssız bir yerde nasıl yaşıyorsun?' diye sordum Philippa'ya. Bana ne söyledi biliyor musun?"

Christine kocaman ellerini iki yana doğru açtı.

"Benim Glen St. Mary için söylediklerimi söylemiştir," dedi Anne. "Dünyada yaşayabileceği tek yerin orası olduğunu yani."

"Doğru bildin," diye gülümsedi Christine. *Dişlerle dolu korkunç bir ağzı var!* "Daha lüks bir hayat istediğin hiç olmadı mı? Eğer yanlış hatırlamıyorsam sen oldukça hırslı bir kızdın. Redmond'dayken çok güzel şeyler yazmıyor muydun? Gerçi biraz fantastik ve tuhaf şeylerdi ama…"

"Ben onları hâlâ peri diyarına inanan insanlar için yazıyordum. Bilirsin, sayıları şaşırtıcı derecede çok ve hepsi de o diyardan haber almak istiyorlar."

“Onu da mı bıraktın peki?”

“Pek sayılmaz… Şu an daha gerçekçi şeyler yazıyorum,” dedi Jem ve diğer çocukları aklına gelen Anne.

Christine ne demek istediğini tam olarak anlayamadı. Anne Shirley ne anlatmak istiyordu? Ama Redmond’dayken de böyle gizemli konuşmalarıyla tanınırdı. İyi görünüyor olmasına rağmen muhtemelen o da evlendikten sonra düşünmeyi bırakan kadınlardan biri olmuştu. Zavallı Gilbert… Anne, Redmond’a gelmeden önce Gilbert’a kancayı takmıştı. Adamın Anne’den kaçmak için en ufak bir şansı bile olmamıştı.

“Artık badem yiyen kaldı mı?” diye sordu bir çift badem kıran Dr. Murray. Christine, Gilbert’a döndü.

“Kuru yemişlerle oynadığımız oyunu hatırlıyor musun?” diye sordu.

Aralarında imalı bir bakışma mı oldu?

“Sence unutabilir miyim?” dedi Gilbert.

Sonra da birlikte “hatırlıyor musun” sohbetine başladılar. Bu sırada Anne de duvardaki balık ve portakal resimlerine bakıyordu. Gilbert ile Christine’in bu kadar çok ortak anısı olduğunu hiç bilmiyordu. “Arm’daki pikniğimizi hatırlıyor musun? Siyahilerin kilisesine gittiğimiz geceyi hatırlıyor musun? Maskeli baloya gittiğimiz geceyi hatırlıyor musun? Sen siyah, kadife elbise giymiş bir İspanyol kadını olmuştun. Elinde de dantelden yapılmış bir yelpaze vardı…”

Belli ki Gilbert her şeyi tüm detaylarıyla hatırlıyordu. Ama evlilik yıldönümünü unutmuştu!

Çizim odasına geri döndüklerinde Anne pencereden, koyu renk kavakların ardında gümüş rengine dönüşmeye başlayan gökyüzüne baktı.

“Gilbert, haydi biraz bahçede yürüyelim. Eylülde ayın yükselişini bir kez daha görmek istiyorum.”

Eylülde ay diğer aylardan farklı mı yükseliyordu? Hem ‘bir kez daha’ demekle neyi kast etmişti? Daha önce de Gilbert ile ayın yükselişini mi izlemişlerdi?

Birlikte dışarıya çıktılar. Anne hayli nazik ve hoş bir şekilde bir kenara fırlatıldığını hissetti. Bahçeye bakan bir sandalyeye oturdu, gerçi bu sandalyeyi sırf bahçeye baktığı için seçtiğini kendisine bile itiraf etmedi. Patikadan aşağıya doğru yürüyen Christine ile Gilbert’ı görebiliyordu. Birbirlerine ne söylüyorlardı? Genelde Christine konuşuyor gibi görünüyordu. Belki de Gilbert konuşamayacak kadar heyecanlıydı. Yoksa

ayışığının altında, birlikte paylaştıkları anıları düşünüp gülümsüyor muydu? Gilbert ile ikisinin Avonlea'deki ayışığı altında yaptıkları yürüyüşleri hatırladı. Gilbert onları da mı unutmuştu?

Christine gökyüzüne bakıyordu. Tabii aslında bunu yapmasındaki amaç adama o bembeyaz, pürüzsüz boynunu göstermekti. Ayın yükselmesi bu kadar uzun mu sürüyordu?

Nihayet geri döndüklerinde diğer konuklar da odaya doluşmaya başladılar. Sohbetler, kahkahalar ve müzik sesleri havada uçuşuyordu. Christine çok güzel şarkı söylüyordu, zaten hep müzikle ilgilenen biri olmuştu. Gilbert'a bakıp, *Ah, o eski güzel günler*, diye başlayan şarkıyı söylemişti. Sandalyesine yaslanan Gilbert şaşırtıcı derecede sessizdi. Yoksa içinden o da o eski, güzel günlerin hasretini mi çekiyordu? Christine ile evlenseydi, hayatının nasıl olacağını mı hayal ediyordu? *Daha önce Gilbert'ın ne düşündüğünü hep bilirdim. Başım ağrımaya başladı. Eğer biraz daha kalırsak başımı geriye atıp ulumaya başlayacağım. Neyse ki trenimiz erken kalkıyor*.

Anne aşağıya indiğinde Christine, Gilbert ile verandadaydı. Uzanıp adamın omzuna düşen bir yaprağı aldı. Bu hareketi sanki çok sıradan bir şeymiş gibi yaptı.

"Sen gerçekten iyi misin, Gilbert? Son derece bitkin ve yorgun görünüyorsun. Çok çalıştığını biliyorum."

O an Anne'in üzerinden büyük bir dehşet dalgası geçti. Gilbert gerçekten yorgun görünüyordu. Hem de çok yorgun. Christine söyleyene kadar bunu hiç fark etmemişti! O an yaşadığı utancı hayatı boyunca unutmayacaktı. *Meğer ben de Gilbert'ı çantada keklik görüyormuş ve aynı şeyi yaptığı için onu suçluyormuşum!*

Christine, Anne'e döndü.

"Seninle yeniden görüşmek çok güzeldi, Anne. Eski günlerdeki gibi."

"Sayılır," diye cevap verdi Anne.

"Ben de Gilbert'a çok yorgun göründüğünü söylüyordum. Ona daha iyi bakmalısın, Anne. Biliyorsun, bir zamanlar kocandan çok hoşlanırdım. Bence şimdiye dek sahip olduğum en iyi sevgili oydu. Ama onu senin elinden almadım, bu yüzden bunları söylediğim için beni affetmen gerek."

Anne donup kaldı.

İstasyona gitmek için Dr. Fowler'in arabasına binerken, Christine'in Redmond günlerinden beri bildiği o "kraliçe" edasıyla, "Belki de onu

elimden almadığın için Gilbert çok üzülüyordur," diye cevap verdi Anne.

Güzel omuzlarını silken Christine, "Seni komik şey," dedi. Arkalarından sanki çok eğlenmiş gibi bakıyordu.

BÖLÜM 41

Trene binmesine yardım eden Gilbert, her zamankinden daha duygusuz bir sesle, “Bu gece eğlendin mi?” diye sordu.

“Ah, çok güzel bir geceydi,” dedi Anne. Oysa kendisini tıpkı Jane Welsh Carlyle’nin o unutulmaz cümlesindeki gibi, *geceyi tırmık darbeleriyle geçirmiş* gibi hissediyordu.

“Neden saçını o şekilde topladın?” dedi Gilbert hâlâ duygusuz bir ses tonuyla.

“Yeni moda böyle.”

“Ama sana yakışmamış. Başka birinde güzel durabilir ama sende durmamış.”

“Ah, saçlarımın kızıl olması ne kötü,” dedi Anne buz gibi bir tavırla.

Gilbert tehlikeli sularda yüzdüğünü fark etti. Zaten Anne saçları konusunda hep hassastı. Hem Gilbert da konuşamayacak kadar yorgundu. Başını geriye yasladı ve gözlerini kapattı. Anne adamın şakaklarında belirmeye başlayan kır saçları ilk kez fark etti. Ama kendini salmadı.

İstasyondan eve kestirme yoldan geldiler. Yürürken hiç konuşmadılar. Her yer ladin ve köknar ağaçlarının mis gibi kokusuyla doluydu. Ay çiğ kaplı tarlaların üzerinde ışıldıyordu. Bir zamanlar neşeyle dans eden ışıkların pencerelerinden süzüldüğü o eski, kederli ve terk edilmiş evin önünden geçtiler. *Tıpkı benim hayatım gibi,* diye düşündü Anne. Her şey gözüne çok kasvetli görünüyordu artık. Bahçede yanlarından geçtikleri beyaz pervane böceğini bile silik bir aşkın hayaletine benzetti. Derken ayağı bir çembere takıldı, neredeyse nakil çiçeklerinin içine düşecekti. Çocuklar bunu neden burada bırakmıştı ki? Yarın onlara günlerini gösterecekti!

Gilbert sadece, “Aman,” deyip elinden tuttu. Ayışığını izlerken ayağı takılan kişi Christine olsa, acaba ona da böyle mi tepki verirdi?

Gilbert eve girer girmez çalışma odasına koştu, Anne de sessizce gümüş gibi yere vuran ayışığının aydınlattığı odasına çıktı. Açık pencerenin önüne geçip dışarıya baktı. Bu gece Carter Flagg’in köpeklerinin uluma gecesiydi, adam onları susturmak için elinden geleni yapıyor olmalıydı. Lombardiya

çiçekleri ayışığının altında çok güzel parlıyorlardı. Ev bu gece fısıldıyordu sanki… Artık onun dostu değilmiş gibi kötü şeyler fısıldıyordu.

Anne kendisini kötü, yalnız ve mutsuz hissetti. Altın gibi olan hayatı artık kuru bir yaprağa dönüşmüştü. Hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Her şey duygusuz ve sahte görünüyordu.

Kumsaldan gelgitin o tanıdık sesi yükseliyordu. Norman Douglas ladinlerini kestiği için artık buradan bakınca eski Rüya Evi'ni görebiliyordu. Orada ne kadar mutluydular. Kendi yuvalarında, sessiz, kaygısız, kendi hayalleriyle yetinebiliyorlardı! Hayatları rengârenkti. Gilbert eşsiz bir gülümsemeyle ona bakar, her gün seni seviyorum demenin yeni bir şeklini bulurlardı. Hüznü de neşeyi de birlikte paylaşırlardı.

Fakat artık… Artık Gilbert ondan sıkılmıştı. Erkekler hep böyleydi demek ki. Oysa Gilbert'ın bir istisna olduğunu düşünürdü, fakat artık gerçeği biliyordu. Peki, kendisini bu yeni hayata nasıl ayak uyduracaktı?

Çocuklar var tabii, diye düşündü kederle. *Onlar için yaşamaya devam etmeliyim. Ayrıca bu durumu hiç kimse bilmemeli… Hiç kimse. Bana acımalarını istemem*.

Bu ses neydi? Birisi, eskiden Gilbert'ın Rüya Evde yaptığı gibi, basamakları üçer üçer çıkarak geliyordu. Gilbert uzun süredir merdivenleri böyle çıkmıyordu. O yüzden bu gelen Gilbert olamazdı… Ama oydu!

İçeriye daldı ve masaya küçük bir paket bıraktı. Anne'i belinden tuttuğu gibi, çılgın bir liseli misali döndürmeye başladı. Odaya dolan ayışığı bir gümüş gibi üzerlerine vuruyordu.

"Haklıymışım, Anne. Çok şükür ki haklıymışım! Bayan Garrow iyileşecek, uzman iyileşeceğini söyledi."

"Bayan Garrow mu? Gilbert, sen aklını mu kaçırdın?"

"Sana anlatmadım mı? Kesinlikle anlattım… Ama o kadar sıkıcı bir konuydu ki fazla konuşmak istemedim. Son iki haftadır aklımdan çıkmıyordu, başka hiçbir şey düşünemez olmuştum. Yürürken, hatta uyurken bile bunu düşünüyordum. Bayan Garrow Lowbridge'te yaşıyor, kendisi Parker'ın hastasıydı. Parker benden kadına bakmamı ve fikrimi söylememi istedi. Benim teşhisim Parker'ınkinden farklı oldu ve bu yüzden neredeyse onunla kavga edecektik. Ben haklı olduğuma emindim, Anne. Neyse, kadını Montreal'e gönderdik ve Parker oradan canlı dönemeyeceğini söyledi. Kadının kocası da beni gördüğü yerde vurmaya hazır bekliyordu. Kadın gidince benim de içime bir şüphe düştü, belki de yanılıyordum ve

belki de ona gereksiz yere işkence çektirmiştim. Çalışma odasında bu mektubu gördüm. Haklıymışım, Anne. Onu ameliyat etmişler ve şimdi yaşama şansı çok fazlaymış. Anne, tatlım, şu an zıplayabilirim! Bunun için yirmi yılımı verdim ben!"

Anne gülse mi ağlasa mı bilemedi. Sonra gülmeyi tercih etti. Yeniden gülebilmek çok güzeldi, gülmeyi istemek de öyle. Her şey bir anda yoluna girmişti.

"Sanırım evlilik yıldönümümüzü bu yüzden unuttun?" diye Gilbert'a sitem etti.

Gilbert ona masaya bıraktığı küçük paketi gösterdi.

"Unutmadım. Bunun için iki hafta önceden Toronto'ya haber gönderdim. Hediye ancak bu gece geldi. Bu sabah sana hiçbir şey veremediğim için kendimi çok berbat hissettim ve konusunu bile açmak istemedim. Gerçi sen de unutmuştun, umarım unutmuşsundur. Çalışma odasında Parker'ın mektubunun yanında hediyenin de geldiğini gördüm. Bakalım beğenecek misin?"

Bu küçük bir elmas kolyeydi. Ayışığında bile, canlı bir varlık gibi parlıyordu.

"Gilbert… Ben de sana…"

"Taksana. Keşke bu sabah gelseydi, o zaman yemekte o eski kalp kolye yerine bunu takardın. Gerçi o güzel boynunda, pembe kalbi görmek de çok etkileyiciydi sevgilim. Neden yeşil elbiseni giymekten vazgeçtin, Anne? Onu çok seviyordum. Bana Redmond'dayken giydiğin o gül desenli, yeşil elbiseyi hatırlatıyor."

Demek ki elbiseyi fark etmiş! Demek ki o eski Redmond günlerimizi ve bana olan hayranlığını unutmamış!

Anne kendisini biraz rahatlamış hissetti, yine havalara uçuyordu. Gilbert'ın kollarındaydı ve ayışığında göz gözeydiler.

"Beni seviyorsun, Gilbert. Senin için yalnızca bir alışkanlık değilim, değil mi? Uzun zamandır bana beni sevdiğini söylemedin de."

"Benim canım, canım sevgilim! Bunu kelimelere dökmemin gereksiz olduğunu düşündüm. Ben sensiz yaşayamam. Sen bana daima güç verdin. Hatta İncil'de bence senin için yazılmış bir ayet bile var: *O varken yanına şeytan bile yaklaşamayacak*."

Daha birkaç dakika önce kasvetli ve gri görünen hayat yeniden çiçek gibi açmış ve bir gökkuşağı misali rengârenk olmuştu. O anın heyecanıyla

elmas kolye yere düştü. Çok güzeldi ama ondan daha güzel pek çok şey vardı: güvenli, huzurlu ve keyifli sorumlulukları; gülüşleri ve zarafetleri; gerçek aşkın getirdiği o kendinden emin olma duygusu gibi.

"Ah, keşke sonsuza dek böyle kalabilsek, Gilbert!"

"Çok güzel günlerimiz olacak. İkinci balayına çıkma vaktimiz geldi mesela. Anne, önümüzdeki şubat ayında Londra'da büyük bir tıp kongresi var. Birlikte gideceğiz ve eski kıtanın bir kısmını görmüş olacağız. Önümüzde bizi bekleyen bir tatil var. Yine eskisi gibi birbirini çok seven âşıklar olacağız, tıpkı yeniden evlenmişiz gibi. Sen de uzun zamandır kendinde değildin." *Demek ki fark etmiş!* "Çok fazla çalışıyorsun, çok yoruldun. Bir değişikliğe ihtiyacın var." *Senin de öyle canım. Ah, ben ne kadar körmüşüm!* "Ben söküğünü dikemeyen terzilerden olmayacağım. Tatilden dinlenmiş ve tazelenmiş olarak döneceğiz, o eski eğlence anlayışımıza tekrar kavuşacağız. Şimdi kolyeni dene de yatalım. Çok uykum var, haftalardır gözüme uyku girmedi. Hem ikizler hem de Bayan Garrow için çok endişeleniyordum."

"Bu gece Christine ile bahçede uzun uzun ne konuştunuz öyle?" dedi elmas kolyesini takıp aynada kendisine bakan Anne.

Gilbert esnedi.

"Bilmem. Christine bir şeyler anlatıp durdu. Ama bana bir şey öğretti. Bir pirenin kendisinden iki yüz kat daha yukarıya sıçrayabildiğini. Bunu biliyor muydun, Anne?"

Ben kıskançlıktan delirirken onlar pireler hakkında mı konuşuyorlarmış? Ne kadar aptalmışım!

"Konu nereden pirelere geldi ki?"

"Hatırlamıyorum… Galiba ben dobermanlardan söz ederken."

"Dobermanlar mı? O da neyin nesi?"

"Yeni bir köpek cinsi. Görünüşe bakılırsa Christine tam bir köpek delisi. Aklım Bayan Garrow'la o kadar meşguldü ki onun neler anlattığını çok iyi dinleyemedim. Ara sıra yakaladığım birkaç kelime oldu sadece… Yeni bir felsefe akımından, sanattan, politikadan ve kurbağalardan söz etti sanırım."

"Kurbağalar mı?"

"Winnipegli bir araştırmacının ödül alan bir çalışmasından bahsetti. Christine eskiden de hiç eğlenceli biri değildi, şimdi daha da beter olmuş. Üstelik çok da huysuz! Eskiden hiç öyle biri değildi."

"Böyle düşünmene sebep olacak ne söyledi ki?"

“Fark etmedin mi? Ama fark etmemiş olabilirsin çünkü sen asla böyle biri olmadın. Neyse, önemli değil. O gülüşü sinirlerimi bozdu zaten. Üstelik kilo da almış. Çok şükür ki sen hiç kilo almadın tatlım.”

“Bence o kadar şişman değildi,” dedi Anne neşeyle. “Hem çok güzel bir kadın olduğu da kesin.”

“Eh işte. Fakat yüzü çok değişmiş. Aynı yaşta olmanıza rağmen senden on yaş daha büyük duruyordu.”

“Ama ona sonsuz gençliğin pınarı filan dedin!”

Gilbert suçlu suçlu sırıttı.

“Birinin medeni bir laf etmesi gerekiyordu. Medeniyet biraz ikiyüzlülük içerir, ne yapalım yani. Her ne kadar Joseph soyundan gelmese de Christine de fena biri sayılmaz. Eğlenceli biri olmayışı onun suçu değil. Bu nedir?”

“Senin için aldığım yıldönümü hatırası. Biraz övgü isterim, bu sefer riske girmem. Akşam çektiğim o işkenceden sonra! Christine’i kıskanmaktan içim içimi yedi.”

Gilbert gerçekten çok şaşırdı. Anne’in herhangi birisini kıskanabileceği aklına bile gelmezdi.

“Anne, tatlım, senin içinde kıskançlık olduğunu hiç bilmezdim.”

“Ama var. Yıllar önce Ruby Gillis ile olan ilişkini de çok kıskanmıştım.”

“Ben ve Ruby Gillis mi? Unutmuşum. Zavallı Ruby! Roy Gardner’a ne demeli o zaman? Eski defterleri açmayalım bence.”

“Roy Gardner mı? Phillipa bana onu geçenlerde gördüğünü ve çok şişmanladığını söyledi. Gilbert, Dr. Murray alanında uzman biri olabilir ama tıpkı bir tahtayı andırıyor. Dr. Fowler da çöreği. Sen çok yakışıklıydın… Onların yanında yani.”

“Ah, sağ ol yahu. Tam bir eşin söyleyebileceği bir söz. İltifatına karşılık olarak ben de sana üzerindeki o elbiseye rağmen bu gece hiç olmadığın kadar iyi göründüğünü söylemeliyim doğrusu. Yüzüne renk gelmişti, gözlerin muhteşemdi. Ah, bu çok güzel bir his! İnsanın kendi yatağı gibisi yok. İncil’de bir ayet daha var… İnsanın küçükken Pazar Okulu’nda öğrendiği ayetleri gerçek hayata uyarlaması ne garip… *Şimdi huzur içinde yatıp uyuyacağım*. Huzur içinde… Uyuyacağım… İyi gece…”

Gilbert daha cümlesini bile tamamlayamadan uykuya daldı. Sevgili yorgun Gilbert! Bebekler doğmaya devam edebilirdi ama bu gece uykusunu hiçbir şey bozamayacaktı. Telefon istediği kadar çalabilirdi.

Anne'in hiç uykusu yoktu. O kadar mutluydu ki henüz uyumak istemiyordu. Odada sessizce hareket edip eşyalarını kaldırdı ve saçlarını ördü. Sonra da yavaşça koridora çıkıp oğlanların odasına yöneldi. Walter ve Jem yataklarında, Shirley de beşiğinde uyuyordu. Artık sıradan bir kedi olmayan ve ailenin bir üyesi kabul edilen Shrimp ise Shirley'nin ayakucuna kıvrılmıştı. Jem, Kaptan Jim'in Seyir Defteri'ni okurken uyuya kalmıştı. Jem pijamasının içinde ne kadar da uzun görünüyordu! Yakında büyüyecekti. Ne zeki ne güvenilir bir çocuktu! Walter güzel bir sır öğrenmiş gibi, uykusunda gülümsüyordu. Penceredeki parmaklıkların arasından sızan ayışığı yastığına vuruyordu. Shirley'nin boğazındaki kızarıklık geçmişti. Gilbert haklı çıkmıştı. Zaten o hep haklı çıkardı.

Nan, Diana ve Rilla yan odadalardı. Kızıl, kıvırcık saçları dağılmış yatan Diana, güneşten yanmış minik elini yanağının altına koyup uyumuştu. Nan'in uzun kirpikleri kardeşinin saçlarına değiyordu. Mavi damarları çıkmış olan o sevimli gözkapaklarının ardında, tıpkı babasınınki gibi ela gözleri vardı. Rilla ise yüzükoyun uyuyordu. Anne onu ters çevirdi ama kız gözlerini bile açmadı.

Hepsi de çok hızlı büyüyordu. Birkaç sene sonra birer genç kız ve delikanlı olacaklardı. Anne ve Gilbert, beklenti dolu, yıldızlar gibi parlak hayallere sahip çocuklar yetiştirmişlerdi. *Bir gün gemileri güvenli limanlardan ayrılıp bilinmeyen sulara yelken açacak*, diye düşündü Anne. Ya çalışmak için uzaklara gidecekler ya da bir gün Ingleside merdivenlerinden gelin veya damat olarak ineceklerdi. Ama en azından birkaç yıl daha hâlâ yanındaydılar. Anneleri onları sevip yol gösterecek, onlara şarkılar söyleyecekti. Anne ile Gilbert'ın sevgili evlatlarıydılar onlar.

Koridora çıkıp cumbalı pencerenin önüne gitti. Tüm şüpheleri, tüm kıskançlığı, tüm alınganlığı yok olup gitmişti. Kendisini yine özgüvenli, neşeli ve mutlu hissediyordu.

Karşısındaki bahçe gecenin tüm gizemiyle karanlığa uzanıyordu. Ayışığıyla kaplı uzaktaki tepeler birer şiiri andırıyordu. Burada geçirdiği aylar boyunca gözünde İskoçya'nın, Melrose'un, Keilworth'un, Shakespeare'in vatanı Avon'ın, hatta belki Kolezyum'un, Akropolis'in tepelerini canlandırmıştı. Ölmüş imparatorlukların o kederli ama görkemli tepeleri gözünün önünde belirmişti.

Hava serindi, çok yakında sonbaharın soğuk havaları yaşanacaktı. Sonra kar yağacak, her yer bembeyaz bir örtüyle kaplanacaktı. Kış mevsiminin soğuk, beyaz karlarıyla. Rüzgârlı ve fırtınalı geceleriyle. Ama bu kimin

umurundaydı ki? Onların evinde sihirli şömine ateşi yanacaktı. Zaten Gilbert elma kütüklerini kışın yakmak için hazırladığını söylememiş miydi? Yaklaşmakta olan gri günleri görkemli bir huzurla karşılayacaklardı. Aşk bir ilkbahar gibi alev alev içlerinde yanarken buz gibi fırtınanın, bembeyaz karların ne önemi vardı ki? Önlerinde uzanan hayat yolu tatlı ve ışıl ışıldı.

Pencereden çekildi. Şu an bu beyaz geceliği ve iki yandan ördüğü saçlarıyla tıpkı Green Gableslı Anne'e benziyordu… Ya da Redmond'da okuyan… Ya da Rüya Ev'e taşınan o kıza. İçindeki ateş hâlâ yanıyordu. Açık kapıdan çocuklarının nefes alıp verişlerini duydu. Çok nadiren horlayan Gilbert şu an durmadan horluyordu. Anne sırıttı. Aklına Christine'in söylediği bir şey geldi. Çocuk sahibi bile olamamış Christine belki de herkese alaycı oklarını savurarak avutuyordu kendini.

"Ne güzel bir aile!" diye gülerek tekrar etti Anne.